

**NAUČAVANJA
PREDSJEDNIKA CRKVE**

HOWARD W. HUNTER

NAUČAVANJA PREDSEDNIKA CRKVE
HOWARD W. HUNTER

Izdavač:
Crkva Isusa Krista svetaca posljednjih dana
Salt Lake City, Utah

Knjige u zbirci *Naučavanja predsjednika Crkve*

Naučavanja predsjednika Crkve: Joseph Smith (broj predmeta 36481)

Naučavanja predsjednika Crkve: Brigham Young (35554)

Naučavanja predsjednika Crkve: John Taylor (35969)

Naučavanja predsjednika Crkve: Wilford Woodruff (36315)

Naučavanja predsjednika Crkve: Lorenzo Snow (36787)

Naučavanja predsjednika Crkve: Joseph F. Smith (35744)

Naučavanja predsjednika Crkve: Heber J. Grant (35970)

Naučavanja predsjednika Crkve: George Albert Smith (36786)

Naučavanja predsjednika Crkve: David O. McKay (36492)

Naučavanja predsjednika Crkve: Joseph Fielding Smith (36907)

Naučavanja predsjednika Crkve: Harold B. Lee (35892)

Naučavanja predsjednika Crkve: Spencer W. Kimball (36500)

Naučavanja predsjednika Crkve: Ezra Taft Benson (08860)

Naučavanja predsjednika Crkve: Howard W. Hunter (08861)

Kako biste naručili primjerke ovih knjiga, posjetite svoj najbliži distribucijski centar ili store.lds.org. Ove knjige također su dostupne u digitalnom formatu na LDS.org i na mobilnoj aplikaciji Gospel Library.

Vaše su primjedbe i prijedlozi o ovom priručniku dobrodošli. Molimo pošaljite ih na:

Curriculum Development

50 East North Temple Street

Salt Lake City, UT 84150–0024 USA

E-pošta: cur-development@ldschurch.org

Molimo navedite svoje ime, adresu, odjel i okol. Obavezno navedite naziv ove knjige. Zatim iznesite primjedbe i prijedloge o dobrim stranama knjige te o mjestima gdje je moguće poboljšanje.

© 2015. Intellectual Reserve, Inc.

Sva prava pridržana.

Tiskano u Njemačkoj.

Pravo engleskog izdanja odobreno: 3/11

Pravo prijevoda odobreno: 3/11.

Naslov izvornika: *Teachings of Presidents of the Church: Howard W. Hunter*

Croatian

08861 119

Sadržaj

Uvod	V
Povijesni sažetak	IX
Život i službeništvo Howarda W. Huntera	1
1 Isus Krist – naš jedini put do nade i radosti	37
2 »Mir, i to svoj, dajem vam«	49
3 Nevolje – dio Božjeg nauma za naš vječni napredak	59
4 Pomoć s visina	73
5 Joseph Smith, prorok obnove.	85
6 Pomirenje i Uskrsnuće Isusa Krista.	95
7 Stalna objava kroz živuće proroke	107
8 Pronijeti evanđelje cijelom svijetu	115
9 Zakon desetine	125
10 Sveta pisma – najkorisnije od svog učenja	135
11 Istinska veličina	147
12 Vratite se i gostite se trpezom Gospodnjom	159
13 Hram – veliki simbol našeg članstva	167
14 Ubrzavanje djela obiteljske povijesti i hramskog djela	177
15 Sakrament Gospodinove večere.	187
16 Brak – vječno partnerstvo	197
17 Sačuvati i zaštititi obitelj.	207
18 Vjerujemo u poštenje	219
19 Naša predanost Bogu.	229
20 Kročiti Spasiteljevom stazom dobrotvornosti	241
21 Vjera i svjedočanstvo	253
22 Podučavanje evanđelja.	263
23 »Ništa manje na uslugu«	275
24 Slijediti primjer Isusa Krista	287
Popis vizualnih prikaza	297
Kazalo	299

Howard W. Hunter

Uvod

Prvo predsjedništvo i Zbor dvanaestorice apostola pokrenuli su komplet knjiga *Naučavanja predsjednika Crkve* kako bi vam pomogli približiti se vašem Nebeskom Ocu i kako bi produbili vaše razumijevanje obnovljenog evanđelja Isusa Krista. Kako Crkva nadodaje djela ovom kompletu, moći ćete sakupiti kolekciju knjiga o evanđelju za vaš dom. Ove su knjige osmišljene za korištenje u osobnom proučavanju i za nedjeljnu poduku. Također vam mogu pomoći pripremiti lekcije za kućnu obiteljsku večer, za pripremu drugih lekcija ili govora i odgovoriti na pitanja o crkvenom nauku.

Ova knjiga predstavlja naučavanja predsjednika Howarda W. Huntera, koji je služio kao predsjednik Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana od 5. lipnja 1994. do 3. ožujka 1995.

Osobno proučavanje

Dok proučavate naučavanja predsjednika Howarda W. Huntera, uz molitvu tražite nadahnuće Duha Svetoga. Pitanja na kraju svakog poglavlja pomoći će vam razmišljati o učenjima predsjednika Huntera, razumjeti ih i primijeniti. Sljedeće ideje mogu također pomoći:

- Zapišite misli i osjećaje koji vam dolaze od Duha Svetoga dok proučavate.
- Podcrtajte odlomke koje želite upamtiti. Razmotrite upamtiti ove odlomke ili ih zabilježite u svojim Svetim pismima uz povezane retke.
- Pročitajte poglavlje ili odlomak više od jednom kako biste ga bolje razumjeli.
- Možete si postaviti pitanje poput: Kako naučavanja predsjednika Huntera povećavaju moje razumijevanje načela evanđelja? Što Gospodin želi da naučim iz ovih naučavanja?

- Upitajte se kako vam naučavanja iz ove knjige mogu pomoći s osobnim izazovima i brigama.
- Članovima svoje obitelji i prijateljima recite što ste naučili.

Podučavanje iz ove knjige

Sljedeće smjernice će vam pomoći podučavati iz ove knjige, bilo kod kuće ili u crkvi.

Pripremite se podučavati

Tražite vodstvo Duha Svetoga dok se pripremate podučavati. Uz molitvu proučite poglavlje kako biste bili sigurni u svoje razumijevanje naučavanja predsjednika Huntera. Kada njegove riječi osobno utječu na vas, podučavat ćete s većom moći (vidi NiS 11:21).

Većina poglavlja sadrži više nego što ćete moći raspraviti tijekom jednog susreta. Uz molitvu odaberite učenja koja smatrate da će najviše koristiti.

Potaknite one koje podučavate da proučavaju poglavlje unaprijed kako bi se bolje pripremili za sudjelovanje u raspravama te tako učili jedni druge.

Tijekom pripreme za podučavanje pridajte posebnu pažnju odsjeku »Prijedlozi za proučavanje i podučavanja« na kraju svakog poglavlja. Pod tim naslovom pronaći ćete pitanja, Sveta pisma te pomoć u proučavanju i podučavanju. Ta pitanja i Sveta pisma u vezi su s materijalom u poglavlju. Proučavanje i podučavanje pomaže pri široj primjeni u učenju i podučavanju evanđelja.

Predstavite poglavlje

Dok predstavljate poglavlje, radite kako biste stvoriti ozračje u kojem Duh može dotaknuti srca i umove sudionika. Možete koristiti jednu ili više od sljedećih ideja:

- Pročitajte ili pregledajte odsjek pod nazivom »Iz života Howarda W. Huntera« na početku poglavlja te razgovarajte o njima.
- Razgovarajte o citatu, slici ili stihu iz Svetih pisama iz poglavlja.
- Zajedno otpjevajte crkvenu pjesmu.
- Ukratko ispričajte osobno iskustvo o temi.

Potaknite raspravu o naučavanjima predsjednika Huntera

Dok podučavate iz ove knjige, pozovite druge da iznesu svoja mišljenja, postavite pitanja, svjedoče i podučavaju jedni druge. Kada aktivno sudjeluju, bit će spremniji učiti i primiti osobnu objavu.

Dopustite neka se dobra rasprava nastavi umjesto da pokušate pokriti sva učenja. Vodite rasprave kako biste se usredotočili na poučavanja predsjednika Huntera.

Pitanja na kraju svakog poglavlja je dragocjeni su izvor za poticanje rasprave. Također možete osmisliti vlastita pitanja, posebno namijenjena onima koje podučavate. Neke druge ideje za poticanje rasprave navedene su niže:

- Zamolite sudionike da iznesu što su naučili iz svog osobnog proučavanja poglavlja. Može biti korisno da tijekom tjedna kontaktirate nekoliko sudionika i zamolite ih da se pripreme ispričati što su naučili.
- Dodijelite odabrana pitanja s kraja poglavlja pojedincima ili manjim skupinama. Zamolite sudionike da potraže učenja u poglavlju koja se odnose na ta pitanja. Zatim ih pozovite da iznesu svoja mišljenja i uvide.
- Zajedno pročitajte neka od naučavanja predsjednika Huntera u poglavlju. Zamolite sudionike da navedu primjere iz Svetih pisama i iz vlastitih iskustava koja su u vezi s ovim naučavanjima.
- Zamolite sudionike da odaberu jedan odsjek i tiho ga pročitaju. Pozovite ih da se okupe u grupe od dvoje ili troje ljudi koji su izabrali isti odsjek i rasprave što su naučili.

Potaknite primjenu i iznošenje

Naučavanja predsjednika Huntera bit će najznačajnija kada ih pojedinci primjenjuju u svojim životima te ih iznose drugima. Možete koristiti jednu ili više od sljedećih ideja:

- Upitajte sudionike kako mogu primijeniti naučavanja predsjednika Huntera u svojim dužnostima kod kuće i u Crkvi te na drugim mjestima. Na primjer, možete ih pozvati da razmotre i rasprave

kako mogu primijeniti njegova naučavanja kao muževi, žene, roditelji, sinovi, kćeri, kućni učitelji ili posjetiteljice.

- Pozovite sudionike da iznesu svoja iskustva s primjenom onoga što su naučili.
- Potaknite sudionike da iznesu neka naučavanja predsjednika Huntera članovima obitelji i prijateljima.

Zaključite raspravu

Ukratko sažmite lekciju ili zamolite jednog sudionika ili dvoje njih neka to učine. Posvjedočite o naučavanjima o kojima ste raspravljali. Možda ćete htjeti pozvati i druge da iznesu svoje svjedočanstvo.

Informacije o izvornim materijalima

Naučavanja u ovoj knjizi su izravni citati propovijedi i članaka predsjednika Howarda W. Huntera. Citati iz objavljenih izvora zadržali su interpunkcije, pravopis, velika i mala slova te odlomke iz originalnih izvora osim uredničkih ili pravopisnih izmjena koje su bile potrebne za poboljšanje čitljivosti. Budući da navodi održavaju vjernost izdanim izvorima, možete primijetiti neznatne stilističke nedosljednosti u tekstu. Na primjer, zamjenice koje se odnose na božanstvo pisane su malim slovima u nekim citatima, a velikim slovima u drugim.

Predsjednik Hunter često je koristio izraze kao *muškarci*, *muškarac* ili *čovječanstvo* govoreći o svim ljudima, i muškarcima i ženama. Također, često je koristio zamjenice *on*, *njegov* i *njemu* govoreći o oba spola. Te su jezične konvencije uobičajene za to doba, a on je obično govorio i o ženama i muškarcima kada bi ih koristio.

Povijesni sažetak

Sljedeca kronologija pruža kratak povijesni okvir naučavanjima predsjednika Howarda W. Huntera u ovoj knjizi.

14. studenog 1907. Rođen od roditelja Johna Williama (Willa) Huntera i Nellie Rasmussen Hunter u Boiseu, Idaho.
4. travnja 1920. Kršten i potvrđen u Boiseu.
- svibanj 1923. Prima nagradu Eagle Scout – drugi Eagle Scout u Boiseu.
- siječanj i veljača 1927. Sa svojim bendom, Hunter's Croonaders, svira tijekom dvomjesečnog krstarenja Azijom.
- ožujak 1928. Seli u južnu Kaliforniju.
- travanj 1928. Počinje raditi u banci u Australiji.
10. lipnja 1931. Ženi se s Clarom May (Claire) Jeffs u hramu Salt Lake.
- siječanj 1932. Gubi posao u banci zbog zatvaranja banke uzrokovanog Depresijom; počinje raditi niz neobičnih poslova.
- siječanj 1934. Počinje raditi u glavnom odjelu organizacije Los Angeles County Flood Control District.
20. ožujka 1934. Rođenje sina Howarda Williama (Billyja) Huntera ml.
11. listopada 1934. Umire sin Howard William (Billy) Hunter ml.
- rujan 1935. Započinje studij prava na Pravnom fakultetu Sveučilišta Southwestern u Los Angelesu (sada Pravni fakultet Southwestern).

4. svibnja 1936. Rođenje sina Johna Jacoba Huntera.
29. lipnja 1938. Rođenje sina Richarda Allena Huntera.
8. lipnja 1939. Diplomirao pravo kao treći u klasi.
- travanj 1940. Započinje privatnu odvjetničku praksu, radeći honorarno, a zatim puno radno vrijeme do 1945.; nastavlja praktcirati pravo do njegovog poziva kao apostola 1959. godine.
- od siječnja 1940. do studenog 1946. Služi kao biskup odjela El Sereno u Kaliforniji.
- od veljače 1950. do studenog 1959. Služi kao predsjednik okola Pasadena u Kaliforniji.
14. studenog 1953. Zapečaćen sa svojim roditeljima na svoj 46. rođendan u hramu Mesa Arizona.
9. listopada 1959. Primio poziv predsjednika Davida O. McKaya da bude član Zbora dvanaestorice apostola.
15. listopada 1959. Predsjednik David O. McKay zaredio ga je kao apostola i odijelio kao člana Zbora dvanaestorice apostola.
- od 1964. do 1972. Služi kao predsjednik Crkvenog rodoslovnog društva.
- od 1965. do 1976. Služi kao predsjednik Polinezijskog kulturnog centra u Laie, Hawaii.
- od 1970. do 1972. Služi kao crkveni povjesničar.
- od 1974. do 1979. Pomaže nadzirati planiranje, financiranje i izgradnju memorijalnog vrta Orson Hyde u Jeruzalemu.
- studen 1975. Vodi organizaciju 15 okola tijekom jednog vikenda iz dotadašnjih 5 okola u Mexico Cityju.

- od 1979. do 1989. Nadgleda planiranje i izgradnju Jeruzalemskog centra Sveučilišta Brigham Young za Bliskoistočne studije.
24. listopada 1979. Vodi službu posvećenja memorijalnog vrta Orson Hyde u Jeruzalemu.
9. listopada 1983. Claire Hunter umire od bolesti koja je trajala više od 10 godina.
10. studenog 1985. Odijeljen kao vršitelj dužnosti predsjednika Zbora dvanaestorice apostola zbog narušenog zdravlja predsjednika zbora Mariona G. Romneya.
2. lipnja 1988. Odijeljen kao predsjednik Zbora dvanaestorice apostola zbog nakon smrti predsjednika Mariona G. Romneya.
16. svibanj 1989. Posvećuje Jeruzalemski centar Sveučilišta Brigham Young za Bliskoistočne studije.
12. travnja 1990. Ženi Inis Bernice Egan Stanton u hramu Salt Lake.
5. lipnja 1994. Odijeljen kao 14. predsjednik Crkve Isusa Krista Svetaca posljednjih dana.
1. listopada 1994. Podržan za predsjednika Crkve na općem saboru.
9. listopada 1994. Posvećuje hram Orlando Florida.
11. prosinca 1994. Predsjedava organizacijom 2000. okola Crkve (okol Mexico City Mexico Contreras).
8. siječnja 1995. Posvećuje hram Bountiful Utah.
3. ožujka 1995. Umire u svom domu u Salt Lake Cityju, Utah, u dobi od 87 godina.

Život i službeništvo Howarda W. Huntera

Dana 6. lipnja 1994., dan nakon što je Howard W. Hunter odijeljen kao predsjednik Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana, uputio je dva poziva. Obraćajući se tonom nježnog poticaja, rekao je:

»Prije svega, pozvao bih sve članove Crkve da žive s više pozornosti prema životu i primjeru Gospodina Isusa Krista, posebno prema ljubavi, nadi i sućuti koje je pokazao. Molim se da se možemo jedni prema drugima odnositi s više ljubaznosti, više pristojnosti, više poniznosti, strpljivosti i opraštanja«¹

Desetljećima je poticanje ljudi da slijede Spasiteljev primjer bilo središtem naučavanja predsjednika Huntera. »Molim vas da upamtite ovu jednu stvar«, rekao je nekoliko godina ranije. »Ako su naši životi i naša vjera usredotočeni na Isusa Krista i njegovo obnovljeno evanđelje, ništa ne može poći trajno po krivu. S druge strane, ako naši životi nisu usredotočeni na Spasitelja i njegova učenja, nijedan uspjeh ne može biti trajno ispravan.«²

Drugi poziv predsjednika Huntera članovima Crkve bio je da imaju više udjela u blagoslovima hrama:

»Također, pozivam članove Crkve da uspostave hram Gospodnji kao veliki simbol svojeg članstva i kao uzvišeno mjesto za njihove najsvetije saveze. Najdublja želja mog srca je da svaki član Crkve bude dostojan ulaska u hram. Nadam se da će svaki odrasli član biti dostojan važeće hramske preporuke i da će ju imati čak i ako blizina hrama ne dozvoljava njezinu neposrednu ili učestalu uporabu.

Budimo ljudi koji odlaze u hramove i koji vole hramove. Hrlimo u hram toliko često koliko vrijeme, sredstva i osobne okolnosti dopuštaju. Nemojmo odlaziti samo radi naših bližnjih koji su mrtvi, već odlazimo i radi osobnog blagoslova hramskog štovanja, radi svetosti i sigurnosti koji se daju unutar tih posvećenih zidova. Hram

Howard W. Hunter kao dijete

je mjesto ljepote, mjesto objave, mjesto mira. To je dom Gospodnji. On je svet Gospodinu. Trebao bi nama biti svet.«³

Predsjednik Hunter je nastavio naglašavati ova dva poziva tijekom svojeg služenja kao predsjednik Crkve. Iako je bio predsjednik samo devet mjeseci, ovi su pozivi nadahnuli članove Crkve diljem svijeta da budu kristolikiji i da s većim posvećenjem traže blagoslove hrama.

Počeci

Sredinom 19. stoljeća, preci Howarda W. Huntera iz četiri različitih zemalja pridružili su se Crkvi Isusa Krista svetaca posljednjih dana. S majčine su strane ti preci došli iz Danske i Norveške. Nakon iseljavanja iz svojih domovina, bili su neki od prvih naseljenika Mount Pleasant u Utii. Potomak ovih odlučnih pionira, Nellie Rasmussen, kasnije je postala prorokova majka.

S očeve je strane Howard imao potomke s dubokim korijenima iz Škotske i Nove Engleske. Oni koji su se priključili Crkvi puno su žrtvovali, no većina njih je prekinula svoje članstvo nakon nekoliko godina. Rođenje Johna Williama (Willa) Huntera 1879. označilo je početak trećeg naraštaja Hunterove linije koja više nije bila povezana s Crkvom. Pa ipak, Will Hunter će postati prorokov otac.

Kada je Will Hunter imao 8 godina, njegova se obitelj preselila u Baise, Idaho. Oko 16 godina kasnije, Will je upoznao Nellie Rasmussen kada je došla u Boise odsjesti kod tete i tetka. Will se uskoro počeo udvarati Nellie i nakon dvije ju je godine zaprosio. Nellie je neko vrijeme oklijevala, no Will je bio uporan i ona je naposljetku prihvatila njegovu prosidbu. Par se vjenčao u Mount Pleasantu, Utah, te se vratio u Boise kako bi se skrasili. Njihovo prvo dijete, Howard William Hunter, rođeno je u Boiseu 14. studenoga 1907. Njihovo jedino drugo dijete, kći kojoj su nadjenuli ime Dorothy, rođena je 1909.

Graditi temelj za život

U vrijeme Howardovog rođenja, Crkva je imala samo jedan mali ogranak u Boiseu. Howardova je majka bila aktivna članica ogranka koja je odgajala svoju djecu u evanđelju. Howard je o njoj rekao:

»Ona je uvijek bila vjerna... Služila je kao predsjednica Male škole i [Djevojaka]. Sjećam se odlazaka u Crkvu sa svojom majkom, ponekada i prije predviđenog sata za sastanke, a zatim ostajanja nakon sastanaka kako bi zgotovila svoj rad.«⁴ Iako Howardov otac nije bio član Crkve, nije se protivio obiteljskom sudjelovanju i povremeno je prisustvovao na sakramentalnim sastancima s njima

Uz to što je vodila svoju djecu na crkvene aktivnosti, Nellie Hunter je pomagala u izgradnji snažnih vjerskih temelja kod kuće. »Majka je bila ta koja je vodila u naučavanju evanđelja«, prisjećao se Howard. »Na njezinim smo koljenima naučili moliti... Primio sam svjedočanstvo kao dječak na majčinom koljenu.«⁵

Ogranak Boise je postao odjel 1913., nekoliko dana prije Howardovog šestog rođendana. Dvije godine kasnije, kada je Howard imao osam, radovao se krštenju. »Postao sam vrlo ushićen glede te mogućnosti«, rekao je. Međutim, njegov otac nije dao dopuštenje. Howard se prisjećao: »Otac... je osjećao da trebam pričekati dok ne budem znao kojim putem želim ići u životu. Htio sam biti kršten iako je vrijeme došlo i prošlo bez tog blagoslova.«⁶

Stoga što Howard nije bio kršten, nije mogao biti zaređen kao đakon kada je navršio 12. »Do tog su trenutka svi moji prijatelji bili zaređeni kao đakoni«, rekao je. »Stoga što nisam bio službeno član Crkve, nisam mogao činiti mnogo toga što su oni činili.«⁷ Howard je bio posebno klonuo duhom što nije mogao posluživati sakrament: »Sjedio sam na sakramentalnom sastanku s drugim dječacima. Kada je došlo vrijeme da oni posluže sakrament, utonuo bih u svoje sjedalo. Osjećao sam se tako izostavljenim.«⁸

Howard je ponovno pristupio svojem ocu, ovaj puta sa svojom desetogodišnjom sestrom Dorothy: »Poč[li smo] se ulagivati svojem ocu da nam dopusti da budemo kršteni. Također smo se molili da on kaže da. Bili smo presretni kada je naposljetku pristao.«⁹ Gotovo pet mjeseci nakon što je Howard navršio 12, on i Dorothy su kršteni na javnom bazenu. Ubrzo nakon toga, Howard je zaređen kao član te je po prvi puta posluživao sakrament. »Bio sam prestrašen, ali oduševljen što sam imao tu povlasticu«, prisjećao se.¹⁰ Među svojim ostalim dužnostima, Howard je pumpao mjebove za orgulje te je palio vatru kako bi ugrijao kapelu na hladna nedjeljna jutra. »Otvorio

mi se potpuno novi svijet dok sam učio o odgovornosti članstva u Crkvi i obnašanja svećeništva«, rekao je.¹¹

Kao mladić, Howard se pridružio odredu Izviđača u svojem odjelu i naporno je radio kako bi ostvario najvišu nagradu – Eagle Scout. Kako se približavao svojem cilju, uključio se u prijateljsko natjecanje. »Nas smo se dvojica natjecali tko će biti prvi Eagle Scout u Boiseju«, prisjećao se.¹² Drugi je mladić prvi ostvario uvjete, no Howard se činio zadovoljan time što je druga osoba koja je osvojila nagradu.¹³

Howard je naučio biti radišan u životu. Pomagao je udovicama i drugim susjedima, prodavao je novine i radio na ranču svojeg ujaka. Kako je odrastao, njegovi su poslovi uključivali posluživanje na terenu za golf, dostavljanje telegrama, rad u ljekarni, tiskari, hotelu, robnoj kući i trgovini umjetnina.

Doroty Hunter je rekla da njezin brat ima »pokretačku težnju« i »blistav um«. ¹⁴ Sućut i velikodušnost su bile vrednote koje su nadopunjavale ove osobine. Prisjećajući se njegovog brižnog karaktera, Doroty je rekla: »Howard je uvijek želio činiti dobro i biti dobar. Divan brat, pazio je na mene. Bio je ljubazan prema našoj majci i ocu.«¹⁵

Howard je imao sućuti i prema životinjama. »Svaka je mačka lutilica mogla pronaći utočište u našoj kući, čak i kada se obitelj protivila«, rekao je.¹⁶ Jednom su neki dečki iz susjedstva mučili mačića bacajući ga u jarak za navodnjavanje u blizini kuće Hunterovih. Svaki puta kada je ispuzao van, dečki bi ga ponovno bacili unutra. Ubrzo je naišao Howard i spasio mačića. »Ležao je tamo gotovo mrtav«, Dorothy se prisjećala, »a on ga je donio kući.«¹⁷

»Neće preživjeti«, rekla je njegova majka.

»Majko, moramo pokušati«, insistirao je Howard.¹⁸

Dorothy je rekla da su ga »umotali u deku, stavili uz toplu peć i njegovali ga«, a ovom je brigom mačić živnuo i živio s obitelji mnogo godina.

Howard je zaređen kao učitelj 1923., netom prije osnivanja drugog odjela u Boiseu. U potrebi za mjestom na kojem će se sastajati i očekujući daljnji rast, mjesni crkveni vođe su predložile izgradnju sastajališta okola. Sveci u Boiseu su zamoljeni da doprinesu 20.000 američkih dolara za izgradnju građevine.¹⁹ Na sastanku na kojem su

vođe zamolile za donacije, mladi je Howard W. Hunter bio prvi koji je dignuo ruku i zavjetovao se. Iznos koji je obećao – 25 američkih dolara – bio je veliki iznos 1923., posebice za petnaestogodišnjaka. »Radio sam i štedio dok nisam uspio u potpunosti otplatiti svoju obvezu«, kasnije je rekao.²⁰ Sastajalište je dovršeno 1925., a predsjednik Heber J. Grant je došao u prosincu kako bi ga posvetio.²¹

Howard je od svoje mladosti pokazivao nadarenost za glazbu, a kao tinejdžer je naučio svirati nekoliko instrumenata. U dobi od 16 godina, osnovao je svoju glazbenu grupu koji je nazvao Hunter's Crooners. Ova je grupa često nastupala na plesovima, prijemima, dočecima i drugim događajima u području Boisea.

Kada je Howard navršio 19 godina, ponuđen mu je ugovor za sviranje glazbe na krstarici koja je išla za Aziju. Prva dva mjeseca 1927., Howardova je peteročlana grupa svirala tijekom večera i plesova dok je brod prelazio Pacifik i zaustavljao se u različitim gradovima Japana, Kine i Filipina. Krstarenje je bilo prosvjetljujuće iskustvo za Howarda, omogućujući mu da uči o drugim narodima i njihovim kulturama. Iako je većinu svoje zarade potrošio na razgledavanje i suvenire, obrazlagao je: »Obrazovanje je vrijedilo onoga što smo potrošili.«²²

Vrijeme velikih odluka

Howard se vratio kući s tog krstarenja i saznao radosnu vijest da je njegov otac kršten u njegovoj odsutnosti. Iduće su nedjelje, Howard i njegov otac po prvi puta zajedno prisustvovali na svećeničkom sastanku. Brižni biskup je poticao Willa Huntera da bude kršten, a Howard je rekao »da je preko [kućnog] učitelja proizašlo veće zanimanje za Crkvu s njegove strane.«²³

Howard nakon ovog krstarenja nije bio siguran u svoju budućnost. Bio je zaposlen svojim glazbenim aktivnostima i drugim poslovima, no nijedna od tih aktivnosti nije imala izgled dobre karijere. Kada je njegov poslovni pothvat zatajio u ožujku 1928., odlučio je posjetiti prijatelja u južnoj Kaliforniji. Prvotno je naumio ostati samo tjedan ili dva, no ubrzo je odlučio ostati i tražiti ono što je on opisao kao »zaposlenje s prilikom.«²⁴ U Kaliforniji je pronašao ne samo zaposlenje,

Howard W. Hunter, u sredini, s grupom Hunter's Croonaders, 1927.

već i svoju suprugu, znatne prilike za služenje u Crkvi kao i dom na više od tri desetljeća.

Howardovo prvo zaposlenje u Kaliforniji bilo je prodavanje cipela i rad u tvornici pakiranja agruma gdje je tijekom nekoliko dana ukrcao u željezničke vagone između 45 i 50 tona naranči. »Nisam znao da ima toliko puno naranči na svijetu«, razmišljao je. Jednoga se dana »loše proveo« jer je trebao razvrstati limune prema boji, a nije mogao razaznati između nijansi žute i zelene zbog sljepoće za boje. »Mislio sam da ću dobiti živčani slom prije kraja dana«, prisjećao se.²⁵

Nakon dva tjedna rada u pogonu za agrume, Howard se prijavio za posao u banci u Los Angelesu koja ga je odmah zaposlila i brzo ga počela unaprjeđivati. Također, nastavio je sa svojim glazbenim aktivnostima, svirajući večerima s raznim grupama. U rujnu 1928., oko šest mjeseci nakon što se Howard preselio u Kaliforniju, njegova se obitelj ponovno sjedinila kada su se njegovi roditelji i sestra preselili ondje.

U svojoj je mladosti Howard prisustvovao Crkvi, no nije opširno proučavao evanđelje. U Kaliforniji je mnogo pomnije proučavao evanđelje. »Moje prvo istinsko osvješćivanje evanđelja dogodilo se tijekom nastave Nedjeljne škole u odjelu Adams gdje je podučavao brat Peter A. Clayton«, prisjećao se. »On je posjedovao obilje znanja i

sposobnost nadahnuti mlade ljude. Proučavao sam lekcije, pročitao zadatke koje nam je dao i sudjelovao u razgovoru o bilo kojoj dodijeljenoj temi... O tom razdoblju svoga života mislim o kao o vremenu kada su se evanđeoske istine počele odmotavati. Uvijek sam imao svjedočanstvo o evanđelju, no odjednom sam počeo shvaćati.«²⁶ Za Howarda su iskustva u toj Nedjeljnoj školi začela doživotnu ljubav za proučavanje evanđelja.

Howard je uživao u druženju s drugim mladim odraslim osobama u području Los Angelesa. Zajedno su prisustvovali u Crkvi, ponekada su išli u dva ili tri odjela nedjeljom i sudjelovali u veoma raznolikim aktivnostima. Jedna je od tih aktivnosti imala trajan značaj za Howarda. Nekoliko mjeseci nakon što je stigao u Kaliforniju, on i neki prijatelji su prisustvovali na crkvenom plesu, a zatim su otišli na plažu kako bi surfali valovima. Te je večeri Howard upoznao Claru May (Claire) Jeffs, koja je bila na spoju s jednim od njegovih prijatelja. Howard i Claire su se uskoro počeli sviđati jedan drugome, što je procvjetalo u ljubav.

Izašli su na spoj nekoliko puta 1928., a ozbiljnije su se počeli vidati naredne godine. »Imala je svijetlo smeđu kosu i bila je prelijepa djevojka«, Howard je kasnije rekao. »Mislim da je ono što me se najviše dojmilo bila dubina njezinog svjedočanstva.«²⁷ U proljetnu večer 1931., gotovo tri godine nakon što su se upoznali, Howard je poveo Claire do vidikovca iznad Tihog oceana. Ondje ju je zaprosio, a ona je pristala. Howard se prisjećao:

»Dovezli smo se do Palos Verdesa i parkirali se na liticama gdje smo mogli gledati kako se valovi valjaju s Pacifika i lome o stijene pod svjetlom mjeseca. Razgovarali smo o svojim planovima i ja samo joj stavio dijamantni prsten na njezin prst. Te smo noći donijeli mnoge odluke i neke važne zaključke vezane uz naše živote.«²⁸

Ti su zaključci utjecali na to da Howard četiri dana prije vjenčanja donese neke odluke koje su mu promijenile život. Nakon što je te večeri svirao sa svojim bendom, spremio je svoje instrumente i nikada više nije profesionalno zasvirao. Sviranje glazbe na plesovima i zabavama »bilo je glamurozno na neke načine«, rekao je, »i dobro sam zarađivao«, do osjetio je da dijelovi tog stila života nisu bili spojivi sa životom koji je zamislio za svoju obitelj. »To je ostavilo prazninu u nečemu u čemu sam uživao, [ali] odluku nisam nikada

požalio«, rekao je godinama kasnije.²⁹ Njegov je sin Richard primijetio: »Često sam razmišljao o izuzetnoj stezi (zovem to odvažnost) koja je bila potrebna da se odustane od nečega što je duboko volio jer je cijenio nešto još i više.«³⁰

Izazovi i blagoslovi tijekom prvih godina braka

Howard i Claire vjenčali su se u hramu Salt Lake 10. lipnja 1931. te su se vratili u južnu Kaliforniju kako bi započeli zajednički život. Poslovni uvjeti u Sjedinjenim Državama propadali su zbog Velike depresije i u siječnju 1932., banka u kojoj je Howard radio, bila je prisiljena zatvoriti svoja vrata. Naredne je dvije godine radio različite poslove pokušavajući skrpati kraj s krajem. On i Claire su bili odlučni da ostanu neovisni što je to duže moguće, no nakon godine dana su prihvatili poziv da neko vrijeme žive s Clairenim roditeljima.

Dana 20. ožujka 1934., rođeno je prvo dijete Howarda i Claire, sin kojem su nadjenuli ime Howard William Hunter ml., zvan Billy. Tog su ljeta primijetili da Billy izgleda letargično. Doktori su mu dijagnosticirali anemiju i Howard je dva puta davao krv radi transfuzije, no Billyjevo se stanje nije popravilo. Daljnje su pretrage otkrile ozbiljan problem s crijevima za koje su liječnici preporučili operaciju. Howard se prisjećao: »Odveden sam u sobu na stol pokraj njega i davao sam krv tijekom operacije. Liječnici na kraju nisu bili ohrabreni.«³¹ Tri dana kasnije, sedmeromjesečni Billy je preminuo dok su njegovi roditelji sjedili na krevetu pokraj njega. »Bili smo shrvani tugom i nijemi kada smo napustili bolnicu i otišli u noć«, napisao je Howard.³² »To nas je strašno pogodilo.«³³

Dva mjeseca prije nego je Billy rođen, Howard se zaposlio u Centru za kontrolu poplava u okrugu Los Angelesa. Njegovo zaposlenje tamo upoznao ga je pravnim dokumentima i sudskim postupcima pa je odlučio nastaviti karijeru kao odvjetnik. Ispunjavanje tog cilja iziskivalo je godine odlučnosti i marljivog rada. Kako nije stekao diplomu preddiplomskog stupnja, Howard je morao završiti mnoge tečajeve prije nego je mogao biti primljen na pravni fakultet. Tečajeve je pohađao navečer zbog posla. Čak i tijekom svojih godina na pravnom fakultetu, nastavio je svoje stalno zaposlenje. »Raditi cijeli dan i ići u školu navečer, a uz to pronaći vrijeme za učenje nije bilo

lagan zadatak«, napisao je.³⁴ »Nije mi bilo neobično učiti do duboko u noć.«³⁵ Howard je održavao takav rigorozni raspored gotovo pet godina, a naposljetku je diplomirao 1939. kao treći u svojoj klasi.

Dok je Howard pohađao pravni fakultet, on i Claire dobili su dvojicu sinova – Johna 1936. i Richarda 1938. Zbog Howardovog zaposlenja u centru za kontrolu poplava, obitelj je uspjela kupiti malenu kuću.

Biskup odjela El Sereno

Godine 1940., oko godinu nakon što je Howard diplomirao pravo, pozvan je služiti kao biskup u novouspostavljenom odjelu El Sereno u Kaliforniji. Iznenađen ovim pozivom, rekao je: »Uvijek sam razmišljao o biskupu kao o starijem muškarcu i pitao sam se kako sam ja mogao biti otac odjela u mladoj dobi od trideset i dvije godine.« Predsjedništvo okola je odgovorilo uvjeravajući ga da će biti »dorastao zadatku«. Iako se Howard osjetio nadvladanim, obećao je: »Činit ću najbolje što mogu.«³⁶ Ispunio je to obećanje s velikom predanošću, nadahnućem i sućuti tijekom više od šest godina svojeg služenja kao biskup.

Howard se ponovno suočio s teškim zahtjevima svojeg rasporeda i energije, no osjećao je da je je njegova služba uzvraćala mnogo blagoslova. »Otkrio sam da sam preplavljen iscrpljujućim odgovornostima«, rekao je. »Bio je to veličanstveni rad i veliki blagoslov.«³⁷

Neposredna potreba za novim odjelom bila je pronaći mjesto za sastanke. Biskupstvo je unajmilo neke sobe u mjesnoj zgradi i članovi odjela počeli su prikupljati sredstva za vlastito sastajalište. Izgradnja crkvenih zgrada je ubrzo zaustavljena zbog Drugog svjetskog rata, no članovi odjela planirali su za budućnost i nastavili su prikupljati novac. Za jednu akciju prikupljanja sredstava, poznatu kao »projekt luka«, išli su u pogon za kiseljenje povrća kako bi rezali luk. Miris luka bi se zadržavao što je potaknulo biskupa Huntera da se našali: »Na sakramentalnom je sastanku bilo lako reći je li osoba išla sjeckati luk.«³⁸

Druge aktivnosti prikupljanja sredstava uključivale su rezanje kupusa u pogonu za kiseli kupus te pakiranje i prodavanje viška žitarica za doručak. »To su bili radosni dani kada smo zajedno radili, ljudi

svih staleža i sposobnosti podržavali su biskupstvo u prikupljanju sredstava za izgradnju kapele«, prisjećao se biskup Hunter. »Naš je odjel bio poput velike sretne obitelji.«³⁹ Nakon mnogo strpljenja i žrtve, cilj o vlastitom sastajalištu odjela konačno je ostvaren 1950., gotovo četiri godine nakon što je Howard razriješen kao biskup.

Biti biskup tijekom Drugog svjetskog rata predstavljalo je jedinstvene izazove. Svi su muški članovi odjela služili u vojsci, ostavljajući obitelji bez muževa i očeva kod kuće. Nedostatak muškaraca predstavljao je i izazov u popunjavanju crkvenih poziva. Kao posljedica toga, tijekom svoje službe kao biskup, Howard je služio i kao vođa izviđača. »Imali smo skupinu dobrih mladića koje nismo mogli zanemariti«, rekao je. »Radio sam s dječacima gotovo dvije godine i oni su sjajno napredovali.«⁴⁰

Howard je razriješen poziva biskupa 10. studenoga 1946. »Uvijek ću biti zahvalan za ovu povlasticu i obrazovanje tih godina«, rekao je. Iako je iskustvo bilo »teško na mnogo načina«, on i Claire »su bili zahvalni za vrijednosti koje je to donijelo našoj obitelji.«⁴¹ Izražavajući zahvalnost za službu biskupa Huntera, jedan je član odjela napisao: »Okupio je naše malo članstvo odjela u ujedinjenim nastojanjima i podučio nas da ostvarimo ciljeve koji su se činili izvan našeg dosega. Radili smo zajedno kao odjel, molili se zajedno, igrali se zajedno i štovali zajedno.«⁴²

Iako je Howard razriješen 1946., njegova se posebna povezanost s članovima odjela El Sereno nastavila. Njegov je sin Richard rekao da je on »do kraja svojeg života ostao u kontaktu s njima te je znao gdje su bili i kakve su im bile okolnosti. Kada je god putovao u mjesto gdje je jedan od starih članova odjela [živio], kontaktirao bi ih. Ljubav koju je imao za članove odjela trajala je cijeli život.«⁴³

Osnivanje obitelji i izgradnja karijere

Howard i Claire Hunter su bili brižni roditelji koji su podučavali svoje sinove vrijednostima, odgovornostima i važnosti evanđelja. Davno prije nego je Crkva odredila ponedjeljak za kućnu obiteljsku večer, obitelj Hunter je odvajala tu večer kao vrijeme za podučavanje, pričanje priča, igranje igara te zajedničke odlaske na razna mjesta. Dok su putovali, obitelj je ponekad odlazila i u hramove kako bi

Howard i Claire Hunter sa svojim sinovima Johnom i Richardom

John i Richard mogli vršiti zastupnička krštenja za mrtve. Howard i njegovi sinovi su uživali u izgradnji maketa vlakova, kampiranju i u drugim zajedničkim aktivnostima na otvorenom.

Howard je bio u punom radnom odnosu i pohađao je pravni fakultet kada su John i Richard rođeni te je pozvan kao biskup kada su bili vrlo mladi – u dobi od četiri i dvije godine – stoga je izgradnja snažne obitelji zahtijevala još veću Clairinu posvećenost. Rado se tome posvetila. »Moja želja i najveća ambicija... bila je da budem dobra supruga, dobra domaćica i stvarno dobra majka«, rekla je. »Naporno smo radili kako bismo svoje dečke držali blizu Crkve; dečki i ja smo imali sjajne trenutke zajedno.«⁴⁴ Howard je često odavao priznanje Claire radi njezinog utjecaja i žrtve u odgajanju njihovih sinova.

Tijekom godina podizanja obitelji i služenja u pozivima crkvenog vodstva, Howard je izgradio i uspješnu pravnu karijeru. Radom uglavnom s poslovnim i korporativnim klijentima postao je cijenjeni odvjetnik u južnoj Kaliforniji. Izabran je služiti u odboru direktora u više od 24 kompanije.

U svojoj je profesiji Howard bio poznat po svojem integritetu, konkretnom razmišljanju, jasnoj komunikaciji i osjećaju poštenja. Također je bio poznat kao »odvjetnik za narod« – netko tko se »činio da uvijek ima vremena i zanimanja da pomogne ljudima s njihovim problemima.«⁴⁵ Jedan je odvjetnik rekao da je Howard »bio više

zabrinut za to da ljudi dobiju pomoć koja im je bila potrebna nego što mu je bilo da mu bude plaćeno za to.«⁴⁶

Predsjednik okola Pasadena, Kalifornija

U veljači 1950., starješina Stephen L. Richards i starješina Harold B. Lee iz Zbora dvanaestorice otputovali su u Kaliforniju kako bi razdijelili brzorastući okol Pasadena. Razgovarali su s mnogo braće u okolu, uključujući Howarda. Nakon što su uz molitvu razmotrili koga bi Gospodin htio da služi kao predsjednik okola, u gotovo ponoć su poslali po Howarda i uputili mu poziv. Starješina Richards i starješina Lee su mu rekli da se dobro naspava i da ih zatim nazove rano ujutro s preporukom za savjetnike. »Otišao sam kući te večeri, no nisam spavao«, rekao je Howard. »Poziv me preplavio. Claire i ja smo dugo razgovarali.«⁴⁷

Nakon što su predsjednik Hunter i njegovi savjetnici podržani, počeli su procjenjivati potrebe u okolu. Visoki prioritet za novo predsjedništvo okola bio je pomoći članovima izgraditi duhovnu snagu. Jedna briga koju su imali jest da su obitelji postale rascjepkane, dijelom zbog toga što su bile uključene u tako mnogo aktivnosti. Nakon što su se vođe molili i savjetovali zajedno, osjetili su nadahnuće naglasiti kućnu obiteljsku večer i rezervirati ponedjeljke navečer za obitelji. Sve su crkvene zgrade u okolu bile zatvorene ponedjeljkom navečer i »nisu se održavali nikakvi drugi događaji koji bi bili u koliziji s tom svetom večeri«, objasnio je predsjednik Hunter.⁴⁸

Početak svoje službe, predsjednik Hunter i drugi predsjednici okola u južnoj Kaliforniji sastali su se sa starješinom Stephenom L. Richardsom kako bi raspravljali o programu vjeronauka za učenike srednje škole. Predsjednik Hunter se prisjeća: »[Starješina Richards] je objasnio da bi htjeli isprobati održavanje nastave ranojutarnjeg vjeronauka u područjima gdje zakon nije dopuštao slobodno vrijeme [u školi] za vjersko obrazovanje.«⁴⁹ Predsjednik Hunter je određen kao predsjedatelj odbora za proučavanje izvedivosti te ideje. Nakon što su proveli studiju, odbor je preporučio uvođenje ranojutarnjeg vjeronauka za učenike tri srednje škole. Kao mladić, Richard, sin predsjednika Huntera, je bio dio pokusa ranojutarnjeg vjeronauka.

Vođe okola Pasadena, 1950. S lijeva na desno: Daken K. Broadhead, prvi savjetnik u predsjedništvu okola; Howard W. Hunter, predsjednik; A. Kay Berry, drugi savjetnik; i Emron »Jack« Jones, bilježnik.

Prisjećao se: »Pitali smo se je li netko poludio kad je htio održati sat u 6 sati ujutro, no to je postao naš omiljeni dio dana gdje smo se mogli okupiti kao crkveni prijatelji i učiti.«⁵⁰ Ovaj je program uskoro ponuđen drugim učenicima i bio je preteča ranojutarnjeg programa vjeronauka za mlade Crkve.

Na Općem saboru u listopadu 1951., Prvo predsjedništvo sastalo se s predsjednicima okola iz južne Kalifornije kako bi najavili svoju želju za izgradnju hrama u Los Angelesu. Mogućnost hrama u blizini donijela je veliku radost – a zahtijevat će veliku žrtvu jer su članovi Crkve zamoljeni da doniraju 1 milijun američkih dolara za njegovu izgradnju. Kada se predsjednik Hunter vratio u Kaliforniju, sastao se s vođama okola i odjela te im rekao: »Dajte ljudima priliku da prime velike blagoslove velikodušnim doprinosom za hram.«⁵¹ Unutar šest mjeseci, članovi u južnoj Kaliforniji založili su 1,6 milijuna američkih dolara za izgradnju hrama koji je posvećen 1956.

Uz to što su doprinosili sredstva za hram i druge građevine Crkve, članovi su se bavili dobrovoljnim radom. Tijekom izgradnje sastajališta, predsjednik Hunter je provodio mnoge sate pomažući s lopatom, čekićem i ličilačkom četkom. Uz to, članovi su se bavili dobrovoljnim radom za crkvene projekte socijalne pomoći koji su uključivali farme peradi, vrtove agruma i tvornice konzervi. Osam je godina predsjednik Hunter imao zaduženje koordiniranja radom

12 okola na ovim projektima, a često je i sam pomagao u radu. »Nikada nije nikoga tražio da učini nešto ili preuzme zaduženje koje on sam ne bi učinio«, primijetio je prijatelj.⁵² Godinama kasnije, kao član Zbora dvanaestorice, starješina Hunter je rekao:

»Nikada nisam sudjelovao u sumornom projektu socijalne pomoći. Penjao sam se po stablima i brao limune, gulio voće, brinuo se o parnim kotlovima, nosio kutije, istovarivao kamione, čistio tvornicu konzervi i tisuću i jednu drugu stvar, no ono čega se najviše sjećam jest smijeh, pjevanje i druženje ljudi uključenih u služenje Gospodinu.«⁵³

U studenom 1953., predsjednik i sestra Hunter i drugi članovi okola Pasadena putovali su u hram Mesa Arizona kako bi izvršili djelo uredbe. Dana 14. studenoga, na predsjednikov 46. rođendan, prije početka zasjedanja, predsjednik hrama ga je zamolio da se obrati okupljenima u kapeli. Kasnije je o ovom iskustvu napisao:

»Dok sam se obraćao skupu... moji otac i majka su ušli u kapelu odjeveni u bijelo. Nisam imao pojma da je moj otac bio spreman za blagoslove hrama, iako je majka bila gorljiva po tom pitanju već neko vrijeme. Bio sam tako preplavljen osjećajima da nisam mogao nastaviti govoriti. Predsjednik Pierce [predsjednik hrama] prišao mi je i objasnio razlog mojeg prekida. Kada su moji otac i majka došli u hram tog jutra, zamolili su predsjednika da mi ne kaže ništa o njihovom dolasku jer su htjeli da to bude rođendansko iznenađenje. Bio je to rođendan koji nikada neću zaboraviti jer su oni toga dana podareni, a ja sam imao povlasticu svjedočiti njihovom pečačenju i biti zapečaćen za njih.«⁵⁴

Okolo tri godine kasnije, vječne veze obitelji predsjednika Huntera su dovršene kada je Dorothy zapečaćena za svoje roditelje u novo-posvećenom hramu Los Angeles Kalifornija.

Kao predsjednik okola, Howard je vodio ljubavljvu. Žena koja je služila u pozivu u okolu, rekla je: »Osjetili ste se cjenjeno, željeno i potrebno... Učinio je ljude odgovornima kada su primili poziv, no ako su trebali njegovo mišljenje ili savjet on je uvijek bio tamo. Znali smo da smo imali njegovu potpunu podršku i zanimanje.«⁵⁵ Jedan od njegovih savjetnika je rekao: »Hvalio je ljude za njihova postignuća i dopustio im je da se uzdignu do viših očekivanja.«⁵⁶ Članica okola

koja je rekla da je predsjednik Hunter bi njezin najutjecajniji učitelj je objasnila: »Ovaj je čovjek volio druge stavljajući najviši prioritet na njih, slušajući ih kako bi razumio i iznoseći svoja iskustva drugima.«⁵⁷

Do jeseni 1959., Howard W. Hunter je predsjedavao okolom Pasadena više od devet godina, pružajući službu koja je blagoslovila živote tisuće svetaca posljednjih dana u južnoj Kaliforniji. Njegovo se službeništvo uskoro trebalo proširiti na živote članova Crkve ciljem svijeta.

Zbor dvanaestorice

»A ti ćeš svjedočiti o imenu mojemu... I ti ćeš pronositi riječ moju do nakraj zemlje« (NiS 112:4).

Dana 9. listopada 1959., između zasjedanja na Općem saboru u Salt Lake Cityju, Howard je saznao da se predsjednik David O. McKay htio sastati s njime. Odmah je otišao do Upravne zgrade Crkve gdje ga je predsjednik McKay toplo pozdravio i rekao: »Predsjedniče Hunter... Gospodin je govorio. Pozvani ste biti jedan od njegovih naročitih svjedoka, a sutra ćete biti podržani kao član Vijeća dvanaestorice.«⁵⁸ Vezano uz ovo iskustvo, Howard je napisao:

»Ne mogu ni pokušati objasniti osjećaj koji me je prevladao. Suze su mi ispunile oči i nisam mogao govoriti. Nikada se nisam osjećao tako potpuno ponizno kao kada sam sjedio u nazočnosti ovog sjajnog, dragog, ljubaznog čovjeka – Gospodinovog proroka. Rekao mi je koliko će veliku radost ovo donijeti u moj život, predivno druženje s braćom te da će od sada moj život i vrijeme biti posvećeni za služenje Gospodinu te da ću od sada pripadati Crkvi i cijelom svijetu... Zagrlio me je i uvjerio me da će me Gospodin voljeti i da ću imati podupiruće pouzdanje Prvog predsjedništva i Vijeća dvanaestorice... Ja [sam mu rekao] da ću rado dati svoje vrijeme, život i sve što posjedujem ovoj službi.«⁵⁹

Čim je Howard otišao iz ureda predsjednika McKayja, otišao je u svoju hotelsku sobu i nazvao Claire koja je bila u Provu u posjeti njihovom sinu Johnu, njegovoj supruzi i njihovom djetetu. Iz početka je Howard jedva mogao govoriti. Kada je konačno obznanio Claire svoj poziv, oboje su ih prevladale emocije.

Zbor dvanaestorice apostola, 1965. godina Sjede s lijeva na desno: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen (na naslonu stolice), Joseph Fielding Smith (predsjednik zbora) i LeGrand Richards. Stoje s lijeva na desno: Gordon B. Hinckley, Delbert L. Stapley, Thomas S. Monson, Spencer W. Kimball, Harold B. Lee, Marion G. Romney, Richard L. Evans i Howard W. Hunter.

Idućeg dana, tijekom subotnjeg jutarnjeg zasjedanja Općeg sabora, Howard William Hunter je podržan kao član Zbora dvanaestorice apostola. »Osjetio sam... težinu svijeta na svojim ramenima«, rekao je o tom trenutku. Kako se sabor nastavljao, bilo mi je neudobno i pitao sam se hoću li se ikada osjećati kao da je ovo moje pravo mjesto.«⁶⁰

Predsjednik McKay je pozvao starješinu Huntera da govori tijekom subotnjeg poslijepodnevnog zasjedanja sabora. Nakon što je ukratko sažeo svoj život i iznio svoje svjedočanstvo, rekao je:

»Ne ispričavam se zbog suza koje mi ovom prilikom naviru na oči jer vjerujem da se suočavam s prijateljima, mojom braćom i sestrama u Crkvi čija srca danas kucaju jednako kao i moje u oduševljenju evanđelja i službi drugima.

Predsjedniče McKay... prihvaćam, bez zadržke, ovaj poziv koji ste mi uputili i voljan sam posvetiti svoj cijeli život i sve što imam ovoj službi. Sestra Hunter mi se pridružuje u ovom zavjetu.«⁶¹

Starješina Hunter je zaređen za apostola 15. listopada 1959. godine. U dobi od 51 godine, bio je najmlađi član Dvanaestorice, čija je prosječna dob bila gotovo 66 godina.

Idućih 18 mjeseci, starješina Hunter je putovao između Kalifornije i Ute kako bi dovršio potreban posao u svojem odvjetničkom uredu i pripremio se za preseljenje. Jedan od njegovih klijenata je rekao da je »Crkva morala ponuditi vrlo primamljivu ponudu« kada ga je namamila da ostavi tako uspješnu pravničku karijeru. Vezano za to, starješina Hunter je napisao u svoj dnevnik:

»Većina ljudi ne razumije zašto osobe naše vjere odgovaraju na pozive za služenje niti razumiju našu predanost da damo sve što imamo... Potpuno sam uživao baviti se pravom, no ovaj poziv koji mi je došao nadaleko nadmašuje bavljenje strukom ili novčanu dobit.«⁶²

Apostolsko služenje starješine Huntera trajalo je više od 35 godina i tijekom tog vremena proputovao je gotovo svaku zemlju u svijetu kako bi ispunio svoje zaduženje kao naročiti svjedok Isusa Krista (vidi NiS 107:23).

Rodoslovno društvo Ute

»Neka... prinesemo Gospodu... knjigu što sadržava zapise o mrtvima našim koja će biti vrijedna da se u svemu prihvati« (NiS 128:24).

Godine 1964., Prvo predsjedništvo je postavilo starješinu Huntera kao predsjednika Rodoslovnog društva Crkve koje je tada bilo poznato kao Rodoslovno društvo Ute. Ta je organizacija bila preteča crkvenog Odjela za obiteljsku povijest. Njegova je svrha bila okupljati, sačuvati i dijeliti rodoslovne podatke diljem svijeta. Starješina Hunter je osom godina predsjedavao ovim društvom i tijekom tog vremena je nadgledao dalekosežne promjena u pospješivanju, oplemenjivanju i proširenju djela obiteljske povijesti.

Do 1969., organizacija je sakupila »više od 670.000 rola mikrofilmova, što je istovjetno tri milijuna svezaka od 300 stranica po svakom.« Također, sakupila je »šest milijuna gotovih zapisa o obiteljskim skupinama, evidenciju kartičnih datoteka 36 milijuna osoba i kolekciju knjiga s više od 90.000 svezaka.«⁶³ Svakog bi tjedna oko 1.000 rola mikrofilmova bilo nadodano iz cijelog svijeta. Obraditi te zapise i učiniti ih dostupnima – i za istraživanje i za hramski rad

– bio je ogroman zadatak. Pod vodstvom starješine Huntera, Rodoslovno je društvo počelo koristiti najnovije računalne tehnologije za pomoć s ovim djelom. Jedan je pisac zapisao da je društvo postalo »globalno poznato među profesionalnim organizacijama zbog svojih naprednih aktivnosti u čuvanju zapisa.«⁶⁴

Starješina Hunter je 1972. razriješen kao predsjednik Rodoslovnog društva. Sažimajući utjecaj njegovih napora, starješina Richard G. Scott je rekao: »Posvetio je značajan dio svojeg života tom djelu i položio je temelje i vodstvo iz kojeg Crkva i danas ubire pogodnosti.«⁶⁵

Polinezijski kulturni centar

*»Čuj, narode izdaleka i vi što ste na otocima
morskim, slušajte zajedno« (NiS 1:1).*

Godine 1965., Prvo predsjedništvo je imenovalo starješinu Huntera predsjednikom i predsjedavateljem odbora Polinezijskim kulturnim centrom u Laie u Havajima. U to je vrijeme centar bio otvoren tek 15 mjeseci i suočavao se s mnogim izazovima. Turistička posjećenost je bila niska, a ljudi su imali različite stavove po pitanju ciljeva i programa centra. Tjedan dana nakon što je starješina Hunter imenovan, otišao je u Laie i započeo pažljivo proučavanje snaga i potreba centra.

Pod vodstvom starješine Huntera, Polinezijski kulturni centar je postao jedna od najpopularnijih turističkih atrakcija na Havajima, privukavši gotovo milijun posjetitelja 1971. godine. Starješina Hunter je nadgledao veliko proširenje centra i njegovih programa. Riječima starješine Huntera, jednako važno je bilo i zaposlenje koje je centar nudio, a koje je omogućilo da se »tisućama studenata iz južnog Pacifika pomogne u stjecanju obrazovanja, od kojih većina njih [inače] ne bi mogla napustiti svoje otoke da idu u školu.«⁶⁶

Nakon što je 12 godina predsjedavao Polinezijskim kulturnim centrom, Starješina Hunter je razriješen 1976. godine. Njegovo služenje kao predsjednika pomoglo je u ostvarenju riječi predsjednika Davida O. McKayja koji je 1955. rekao da malo selo Laie ima potencijal postati »misionarski čimbenik koji neće utjecati samo na tisuće niti deset tisuća, već milijune ljudi koji će doći tražeći spoznaju što je ovaj grad i koje je njegovo značenje.«⁶⁷

Povjesničar Crkve

»Dužnost je pisara Gospodnjega kojega on postavi da vodi povijest i opći crkveni zapis o svemu što se zbiva u Sionu« (NiS 85:1).

Predsjednik David O. McKay je preminuo u siječnju 1970. i Joseph Fielding Smith je odijeljen kao novi predsjednik Crkve. Joseph Fielding Smith je služio kao povjesničar Crkve proteklih 49 godina i kada je postao predsjednik Crkve, starješina Hunter je pozvan da ga naslijedi u tom zaduženju. »Predsjednik Smith je bio povjesničar Crkve toliko mnogo godina da se jedva mogu zamisliti na tom položaju«, rekao je.⁶⁸

Starješina Hunter je pristupio ovoj novoj dužnosti sa svojom uobičajenom revnošću. »Zadatak koji je Gospodin dao kroz objavu je pun izazova – kako u ispunjavanju zadatka sakupljanja i pisanja, tako u pripremanju materijala korisnim za članove Crkve«, rekao je.⁶⁹ Novine *Church News* izvijestile su da je povjesničar Crkve »odgovoran za cjelokupno čuvanje zapisa Crkve, uključujući zapisnike, hramske zapise, sve uredbe, patrijarhalne blagoslove i... trenutnu zbirku crkvene povijesti.«⁷⁰

Godine 1972., članovi Dvanaestorice su razriješeni nekih svojih administrativnih dužnosti kako bi mogli posvetiti više vremena svojem apostolskom službeništvu. Kao dio ove promjene, starješina Hunter je razriješen kao povjesničar Crkve, ali je zadržao svoju savjetodavnu ulogu u crkvenom Odjelu za povijest. »Ovo će me ostaviti na položaju usmjeravanja, ali će me rasteretiti operativne funkcije«, napisao je.⁷¹ Nastavio je sa savjetodavnom ulogom do 1978.

Služba u Svetoj zemlji

Howard W. Hunter je razvio posebnu ljubav za Svetu zemlju kada je putovao tamo sa svojom obitelji 1958. i 1960. godine. Tijekom svojeg služenja kao apostol, vratio se više od dvanaest puta. »Njegova želja da bude tamo gdje je Spasitelj kročio i naučavao činila se neutaživom«, rekao je James E. Faust iz Zbora dvanaestorice.⁷²

Vrlo svjestan sukoba u toj regiji, starješina Hunter je pronosio poruku ljubavi i mira. »I Židovi i Arapi su djeca našega Oca«, rekao je. »I jedni i drugi su djeca obećanja i kao Crkva ne odabiremo strane.

Jeruzalemski centar Sveučilišta Brigham Young za Bliskoistočne studije

Volimo i zainteresirani smo za jedne i druge. Svrha evanđelja Isusa Krista jest donijeti ljubav, jedinstvo i bratstvo najvišeg reda.«⁷³

Između 1972. i 1989., starješina Hunter je izvršio ključna zaduženja na dva posebna projekta u Jeruzalemu: Memorijalni vrtovi Orsona Hydea i Jeruzalemski centar Sveučilišta Brigham Young (BYU) za Bliskoistočne studije. Početkom crkvene povijesti – godine 1841. – starješina Orson Hyde iz Zbora dvanaestorice je prinio molitvu posvećenja na Maslinskoj gori, istočno od Jeruzalema. Godine 1972., Prvo predsjedništvo je zamolilo starješinu Huntera da započne tražiti moguće lokacije za izgradnju memorijala Orsonu Hydeu u Jeruzalemu. Godine 1975., grad Jeruzalem je otvorio vrata za ono što će naposljetku postati Memorijalni vrtovi Orsona Hydea, izgrađeni na Maslinskoj gori.

Tijekom narednih nekoliko godina, starješina Hunter je mnogo puta putovao u Jeruzalem kako bi pregovarao oko ugovora za memorijal i nadgledao njegovo projektiranje i izgradnju. Projekt je dovršen 1979. i iste ga je godine posvetio predsjednik Spencer W. Kimball. Nakon što je vodio službe posvećenja, starješina Hunter je izrazio svoje uvjerenje da će memorijal »imati veliki pozitivan utjecaj u širenju povoljne predodžbe o Crkvi.«⁷⁴

Predsjednik Hunter u Jeruzalemskom centru Sveučilišta Brigham Young za Bliskoistočne studije prije posvećenja centra

Čak i prije nego su Memorijalni vrtovi Orsona Hydea dovršeni, starješina Hunter je tražio mjesto na kojem bi Crkve izgradila centar za inozemni program studija Sveučilišta Brigham Young. Centar bi također bio i sastajalište za članove Jeruzalemskog ogranka. Nadgledanje ovog projekta bit će jedan od najsloženijih i najosjetljivijih zaduženja službeništva starješine Huntera.

Vođe Crkve odabrali su mjesto, ali je stjecanje odobrenja za unajmljivanje zemlje i planove izgradnje trajalo gotovo pet godina, a starješina Hunter je to opisao kao »beskrajni rad«. ⁷⁵ Nakon opširnih rasprava i pregovora, izraelska je vlada dopustila da se izgradnja centra nastavi.

Izgradnja je do svibnja 1988. bila uglavnom dovršena i zakupni ugovor je bio spreman za potpisivanje. U to je vrijeme Howard W. Hunter već služio kao vršitelj dužnosti predsjednika Dvanaestorice. Godinu prije toga je prošao kroz tešku operaciju kralježnice i nije mogao hodati, no ipak je odletio u Jeruzalem kako bi potpisao ugovor. Dok je bio tamo, studenti Sveučilišta i članovi jeruzalemskog ogranka održali su malo primanje kako bi izrazili svoju zahvalnost. Povijest ogranaka sadrži priču o sljedećem dirljivom prizoru kada

je prijem započeo: »Kako se još uvijek oporavljao od operacije leđa, predsjednika Huntera je kroz glavni ulaz u invalidskim kolicima uveo predsjednik [Jeffrey R.] Holland [predsjednik Sveučilišta Brigham Young] dok ga je zbor pozdravljao pjesmom 'The Holy City'.«⁷⁶ Suze su klizale niz obraze predsjednika Huntera.

U svibnju 1989., predsjednik Hunter se vratio u Jeruzalem kako bi posvetio centar. Ova služba posvećenja bila je vrhunac desetljeća njegovog i tuđih izvanrednih napora da Jeruzalemski centar dovedu iz nade u stvarnost. »Predsjednik Howard W. Hunter... je bio stalna nit i brižan stražar na kuli nadgledajući projekt od trenutka kada je bio samo san«, rekao je starješina Jeffrey R. Holland.⁷⁷ Predsjednik Hunter je u molitvi posvećenja rekao:

»Ova građevina... sagrađena je za stanovanje onih koji te vole i traže učiti o tebi te slijede korake tvjega Sina, našeg Spasitelja i Otkupitelja. Preljepa je u svakom pogledu i stoji kao primjer ljepote onoga što predstavlja. O, Oče, zahvaljujemo ti se na povlastici izgradnje ove kuće tebi za korist i podučavanje tvjoh sinova i kćeri.«⁷⁸

Rastuća Crkva

»Sion mora rasti ljepotom i svetošću; granice mu se imaju proširiti; okoli mu se imaju ojačati« (NiS 82:14).

Kada je Howard W. Hunter pozvan kao apostol 1959., Crkva je brojala negdje oko 1.6 milijun članova. Tijekom idućeg desetljeća, odigrao je ključnu ulogu u nezapamćenom globalnom rastu Crkve. Tijekom stotina vikenda, putovao je u okole kako bi ojačao članove i pozivao nove vođe. Također se susretao s dužnosnicima vlada u mnogim narodima, pomažući otvoriti vrata misionarskog rada.

Do 1975., članstvo Crkve poraslo je na oko 3.4 milijuna članova, a posebice je brzo raslo u Latinskoj Americi. Kasnije tijekom godine, starješina Hunter i starješina J. Thomas Fynas, pomoćnik Dvanaestorici, zaduženi su razdijeliti 5 okola u Mexico Cityju. Nakon što se sastao s vođama u području i pregledao podatke o predsjednicima okola, starješina Hunter je vodio uspostavu 15 okola iz tih 5 – sve tijekom jednog vikenda.⁷⁹ Uz tipičan je umjereni iskaz napisao: »Sumnjam da je ikada došlo do tako glomaznog uspostavljanja u Crkvi i svi smo bili umorni do trenutka kada smo stigli kući.«⁸⁰

Claire, predana suputnica

»Moja je supruga bila dražesna i brižna suputnica«, napisao je starješina Hunter kada je pozvan u Zbor dvanaestorice 1959.⁸¹ Mnogo je godina Claire obično pratila starješinu Huntera na njegovim putovanjima kao apostol. Predsjednik Thomas S. Monson se prisjećao trenutka kada je primijetio kako Claire pokazuje svoju ljubav za djecu u Tongi: »Uzela bi tu dražesnu togansku dječicu u svoje ruke i stavila po jedno na svako koljeno dok im se obraćala... a zatim je objasnila učiteljima Male škole kako su blagoslovljeni i povlašteni što imaju priliku podučavati tako dragocjenu dječicu. Poznavala je vrijednost ljudske duše.«⁸²

U intervjuu 1974., starješina Hunter je o Claire rekao: »Tijekom našeg cijelog braka... uvijek je stajala s ljubavlju, pažnjom i ohrabrenjem... Bila je velika podrška.«⁸³

Do trenutka tog intervjua, Claire je počela proživljavati ozbiljne zdravstvena iskušenja. U početku je imala ozbiljne glavobolje, povremene gubitke pamćenja i osjećaj dezorijentiranosti. Kasnije je pretrpjela nekoliko manjih moždanih udara zbog kojih je teško govorila i koristila svoje ruke. Kada je došla do trenutka da joj je bila potrebna stalna briga, starješina Hunter je bio odlučan da se brine o njoj koliko je mogao dok je istovremeno ispunjavao svoje dužnosti kao član Zbor dvanestorice. Dogovorio je da netko ostaje uz Claire tijekom dana, no on se brinuo o njoj tijekom noći. Tijekom ovih je godina i starješina Hunter pretrpio neke zdravstvene probleme, uključujući srčani udar 1980. godine.

Claire je pretrpjela moždano krvarenje 1981. te još jedno 1982. godine. Drugi ju je toliko onesposobio da su liječnici insistirali na tome da bude prebačena u dom za nemoćne gdje bi primala odgovarajuću zdravstvenu njegu. Ostala je u domu posljednjih 18 mjeseci svojeg života. Tijekom tog ju je vremena predsjednik Hunter posjećivao barem jednom dnevno, osim kada je putovao po crkvenim zaduženjima. Iako ga Claire nije prepoznavala većinu vremena, nastavio joj je govoriti o svojoj ljubavi i brinuo se da joj je udobno. Unuk je rekao: »Uvijek se žurio da ju vidi, bude uz nju i brine se o njih.«⁸⁴ Prisjećajući se očeve brige za njegovu majku, Richard Hunter je napisao:

Howard i Claire Hunter

»Moja je majka imala najbolju moguću skrb u svojim godinama slabosti jer se otac brinuo o njih. Cijela je obitelj gledala s velikim divljenjem i poštovanjem kako se prebacio u ulogu njegovatelja... Sjećam se težine koju je osjetio kada ga je liječnik upozorio [da] bi bilo najgore što bi joj se moglo dogoditi kada bi ostala kod kuće i kada ne bi otišla u stručnu ustanovu. Da je ostala kod kuće, vjerojatno bi preminuo u svojem pokušaju da se brine za nju zbog vlastitih tjelesnih ograničenja. Tada bi ona bila ostavljena sama sebi na brigu. Njegova predanost njoj je jedna od stvari koja će uvijek biti dragocjeno našoj obitelji.«⁸⁵

Claire je preminula 9. listopada 1983. Promatrajući brigu starješine Huntera dok je Claire patila tijekom više od 10 godina bolesti, starješina James E. Faust je rekao: »Nježnost koja je bila očigledna u njihovoj komunikaciji bila je srceparajuća i dirljiva. Nikada nisam vidio takav primjer predanosti muža svojoj ženi.«⁸⁶

Predsjednik Zbora dvanaestorice

Predsjednik Spencer W. Kimball je preminuo u studenom 1985. i Ezra Taft Benson ga je naslijedio kao predsjednik Crkve. Marion G. Romney je postao predsjednik Zbora dvanaestorice apostola kao

najstariji član zbora. Zbog lošeg zdravlja predsjednika Romneyja, starješina Hunter, koji je bio idući po starješinstvu, je odijeljen kao vršitelj dužnosti predsjednika Dvanaestorice. Postao je predsjednik Dvanaestorice u lipnju 1988., oko dva tjedna nakon smrti predsjednika Romneyja.

Predsjednik Hunter je služio kao vršitelj dužnosti predsjednika ili predsjednik Zbora dvanaestorice osam i pol godina. Tijekom tog vremena, globalno službeništvo Dvanaestorice se širilo jer je Crkva narasla s 5,9 milijuna članova na 8,7 milijuna, s odjelima i ograncima u 149 naroda i teritorija. »Ovo je uzbudljivo vrijeme u crkvenoj povijesti«, rekao je predsjednik Hunter 1988. godine »Danas hodanje nije dovoljno brzo. Trebamo hitati kako bismo bili u koraku i pokretali djelo naprijed.«⁸⁷ Predsjednik Hunter je vodio primjerom u ispunjavanju odgovornosti iznošenja svjedočanstva o Isusu Kristu i izgradnji Crkve diljem svijeta. Putovao je diljem Sjedinjenih Država i u više od 25 drugih naroda tijekom svojeg služenja kao predsjednik Dvanaestorice.

Predsjednik Hunter je hrlio naprijed unatoč mnogim poteškoćama sa svojim zdravljem. Godine 1986., podvrgnut je operaciji srca, a 1987. operaciji leđa. Iako su njegova leđa ozdravila, nije mogao hodati zbog oštećenja živca i drugih komplikacija. Tog je listopada sjedio u invalidskim kolicima dok je izlagao svoj govor na Općem saboru. »Oprostite mi što ću ostati sjediti dok izlažem ovih nekoliko opaski«, započeo je. »Nije proizvoljno da vam se obraćam iz invalidskih kolica. Primijetio sam da ostatak vas čini se uživa u saboru sjedeći, pa ću ja slijediti vaš primjer.«⁸⁸

Odlučan da ponovno može koristiti svoje noge, predsjednik Hunter je prošao kroz naporan sustav fizikalne terapije. Na idućem Općem saboru, u travnju 1988., polako je došetao do govornice s hodalicom. U prosincu je koristio svoju hodalicu kako bi prisustvovao na tjednom hramskom sastanku Prvog predsjedništva i Dvanaestorice, prvi puta u više od godine dana da nije došao u invalidskim kolicima. »Kada sam ušao u sobu vijeća, braća su ustala i zapljeskala«, rekao je. »Ovo je prvi puta da sam čuo pljeskanje u hramu... Većina mi je liječnika rekla da nikada neću moći ustati ili hodati, no nisu uzeli u obzir moć molitve.«⁸⁹

Howard i Inis Hunter

U travnju 1990., po završetku sastanka Zbora dvanaestorice, predsjednik Hunter je upitao: »Ima li itko nešto što nije na rasporedu?« Kada nitko nije progovorio, on je najavio: »Dobro onda... ako nitko nema išta drugo za reći, mislio sam vam obznaniti da ću se oženiti danas poslijepodne.« Jedan član dvanaestorice je rekao da je najava bila toliko iznenađenje da su se »svi pitali jesu li dobro čuli«. Predsjednik Hunter je objasnio svojoj braći: »Inis Stanton je stara znanica iz Kalifornije. Viđam se s njom već neko vrijeme i odlučio sam se oženiti.«⁹⁰ Inis je bila članica odjela El Sereno kada je predsjednik Hunter bio biskup. Njihovi su se putovi spojili kada se Inis preselila u Utu gdje je radila kao djelatnica na recepciji u zgradi ureda Crkve. Vjenčao ih je predsjednik Gordon B. Hinckley u hramu Salt Lake 12. travnja 1990.

Gotovo je sedam godina prošlo od Clairene smrti. Inis je bila izvor velike utjehe i snage predsjedniku Hunteru tijekom njegovog služenja kao predsjednika Zbora dvanaestorice apostola i predsjednika Crkve. Ona ga je pratila tijekom većine njegovih putovanja na susrete sa svecima diljem svijeta.

Dana 7. veljače 1993., predsjednik Hunter je otišao na Sveučilište Brigham Young kako bi govorio na domjenku na kojem je prisustvovalo 17.000 ljudi. Upravo je počeo svoje obraćanje kada je čovjek dotrčao za govornicu, noseći aktovku u jednoj ruci i crni predmet u

drugoj. »Stanite!«, povikao je čovjek. Zaprijetio je da će aktivirati ono za što je tvrdio da je bomba osim ako predsjednik Hunter ne pročita pripremljenu izjavu. Predsjednik Hunter je odbio i odlučno je stajao za govornicom cijelo vrijeme dok mu je čovjek prijetio. Kako su se strah i metež počeli širiti zgradom, slušateljstvo je počelo pjevati »Hvala ti, Bože, na vodi«. Nakon nekoliko minuta iščekivanje, dvojica zaštitara su obuzdala čovjeka i predsjednik Hunter je iz sigurnosti spušten s govornice. Kada je uspostavljen red, on se nakratko odmorio, a zatim nastavio sa svojim opaskama. »Život ima popriličan broj izazova u sebi«, započeo je, a zatim nadodao, »kao što je prikazano.«⁹¹

Tijekom prethodnih 20 godina, predsjednik Hunter je proživio brojne kušnje, uključujući slabljenje zdravlja i konačnu smrt Claire, višestruku hospitalizaciju radi vlastitih zdravstvenih problema te snažnu bol i tjelesni invaliditet. Njegova su se naučavanja tijekom tih godina često usmjeravala na nedaće i svjedočila su o Spasitelju Isusu Kristu kao izvoru mira i pomoći u vremenima kušnje. U jednoj je propovijedi naučavao:

»Proroci i apostoli Crkve suočavali su se... s osobnim teškoćama. Priznajem da sam se i ja suočio s nekolicinom, a i vi ćete se nesumnjivo suočiti s nekim vlastitim sada i kasnije u životu. Kada nas ta iskustva ponize, oplemene, poduče i blagoslove, mogu biti snažno oruđe u rukama Božjim da nas učine boljim ljudima, da nas učine zahvalnijima, brižnijima i obzirnijima od drugih ljudi u njihovim trenucima teškoća.«⁹²

Takva su naučavanja bila poput brižnog zagrljaja onima koji su patili. Nadahnute riječi predsjednika Howarda W. Huntera potiču mnoge da se okrenu Spasitelju, kao što je to i on činio.

Predsjednik Crkve

»Predsjednik Hunter je jedan od najbrižnijih, kristolikih ljudi koje smo ikada poznavali. Njegova je duhovna dubina toliko dubokomna da je neizmjeriva. Budući da je kao njegov naročiti svjedok toliko mnogo godina bio pod vodećim utjecajem Gospodina Isusa Krista, duhovnost predsjednika Huntera je bila dotjerana na čudesan način. Bila je vrelo njegovog cijelog bića« (James E. Faust).⁹³

Dana 30. svibnja 1994., preminuo je predsjednik Ezra Taft Benson nakon podulje bolesti. Šest dana kasnije, Zbor dvanaestorice

Predsjednik Hunter sa svojim savjetnicima u Prvom predsjedništvu: predsjednikom Gordonom B. Hinckleyjem (lijevo) i predsjednikom Thomasom S. Monsonom (desno)

apostola sastao se u hramu Salt Lake kako bi ponovno uspostavili Prvo predsjedništvo. Kao stariji apostol, Howard W. Hunter je odijeljen kao predsjednik Crkve. Pozvao je Gordona B. Hinckleyja i Thomasa S. Monsona, koji su služili kao savjetnici predsjedniku Bensonu, da budu njegovi savjetnici.

Na konferenciji za novinare, idućeg dana, predsjednik Hunter je iznio svoju prvu javnu izjavu kao predsjednik Crkve. »Naša su srca bila vrlo krhka od smrti našeg prijatelja i brata Ezre Tafta Bensona«, započeo je. »Osjetio sam njegov gubitak naročito na osoban način u svjetlu nove odgovornosti koja mi je došla nakon njegove smrti. Mnogo sam suza prolio i tražio Oca na Nebu u iskrenim molitvama sa željom da budem jednak tom visokom i svetom pozivu koji je sada moj.

Moja je velika snaga tijekom ovih proteklih sati i minulih dana bilo moje trajno svjedočanstvo da je ovo djelo Božje, a ne ljudsko, da je Isus Krist ovlaštena i živuća glava ove Crkve te da ju on vodi u riječi i djelu. Zavjetujem svoj život, svoju snagu i punu mjeru svoje duše potpunom služenju njemu.«⁹⁴

Nakon izražavanja ljubavi, predsjednik Hunter je izdao dva poziva članovima Crkve. Prvi je bio da budu marljiviji u praćenju primjera Isusa Krista, a drugi da imaju više udjela u blagoslovima hrama (vidi stranice 1–3). Također je pozvao one koji su bili povrijeđeni, koji su se mučili ili su se bojali neka »vrate se [i] dopuste nam da stojimo s vama te vam osušimo vaše suze.«⁹⁵

Unatoč krhkom zdravlju, predsjednik Hunter je bio odlučan učiniti sve što je mogao da se sastane sa svecima i osnaži ih. Dva tjedna nakon što je postao predsjednik, održao je svoje prvo obraćanje, govoreći novim predsjednicima misije, a zatim više od 2.200 misionara. Kasnije je toga mjeseca otišao u Carthage i Nauvoo u Illinoisu radi komemoracije 150. godišnjice mučeništva Josepha i Hyruma Smitha. »Gdje god smo išli ljudi su se okupljali oko njega«, rekao je predsjednik Gordon B. Hinckley. »Rukovao se s tisućama, s osobitim smiješkom kada su se djeca okupila oko njega pogledao bi ih u oči i stisnuo im ruku.«⁹⁶

Dana 1. listopada 1994., tijekom nedjeljnog jutarnjeg zasjedanja Općeg sabora, članovi Crkve su službeno podržali Howarda W. Huntera kao predsjednika Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana i kao proroka, vidioca i objavitelja. U svojem je uvodnom izlaganju predsjednik Hunter ponovio svoj poziv članovima Crkve da slijede primjer Spasitelja i »gledaju na hram Gospodnji kao na veliki simbol vašeg članstva.«⁹⁷ Ponovno je naglasio hram idućeg tjedna kada je otputovao na Floridu kako bi posvetio hram Orlando Florida. »Evandeoski nauk koji je Gospodin objavio nije potpun bez hrama«, naučavao je, »jer se u njemu poslužuju uredbe neophodne za njegov naum života i spasenja.«⁹⁸

U studenom je predsjednik Hunter govorio pri satelitskom prijenosu slaveći stotu godišnjicu Rodoslovnog društva – događaj koji je imao posebno značenje za njega, jer je predsjedavao tom organizacijom od 1964. do 1972. »U čudu se osvrćem na tapiseriju koju je Gospodin satkao u promicanju hramskog rada i djela obiteljske

povijesti«, rekao je. Zatim je izjavio: »Imam jednu prevladavajuću poruku: Ovo se djelo mora ubrzati.«⁹⁹

Predsjednik Hunter je nastavio žustro raditi do kraja godine. Tijekom Božićnog sastanka duhovne misli Prvog predsjedništva, svjedočio je o Spasitelju i ponovno naglasio važnost slijeđenja njegovog primjera:

»Spasitelj je posvetio svoj život blagoslivljanju drugih ljudi... Nikada nije dao s očekivanjem primanja. Dao je slobodno i s ljubavlju, a njegovi su darovi bili od neprocjenjive vrijednosti. Dao je oči slijepima, uši gluhima i noge hromima, čistoću nečistima, potpunost bogaljima i dah beživotnima. Njegovi su darovi bili prilika pogaženima, sloboda potlačenima, oprost pokajnicima, nada onima koji očajavaju i svjetlost u tami. Dao nam je svoju ljubav, svoju službu i svoj život. I što je najvažnije, dao je nama i svim smrtnicima uskrsnuće, spasenje i vječni život.

Trebamo nastojati davati kako je on davao. Dati od sebe jest sveti dar. Dajemo kao podsjetnik na sve što je Spasitelj dao.«¹⁰⁰

Kao dio svojeg govora, također je prilagodio poruku koja je objavljena u časopisu iste godine kada je pozvan kao apostol:

»Ovog Božića ispravite svade. Potražite zaboravljenog prijatelja. Ostavite sumnju i zamijenite je povjerenjem. Napišite pismo. Dajte blag odgovor. Potičite mlade. Iskažite svoju odanost riječju i djelom. Održite obećanje Odrzknite se zamjeranja. Oprostite neprijatelju. Ispričajte se. Nastojte razumjeti. Razmislite o svojim očekivanjima prema drugima. Mislite najprije na nekoga drugoga. Budite ljubazni. Budite nježni. Smijte se malo više. Izrazite svoju zahvalnost. Zaželite dobrodošlicu strancu. Obradujte srce djeteta. Radujte se u ljepoti i čudu zemlje. Izgovarajte ljubav i onda je izgovarajte ponovno.«¹⁰¹

Idući je tjedan predsjednik Hunter otputovao u Mexico City kako bi uspostavio 2000. okol Crkve. Devetnaest godina ranije, u Mexico Cityju, tijekom jednog je vikenda vodio uspostavljanje 15 okola iz onoga što su bila 5 okola. Predsjednik Gordon B. Hinckley je osnivanje 2000. okola opisao kao »značajni važni događaj u povijesti Crkve.«¹⁰²

Jedne noći tijekom tih mjeseci, Richard, sin predsjednika Huntera, nalazio se u Memorijalnoj zgradi Josepha Smitha i primijetio je da je

jedna od domaćica u invalidskim kolicima. »Mogao sam vidjeti da joj je to bilo novo«, rekao je. »Otišao sam razgovarati s njom i rekao sam joj da je moj otac imao invalidska kolica baš poput njezinih. Rekla mi je da je prorok njezine Crkve imao invalidska kolica baš poput njezinih. Rekla je da ako je on mogao uspjeti, možda i ona može. To joj je dalo nadu. Mislim da su tatu mnogi voljeli. Vjerojatno je jedan od razloga tome taj što su mogli vidjeti da je on patio baš koliko i oni pate, nosio se sa svojim teretom patnje i to im je davalo nadu.«¹⁰³

Početak 1995. godine, predsjednik Hunter je posvetio hram Bountiful Utah. Predsjedavao je nad šest zasjedanja posvećenja prije nego je postao toliko iscrpljen da je primljen u bolnicu. Nakon što je otpušten nekoliko dana kasnije, Crkva je izdala izjavu da je imao rak prostate koji se proširio na njegove kosti. Predsjednik Hunter se nije više pojavljivao u javnosti tijekom posljednjih šest mjeseci svojeg života, iako se i dalje nastavljao sastajati sa svojim savjetnicima i voditi crkvene poslove iz svojeg doma. »Zahvalan sam što je imao tu priliku posvetiti [taj hram]«, rekao je predsjednik Gordon B. Hinckley, »posebice u svjetlu njegove ranije molbe da članovi Crkve 'gledaju na hram Gospodnji kao na veliki simbol [svojeg] članstva'.«¹⁰⁴

Predsjednik Howard W. Hunter je preminuo 3. ožujka 1995. u dobi od 87 godina. Njegove posljednje riječi izgovorene »vrlo tihim, nježnim glasom« onim oko njegovog kreveta bile su jednostavno: »Hvala vam.«¹⁰⁵ Iako je bio predsjednik Crkve samo devet mjeseci, njegov je utjecaj bio dubok. »Članovi Crkve iz cijeloga svijeta na poseban su se način povezali s njime kao sa svojim prorokom, vidiocem i objaviteljem«, rekao je starješina James E. Faust. »Vidjeli su u njemu personifikaciju odlika samoga Spasitelja. Na čudesan su način odgovorili na njegove proročke poruke da učinimo svoje živote više poput Kristova te da učinimo naše hramove središtem našeg štovanja.«¹⁰⁶

Na pogrebu predsjednika Huntera, predsjednik Gordon B. Hinckley je odao počast:

»Veličanstveno je stablo u šumi palo, ostavljajući prazno mjesto. Velika je i tiha snaga napustila našu sredinu.

Mnogo je rečeno o njegovoj patnji. Vjerujem da je trajala duže te bila oštrija i dublja nego što je to itko od nas stvarno znao. Razvio je visoku toleranciju na bol i nije se žalio na nju. To što je živio toliko dugo je čudo samo po sebi i od sebe. Njegova je patnja tješila i ublažavala boli mnogih drugih koji pate. Znali su da on razumije težinu njegovih tereta. Posezao je prema takvima s posebnim oblikom ljubavi.

Mnogo je rečeno o njegovoj ljubaznosti, promišljenosti, uljudnosti prema drugima. Sva je istina. Prepustio se uzorku Gospodinovom kojeg je toliko ljubio. Bio je tih i promišljen čovjek. No, isto je tako mogao biti potaknut na snažan glas i mudra mišljenja...

Brat Hunter je bio ljubazan i blag. No, mogao je biti snažan i uvjerljiv u svojim izjavama... Bio je izučen po pitanju zakona. Znao je kako predstaviti slučaj. Izložio bi razne pretpostavke po ispravnom redu. Od njih je nastavio dalje prema svojem zaključku. Kada je govorio, svi su slušali. Njegovi su prijedlozi najčešće prevladali. No, kada nisu bili prihvaćeni, imao je podatnosti povući svoj savjet...

Već četrdeset i šest godina nosio je plašt svetog apostolstva, njegov je glas bio glas vodstva i snage u proglašavanju naučavanja Isusa Krista i unaprjeđivanju djela Crkve. Proputovao je svijetom kao odani i sposoban poslužitelj u Gospodarevoj službi...

Howard W. Hunter, prorok, vidjelac i objavitelj, je posjedovao je sigurno svjedočanstvo o živućoj stvarnosti Boga, našeg Vječnog Oca. S velikim je uvjerenjem izražavao svoje svjedočanstvo o božanstvenosti Gospodina Isusa Krista, Otkupitelja čovječanstva. S ljubavlju je govorio o proroku Josephu Smithu i svima onima koji su slijedili nakon njega do vremena samog predsjednika Huntera...

Neka Bog blagoslovi njegovu uspomenu za naše veliko dobro.¹⁰⁷

Napomene

1. U Jay M. Todd, »President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church«, *Ensign*, srpanj 1994., 4.
2. Howard W. Hunter, »Fear Not, Little Flock« (govori izloženi na Sveučilištu Brigham Young, 14. ožujak 1989.), 2; speeches.byu.edu.
3. U Todd, »President Howard W. Hunter«, 5.
4. U J M. Heslop, »He Found Pleasure in Works«, *Church News*, 16. studeni 1974., 4.
5. U Heslop, »He Found Pleasure in Works«, 4, 12.
6. U Heslop, »He Found Pleasure in Works«, 4.
7. U Kellene Ricks, »Friend to Friend: From an Interview with Howard W. Hunter, President of the Quorum of the Twelve Apostles«, *Friend*, travanj 1990., 6.
8. U Gerry Avant, »Elder Hunter—Packed Away Musician's Career for Marriage«, *Church News*, 19. svibanj 1985., 4.
9. U Ricks, »Friend to Friend«, 6.
10. U Heslop, »He Found Pleasure in Works«, 4.
11. U Ricks, »Friend to Friend«, 6.
12. U Avant, »Elder Hunter«, 4.
13. Vidi »Eagle Scout Qualifies«, *Idaho Statesman*, 12. svibanj 1923.; citiran u Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994.), 41.
14. U Don L. Searle, »President Howard W. Hunter: Acting President of the Quorum of the Twelve Apostles«, *Ensign*, travanj 1986., 22.
15. U James E. Faust, »The Way of an Eagle«, *Ensign*, kolovoz 1994., 4.
16. U Knowles, *Howard W. Hunter*, 22.
17. U James E. Faust, »The Way of an Eagle«, 4, 6.
18. U Knowles, *Howard W. Hunter*, 22.
19. Povijesni obris okola Boise Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih danas (1924.), 6, Povijesna biblioteka Crkve, Salt Lake City.
20. U Knowles, *Howard W. Hunter*, 41.
21. Sastajalište u Boiseu je srušio Školiski okrug Boisea 1992., koje ga je kupilo od Crkve nekoliko godina ranije (vidi »Preservationists Protest Demolition Work on Tabernacle in Boise«, *Deseret News*, 9. rujan 1992., B3).
22. U Knowles, *Howard W. Hunter*, 55.
23. U Heslop, »He Found Pleasure in Works«, 4; vidi i Knowles, *Howard W. Hunter*, 57.
24. U Knowles, *Howard W. Hunter*, 64.
25. U Knowles, *Howard W. Hunter*, 65.
26. U Knowles, *Howard W. Hunter*, 71.
27. U Gerry Avant, »She Made Home a Happy Place«, *Church News*, 16. studeni 1974., 5.
28. U Knowles, *Howard W. Hunter*, 79.
29. U Knowles, *Howard W. Hunter*, 81.
30. Neobjavljeni rukopisi Richarda A. Huntera. Ova knjiga sadrži nekoliko Richardovih citata, sina predsjednika Huntera, jer je uspio dati podatke i uvide dok se knjiga pripremala. John, sin predsjednika Huntera, nije bio dostupan za konzultacije jer je preminuo 2007.
31. U Knowles, *Howard W. Hunter*, 87.
32. U Knowles, *Howard W. Hunter*, 88.
33. U Heslop, »He Found Pleasure in Works«, 4.
34. U Knowles, *Howard W. Hunter*, 91.
35. U Knowles, *Howard W. Hunter*, 90.
36. Vidi Knowles, *Howard W. Hunter*, 94.
37. U Heslop, »He Found Pleasure in Works«, 4.
38. U Knowles, *Howard W. Hunter*, 97.
39. U Knowles, *Howard W. Hunter*, 98.
40. U Knowles, *Howard W. Hunter*, 98.
41. U Knowles, *Howard W. Hunter*, 100–101.
42. Charles C. Pulsipher, »My Most Influential Teachers«, *Church News*, 10. siječanj 1981., 2.
43. Neobjavljeni rukopisi Richarda A. Huntera.
44. U Doyle L. Green, »Howard William Hunter: Apostle from California«, *Improvement Era*, siječanj 1960., 37.
45. Cree-L Kofford, u Knowles, *Howard W. Hunter*, 120.
46. John S. Welch, u Knowles, *Howard W. Hunter*, 119.
47. U Knowles, *Howard W. Hunter*, 123.
48. U Knowles, *Howard W. Hunter*, 125.

49. U Knowles, *Howard W. Hunter*, 131.
50. Neobjavljeni rukopisi Richarda A. Huntera.
51. U Knowles, *Howard W. Hunter*, 127.
52. Charles C. Pulsipher, »My Most Influential Teacher«, 2.
53. Howard W. Hunter, »Welfare and the Relief Society«, *Relief Society Magazine*, travanj 1962., 238.
54. U Knowles, *Howard W. Hunter*, 135. Vezano za svojeg djeda, Richard A. Hunter je napisao: »Uvijek sam ga poznavao kao vjernog člana Crkve. Uvijek su ga vidali kako čini neko dobro djelo. Zvali biste ga 'gospodin Mormon'. Mnogi bi njegovi susjedi i članovi odjela pričali priče o ljubaznim i obazrivo stvarima koje je činio. Bio je voljen u crkvenoj zajednici« (neobjavljeni rukopis).
55. U Knowles, *Howard W. Hunter*, 137.
56. U Knowles, *Howard W. Hunter*, 139.
57. Betty C. McEwan, »My Most Influential Teacher«, *Church News*, 21. lipanj 1980., 2.
58. U Knowles, *Howard W. Hunter*, 144.
59. U Knowles, *Howard W. Hunter*, 144.
60. U Knowles, *Howard W. Hunter*, 145–146.
61. Conference Report, listopad 1959, 121.
62. U Knowles, *Howard W. Hunter*, 151.
63. Douglas D. Palmer, »The World Conference on Records«, *Improvement Era*, srpanj 1969., 7.
64. Jay M. Todd, »Elder Howard W. Hunter, Church Historians«, *Improvement Era*, travanj 1970., 27.
65. U Knowles, *Howard W. Hunter*, 194.
66. U Knowles, *Howard W. Hunter*, 208.
67. U Knowles, *Howard W. Hunter*, 205.
68. U Todd, »Elder Howard W. Hunter, Church Historian«, 27.
69. U Todd, »Elder Howard W. Hunter, Church Historian«, 27.
70. »New Church Historian Called«, *Church News*, 14. veljače 1970., 3.
71. U Knowles, *Howard W. Hunter*, 197.
72. James E. Faust, »Howard W. Hunter: Man of God«, *Ensign*, travanj 1995., 27.
73. Howard W. Hunter, »All Are Alike unto God«, *Ensign*, srpanj 1979., 74.
74. U Knowles, *Howard W. Hunter*, 215.
75. U Knowles, *Howard W. Hunter*, 218.
76. U Knowles, *Howard W. Hunter*, 222; kratice izražene.
77. U Gerry Avant, »He Wanted to Visit the Holy Land 'Just One More Time'«, *Church News*, 11. ožujak 1995., 9.
78. Francis M. Gibbons, *Howard W. Hunter: Man of Thought and Independence, Prophet of God* (2011.), 119.
79. Vidi »Growth in Mexican Cities Explodes into 16 Stakes«, *Church News*, 22. studeni 1975., 3.
80. U Knowles, *Howard W. Hunter*, 202.
81. Conference Report, listopad 1959, 121.
82. U Knowles, *Howard W. Hunter*, 168–169.
83. U Avant, »She Made Home a Happy Place«, 5.
84. U Searle, »President Howard W. Hunter«, 25.
85. Neobjavljeni rukopisi Richarda A. Huntera.
86. James E. Faust, u »President Howard W. Hunter: The Lord's 'Good and Faithful Servant'«, *Ensign*, travanj 1995., 15.
87. U Dell Van Orden, »Exciting Time in Church History«, *Church News*, 25. lipanj 1988., 6.
88. Howard W. Hunter, »The Opening and Closing of Doors«, *Ensign*, studeni 1987., 54.
89. U Knowles, *Howard W. Hunter*, 284.
90. U Knowles, *Howard W. Hunter*, 291.
91. U Knowles, *Howard W. Hunter*, 305–306.
92. Howard W. Hunter, »An Anchor to the Souls of Men«, *Ensign*, listopad 1993., 71.
93. James E. Faust, »The Way of an Eagle«, 13.
94. U Todd, »President Howard W. Hunter«, 4.
95. U Todd, »President Howard W. Hunter«, 5; vidi i Howard W. Hunter, »Exceeding Great and Precious Promises«, *Ensign*, studeni 1994., 8.
96. Gordon B. Hinckley, »A Prophet Polished and Refined«, *Ensign*, travanj 1995., 34.
97. Howard W. Hunter, »Exceeding Great and Precious Promises«, *Ensign*, studeni 1994., 8.
98. U Gerry Avant, »Temple Is Dedicated in Sunshine State«, *Church News*, 15. listopad 1994., 3.
99. Howard W. Hunter, »We Have a Work to Do«, *Ensign*, ožujak 1995., 64.

100. Howard W. Hunter, »The Gifts of Christmas«, *Ensign*, prosinac 2002., 18.
101. Howard W. Hunter, »The Gifts of Christmas«, 18–19; prilagođeno iz »What We Think Christmas Is«, *McCall's*, prosinac 1959., 82–83.
102. Gordon B. Hinckley, »A Prophet Polished and Refined«, 34.
103. Neobjavljeni rukopisi Richarda A. Huntera.
104. Gordon B. Hinckley, »A Prophet Polished and Refined«, 34.
105. U Dell Van Orden, »14th President of the Church Dies at Age 87; He Touched Millions of Lives across the World«, *Church News*, 11. ožujak 1995., 3.
106. James E. Faust, »Howard W. Hunter: Man of God«, 26.
107. Gordon B. Hinckley, »A Prophet Polished and Refined«, 33–35.

Isus Krist – naš jedini put do nade i radosti

»Ako su naši životi i naša vjera usredotočeni na Isusa Krista i njegovo obnovljeno evanđelje, ništa ne može trajno poći po zlu.«

Iz života Howarda W. Huntera

Značajna tema u naučavanjima predsjednika Howarda W. Huntera jest da pravi mir, iscjeljenje i sreća dolaze samo dok osoba nastoji spoznati i slijediti Isusa Krista. Predsjednik Hunter naučavao je da »Kristov put nije samo *pravi* put, već, na koncu, i *jedini* put do nade i radosti.«¹

Predsjednik Hunter bio je odvažan u svjedočenju o Spasiteljevom božanskom poslanju. »Kao zaređeni apostol i naročiti svjedok o Kristu, dajem svoje svečano svjedočanstvo da je Isus Krist doista Sin Božji«, izjavio je. »On je Mesija kojeg su proroki iščekivali starozavjetni proroci. On je Nada Izraela, za čiji su se dolazak djeca Abrahamova, Izakova i Jakovljeva molila tijekom dugih stoljeća propisanog bogoštovlja...

»Moću Duha Svetoga iznosim svoje svjedočanstvo. Znam za stvarnost Krista kao da sam ga vidio svojim očima i čuo svojim ušima. Također znam će Sveti Duh potvrditi istinitost mog svjedočanstva u srcima svih onih koji slušaju uhom vjere.«²

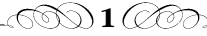
Osjećajući snažnu privlačnost mjesta gdje je Isus posluživao, predsjednik Hunter je otputovao u Svetu Zemlju više od dvadeset puta. Starješina James E. Faust iz Zbora dvanaestorice rekao je kako je »Jeruzalem za njega bio poput magneta... Njegova želja biti ondje gdje je Spasitelj hodao i podučavao bila je neutaživa. Volio je sve pejzaže i zvukove. Naročito je volio Galileju. No, jedno je mjesto volio više od svih drugih. *Uvijek* bi govorio: 'Pođimo do grobnice

»Koliko često razmišljamo o Spasitelju? Kako duboko, kako zahvalno i s kakvim se štovanjem osvrćemo na njegov život? Koliko želimo da on bude u središtu naših života?«

još jednom, za dobra stara vremena.' Ondje bi sjedio i meditirao kao da je probijao veo između sebe i Spasitelja.«³

Naučavanja Howarda W. Huntera

Moramo poznavati Krista bolje nego što ga poznajemo i spominjati ga se češće nego što ga se spominjemo.

Članovi Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana pobožno pjevaju:

*Isuse, sama misao na tebe
sladom ispunjava moju grud.
No daleko je slađe vidjeti ti lice
i u tvojoj nazočnosti počivat...*

Koliko često razmišljamo o Spasitelju? Kako duboko, kako zahvalno i s kakvim se štovanjem osvrćemo na njegov život? Koliko želimo da on bude u središtu naših života?

Na primjer, koliko je našeg uobičajenog dana, radnog tjedna ili prolaznog mjeseca posvećeno Isusu i samoj pomisli na njega? Možda nedovoljno za neke od nas.

Zasigurno bi život bio mirniji, zasigurno bi brakovi bili snažniji kao i obitelji, sigurno bi susjedstva i narodi bili sigurniji, brižniji i konstruktivniji kada bi evanđelje Isusa Krista više »sladom« ispunjavalo naše grudi.

Osim ako ne obratimo više pažnje na misli naših srdaca, pitam se kakvu nadu možemo gajiti za većom radošću, za sladom nagradom: da jednog dana njegovo brižno lice vidimo i u njegovoj nazočnosti počinemo.

Svakog dana naših života i u svako godišnje doba... Isus pita svakog od nas, kao što je to učinio nakon svog pobjedonosnog ulaska u Jeruzalem prije toliko mnogo godina: »Što mislite o Kristu? Čiji je on sin?« (Matej 22:42.)

Mi izjavljujemo da je on Sin Božji i stvarnost te činjenice treba češće uzburkati naše duše.⁴

»Budimo predaniji i discipliniraniji sljedbenici Kristovi. Cijenimo ga u našim mislima i izgovarajmo njegovo ime s ljubavlju.«

Moramo poznavati Krista bolje nego što ga poznajemo, moramo ga se sjećati češće nego što ga se sjećamo, moramo mu služiti odvažnije nego što mu služimo. Zatim ćemo piti vodu koja izvire u vječni život i jesti kruh života.⁵

2

Isus je naš jedini izvor nade i trajne radosti.

*O nado svih raskajanih,
o sreću poniznih,
onome blag tko traži te
palima milostiv.*

Kako divni glazbeni stihovi, i kakva je poruka nade usidrena u evanđelju Kristovom! Postoji li itko među nama kome, na bilo kojem životnom putu, kome ne treba nada i tko ne stremlji većoj radosti? To su jedinstvene potrebe i žudnje ljudske duše, a one su Kristova obećanja njegovim sljedbenicima. Nada se daje svima »srca skršena« i radost dolazi svima »krotki[ma]«.

Skršeno srce je skupo – ono nas košta našeg ponosa i naše neosjetljivosti, no najviše nas košta naših grijeha. Jer, kako je otac kralja

Lamonija spoznao prije dvadeset stoljeća, to je cijena prave nade. »Bo[že], zavapio je, »objavi mi se, a ja ću se okaniti svih grijeha svojih da tebe upoznam... da uzmognem biti uskrišen od mrtvih i spašen biti u posljednji dan« (Alma 22:18). Kada smo, također, voljni okaniti se svih naših grijeha da ga upoznamo i slijedimo, i mi ćemo isto biti ispunjeni radošću vječnog života.

A što je s krotkima? U svijetu preopterećenom pobjedom kroz zastrašivanje i težnju da budemo najbolji, nitko ne hrli kupiti knjige koje pozivaju na krotkost. No, krotki će baštiniti zemlju, što je prilično impresivno preuzimanje vlasništva – i bit će učinjeno *bez* zastrašivanja! Prije ili kasnije, a molimo se da bude prije *nego* kasnije, svi će priznati da Kristov put nije samo *pravi* put, već naposljetku *jedini* put do nade i radosti. Svako će koljeno kleknuti i svaki jezik priznati da je nježnost bolja od okrutnosti, ljubaznost veća od prisile, da blag glas ublažava jarost. Na kraju, i to što je prije moguće, moramo postati poput njega...

*Isuse, srećo jedina,
nagrada ćeš nam bit;
Isuse, slava si nam ti,
sad i u vječnosti.*

To je moja osobna molitva i moja želja za sav svijet... Svjedočim da je Isus jedini pravi izvor trajne radosti, da je naš jedini trajni mir u njemu. Zaista želim da on bude »naša slava sada«, slava za kojom svatko od nas pojedinačno čezne i jedina nagrada koju ljudi i narodi mogu trajno cijiniti. On je naša nagrada za vrijeme i vječnost. Svaka druga nagrada na kraju je beskorisna. Svaka druga veličina blijedi s vremenom i raspada se s elementima. Na kraju... nećemo znati pravu radost osim u Kristu...

Budimo predaniji i discipliniraniji sljedbenici Kristovi. Cijenimo ga u našim mislima i izgovarajmo njegovo ime s ljubavlju. Kleknimo pred njega u krotkosti i milosti. Blagoslivljajmo i služimo druge da i oni mogu učiniti isto.⁶

Najveća potreba u cijelom svijetu je aktivna i iskrena vjera u Spasitelja i njegova naučavanja.

Ima onih koji izjavljuju da je staromodno vjerovati u Bibliju. Je li staromodno vjerovati u Boga, u Isusa Krista, Sina živućeg Boga? Je li staromodno vjerovati u njegovu pomirbenu žrtvu i uskrsnuće? Ako jest, izjašnjavam se staromodnim i da je Crkva staromodna. U velikoj jednostavnosti Učitelj je podučavao načela vječnog života i lekcije koje donose sreću onima koji imaju vjere da bi vjerovali. Ne čini se razumnim pretpostaviti potrebu moderniziranja ovih Učiteljevih naučavanja. Njegova poruka sadrži načela koja su vječna.⁷

U ovo doba, kao i u svako doba prije nas i u svako doba koje će uslijediti, najveća potreba u cijelom svijetu je aktivna i iskrena vjera u temeljna naučavanja Isusa iz Nazareta, živućeg Sina živućeg Boga. Budući da mnogi odbacuju ta naučavanja, to je više razloga zašto iskreni vjernici u evanđelje Isusa Krista trebaju proglašavati njegove istine i primjerom pokazivati moć i mir pravednog, brižnog života...

Kako bismo se trebali ponašati kada smo uvrijeđeni, neshvaćeni, nepošteno ili neljubazno tretirani, ili kada netko sagriješi prema nama? Što bismo trebali učiniti ako nas povrijede oni koje volimo, ili nas preskoče kod promaknuća, pogrešno optuže ili pogrešno procijene naše motive?

Uzvrćamo li natrag? Pošaljemo li još veću vojsku? Poslužimo li se metodom oko za oko, zub za zub, ili... dolazimo do spoznaje da smo ostali slijepi i krezubi...?

U veličanstvu njegova života i primjeru njegovih naučavanja, Krist nam je dao mnoštvo savjeta pridruživši sigurna obećanja. Podučavao je s veličinom i vlašću koja je ispunjavala nadom i obrazovane i neuke, bogate i sirote, zdrave i bolesne.⁸

Nastojte izgraditi osobno svjedočanstvo u Isusa Krista i pomirenje. Proučavanje Kristova života i svjedočanstvo o njegovoj stvarnosti nešto je čemu bi svatko od nas trebao težiti. Dok počinjemo shvaćati njegovo poslanje i pomirenje koje je izveo, htjet ćemo živjeti više poput njega.⁹

Spasitelj može umiriti oluje u našim životima.

4

Dok koristimo vjeru u Spasitelja, on će umiriti nemirne vode u našim životima.

Svi smo vidjeli neke iznenadne oluje u našim životima. Neke od njih... mogu biti nasilne, zastrašujuće i potencijalno uništavajuće. Kao pojedinci, obitelji, zajednice, narodi, čak i kao crkva, imali smo iznenadne oluje zbog kojih smo se na ovaj ili onaj način pitali: »Učitelju, tebe se ništa ne tiče što mi ginemo?« [Marko 4:38.] A na ovaj ili onaj način uvijek u miru nakon oluje čujemo: »Zašto se toliko strašite? Kako nemate vjere?« [Marko 4:40.]

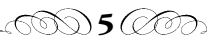
Nitko od nas ne želi misliti da *nemamo* vjere, no pretpostavljam da je Gospodinov nježan prijekor ovdje uvelike zaslužen. Veliki Jahve, za kojeg kažemo da se u njega uzdamo i čije smo ime na sebe preuzeli, onaj je koji je rekao: »Neka bude svod posred voda da dijeli vode od voda!« (Postanak 1:6). A on je također onaj koji je rekao: »Vode pod nebom neka se skupe na jedno mjesto, i neka se pokaže kopno« (Postanak 1:9). Nadalje, on je podijelio Crveno

more, omogućujući Izraelcima da prijeđu po suhom tlu (vidi Izlazak 14:21–22). Zasigurno ne bi trebalo biti iznenađujuće što je zapovjedio nekolicini elemenata koji su bjesnili po Galilejskom moru. A naša vjera treba nas podsjetiti da on može umiriti nemirne vode u našim životima...

Svi ćemo se susresti s neakvim nevoljama u našim životima. Mislim da možemo biti poprilično sigurni u to. Nešto od toga imat će potencijal da bude nasilno, štetno i uništavajuće. Nešto od toga može čak istegnuti našu vjeru u brižnog Boga koji ima moć posluživati utjehu u naše ime.

Mislim da bi na te briže Otac svima nama rekao: »Zašto se toliko strašite? Kako nemate vjere?« I naravno, takvu vjeru treba imati tijekom cijelog putovanja, cijelog iskustva, punine naših života, a ne samo u kratkim dijelovima i olujnim trenucima...

Isus je rekao: »U svijetu ćete imati patnju. Ali, ohrabrite se: ja sam pobijedio svijet!« (Ivan 16:33.)¹⁰

Dokle god u središte svog života stavljamo Spasitelja, ne trebamo se plašiti, a naše će brige biti okrenute u radost.

Dovoljno sam upoznat s vašim intenzivnim i užurbanim životima kako bih znao da ste ponekad frustrirani. Možda ste i pomalo zabrinuti s vremena na vrijeme. Znam sve o tome...

Moja poruka vama danas glasi: »Ne boj se, stado malo.« Služi kako bi vas potaknula da se radujete u velikim blagoslovima života. Služi kako bi vas pozvala da osjetite veliki ushit evanđeoskog življenja i ljubav našeg Oca na Nebu. Život je predivan, čak i u teškim vremena, a sreća, radost i mir nalaze se na svakoj postaji na putu, a njihovo se obilje nalazi na kraju puta.

Sigurno ima mnogo stvari oko kojih se možemo brinuti – neke od njih su vrlo ozbiljne – ali zbog toga govorimo evanđeoskom terminologijom o vjeri, nadi i dobrohotnosti. Kao sveci posljednjih dana, naš je »život u izobilju« i pokušavamo naglasiti naše blagoslove i prilike dok minimaliziramo naša razočaranja i brige. »Molite uvijek, i vjerujte«, kazuju Sveta pisma, »pa će sve pridonositi dobru vašemu« (NiS 90:24). Želim vas podsjetiti na to obećanje...

Molim vas upamtite jedno. Ako su naši životi i naša vjera usredotočeni na Isusa Krista i njegovo obnovljeno evanđelje, ništa ne može trajno poći po zlu. S druge strane, ako naši životi nisu usredotočeni na Spasitelja i njegova učenja, nijedan uspjeh ne može biti trajno ispravan...

Svi se povremeno borimo sa zdravstvenim problemima – drugi to čine često. Bolest je dio bremena smrtnosti. Imajte vjere i budite pozitivni. Moć svećeništva je stvarna, a ima toliko toga što je dobro u životu, čak i ako se fizički borimo. Radost je znati da neće biti povrede ili bolesti u uskrsnuću.

Neke od naših briga mogu doći u obliku iskušenja. Druge mogu biti teške odluke koje se odnose na obrazovanje, karijeru, novac ili brak. Bez obzira koje je vaše breme, pronaći ćete snagu koju trebate u Kristu. Isus Krist je Alfa i Omega, doslovno početak i svršetak. On je s nama od starta do cilja i kao takav je više od gledatelja u našim životima...

Ako je jaram pod kojim se borimo sam grijeh, poruka je ista. Krist zna svu težinu naših grijeha, jer on ih je nosio prvi. Ako naše breme nije grijeh ili iskušenje, već bolest, siromaštvo ili odbacivanje, isto je. On zna...

On je propatio za mnogo više od naših grijeha. On kojeg je Izaija nazvao »čovjek boli« (Izaija 53:3; Mosija 14:3) savršeno zna svaki problem kroz koji prolazimo jer je izabrao podnijeti svu težinu svih naših teškoća i patnji...

Braćo i sestre, imate i imat ćete brige i izazove mnogih vrsta, no prigrlite život radosno i puni vjere. Proučavajte Sveta pisma redovito. Molite žarko. Slušajte glas Duha i proroka. Učinite sve što možete kako biste pomogli drugima. Pronaći ćete veliku radost u takvom životu. Jednoga velebnog dana sve će vaše brige postati radost.

Kao što je Joseph Smith napisao posrnulim svecima iz svoje tamnice u zatvoru Liberty:

»Stoga... učinimo rado sve što je u našoj moći; a tad možemo biti mirni s najvećom sigurnošću da ćemo gledati spasenje Božje, i da se ruka njegova objavi« [NiS 123:17; kurziv nadodan].

[Riječima Gospodina proroku Josephu Smithu:]

Ne boj se, dakle, malo stado! Dobro činite; nek se zemlja i pakao udružuju protiv vas, jer, budete li na mojoj stijeni sazidani, neće vas oni nadvladati...

Gledajte k meni u svakoj misli! Ne sumnjajte, ne bojte se!

Gle rana što bok moj probodoše, a tako i ožiljaka od čavala na rukama i nogama mojim! Vjerni budite, zapovijedi moje obdržavajte, i baštinit ćete kraljevstvo nebesko [NiS 6:34–37].¹¹

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- Razmislite kako biste odgovorili na pitanja predsjednika Huntera u 1. odsjeku. Kako možemo učiniti Isusa Krista većim središtem naših života? Kako ga možemo učiniti većim središtem naših domova? Kako možemo upoznati Krista bolje nego što ga poznajemo sada?
- Koliko nas »košta« da primimo nadu, radost i mir koje nudi Krist (vidi 2. odsjek)? Kada ste osjetili nadu, mir i radost koji dolaze od Spasitelja?
- Zašto mislite da je »najveća potreba u cijelom svijetu... aktivna i iskrena vjera u Spasitelja i njegova naučavanja«? (Vidi 3. odsjek.) Kako možete pokazati svoju vjeru u Kristova naučavanja kada osjećate da ste »uvrijeđeni, neshvaćeni, nepošteno ili neljubazno tretirani, ili kada netko sagriješi prema [v]ama«?
- Što možemo naučiti iz naučavanja predsjednika Huntera o strahu i vjeri? (Vidi 4. odsjek.) Kako nam vjera pomaže prevladati strah? Osvrnite se na situacije kada je Spasitelj umirio oluje u vašem životu kada ste vjerovali u njega.
- Kako nam savjet predsjednika Huntera u 5. odsjeku može pomoći »prigrilit[i] život radosno«, čak i kada prolazimo kroz patnje, razočaranja i bolesti? Kako možemo razviti vječnu perspektivu? Kako vam je Spasitelj pomogao da imate život s više izobilja?

Povezani stihovi iz Svetih pisama

Matej 11:28–30; Ivan 14:6; 2. Nefi 31:19–21; Alma 5:14–16; 7:10–14; 23:6; Helaman 3:35; 5:9–12; NiS 50:40–46; 93:1

Pomoć pri proučavanju

»Dok proučavate, pažljivo pratite ideje koje uđu u vaš um i osjećaje koji dolaze u vaše srce« (*Propovijedaj moje evanđelje* [2004.], 18). Razmotrite zapisivanje utisaka koje primete, čak i kada se čine nevezani za riječi koje čitate. Oni mogu biti točno ono što vam Gospodin želi objaviti.

Napomene

1. »Jesus, the Very Thought of Thee«, *Ensign*, svibanj 1993., 65.
2. »An Apostle's Witness of Christ«, *Ensign*, siječanj 1984., 70.
3. James E. Faust, »Howard W. Hunter: Man of God«, *Ensign*, travanj 1995., 27.
4. »Jesus, the Very Thought of Thee«, 63–64.
5. »What Manner of Men Ought Ye to Be?« *Ensign*, svibanj 1994., 64; vidi i »He Invites Us to Follow Him«, *Ensign*, rujan 1994., 5.
6. »Jesus, the Very Thought of Thee«, 64–65.
7. U Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994.), 318.
8. »The Beacon in the Harbor of Peace«, *Ensign*, studeni 1992., 18.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, ur. Clyde J. Williams (1997.), 30.
10. »Master, the Tempest Is Raging«, *Ensign*, studeni 1984., 33–35.
11. »Fear Not, Little Flock« (govor sa Sveučilišta Brigham Young, 14. ožujka 1989.), 1–2, 4–5; speeches.byu.edu.

Moramo »usredotočiti pogled na Isusa« i nikada »ne okrenuti svoj pogled od njega u kojega vjerujemo«.

»Mir, i to svoj, dajem vam«

»Mir osobi može doći samo bezuvjetnom predajom – predajom njemu koji je Knez mironosni, koji ima moć podati mir.«

Iz života Howarda W. Huntera

Jedan od suradnika Howarda W. Huntera u Zboru dvanaestorice apostola opisao ga je kao čovjeka »izvanrednog strpljenja koje dolazi iz većeg unutarnjeg mira«. ¹ Predsjednik Hunter je često govorio o unutarnjem miru, naučavanju koje osoba može primiti samo ako se okrene Bogu – ima povjerenja u njega, koristi vjeru i nastoji činiti njegovu volju. Takav ga je mir pomogao podržati kroz mnoge teške trenutke.

Krajem 1975., liječnik je Claire, supruzi predsjednika Huntera, predložio operaciju mozga. Predsjednika Huntera mučilo je li operacija bila u Clairenom najboljem interesu jer bi mogla biti opterećenje za njezino krhko tijelo, a možda neće poboljšati situaciju. Otišao je u hram, savjetovao se s članovima obitelji i ubrzo osjetio da bi operacija mogla biti najbolja nada za nekakvo olakšanje za Claire. Opisujući svoje osjećaje na dan operacije, zapisao je:

»Otišao sam s njim sve do vrata operacijske sale, poljubio je i ona je odvedena kroz vrata. Kako je vrijeme prolazilo, čekao sam i pitao se... Odjednom se snažna uznemirenost pretvorila u osjećaj mira. Znao sam da je donesena ispravna odluka i da su moje molitve uslišane.« ²

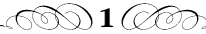
Godine 1989., predsjednik Hunter je imao još jedno iskustvo tijekom kojeg je osjetio mir u vrijeme nevolje. Bio je u Jeruzalemu kako bi posvetio Jeruzalemski centar Sveučilišta Brigham Young za Bliskoistočne studije. Nekoliko je skupina prosvjedovalo zbog nazočnosti Crkve u Jeruzalemu, a neki su prijetili i nasiljem. Jedan od

govornika na posvećenju bio je starješina Boyd K. Packer iz Zbora dvanaestorice koji je kasnio prepričao incident:

»Dok sam govorio došlo je do nekog komešanja na kraju dvorane. Ljudi u vojnim uniformama ušli su u prostoriju. Poslali su poruku predsjedniku Hunteru. Okrenuo sam se i zatražio upute. Rekao je: 'Netko je zaprijetio podmetnutom bombom. Bojiš li se?' Rekao sam: 'Ne.' On je odgovorio: 'Ni ja; dovrši svoj govor,'«³ Služba posvećenja nastavljena je bez incidenta; nije bilo bombe.

U okolnostima poput ovih, predsjednik Hunter je imao povjerenje u obećanje mira od Spasitelja koje je često citirao: »Ostavljam vam mir; mir, i to svoj, dajem vam. Ja vam ga ne dajem kakav svijet daje. Neka se ne uznemiruje i ne plaši vaše srce« (Ivan 14:27).

Naučavanja Howarda W. Huntera

Isus Krist je naš izvor istinskog mira.

U predviđanju Kristovog rođenja više od 700 godina prije nego što se ono dogodilo, prorok Izaija je iskoristio titule kojima je izrazio veliko divljenje... Jedna od tih titula koja je od posebnog interesa u današnjem svijetu je »Knez mironosni« (Izaija 9:5). »Nadaleko vlast će mu se sterat, i miru neće biti kraja«, izjavio je Izaija (stih 6). Kakva uzbudljiva nada za ratom izmoreni, grijehom opterećeni svijet!⁴

Mir za kojim svijet žudi je vrijeme obustavljenih neprijateljstva; no ljudi ne shvaćaju da je mir stanje postojanja koje dolazi čovjeku prema odredbama i uvjetima koje postavlja Bog, a ne obrnuto.

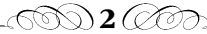
U psalmu u knjizi Izaijinoj stoje sljedeće riječi: »Čiji je značaj čvrst, koji čuva mir jer se u te uzda« (Izaija 26:3). Ovaj savršeni mir koji Izaija spominje dolazi samo kroz vjerovanje u Boga. Nevjernički svijet ovo ne razumije.

Posljednjom prilikom kada je Isus blagovao s Dvanaesticom, oprao im je stopala, lomio kruh za njih i poslužio im kalež; zatim, nakon što ih je Juda napustio, Učitelj im se poduze obratio. Među ostalim, govorio im je o svojoj nadolazećoj smrti i baštini koju je ostavio za svakog od njih. Nije nakupio nikakvo dobro, imovinu ili bogatstvo. Zapis nam ne govori ni o kakvom posjedu osim o odjeći

koju je nosio, a idućeg su ju dana nakon raspeća razdijelili vojnici među sobom i za nju bacali kocke. Njegova ostavština predana njegovim učenicima dana je u sljedećim jednostavnim, ali značajnim riječima: »Ostavljam vam mir; mir, i to svoj, dajem vam. Ja vam ga ne dajem kakav svijet daje. Neka se ne uznemiruje i ne plaši vaše srce« (Ivan 14:27).

Iskoristio je židovski oblik pozdrava i blagoslova: »Ostavljam vam mir.« Oni nisu trebali prihvatiti ovaj pozdrav i ostavštinu u uobičajenom smislu, jer je rekao: »Ne dajem kakav svijet daje.« Ne samo puste želje, ne samo uljudnu svečanost, na način na koji ljudi svijeta koriste te riječi kao pitanje običaja, već im ga je dao kao autor mira i Knez mironosni. Predao im ga je i rekao: »Neka se ne uznemiruje i ne plaši vaše srce.« U roku od nekoliko sati oni će biti podloženi nevoljama, no s njegovim su mirom mogli prevladati strah i stajati postojani.

Njegova posljednja izjava njima tijekom te nezaboravne večeri, prije završne molitve, bila je: »U svijetu ćete imati patnju. Ali, ohrabrite se: ja sam pobijedio svijet« (Ivan 16:33).⁵

Promičemo mir kada živimo prema načelima evanđelja.

Samo je jedna vodeća ruka u svemiru, samo jedno doista nepogrešivo svjetlo, jedan pouzdan svjetionik svijetu. To je svjetlo Isus Krist, svjetlo i život svijeta, svjetlo koje je jedan od proroka Mormonove knjige opisao kao »svjetlost koja je beskrajna i koja se nikada ne može pomračiti« (Mosija 16:9).

Dok tražimo obalu sigurnosti i mira, bilo da smo pojedinačne žene i pojedinačni muškarci, obitelji, zajednice ili narodi, Krist je jedini svjetionik na koji se u konačnici možemo pouzdati. On je taj koji je o svojem poslanju rekao: »Ja sam put, istina i život« (Ivan 14:6)...

Na primjer, razmotrite sljedeću Kristovu uputu njegovim učenicima. Rekao je: »Ljubite svoje neprijatelje i molite za one koji vas progone« (Matej 5:44).

Razmislite što samo ovaj savjet može učiniti u vašem i mojem susjedstvu, u zajednicama u kojima živite vi i vaša djeca, u narodima koje čine našu veliku globalnu obitelj. Shvaćam da ovaj nauk

posjeduje značajan izazov, no zasigurno je ugodniji izazov od strašnih zadataka koje nam nameće rat, siromaštvo i bol s kojim se svijet nastavlja susretati.⁶

Kada nastojimo pomoći onima koji su nas uvrijedili, kada se molimo za one koji su nas nepravedno iskoristili, naši životi mogu biti predivni. Možemo osjetiti mir kada se sjedinimo s Duhom i jedni s drugima dok služimo Gospodinu i obdržavamo njegove zapovijedi.⁷

Svijet u kojem živimo, bilo blizu kuće ili daleko, treba evanđelje Isusa Krista. Ono nudi jedini način na koji će svijet ikada spoznati mir... Trebamo mirniji svijet koji izrasta iz mirnijih obitelji, susjedstva i zajednica. Kako bismo osigurali i gajili takav mir, »moramo voljeti druge, čak i naše neprijatelje kao i prijatelje« [*Naučavanja predsjednika Crkve: Joseph Smith (2007.)*, 393]... Trebamo pružiti ruku prijateljstva. Trebamo biti ljubazniji, nježniji, više praštati i manje se ljutiti.⁸

Božji glavni način djelovanja je uvjeravanjem, strpljenjem i dugotrpnošću, a ne prisilom i izravnim sukobom. On djeluje blagim uvjeravanjem i ljubaznim poticajima.⁹

Nema obećanja mira onima koji odbace Boga, onima koji neće obdržavati njegove zapovijedi, ili onima koji krše njegove zakone. Prorok Izaija je govorio o dekadenciji i korupciji vođa, za zatim je nastavio u svojem prijekoru: »Al opaki su poput mora uzburkanog, koje se ne može smiriti, valovi mu mulj i blato izmeću. 'Nema mira grešnicima!' govori Bog moj (Izaija 57:20–21)...

Ravnodušnost prema Spasitelju ili neuspjeh u obdržavanju zapovijedi Božjih donosi nesigurnost, unutarne previranje i sukob. To je sve u suprotnosti s mirom. Mir osobi može doći samo bezuvjetnom predajom – predajom njemu koji je Knez mironosni, koji ima moć podati mir.¹⁰

Nevolje svijeta, često izražene u napadnim novinskim naslovima, trebaju nas podsjetiti da tražimo mir koji dolazi kroz življenje jednostavnim načelima evanđelja Kristovog. Glasna manjina neće poremetiti mir naše duše ako volimo svoje bližnje i imamo vjeru u pomirbenu žrtvu Spasitelja te tiho uvjerenje koje daje o vječnome životu. Gdje nalazimo takvu vjeru u uznemirenom svijetu? Gospodin je rekao: »Molite, i dat će vam se! Tražite i naći ćete! Kucajte, i

otvorit će vam se! Jer svaki koji moli, prima; tko traži, nalazi, i tko kuca, otvara mu se« (Luka 11:9–10).¹¹

Čini se da se moraju prihvatiti dva vječna načela želimo li pronaći mir u ovom svijetu i vječni život u nadolazećem. (1) Da Isus jest Krist, vječni Sin našeg Nebeskoga Oca, koji je došao na Zemlju iz izričite svrhe otkupljenja čovječanstva od grijeha i groba te da on živi kako bi nas vratio u Očevu nazočnost. (2) Da je Joseph Smith njegov prorok, uzdignut u ovim posljednjim danima kako bi obnovio istinu koja je zbog prijestupa izgubljena čovječanstvu. Kada bi svi ljudi prihvatili i živjeli prema ove dvije temeljne istine, mir bi se vratio na svijet.¹²

Ako se vi, sami, oduprete... kušnjama i odlučite plaćati svakodnevnu cijenu – živjeti prema Zakonu žetve čistim, moralnim mislima i postupcima, čestitim, poštenim odnosima, poštenjem i savjesnošću u svojim proučavanjima, postom, molitvom i bogoštovljem – žeti ćete žetvu slobode, unutarne mira i blagostanja.¹³

Život ispunjen nesebičnom službom bit će ispunjen i mirom koji nadilazi razumijevanje... Ovaj mir može doći samo po življenju prema načelima evanđelja. Ova načela tvore program Kneza mironosnog.¹⁴

Toliko je toga u našem svijetu proračunato da uništava... osoban mir kroz grijeha i kušnje tisuća oblika. Molimo se da će sveci živjeti svoje živote u skladu s idealom koji je pred nas stavio Isus iz Nazareta.

Molimo se da će se Sotonini naponi pomrsiti, da osobni životi mogu biti mironosni i smireni, da obitelji mogu biti bliske i zabrinute za svakog člana, da odjeli i okoli, ogranci i okruzi mogu činiti veliko tijelo Kristovo, ispunjavajući svaku potrebu, ublažavajući svaku bol, iscjeljujući svaku ranu dok cijeli svijet, kao što je Nefi molio, ne počne »hrliti naprijed s postojanošću u Kristu, imajući savršen odsjaj nade i ljubavi prema Bogu i svim ljudima...

Ljubljena braćo moja«, nastavio je Nefi, »to je put, i nikakav drugi put... nije dan« (2. Nefi 31:20–21).¹⁵

*»Život ispunjen nesebičnom službom bit će ispunjen
i mirom koji nadilazi razumijevanje.«*

3

**Spasitelj nam može pomoći pronaći mir
bez obzira na previranja oko nas.**

Isus nije pošteđen žalosti, boli, muke i udaranja. Nijedan jezik ne može izraziti neizreciv teret koji je nosio niti imamo mudrosti razumjeti opis proroka Izaije o njemu kao »čovjek[a] boli« (Izaija 53:3). Njegov su brod bacali valovi većinu njegovog života i, barem

smrtnom oku, kobno se razbio o kamenu obalu Kalvarije. Zamoljeni smo da ne gledamo na život sa smrtnim očima; duhovnim pogledom znamo da se nešto potpuno drugačije događalo na križu.

Mir je bio na Spasiteljevim usnama i u srcu bez obzira koliko je žestoko oluja mahnitala. Neka bude tako i s nama – u našim srcima, u našim domovima, u našim narodima svijeta pa čak i u podrhtavanjima s kojima se s vremena na vrijeme suočavamo u Crkvi. Ne bismo trebali očekivati da ćemo proći kroz život pojedinačno ili kolektivno bez ponešto oprečnosti.¹⁶

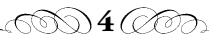
Osoba može živjeti u predivnom i mirnom okruženju, no zbog unutarnjih razmirica i nesklada biti u stanju stalnog previranja. S druge strane, osoba može biti posred krajnjeg uništenja i krvoprolića rata pa ipak imati spokoj neizrecivog mira. Gledamo li u čovjeka i putove svijeta, pronaći ćemo previranja i zbunjenost. Ukoliko ćemo se samo okrenuti Bogu, pronaći ćemo mir za uznemirenu dušu. Spasitelj je to pojasnio svojim riječima: »U svijetu ćete imati patnju« (Ivan 16:33), a u svojoj je ostavštini Dvanaestorici i čovječanstvu rekao: »Ostavljam vam mir; mir, i to svoj, dajem vam. Ja vam ga ne dajem kakav svijet daje« (Ivan 14:27).

Taj mir možemo pronaći sada u svijetu sukoba ako ćemo samo prihvatiti njegov veliki dar i daljnji poziv: »Dodite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti.

Uzmite jaram moj na se i učite od mene, jer sam krotka i ponizna srca. Tako ćete naći pokoj dušama svojim« (Matej 11:28–29).

Ovaj nas mir štiti od svjetovnih previranja. Spoznaja da Bog živi, da smo njegova djeca i da nas on voli smiruje uznemireno srce. Odgovor na potragu leži u vjeri u Boga i njegovog Sina, Isusa Krista. To će nam donijeti mir sada i u vječnosti koja slijedi.¹⁷

U svijetu zbunjenosti i užurbanosti, vremenitog napretka, moramo se vratiti Kristovoj jednostavnosti... Trebamo proučiti jednostavne temelje istina koje naučava Učitelj te ukloniti spornost. Naša vjera u Boga treba biti stvarna, a ne upitna. Obnovljeno evanđelje Isusa Krista može biti dinamičan, ganutljiv utjecaj, a istinsko prihvaćanje daje nam smislena, vjerska iskustva. Jedna od velikih snaga mormonske vjere je prijenos vjerovanja u svakodnevno razmišljanje i ponašanje. To zamjenjuje previranje i zbunjenost mirom i spokojem.¹⁸

Usredotočimo li pogled na Isusa, možemo slaviti nad sastavnicama koje žele uništiti naš mir.

Dopustite mi prisjetiti se jedne od velikih priča Kristove pobjede nad onim što se čini da nas iskušava, ispituje i unosi strah u naše srce. Kada su se Kristovi učenici otisnuli na jedno od svojih učestalih putovanja preko Galilejskog jezera, noć je bila tamna, a počela su bila snažna i oprečna. Valovi su bili bučni, a vjetar smion pa su ovi smrtni, slabašni ljudi bili uplašeni. Nažalost, nikoga nije bilo s njima da ih smiri i spasi jer je Isus bio ostavljen sam na obali.

Kao i uvijek, on je bdio nad njima. Volio ih je i brinuo se za njih. U njihovom trenutku najveće krajnosti oni su pogledali i vidjeli u tami odraz u lepršavom ogrtaču kako kroči prema njima po morskim vrhovima. Zavapili su prestravljeni tim prizorom, misleći kako je to bila utvara koja je hodala po morskim valovima. No, kroz oluju im je i tamu – a tako često i nama, kada se posred tame života ocean čini toliko velikim, a naš čamčić tako malim – došao uzvišeni i ohrabrujući glas mira s jednostavnom izjavom: »Ja sam, ne bojte se!« Petar je uzviknuo: »Gospodine, ako si ti, zapovjedi mi da dođem tebi po vodi!« A Kristov je odgovor njemu bio isti kao i svima nama: »Dođi.«

Petar tada iskoči iz ladice sa strane u uzburkane valove i dok su njegove oči još bile usredotočene na Gospodina vjetar je mogao mrsiti njegovu kosu, a morske kapljice natapati njegovu odjeću, no sve je bilo dobro. Tek kada je s kolebljivom vjerom prestao gledati u Učitelja kako bi pogledao bijesne valove i mračan ponor ispod njega, tek je tada počeo tonuti. Ponovno, poput mnogih od nas, je zavapio: »Spašavaj, Gospodine!« A Isus ga nije napustio. Ispružio je svoju ruku i dohvatio utapajućeg učenika s blagim prijekorom: »Malovjerni, zašto si posumnjao?«

Zatim, sigurno na svojem malom plovilu, mogli su vidjeti kako se vjetar stišava, a razbijanje valova postaje mreškanje. Uskoro su bili u svojoj luci, svojem sigurnom utočištu, gdje se svi nadamo jednoga dana biti. Posada, kao i njegovi učenici, bili su ispunjeni dubokom zapanjenošću. Neki on njih obratili su mu se titulom koju ja danas izjavljujem: »Ti si uistinu Sin Božji« (prilagođeno iz Farrar, *The Life of Christ*, stranice 310–313; vidi Matej 14:22–33).

Moje je čvrsto uvjerenje da kad bismo kao pojedinačan narod, kao obitelji, zajednice i narodi mogli, poput Petra, usmjeriti svoje oči na Isusa, mi bismo također mogli pobjedonosno hodati preko »nabujalih valova nevjere« i »ne preplašiti se usred rastućih vjetrova sumnje«. Ali ako okrenemo svoj pogled od onoga u koga moramo vjerovati, kao što je veoma lako učiniti i kao što je svijet toliko u kušnji učiniti, budemo li se oslanjali na moć i snagu onih strašnih i uništavajućih elemenata oko nas umjesto na onoga koji nam može pomoći i spasiti nas, tad ćemo neizbježno potonuti u more sukoba, tuge i očaja.

U takvim vremenima, kada osjećamo kako poplave prijete da će nas potopiti, a dubina će progutati odbacivan brod naše vjere, molim se da uvijek usred oluje i tame možemo čuti dragi govor Spasitelja svijeta: »Ođvažni budite! Ja sam, ne bojte se!« (Matej 14:27).¹⁹

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- Predsjednik Hunter naučava da je Isus Krist izvor istinskog mira (vidi 1. odsjek). Koja su vam iskustva pomogla spoznati ovu istinu? Kako možemo primiti mir koji nam Isus nudi?
- Kako ljubiti druge donosi mir nama? (Vidi 2. odsjek.) Kako živjeti evanđelje pomaže da imamo mir? Zašto je »bezuđjetn[a] predaj[a]« Spasitelju nužna da imamo mir?
- Pregledajte naučavanja predsjednika Huntera u 3. odsjeku. Kako ste osjetili ispunjenje Spasiteljevog obećanja »ja ću vas okrijepiti« od vaših tereta kada ste došli k njemu?
- Prisjetite se prikaza predsjednika Huntera o Petrovom hodanju po vodi (vidi 4. odsjek). Što možete naučiti iz ovog prikaza o tome kako pronaći mir u vremenima nevolja? Kako vam je Spasitelje pomogao da »ođvažni budite« i »ne bojte se« tijekom teških vremena?

Povezani stihovi iz Svetih pisama

Psalmi 46:10; 85:8; Izaija 32:17; Marko 4:36–40; Rimljanima 8:6; Galaćanima 5:22–23; Filipljanima 4:9; Mosija 4:3; NiS 19:23; 59:23; 88:125

Pomoć pri podučavanju

Pozovite članove razreda da odaberu jedan od odsjeka u ovom poglavlju o kojem bi htjeli raspravljati te da oforme skupine s onima koji odaberu isti odsjek. Potaknite skupinu na raspravu o povezanim pitanjima na kraju poglavlja.

Napomene

1. U Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994.), 185.
2. U Knowles, *Howard W. Hunter*, 266.
3. Boyd K. Packer, »President Howard W. Hunter—He Endured to the End«, *Ensign*, travanj 1995., 29.
4. »The Gifts of Christmas«, *Ensign*, prosinac 2002., 16.
5. Conference Report, listopad 1966., 15–16.
6. »The Beacon in the Harbor of Peace«, *Ensign*, studeni 1992., 18.
7. *The Teachings of Howard W. Hunter*, uredio Clyde J. Williams (1997.), 40.
8. »A More Excellent Way«, *Ensign*, svibanj 1992., 61, 63.
9. »The Golden Thread of Choices«, *Ensign*, studeni 1989., 18.
10. Conference Report, listopad 1966., 16.
11. Conference Report, listopad 1969., 113.
12. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 172–173.
13. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 73–74.
14. »The Gifts of Christmas«, 19.
15. Conference Report, travanj 1976, 157.
16. »Master, the Tempest Is Raging«, *Ensign*, studeni 1984., 35.
17. Conference Report, listopad 1966., 16–17.
18. Conference Report, listopad 1970., 131–132.
19. »The Beacon in the Harbor of Peace«, 19.

Nevolje – dio Božjeg nauma za naš vječni napredak

»Kada nas [nevolje smrtnosti] ponize, pročiste, poduče i blagoslove, one mogu biti snažan instrument u rukama Božjim da nas učine boljim ljudima.«

Iz života Howarda W. Huntera

Na Općem saboru u travnju 1980. starješina Howard W. Hunter, tadašnji član Zbora dvanaestorice apostola, govorio je o pridruživanju velikoj svjetini kako bi gledao utrke dugih čamaca u Samoi. »Svjetina je bila nestrpljiva«, rekao je, »i većina očiju bila je okrenuta prema moru, iščekujući prva naziranja [čamaca].« Odjednom se začuo urlik svjetine kako su čamci u daljini ušli u vidokrug. Svaki je imao posadu od pedeset snažnih veslača koji su spuštali i podizali vesla u ritmu koji je gurao plovila kroz valove i zapjenjenu vodu – predivan prizor.

Čamci i muškarci ubrzo su bili potpuno vidljivi dok su se utrkivali prema cilju. Iako su ovi snažni muškarci vukli svom svojom snagom, težina čamca s pedeset muškaraca kretala se protiv snažne suprotstavljajuće sile – otpora vode.

Navijanje svjetine doseglo je vrhunac kada je prvi dugi čamac prešao ciljnu liniju.«

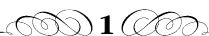
Nakon utrke, starješina Hunter prošetao je do mjesta na koje su čamci pristali i razgovarao s jednim od veslača koji je objasnio da je pramac dugog čamca »tako napravljen da reže i dijeli vodu kako bi se prevladao otpor koji ograničava brzinu čamca. Nadalje je objasnio da vučenje vesla suprotno otporu vode stvara silu koja uzrokuje pokretanje čamaca. Otpor vode stvara i otpor i kretanje prema naprijed.«¹

U našim kušnjama, Spasitelj svakome od nas upućuje poziv koji je uputio čovjeku na izvoru u Bethesdi: »Želiš li ozdraviti?« (Ivan 5:6).

Starješina Hunter iskoristio je utrku čamaca u Samoju da održi govor o svrhama nevolja. Tijekom svog službeništva kao apostol, govorio je o nevoljama mnogo puta, nudeći savjet, nadu i ohrabrenje. Govorio je iz osobnog iskustva, iskusivši po život opasne bolesti i druga iskušenja. Svjedočio je čvrstim uvjerenjem da u vrijeme nevolje, »Isus Krist posjeduje moć da ublaži naša bremena i olakša naše terete«. ¹

Naučavanja Howarda W. Huntera

Nevolje su dio Božjeg nauma za naš vječni napredak

Primijetio sam da život – svaki život – ima punu mjeru uspona i padova. Doista, vidimo mnoge radosti i patnje u svijetu, mnogo promijenjenih planova i novih smjerova, mnogo blagoslova koji ne izgledaju i ne djeluju kao blagoslovi, te mnogo onoga što nas čini poniznima i poboljšava naše strpljenje i našu vjeru. Svi smo s vremena na vrijeme imali ta iskustva i pretpostavljam da ćemo ih uvijek imati...

Predsjednik Spencer W. Kimball, koji je dobro poznao patnju, razočaranje i okolnosti izvan svoje kontrole, jednom je napisao:

»Pošto smo ljudi, rado bismo iz svojeg života izbacili fizičku bol i mentalnu patnju i osigurali sebi stalan mir i ugodu, ali ako bismo zatvorili vrata tuzi i nevolji, možda bismo uklonili naše najveće prijatelje i dobročinitelje. Patnja može stvoriti svece od ljudi dok oni uče strpljivost, dugotrpnost i samokontrolu« [*Faith Precedes the Miracle* (1972.), 98].

U toj izjavi, predsjednik Kimball govori o zatvaranju vrata određenim životnim iskustvima... Vrata se redovno zatvaraju u našim životima, a neka od tih zatvaranja uzrokuju stvarnu bol i patnju. Ali ja *doista* vjerujem da gdje se ta vrata zatvore, druga se otvore (i možda više od jednih), s nadom i blagoslovima u drugim područjima naših života koje u drugim okolnostima možda ne bismo otkrili...

Prije nekoliko godina, [predsjednik Marion G. Romney] je rekao da će svi muškarci i žene, uključujući i najvjernije i najodanije, naići na teškoće i nevolje u svojim životima jer, prema riječima Josepha Smitha: »Ljudi moraju patiti kako bi se mogli uspeti na goru Sion i

biti uzvišeni ponad nebesa« [*Naučavanja predsjednika Crkve: Joseph Smith* (2007.), 230; vidi Conference Report, listopad 1969., 57].

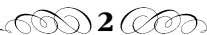
Predsjednik Romney tada je rekao:

»To ne znači da mi žudimo za patnjom. Izbjegavamo sve što možemo. Međutim, sada znamo, i svi smo znali kada smo odabrali doći u smrtnost, da ćemo ovdje biti iskušani u kušnji teškoća i nevolja...

[Nadalje,] Očev naum dokazivanja [i pročišćavanja] njegove djece nije isključilo Spasitelja. Patnja koju je on preuzeo izdržati, i koju je izdržao, jednaka je ukupnoj patnji svih muškaraca [i žena posvuda. Tresući se, krvareći i želeći da ga kalež preskoči, rekao je]: 'I ispih i dovrših pripreve svoje sinovima ljudskim' (NiS 19:18–19)« (Conference Report, listopad 1969., str. 57).

Svi moramo dovršiti naše »pripreve... sinovima ljudskim« [NiS 19:19]. Kristove pripreve bile su prilično drugačije od naših, ali svi mi imamo pripreve kroz koje moramo proći, vrata koja trebamo otvoriti. Za te važne pripreve često je potrebna neka bol, nekakve neočekivane promjene na životnom putu i ponešto podložnosti, »kao što se dijete podlaže ocu svojemu« [Mosija 3:19]. Dovršavanje božanskih pripreva i otvaranje celestijalnih vrata može nas dovesti – i nesumnjivo će nas dovesti – upravo do posljednjih sati naših smrtnih života.³

Došli smo u smrtni život kako bismo se suočili s otporom. To je dio nauma za naš vječni napredak. Bez iskušenja, bolesti, boli i patnje ne bi moglo biti dobrote, čednosti, zahvalnosti za dobrobit ili radosti... Moramo upamtiti da nam one iste sile otpora koje sprečavaju naš napredak pružaju prilike da ih prevladamo.⁴

Naše smrtničke nedaće za naš su rast i iskustvo.

Kada nas [nevolje smrtnosti] ponize, pročiste, poduče i blagoslove, one mogu biti snažan instrument u rukama Božjim da nas učine boljim ljudima, da nas učine zahvalnijima, ljubaznijima i obazrivijima prema drugim ljudima u njihovim trenucima teškoće.

Da, svi smo imali teške trenutke, individualno i kolektivno, no čak i u najgorim trenucima, kako u davnini, tako i danas, ti problemi i proročanstva nikada nisu imali nijednu drugu namjeru nego

Kada je Joseph Smith bio u zatvoru Liberty, Gospodin mu je objavio da nam nevolje mogu dati iskustvo i biti za naše dobro.

da blagoslove pravedne i pomognu onima koji su manje pravedni prema pokajanju. Bog ljubi sve, a Sveta nam pisma govore je da »dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni« (Ivan 3:16).⁵

Veliki patrijarh Mormonove knjige, Lehi, govorio je ohrabrujuće svom sinu Jakovu, sinu koji je rođen u pustinji u vrijeme kušnje i otpora. Jakovljevi život nije bio onakav kakav je očekivao i nije bio u skladu s idealnim slijedom iskustava kakav je zacrtao. Propatio je nevolje i neuspjehe, ali Lehi je obećao da će te nevolje biti posvećene za korist njegovog sina (vidi 2. Nefi 2:2).

Lehi je tada dodao ove riječi koje su postale poznate:

»Jer svakako mora biti oprečnosti u svemu. Da nije tako... pravednost se ne bi mogla ostvariti, ni opačina, ni svetost, ni bijeda, ni dobro, ni zlo« (2. Nefi 2:11).

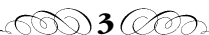
Veliku sam utjehu tijekom godina našao u ovom objašnjenju za neka od životnih bolova i razočaranja. Još veću utjehu nalazim u tome da su se najveći muškarci i žene, uključujući Sina Božjeg,

suočili s takvim otporima kako bi bolje razumjeli kontrast između pravednosti i opasnosti, svetosti i bijede, dobra i zla. Iz tamnog, vlažnog utamničenja u zatvoru Liberty, prorok Joseph Smith naučio je da ako smo pozvani proći kroz nedaće, to je za naš rast i iskustvo i u konačnici će nam se ubrojati za naše dobro (vidi NiS 122:5–8).

Gdje se jedna vrata zatvore, druga se otvore, čak i za proroka u tamnici. Nismo uvijek dovoljno mudri ili iskusni da možemo pravedno prosuđivati sve moguće ulaze i izlaze. Stan koji Bog priprema za svakog od svoje ljubljene djece može imati samo nekoliko hodnika i stalaka, posebnih tepiha i zastora kroz koje želi da prođemo na našem putu da ih posjedujemo...

U raznim trenucima naših života, vjerojatno u ponovljenim trenucima naših života, moramo priznati da Bog zna ono što mi ne znamo i vidi ono što mi ne vidimo. »Jer misli vaše nisu moje misli, i puti moji nisu vaši puti, riječ je Jahvina« (Izaija 55:8).

Ako kod kuće imate problema s djecom koja lutaju, ako trpite novčane gubitke i emocionalne napore koji ugrožavaju vaše domove i vašu sreću, ako se morate suočiti s gubitkom života ili zdravlja, neka mir bude vašoj duši. Nećemo biti iskušani iznad naše sposobnosti da se odupremo (vidi 1 Korinćanima 10:13; Alma 13:28; 34:39). Naša su skretanja i razočaranja tijesan i uzan put prema njemu.⁶

Imamo svaki razlog da budemo optimistični i samouvjereni čak i u najvećim teškoćama.

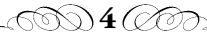
Uvijek je bilo nešto teškoća u smrtnom životu i uvijek će biti. No znajući ono što znamo i živeći onako kako bismo trebali živjeti, doista nema mjesta, nema izgovora, za pesimizam i očajanje.

U svom sam životu vidio dva svjetska rata, plus Korejski rat, te rat u Vijetnamu i [više]. Radio sam tijekom Velike depresije i uspio studirati pravo dok sam istovremeno osnivao svoju mladu obitelj. Vidio sam kako burze i svjetske ekonomije divljaju i vidio sam nekoliko despota i tirana kako divljaju, od čega je sve uzrokovalo poprilične nevolje širom svijeta.

Stoga se nadam da nećete vjerovati kako su se sve svjetske nevolje slile u vaše desetljeće, ili da stvari nisu bile gore nego što su vama

osobno, ili da nikada neće biti bolje. Uvjeravam vas da su stvari bile gore i da će uvijek biti bolje. Uvijek tako bude – naročito kada živimo i volimo evanđelje Isusa Krista i dajemo mu priliku da cvate u našim životima...

Suprotno onome što neki govore, imate svaki razlog da u ovom svijetu budete sretni, optimistični i samouvjereni. Svaki naraštaj od početka vremena morao je nešto prebroditi i riješiti neke probleme.⁷

Kada dođemo Spasitelju, on će ublažiti naša bremena i olakšati naše terete.

»Dođite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti.

Uzmite jaram moj na se i učite od mene, jer sam krotka i ponizna srca. Tako ćete naći pokoj dušama svojim,

jer jaram je moj sladak, a moje breme lako« (Matej 11:28–30)...

Ova čudesna ponuda pomoći koju je udijelio Sin Božji nije ograničena samo na Galilejce u njegovo doba... Ovaj poziv da uzmemo njegov blagi jaram i prihvatimo njegovo lako breme nije ograničeno na minule naraštaje. On je bio i jest univerzalni apel svim ljudima, svim gradovima i narodima, svakom muškarcu, ženi i djetetu posvuda.

U našim osobnim vebnim trenucima potrebe ne smijemo ne prepoznati ovaj nepogrešiv odgovor na probleme i brige našeg svijeta. Ovo je obećanje osobnog mira i zaštite. Ovo je moć za otpust grijeha u svim vremenskim razdobljima. Mi također moramo vjerovati da Isus Krist posjeduje moć ublažiti naša bremena i olakšati naše terete. Mi također moramo doći k njemu i tamo primiti počinak od svojih napora.

Naravno, obveze idu uz takva obećanja. »Uzmite jaram moj na sebe«, on moli. U biblijsko vrijeme jaram je bio predmet od velike pomoći onima koji su obrađivali zemlju. Omogućio je da se snaga druge životinje poveže sa snagom jedne životinje, dijeleći i smanjujući težak napor vuče pluga ili kola. Teret koji je bio prevelik ili možda nemoguć za jednu životinju moguće je da ga podjednako i ugodno nose dvije životinje zajedno povezane jednim jarmom. Njegov jaram zahtijeva veliki i iskreni trud, ali oni koji su doista obraćeni, njihov je jaram sladak, a breme lako.

»Učenici Kristovi u svakom su naraštaju pozvani, zapravo primili zapovijed, da budu ispunjeni savršenim odsjajem nade.«

Zašto da se sa životnim bremenima suočavamo sami, pita Krist, ili zašto da se s njima suočimo uz vremenitu podršku koja će brzo propasti? Onima koji su teško opterećeni, Kristov jaram, moć i mir stajanja rame uz rame s Bogom, pružit će podršku, ravnotežu i snagu da se suočimo s našim izazovima i izdržimo naše zadaće ovdje na teškom polju smrtnosti.

Očito, osobna bremena života variraju od osobe do osobe, ali svatko ih od nas ima... Naravno, neke su patnje uzrokovane grijesima svijeta koji ne slijedi savjet [našeg] Oca na Nebu. Bez obzira na razlog, nitko od nas nije potpuno oslobođen od životnih izazova. Kako pojedincu, tako i svima, Krist je zapravo rekao: Dok god svi moramo nositi teret i poduprijeti jaram, zašto ga ne prepustite meni? Moje obećanje vama je da je jaram moj sladak, a moje breme lako (vidi Matej 11:28–30).⁸

 5

Sveci posljednjih dana ne trebaju se plašiti nedaća posljednjih dana.

Sveta pisma... ukazuju na to da će biti razdoblja kada će cijeli svijet imati teškoća. Znamo da će u našoj rasporedbi nepravednost, nažalost, biti prilično očita i to će donijeti neizbježne teškoće, boli i kazne. Bog će iskorijeniti nepravednost u svoje vrijeme, ali naš je zadatak živjeti cjelovito, vjerno i ne brinuti se o jadima svijeta ili kada će prestati. Naša je zadaća imati evanđelje u našim životima i biti jarka svjetlost, grad na brežuljku, koji zrači ljepotom evanđelja Isusa Krista, radošću i srećom koja će uvijek doći ljudima svake dobi koji obdržavaju zapovijedi.

U posljednjoj rasporedbi bit će mnogo nedaća (vidi Matej 24:21). Mi znamo da će biti ratova i glasina o ratovima (vidi NiS 45:26) i da će se cijeli svijet poljuljati (vidi NiS 45:26). Sve su rasporedbe imale svoja opasna razdoblja, ali u naše će se doba dogoditi prava opasnost (vidi 2 Timoteju 3:1). Zli će ljudi napredovati (vidi 2 Timoteju 3:13), no zli su ljudi često napredovali. Nevolje će doći i bezakonje će obilovati (vidi NiS 45:27).

Strah je neizbježna posljedica nekih od ovih proroštva, a taj strah nije ograničen na mlađi naraštaj. To je strah onih koji, bez obzira na njihov uzrast, ne razumiju ono što mi razumijemo.

No želim naglasiti da ti osjećaji nisu potrebni vjernim svecima posljednjih dana i oni ne dolaze od Boga. Veliki je Jahve drevnom Izraelu rekao:

»Ohrabrite se i budite odlučni! Ne bojte se i nemojte predati pred njima. Ta sam Jahve, Bog tvoj, ide s tobom; neće te zapustiti niti će te ostaviti...

Sam Jahve ide pred tobom; on će s tobom biti; neće te zapustiti niti će te ostaviti. Ne boj se i ne dršči!« (Ponovljeni zakonik 31:6, 8.)

A vama, našem čudesnom naraštaju suvremenog Izraela, Gospodin je rekao:

»Ne boj se, dakle, malo stado! Dobro činite; nek se zemlja i pakao udružuju protiv vas, jer, budete li na mojoj stijeni sazidani, neće vas oni nadvladati...

Gledajte k meni u svakoj misli! Ne sumnjajte, ne bojte se!» (NiS 6:34, 36.)

Poslušajte ovu predivnu utjehu: »Ne bojte se, dječice, jer moji ste, a ja sam pobijedio svijet, a vi ste od onih koje mi Otac daje.« (NiS 50:41.) »Zaista, kažem vama, prijatelji moji, ne bojte se, nek vam se srca utješe. Da, radujte se sveudilj i u svemu hvale iskazujte« (NiS 98:1).

U svjetlu tako predivnog savjeta, mislim da je na nama da se radujemo malo više i očajavamo malo manje, da zahvaljujemo za ono što imamo i za veličinu Božjih blagoslova za nas, a da govorimo malo manje o onome što nemamo ili kakva tjeskoba može pratiti teška vremena ovog ili bilo kojeg drugog naraštaja.

Doba velike nade i uzbuđenja

Za svece posljednjih dana ovo je doba velebne nade i uzbuđenja – jedna od najvećih era u obnovi i stoga jedna od najvećih era bilo koje rasporedbe, budući da je naša najveća od svih rasporedbi. Trebamo imati vjeru i nadu, dvije velebne temeljne vrijednosti Kristova sljedbeništva. Moramo nastaviti koristiti pouzdanje u Boga, budući da je to prvo načelo našeg vjerovanja. Moramo vjerovati da Bog ima svu moć, da nas ljubi i da njegovo djelo neće biti zaustavljeno niti poremećeno u našim pojedinim životima ili općenito u svijetu...

Obećavam vam u Gospodinovo ime čiji sam sluga da će Bog uvijek štiti i skrbiti za svoj narod. Imat ćemo svoje teškoće kao što je svaki naraštaj i narod imao teškoće. Ali uz evanđelje Isusa Krista, imate svaku nadu, obećanje i uvjerenje. Gospodnja moć nad njegovim svecima uvijek će pripremiti mjesta mira, obrane i sigurnosti za njegov narod. Kada imamo vjeru u Boga, možemo se nadati boljem svijetu – za nas osobno i za cjelokupno čovječanstvo. Prorok Eter u drevne je dane podučavao (i znao je ponešto o nevoljama): »Tko god vjeruje u Boga, smije se zasigurno nadati boljemu svijetu, da, i to mjestu zdesna Bogu, a ta nada dolazi po vjeri, ona je poput sidra ljudskim dušama te im daje sigurnost i postojanost, obilujući uvijek dobrim djelima što vode k proslavi Boga« (Eter 12:4).

Učenici Kristovi u svakom su naraštaju pozvani, zapravo primili zapovijed, da budu ispunjeni savršenim odsjajem nade (vidi 2 Nefi 31:20).

Nastojati otjerati strah

Ako su naša vjera i nada usidreni u Kristu, njegovim naučavanjima, zapovijedima i obećanjima, tada možemo računati na nešto doista osobito, iskreno čudesno, što može podijeliti Crveno more i povesti suvremeni Izrael »tamo [gdje] će progon, nama biti stran« (Crkvena pjesmarica, 2000., br. 7). Strah, koji može zateći ljude u teške dane, glavno je oružje u arsenalu koji Sotona koristi kako bi unesrećio ljude. Onaj koji se plaši gubi snagu životne borbe u bici protiv zla. Stoga moć zloga uvijek pokušava stvoriti strah u ljudskim srcima. U svako doba i u svakom razdoblju čovječanstvo se suočavalo sa strahom.

Kao Božja djeca i potomci Abrahama, Izaka i Jakova, moramo nastojati otjerati strah iz ljudi. Plahi, bojažljivi ljudi ne mogu dobro raditi svoj posao, a Božje djelo ne mogu uopće raditi. Sveci posljednjih dana imaju božanski dodijeljenu misiju ispuniti ono što strah i tjeskoba ne smiju nadvladati.

Apostol Gospodnji je nekoć rekao ovo: »Ključ za pobjedu nad strahom dan je kroz proroka Josepha Smitha. 'Budete li pripravnici, bojati se nećete' (NiS 38:30). Tu božansku poruku treba ponavljati danas u svakom okolu i odjelu« (starješina John A. Widtsoe, Conference Report, travanj 1942., str. 33).

Jesmo li spremni prepustiti se Božjim zapovijedima? Jesmo li spremni ostvariti pobjedu nad našim apetitima? Jesmo li spremni slušati pravedan zakon? Ako možemo iskreno odgovoriti potvrdno na ova pitanja, možemo zapovjediti strahu da ode iz naših života. Zasigurno se razina našeg straha u našim srcima može mjeriti našom pripremom da živimo pravedno – živeći na način koji bi trebao karakterizirati svakog sveca posljednjih dana u svako doba i vrijeme.

Povlastica, čast i odgovornost življenja u posljednje dane

Dopustite mi da završim s jednom od najvećih izjava koje sam pročitao od proroka Josepha Smitha koji se suočio s takvim velikim teškoćama u njegovom životu i koji je, naravno, platio konačnu cijenu svoje pobjede. Ali on je *bio* pobjedonosan i bio je sretan, čvrst, optimističan muškarac. Oni koji su ga poznavali osjetili su njegovu snagu i odvažnost, čak i u najtamnijim trenucima. Nije pao duhom niti je dugo ostajao beznadan.

O našem je dobu govorio – vašem i mom – da je naš trenutak »o kojem su proroci, svećenici i kraljevi [prošlih vremena] govorili s posebnim užitkom; [svi ti davni Božji svjedoci] s radosnim su iščekivanjem očekivali dan u kojem mi živimo; i nadahnuti nebeskim i radosnim iščekivanjima pjevali su, pisali i proricali o našem dobu... mi smo povlašteni narod kojeg je Bog [odabrao] da iznesemo slavu posljednjih dana« [*Naučavanja predsjednika Crkve: Joseph Smith, 186*].

Kakva povlastica! Kakva čast! Kakva odgovornost! I kakva radost! Imamo svaki razlog u vremenu i vječnosti da se radujemo i zahvaljujemo za kvalitetu naših života i obećanja koja su nam dana.⁹

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- Kako nam spoznaja da je teškoća dio Božjeg nauma za naš vječni napredak može pomoći? (Vidi 1. odsjek.) Što mislite zašto su teškoće neophodni dio smrtnosti?
- Pogledajte naučavanja predsjednika Huntera u 2. odsjeku o nekim svrhama teškoća. Na koje ste načine vidjeli kako teškoće mogu biti za našu korist? Kako možemo gledati na teškoće iz Gospodinove vječne perspektive?
- Zašto, kako je predsjednik Hunter podučavao, imamo razlog kako bismo bili optimistični čak i u vrijeme teškoća? (Vidi 3. odsjek.) Kako možemo razviti veći optimizam tijekom takvih trenutaka? Koji su neki od blagoslova koje nastavljamo imati čak i za vrijeme najozbiljnijih teškoća?
- Kako možemo prihvatiti Spasiteljev poziv da mu dopustimo nositi naše terete i olakšati naša bremena (vidi 4. odsjek)? Što znači da preuzmemo njegov jaram? Kako je Spasitelj pomogao vama u vrijeme teškoća?
- Predsjednik Hunter podučava da osjećaji straha zbog nedaća u posljednje dane ne dolaze od Boga (vidi 5. odsjek). Kako život u strahu škodi? Kako možemo živjeti s nadom i vjerom umjesto sa strahom?

Povezani stihovi iz Svetih pisama

Ivan 14:27; 16:33; Hebrejima 4:14–16; 5:8–9; 1. Nefi 1:20; Alma 36:3; NiS 58:2–4; 101:4–5; 121:7–8; 122:7–9

Pomoć pri proučavanju

»Mnogi smatraju da je najbolje vrijeme za proučavanje ujutro nakon prospavane noći... Drugi radije proučavaju u mirnim satima nakon što posao i dnevne brige prođu... Možda je od vremena u danu važnije odrediti redovito vrijeme za proučavanje« (Howard W. Hunter, »Reading the Scriptures«, *Ensign*, studeni 1979., 64).

Napomene

1. »God Will Have a Tried People«,
<i>Ensign</i> , svibanj 1980., 24.	5. »An Anchor to the Souls of Men«,
<i>Ensign</i> , listopad 1993., 71.
2. »Come unto Christ«, <i>Ensign</i> , studeni
1990., 17–18.	6. »The Opening and Closing of Doors«,
59–60.
3. »The Opening and Closing of Doors«,
<i>Ensign</i> , studeni 1987., 54, 59.	7. »An Anchor to the Souls of Men«, 70.
4. »God Will Have a Tried People«, 25–26.	8. »Come unto Me«, 17–18.
	9. »An Anchor to the Souls of Men«, 71–73.

»Gospodin je obećao da ako ćemo biti ponizni... u vremenima potrebe i obratiti mu se za pomoć, bit ćemo 'jaki i blagoslovljeni s visina'« (NiS 1:28).

Pomoć s visina

»Vjerojatno ni jedno obećanje u životu nije više umirujuće od tog obećanja božanske pomoći i duhovnog vodstva u vremenima potrebe.«

Iz života Howarda W. Huntera

Howard W. Hunter je naučio moliti kada je bio dječak. »Moja me majka naučila moliti i zahvaljivati se Nebeskom Ocu za sve u čemu sam uživao«, rekao je. »Često sam mu se zahvaljivao za ljepotu Zemlje i predivne trenutke koje sam imao na ranču, kraj rijeke i s izviđačima. Također sam naučio tražiti ga ono što sam trebao ili htio... Znao sam da me Bog voli i sluša.«¹

Tijekom svoga života, predsjednik Hunter se često okretao molitvi kao izvoru božanske istine te je i druge podučavao da čine isto. Na primjer, kada je služio kao biskup, čovjek u njegovom odjelu izrazio je ogorčenje prema drugom čovjeku. Savjet predsjednika Huntera odrazio je njegovo svjedočanstvo o pomoći koja dolazi kroz molitvu:

»Rekao sam mu: 'Brate moj, otiđeš li kući ili moliš li se za njega svako jutro i svaku večer, sastat ću se s vama za dva tjedna od danas, a onda ćemo odlučiti što treba biti učinjeno.'«

Nakon što je slijedio taj savjet, čovjek se vratio i ponizno rekao o drugom čovjeku: »Njemu je potrebna neka pomoć.«

»Jeste li vi voljni pomoći mu?«, upitao je predsjednik Hunter.

»Da, naravno«, rekao je čovjek.

»Nestao je sav otrov i svo ogorčenje«, kasnije se prisjećao predsjednik Hunter. »To je kako je kada se molimo jedni za druge.«²

Naučavanja Howarda W. Huntera

1

Naš Nebeski Otac obećava pružiti nam pomoć i vodstvo u vremenima potrebe.

Svi mi suočavamo se s trenucima u svojem životu kada nam je na poseban i hitan način potrebna nebeska pomoć. Svi mi imamo trenutke kada nas prevladaju okolnosti ili zbunjuju savjeti drugih pa osjećamo veliku potrebu za duhovnim vodstvom, veliku potrebu da pronađemo ispravan put i učinimo ono što je ispravno. U svetopisamskom predgovoru o rasporedbi ovih posljednjih dana, Gospodin obećava da ako ćemo biti ponizni u vremenima potrebe i obratiti mu se za pomoć, bit ćemo »jaki i blagoslovljeni s visina, i s vremena na vrijeme primati spoznaju« (NiS 1:28). Ova je pomoć naša ako ćemo ju potražiti, imati povjerenja u nju i slijediti ono što je kralj Benjamin u Mormonovoj knjizi nazvao »porivima Svetoga Duha« (Mosija 3:19).

Vjerojatno nijedno obećanje u životu nije više umirujuće od tog obećanja božanske pomoći i duhovnog vodstva u vremenima potrebe. To je besplatan dar s nebesa, dar koji nam je potreban od naše najranije mladosti to posljednjeg od svih dana našeg života...

U evanđelju Isusa Krista imamo pomoć s visina. »Veselite se«, kaže Gospodin, »jer ću vas ja predvoditi« (NiS 78:18). »Podat ću tebi od Duha svojega, i on će ti um prosvijetliti, a to će dušu tvoju ispuniti radošću« (NiS 11:13).

Svjedočim o božanskom podrijetlu Isusa Krista. Bog daje život i udjeljuje nam svojega Duha. U suočavanju s problemima života i životnim zadacima, neka svatko od nas svojata taj dar od Boga, našeg Oca, i pronađe duhovnu radost.³

2

Poput Josepha Smitha, možemo se okrenuti Svetim pismima i molitvi kako bismo bili podučeni s visina.

Dječak–prorok, Joseph Smith... je tražio spoznati misao i volju Gospodnju u vrijeme zbunjenosti i brige u svojem životu... Tijekom dječastva mladog Josepha, područje u blizini Palmyre, New York, postalo je mjesto »neobično[g] uzbuđenj[a] po pitanju religije« Doista, činilo se da je cijeli okrug bio zahvaćen time, a »mnoštvo se ljudi«

napisao je, priklonilo različitim vjerskim strankama što je uzrokovalo da su se ljudi »uznemiri[li] i podvoji[li]« [Josip Smith 2:5].

Za dječaka koji je tek navršio četrnaest, njegova je potraga za istinom učinjena još i težom i zbunjujućom jer su se članovi Smith-ove obitelji razlikovali u svojim vjerskim sklonostima u to vrijeme.

Dakle, s tom pozadinom i okruženjem, pozivam vas da razmotrite ove prilično izuzetne misli i osjećaje dječaka tako nježne dobi. Napisao je:

»Za vrijeme toga velikog uzbuđenja duh mi obuzme ozbiljno razmišljanje i velika tjeskoba, no, premda mi osjećaji bijahu duboki i često u sukobu, ipak se držah po strani svih tih [grupacija]... No, pomutnja i sukob među različitim vjerozakonima bijahu tolike te bijaše nemoguće osobi mladoj poput mene i nenaviknutoj na ljude i stvari da stvori bilo kakav siguran zaključak tko ima pravo a tko krivo.

S vremena na vrijeme moj bi duh obuzelo strahovito uzbuđenje. Vika i buka bijahu goleme i ne jenjavahu...

U vrtlogu toga rata riječima i košmaru mišljenja često se pitah: Što činiti? Koja od tih stranaka ima pravo? Ili, nemaju li sve one krivo? Ako ijedna ima pravo, koje je to i kako ću ja to saznati?

I dok se tako naprezah u krajnjim teškoćama što ih uzrokovaše sukobi stranaka tih pobornika, uzeh jednog dana čitati Jakovljevu poslanicu, glava prva, redak peti, koja glasi: *Nedostaje li komu od vas mudrosti, neka ište od Boga, koji svima daje rado i bez negodovanja, i dat će mu se.*

Nikada nijedan odlomak Pisma nije prodro i čovječje srce s većom snagom no što je tada taj u moje. S velikom je, čini se, silom prožeo svaki oćut moga srca. Uvijek sam se iznova na nj vraćao svjestan da, ako ikome treba mudrosti od Boga, meni zacijelo treba. Jer ne znadoh kako postupiti, i, ne dobijem li više mudrosti nego što je tada imah, nikad i neću znati« [Josip Smith 2:8–12].

Naravno, ono što se sljedeće dogodilo promijenilo je tijek ljudske povijesti. Odlučivši da »ište od Boga«, mladi se Joseph povukao u šumarak u blizini svoje seoske kuće. Kao odgovor na njegovu revnosnu molitvu, tamo su Bog, Vječni Otac, i njegov Sin Isus Krist posjetili Josepha i savjetovali ga. To veliko očitovanje o kojem skromno

Možemo slijediti primjer Josepha Smitha u traženju mudrosti od Boga.

svjedočim odgovorilo je na više pitanja za našu rasporedbu od samo toga kojoj se crkvi mladi Joseph trebao ili nije trebao pridružiti.

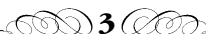
No, moja svrha... nije izložiti prve trenutke obnove, iako je to jedna od najsvetijih priča u Svetim pismima. Umjesto toga, htio bih jednostavno naglasiti dojmljiv stupanj duhovne osjetljivosti koju je pokazao ovaj vrlo mladi nepodučeni dječak.

Koliko mnogo nas u dobi od četrnaest godina, ili u bilo kojoj dobi, može sačuvati hladnu i smirenu glavu dok nas tko mnogo sila vuče i navlači, posebice po pitanju tako važne teme kao što je vječno spasenje? Koliko bi se mnogo moglo oduprijeti emocionalnom sukobu koji može doći kada se roditelji razlikuju u svojim vjerskim uvjerenjima? Koliko će mnogi, u dobi od četrnaest ili pedeset, preispitati svoju dušu i tražiti Svete spise kako bi pronašli odgovore na ono što je apostol Pavao nazvao »dubine Božje« (1 Korinćanima 2:10).

Kako čudesno... da se ovaj dječak iskreno okrenuo Svetim pismima, a zatim osobnoj molitvi, vjerojatno dvama najvećim izvorima duhovnog uvida i dojma koji su sveobuhvatno dostupni čovječanstvu. Zasigurno je bio rastrgan nepodudarnim mišljenjima, no bio je odlučan da učini ispravno i pronađe ispravan put. Vjerovao je, kao što vi i ja moramo vjerovati, da može biti podučen i blagoslovljen s visina, kao što je bio.

No, možemo reći da je Joseph Smith bio vrlo poseban duh i njegov je slučaj poseban. Što je s ostatkom nas koji smo možda stariji – barem stariji od četrnaest – i nismo bili određeni za otvaranje rasporedbe evanđelja? I mi moramo donijeti odluke, razriješiti zbrku i prozrijeti kroz rat riječi u cijelom mnoštvu tema koje utječu na naše živote. Svijet je pun takvih teških odluka, a ponekada kada se suočimo s njima možemo osjetiti svoju dob i slabosti.

Ponekada možemo osjetiti da je naša duhovna oštrica otupila. Na neke izrazito tegobne dane, možemo se čak osjetiti i kao da nas je Bog zaboravio, napustio nas u našoj zbunjenosti i brizi. No taj osjećaj nije opravdaniji za one starije među nama nego što je za mlađe i manje iskusne.. Bog nas poznaje i voli. Mi smo, svatko od nas, njegove kćeri i njegovi sinovi, i što god nam životne lekcije donijele, obećanje je i dalje istinito: »Nedostaje li komu od vas mudrosti, neka ište od Boga, koji svima daje rado i bez negodovanja, i dat će mu se« (Jakovljeva 1:5).⁴

Molitva je jedan način da se primi duhovno znanje i vodstvo.

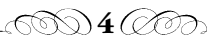
Učenje, mudrost svijeta i sve što je vremenito dolazi nam kroz naše fizičke osjećaje na zemaljske, vremenite načine. Dodirujemo, vidimo, čujemo, kušamo, njušimo i učimo. Međutim, kao što je Pavao rekao, duhovno znanje nam dolazi na duhovan način iz svojeg duhovnog izvora. Pavao nastavlja:

»Zemaljski čovjek ne prima ono što dolazi od Duha Božjega, jer to je za nj ludost. On to ne može ni upoznati, jer se to mora uz pomoć Duha prosuđivati« (1 Korinćanima 2:14).

Otkrili smo i znamo kako je jedni način stjecanja duhovnog znanja da se pristupi našem Ocu na Nebu preko Duha Svetoga u ime Isusa Krista. Kada to činimo, ako smo duhovno spremni, vidimo ono što naše oči nisu prije vidjele i čujemo ono što nismo prije čuli – ono »[š]to je Bog pripravio«, koristeći Pavlove riječi (1 Korinćanima 2:9). Takvo što primamo kroz Duha.

Vjerujemo da su komunikacija s našim Ocem na Nebu i usmjerenje od Gospodina dostupni danas, a o tome i svjedočimo svijetu.

Svjedočimo da Bog govori čovjeku danas kao što je to činio u Spasiteljeve dane i u dane Starog zavjeta.⁵

Možemo se uvijek moliti, ne samo u trenucima očaja.

Čini se da naše suvremeno doba predlaže kako je pobožnost uz molitvu i poštovanje za svetost nerazumno ili nepoželjno, ili oboje. Pa ipak, skeptični »suvremeni« ljudi imaju potrebu za molitvom. Trenuci opasnosti, velika odgovornost, duboka tjeskoba, prevelika žalost – ti su izazovi koji nas potresaju iz našeg starog samozadovoljstva i uspostavljene rutine iznjedrit će na površinu naše naravne porive. Dopustimo li im – ponizit će nas, omekšati i potaknuti na smjernu molitvu.

Ako je molitva grčevit vapaj u kritično vrijeme, onda je krajnje sebična, a mi smatramo Boga kao majstora ili uslužnu agenciju da nam pomogne samo u hitnim slučajevima. Trebamo se sjećati Svevišnjega danju i noću – uvijek – ne samo u vrijeme kad je sva druga pomoć propala, a mi ju očajnički trebamo. Ako postoji čimbenik u ljudskom životu o kojem imamo zapis o čudesnom uspjehu i neprocjenjivoj vrijednosti za ljudsku dušu, to je pobožna, smjerna, usrdna komunikacija s našim Nebeskim Ocem.

»Čuj, o Jahve, riječi moje, jecaje moje razaberi!«, opjevao je psalmist.

»Osvrni se na glas mog prizivanja, o Kralju moj i Bože moj, jer tebe vruće zazivam!

Jahve, zorom glas mi već čuješ, zorom ti već lijem molitve u nadi čekajuć« (Psalmi 5:1–3).

Vjerojatno ono što ovaj svijet treba, jednako nužno kao išta drugo, jest »u nadi čeka[ti]«, kao što je psalmist rekao – čekati u našim radostima kao i u našim nedaćama, u našem obilju kao i u našoj potrebi. Moramo stalno čekati i priznavati Boga kao davatelja svega dobrog i izvora našeg spasenja...

Mnogi su dijelovi našega društva iz kojih je izbljedio duh molitve, poštovanja i štovanja. Mnogi muškarci i žene iz mnogih krugova su pametni, zanimljivi ili sjajni, no nedostaje nam jedan ključni element u potpunom životu. Oni ne čekaju. Ne prinose svoje zavjete u pravednosti (vidi NiS 59:11). Njihov razgovor svjetluca, no nije

»Molitva je izražavanje duše Bogu Ocu.«

svet. Njihov je govor duhovit, no nije mudar. Bilo da je to u uredu, svlačionici ili laboratoriju, oni koji prikazuju svoje ograničene moći, a zatim otkrivaju kako je nužno da hule one neograničene moći koje dolaze odozgor spustili su se previše nisko na ljestvici dostojanstva.

Nažalost, ovaj nedostatak poštovanja pronalazimo ponekada čak i u Crkvi. S vremena na vrijeme, posjeti su nam previše bučni, ulazimo na sastanke i odlazimo s njih previše neuljudno, a to bi trebao biti naš sat molitve i pročišćujućeg štovanja. Poštovanje je ozračje neba. Molitva je izražavanje duše Bogu Ocu. Dobro činimo što postajemo više poput našeg Oca čekajući na njega, uvijek ga se prisjećajući i znatno mareći za njegov svijet i djelo.⁶

5

Razvijamo svoju sposobnost primiti duhovno znanje dok odvajamo vrijeme za meditaciju, razmatranje i molitvu.

Razvijanje duhovnosti i prilagođavanje samih sebe prema najvišem utjecaju pobožnosti nije laka stvar. Potrebno je vrijeme, a često je

uključen i napor. Neće se dogoditi slučajno, no ostvaruje se kroz promišljene nastojanja, prizivanjem Boga i obdržavanjem njegovih zapovijedi...

Prorok Joseph Smith... nam je dao vjerojatno najjasniju izjavu od svih o potrebi da postanemo duhovni, kao i o vremenu i strpljenju koje moramo prepoznati kao dio postupka: Rekao je: »Smatramo da je Bog stvorio čovjeka s umom sposobnim za primanje poduke, te sa sposobnošću koja se može uvećati s obzirom na pozornost i marljivost koje se pridaju svjetlu dobivenom s neba; te da što čovjek postaje bliži savršenosti, to su jasniji njegovi pogledi i veće je njegovo radovanje, sve dok ne prevlada zla u svojem životu i izgubi svaku želju za grijehom; te poput ljudi iz davnine stigne do one točke vjere u kojoj je obavijen moću i slavom svojeg Stvoritelja i ponesen da boravi s njim. Ali mi smatramo da je ovo točka do koje nijedan čovjek nije stigao u trenu« [*Naučavanja predsjednika Crkve: Joseph Smith* (2007.), 210–211].⁷

Moramo odvojiti vrijeme da pripremimo svoje umove za duhovno. Razvijanje duhovnog kapaciteta ne dolazi predavanjem ovlasti. Mora postojati želja, napor i osobna priprema. Naravno, to zahtjeva... post, molitvu, istraživanje Svetih pisama, iskustvo, meditaciju te glad i žeđ za pravednim životom.

Mislim da je korisno pregledati sljedeće savjete Svemogućeg Boga:

»Budeš li iskao, ti ćeš primiti objavu za objavom, spoznaju za spoznajom, da upoznaš otajstva i ono što je mironosno – što radost donosi, što donosi život vječni« (NiS 42:61).

»Ištite od Oca mojega u ime moje s vjerom, vjerujući da ćete primiti, i imat ćete Duha Svetoga koji očituje sve ono što je potrebno sinovima ljudskim« (NiS 18:18).

»Nek slavlje vječnosti ostane u dušama vašim« (NiS 43:34).

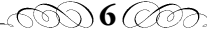
»Sabirite neprestance u mislima svojim riječi života, a u onaj čas će vam se dati onaj dijelak što je podoban za svakog čovjeka« (NiS 84:85).

»Tražite pomno, molite uvijek, i vjerujte, pa će sve pridonositi dobru vašemu, budete li hodili uspravno i spominjali se saveza što ga uzajamno sklopiste« (NiS 90:24).

»Bog će ti dati spoznaju svoga Svetoga Duha, da, neizrecivim darom Duha Svetoga« (NiS 121:26).

To su obećanja koja će Gospodin zasigurno ispuniti ako se pripremimo.

Odvojite vrijeme da meditirate i molite se o duhovnim pitanjima.⁸

Bog će nam pomoći duhovno napredovati korak po korak.

Dio naše poteškoće koju imamo dok nastojimo postići duhovnost jest osjećaj da ima puno toga za napraviti, a da ne uspijevamo. Savršenstvo je nešto što je još ispred svakog od nas, no možemo se okoristiti svojim snagama, počevši time gdje se nalazimo, i tražiti sreću koja se može pronaći u vršenju onoga što je Božje. Trebamo se sjetiti Gospodinovog savjeta:

»Stoga ne klonite u dobročinstvima, jer polažete temelj za veliko djelo. A iz onoga što je maleno proizlazi ono što je veliko.

Evo, Gospod traži srce i duh voljan, a oni koji su voljni i poslušni, blagovat će dobra zemlje sionske u ove posljednje dane« (NiS 64:33–34).

Uvijek mi je bilo ohrabrujuće što je Gospodin rekao da su »voljni i poslušni [oni koji će] blagovat[i]... dobra zemlje sionske u ove posljednje dane«. Svi mi možemo biti voljni i poslušni. Da je Gospodin rekao kako će savršeni jesti dobra zemlje sionske u ove posljednje dane, pretpostavljam da bi se neki od nas obeshrabrili i odustali...

Mjesto za početak je ovdje. Vrijeme za početak je sada. Dužina našeg napretka treba biti korak po korak. Bog, koji je »osmislio našu sreću«, vodit će nas baš kao malu djecu, a mi ćemo se tim postupkom približiti savršenstvu.

Nitko od nas nije stekao savršenstvo ili zenit duhovnog rasta koji je moguć u smrtnosti. Svaka osoba može i mora ostvariti duhovan napredak. Evanđelje Isusa Krista je božanski naum za vječan duhovan rast. Ono je više od etičkog kodeksa. Ono je više od idealnog društvenog reda. Ono je više od pozitivnog razmišljanja o samopoboljšanju i odlučnosti. Evanđelje je spasonosna moć Gospodina Isusa Krista s njegovim svećeništvom, podržavanjem i s Duhom

Svetim. S vjerom u Gospodina Isusa Krista i poslušnošću njegovom evanđelju, poboljšavajući se korak po korak kako idemo, moleći za snagu, poboljšavajući naše stavove i ambicije, otkrivamo da smo uspješni u stadu Dobroga pastira. To će zahtijevati stegu, obuku, napor i snagu. No, kao što je apostol Pavao rekao: »Sve mogu u [Kristu] koji mi daje snagu« (Filipljanima 4:13).

Suvremena objava daje sljedeće obećanje: »Stavi uzdanje svoje u onoga Duha koji te navodi da dobro činiš – da, da pravedno činiš, da hodiš ponizno, da prosuđuješ pravično; i to je Duh moj.

Zaista, zaista, kažem ti, podat ću tebi od Duha svojega, i on će ti um prosvijetliti, a to će dušu tvoju ispuniti radošću.

I tad ćeš znati, to jest po tom će poznati sve što god zaželiš od mene, što spada na pravednost, što s vjerom u me povjeruješ da ćeš primiti« (NiS 11:12–14).⁹

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- Nakon što pročitate 1. odsjek, prisjetite se trenutaka kada ste trebali nebesku pomoć. Kako je obećanje i božanskoj pomoći u vrijeme potrebe blagoslovilo vaš život?
- U 2. odsjeku, što možemo naučiti iz primjera Josepha Smitha što nam može pomoći kada se suočimo s pomutnjom? Kako možemo razviti veću duhovnu osjetljivost poput Josephove?
- Razmotrite naučavanja predsjednika Huntera o tome kako primamo duhovno znanje (vidi 3. odsjek). Kako možemo povećati svoju želju i sposobnost stjecanja duhovnog znanja? Koji su neki od načina na koje vam je duhovno znanje pomoglo?
- Koje su opasnosti sagledavanja Boga »kao majstora ili uslužnu agenciju da nam pomogne samo u hitnim slučajevima« (vidi 4. odsjek)? Kako je molitva bila blagoslov vama?
- U 5. odsjeku predsjednik Hunter nas podučava o tome kako razviti duhovnost. Zašto je potreban napor da bi se razvila duhovna snaga? Što možemo naučiti iz stihova iz Pisama koje predsjednik Hunter citira u ovom odsjeku?

- Pregledajte naučavanja predsjednika Huntera o duhovnom rastu u 6. odsjeku. Kako je duhovan rast bio postupni korak za vas? Kako naučavanja predsjednika Huntera iz ovog odsjeka mogu biti korisna ako osjetite da ne uspijevate u svojem duhovnom rastu?

Povezani stihovi iz Svetih pisama

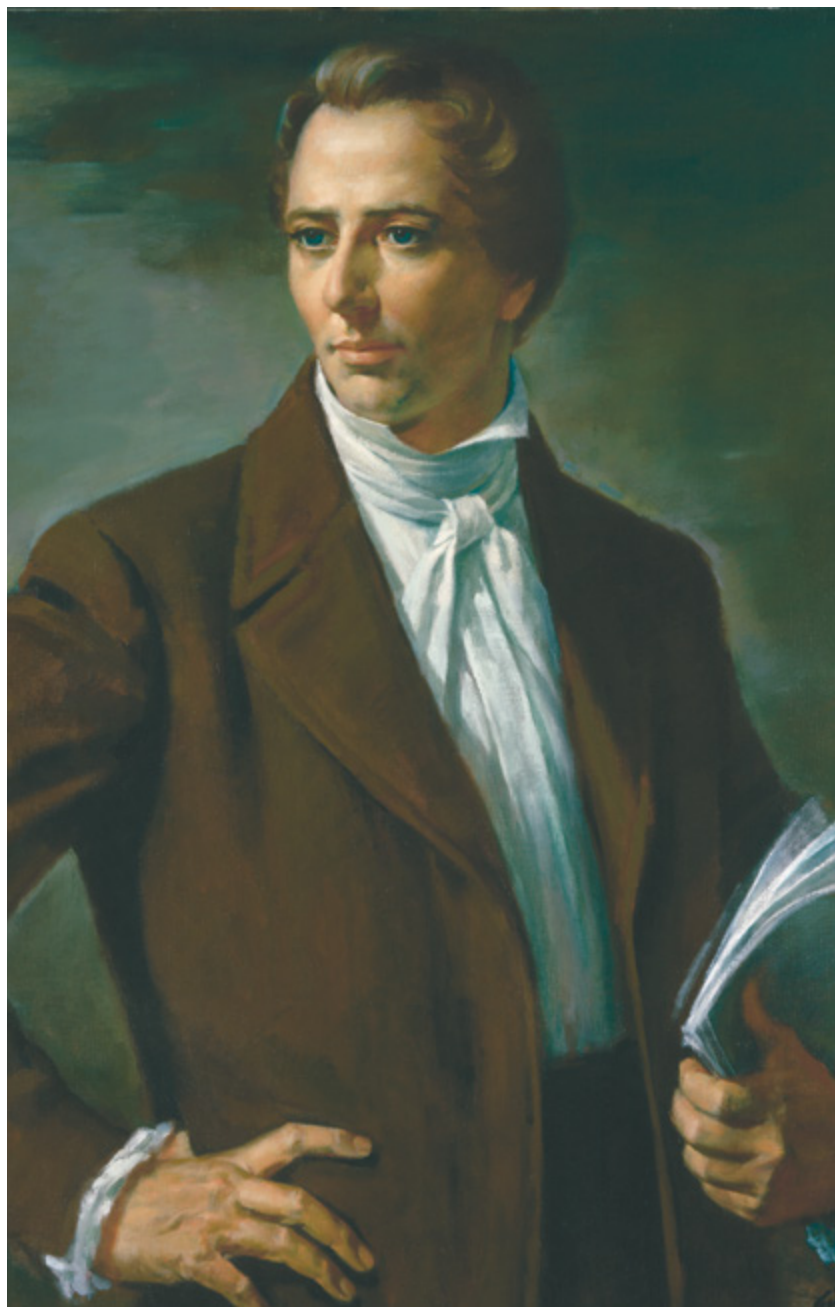
Psalmi 25:5; Mudre izreke 3:6; 2. Nefi 32:8–9; Alma 5:46; 34:17–27; 37:36–37; NiS 8:2–3; 88:63; 112:10; Josip Smith 2:13–17

Pomoć pri podučavanju

Pozovite članove razreda da pregledaju poglavlje i potraže rečenice ili odlomke koji su im važni. Zamolite ih da pročitaju te rečenice ili odlomke i objasne zašto su im oni smisleni.

Napomene

1. U Kellene Ricks, »Friend to Friend: From an Interview with Howard W. Hunter, President of the Quorum of the Twelve Apostles«, *Friend*, travanj 1990., 6.
2. *The Teachings of Howard W. Hunter*, uredio Clyde J. Williams (1997.), 39–40.
3. »Blessed from on High«, *Ensign*, studeni 1988., 59, 61.
4. »Blessed from on High«, 59–60.
5. »Conference Time«, *Ensign*, studeni 1981., 13.
6. »Hallowed Be Thy Name«, *Ensign*, studeni 1977., 52–53.
7. »Developing Spirituality«, *Ensign*, svibanj 1979., 25.
8. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 36–37.
9. »Developing Spirituality«, 25–26.

»Joseph Smith ne samo da je bio veliki čovjek, nego i nadahnuti sluga Gospodnji, prorok Božji.«

Joseph Smith, prorok obnove

»Dajem svečano svjedočanstvo da je prorok Joseph Smith pomazani Gospodnji sluga u ove posljednje dane.«

Iz života Howarda W. Huntera

Nancy Nowell, jedna od šukunbaka Howarda W. Huntera po očevoj strani, preselila se u Lapeer, Michigan, sredinom tridesetih godina. Godine 1842. misionar Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana došao je u Lapeer iz Nauvooa, Illinois. Nancy je poslušala poruku, molila se o njoj i primila svjedočanstvo da je podučavao istinu. Otišla je u Nauvoo kako bi naučila više o Crkvi, a u svoj je dnevnik unijela sljedeći zapis o svom iskustvu.

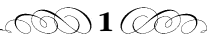
»Otišla sam poslušati mormonskog propovjednika [Joseph Smitha] s velikim oprezom, nadajući se da neću biti obmanuta. Njegova je tema bila drugi Kristov dolazak. Imala sam svjedočanstvo da je govorio istinu i da je Joseph Smith istiniti prorok, pozvan i određen od Boga činiti veliko djelo, jer je iznio istinu kako ju je podučavao Isus Krist. Tražila sam da budem krštena.«¹

Kao i njegova šukunbaka Nancy Nowell, Howard W. Hunter imao je sigurno svjedočanstvo o proročkoj misiji Joseph Smitha. Tri tjedna nakon što je postao predsjednik Crkve, oputovao je u Nauvoo kako bi obilježio 150. godišnjicu mučeništva Joseph i Hyruma Smitha. Na sastanku na mjestu hrama Nauvoo, predsjednik Hunter je rekao:

»Odgovornost koju osjećam za djelo koje je prorok Joseph Smith predstavio ispunjava me odlučnošću da učinim sve što mogu u vremenu koje mi je dodijeljeno. Joseph je zasigurno bio vjeran i odan svom vremenu... Dajem svečano svjedočanstvo da je prorok Joseph Smith pomazani Gospodnji sluga u ove posljednje dane. Njegovom svjedočanstvu o božanskom porijeklu i stvarnosti Isusa Krista dodajem svoje.«²

Kasnije tog dana, na sastanku održanom pored zatvora Carthage, predsjednik Hunter je svjedočio: »Joseph Smith, koji je dao svoj život na ovom mjestu, bio je oruđe koje je Gospodin koristio kako bi obnovio puninu svog evanđelja i ovlast svog svećeništva.«³

Naučavanja Howarda W. Huntera

Bog Otac i Isus Krist ukazali su se Josephu Smithu kako bi pokrenuli obnovu.

Evanđelje je mnogo puta bilo dano svijetu kroz proroke i svaki je put bilo izgubljeno zbog neposlušna. Godine 1820. šutnja je prekinuta, a Gospodin se ponovno ukazao proroku. Ovaj prorok, Joseph Smith, mogao je svjedočiti o svojoj pozitivnoj spoznaji da Bog živi, da Isus jest Krist, Sin Božji, uskrslo biće, odvojeno i zasebno od Oca. Nije svjedočio o onome što je vjerovao ili što su on ili drugi mislili ili slutili, već o onome o čemu je znao. Ta mu je spoznaja došla jer su mu se Bog Otac i Sin osobno ukazali i govorili mu.⁴

Bog... je objavio sebe [Josephu Smithu] kao osoba. Nadalje, Otac i Sin pokazali su nesumnjivu istinu da su odvojena i zasebna bića. Doista, odnos Oca i Sina bio je potvrđen božanskim predstavljanjem dječaku proroku: »Ovo je Sin moj! Ljubljeni! Slušaj ga!« [Josip Smith 2:17].⁵

Kada su ljudi čuli da je mladi Joseph Smith tvrdio kako se Bog ukazao dječaku, rugali su mu se i okrenuli od njega, kao što su se u kršćanskoj eri mudri i sposobni Atenjani okrenuli od jednog čovjeka koji je služio među njima. No, činjenica ipak ostaje da je Pavao, kroz to rano iskustvo, bio jedini čovjek u tom velikom gradu znanja koji je znao da osoba može proći kroz portal smrti i živjeti. On je bio jedini čovjek u Ateni koji je jasno mogao povući razliku između formaliteta idolopoklonstva i iskrenog štovanja jedinoga istinitog i živog Boga (vidi Djela 17:19–20, 22–23).⁶

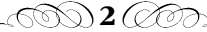
Oni koji su odbili Spasitelja kada je došao na zemlju s izjavom da je on bio Sin Božji, o njemu su rekli: »Zar on nije tesarov sin?« (Matej 13:54) Kada je Joseph izjavio da je imao viđenje te da je vidio Oca i Sina, pitanje se spustilo na umove i usne susjeda, svećenika i građana: »Nije li ovo farmerov sin?« Krist je bio proganjen i osuđen

na smrt, ali vrijeme je bilo njegova obrana. Kako je bilo sa sinom tesara, tako je bilo i sa sinom farmera.⁷

Joseph Smith nije samo bio veliki čovjek, već je bio nadahnuti sluga Gospodnji, prorok Božji. Njegova se veličina sastoji od jedne stvari – istinitosti njegove izjave da je vidio Oca i Sina i da je odgovorio na stvarnost te božanske objave...

Svjedočim... da su se Otac i Sin ukazali proroku Josephu Smithu kako bi pokrenuli ovo veliko djelo posljednjih dana u naše vrijeme.

Svjedočim da je dječak prorok, koji na mnoge načine ostaje središnje čudo... ovoga crkvenog iskustva, živi dokaz da, u Božjim rukama i pod vodstvom Spasitelja svijeta, slabe i jednostavne stvari trebaju izaći i srušiti moćne i snažne.⁸

Isus Krist je ponovno uspostavio svoju Crkvu kroz proroka Josepha Smitha.

Šestoga dana mjeseca travnja godine 1830. ... skupina muškaraca i žena, djelujući u poslušnosti zapovijedima Božjim, okupili su se u kući gospodina Petera Whitmera [st.] kako bi uspostavili Crkvu Isusa Krista svetaca posljednjih dana... Nitko od njih nije polagao pravo na posebno znanje ili značajno vodstvo. Oni su bili časni ljudi i cijenjeni građani, no bili su gotovo nepoznati izvan svoga užeg okruženja...

Ti ponizni, obični ljudi okupili su se jer je jedan od njih, Joseph Smith ml., vrlo mlad čovjek, iznio najčudesniju tvrdnju. Izjavio je pred njima i svima drugima koji su htjeli slušati da je primio duboku i opetovanu nebesku poruku, uključujući otvoreno viđenje Boga Oca i njegovoga Ljubljenog Sina, Isusa Krista. Kao rezultat tih iskustava objave, Joseph Smith je već objavio Mormonovu knjigu, zapis o Kristovim odnosima prema drevnim naseljenicima Amerike. Štoviše, Gospodin je zapovjedio ovom mladiću, koji je do sada imao samo dvadeset i četiri godine, da ponovno uspostavi Crkvu koja je postojala u vrijeme Novog zavjeta i da u svojoj obnovljenoj čistoći treba ponovno biti određena imenom njezinoga glavnoga ugaonog kamena i vječnog vođe, Gospodina Isusa Krista.

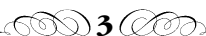
Stoga, ponizno, ali nadasve značajno otvorena je prva scena u velikoj crkvenoj drami koja će naposljetku utjecati ne samo na taj

naraštaj ljudi, već i na cijelu ljudsku obitelj... Skroman početak? Da. Ali tvrdnja da je Bog progovorio, da je Kristova Crkva ponovno organizirana te da je njezin nauk potvrđen božanskom objavom, bila je najizuzetnija izjava dana svijetu od vremena kada je Spasitelj koračao putovima Judeje i brežuljcima Galileje.⁹

Dio božanske objave [koju je Joseph Smith primio] bila je uputa kako ponovno uspostaviti istinitu i živu Crkvu, obnovljenu u ove suvremene dane kao što je postojala u vrijeme Spasiteljevoga smrtnog službeništva. Prorok Joseph Smith je rekao da je Crkva Isusa Krista »organizirana sukladno zapovijedima i objavama koje nam je On dao u ove posljednje dane, kao i prema redu Crkve kako je zapisano u Novom zavjetu« [*Naučavanja predsjednika Crkve: Joseph Smith* (2007.), 138]...

Oni koji su kršteni u Crkvu šestog travnja 1830. godine vjerovali su u postojanje osobnog Boga; vjerovali su da njegova stvarnost i stvarnost njegovog sina, Isusa Krista, sačinjavaju vječni temelj na kojem je ova crkva izgrađena.¹⁰

Kroz [Josephu Smitha] i sljedeća događanja, svećeništvo i evanđelje u svojoj su punini još jednom obnovljeni na zemlju, da nikada više ne bude uklonjeni (vidi NiS 65:2). Crkva Kristova, Božje kraljevstvo na zemlji, bila je ponovno uspostavljena i predodređena, prema Svetim pismima, da se kotrlja naprijed i napuni svu zemlju (vidi Daniel 2:35).¹¹

Joseph Smith je bio prorok, vidjelac i objavitelj.

Dolazak proroka Josephu na svijet bio je ispunjenje proroštva koje je prije mnogo stoljeća izgovorio Josip, koji je rođen u Egiptu:

»Vidioca će Gospod Bog moj podignuti koji će biti izabrani vidjelac plodu bokova mojih... A po meni će se ime njegovo nazvati, i bit će ono i po imenu oca njegova« (2. Nefi 3:6, 15).

Joseph Smith, ml., bio je nazvan po Josipu iz davnina koji je odveden u sužanjstvo u Egiptu, a također i po ocu svojem, Josephu Smithu st., tako ispunjavajući ovo proroštvo. Poznat je kao prorok Joseph Smith, a također se naziva i »Joseph vidjelac«. Često ga se naziva prorokom, vidiocem i objaviteljem.

Izrazi »prorok«, »vidjelac« i »objavitelj« često se naizmjenice koriste i mnogi ih smatraju jednom te istom stvari. Međutim, one nisu iste, i ta tri izraza imaju odvojena i zasebna značenja.

[Starješina] John A. Widtsoe definira proroka kao učitelja – onoga koji razlaže istinu. On podučava istinu kako ju je Gospodin objavio čovjeku, a po nadahnuću je objašnjava na razumijevanje ljudi. Riječ »prorok« često se koristi za određivanje onoga koji prima objavu i smjernice od Gospodina. Mnogi su smatrali da je prorok u osnovi prorocatelj budućih događaja i situacija, ali to je samo jedna od mnogih funkcija proroka. On je glasnik Gospodinov.

Vidjelac je onaj koji vidi. To ne znači da vidi kroz svoje naravne oči, već kroz svoje duhovne oči. Vidjelački dar nadnaravni je dar. Joseph je bio poput Mojsija, drevnog vidioca; i Mojsije je vidio Boga licem u lice, ali objašnjava kako ga je vidio sljedećim riječima:

»A sad svojim očima gledah Boga, no ne naravnim, već duhovnim očima svojim, jer naravne oči moje ne bi gledati ni mogle. Ja bih, naime, usahnuo i umro u nazočnosti njegovoj. No, slava njegova bijaše na meni, i ja promatrah lice njegovo, jer se preobrazilih pred njim« (Mojsije 1:11).

Ne bismo trebali smatrati da vidjeti duhovno ne znači vidjeti doslovno. Takvo viđenje nije fikcija ili mašta. Predmet gledanja stvarno vidimo, ali ne naravnim očima. Svatko od nas ima duhovne oči koje su pandan našim naravnim očima. Prvo smo stvoreni duhovno, a zatim su stvorena naša tijela kao pokrov za naš duh. Rečeno nam je da smo u našem prvotnom stanju kročili gledajući. To je bilo kroz viđenje naših duhovnih očiju jer nam još nisu bila dana tijela s naravnim očima. Svi ljudi imaju duhovni vid, ali nisu uvijek povlašteni koristiti taj vid osim ako su potaknuti Duhom Gospodnjim...

Moću Duha Svetoga određene osobe, poslone na zemlju s tom svrhom, mogu vidjeti i gledati ono što se odnosi na Boga. Vidjelac je onaj koji vidi i zna o onomu što je bilo, a i ono što će biti, i po njima će sve biti objavljeno (vidi Mojsija 8:15–17). Ukratko, on je onaj koji vidi, koji kroči u svjetlu Gospodnjem s duhovnim očima koje su otvorene i potaknute moću Duha Svetoga. Mojsije, Samuel, Izaija, Ezekiel i mnogi drugi bili su vidioci jer su imali povlasticu bližeg pogleda na božansku slavu i moć nego što to drugi smrtnici imaju.

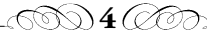

Život proroka Josepha Smitha »vođen je objavom«.

Objava čini poznatim nešto nepoznato ili ono što je čovjek ranije znao, a što mu je uklonjeno iz sjećanja. Objava se uvijek odnosi na istinu i uvijek dolazi s božanskim odobrenjem. Objava se prima na različite načine, no to uvijek pretpostavlja da je objavitelj živio i odnosio se tako da bude prilagođen i usklađen s božanskim duhom objave, duhom istine, i stoga sposoban primiti božanske poruke.

Ukratko, možemo reći da je prorok učitelj božanske istine, vidjelac u svakom smislu te riječi. Osjećaj za duhovni vid [Josepha Smitha] u velikoj je mjeri potaknuo i produhovio Duh Sveti. Pomoću tog dara on je vidio Oca i Sina kada je otišao moliti se u šumarak. Dok slijedimo njegov život i djelo od tog trenutka, otkrivamo da nije pokušavao nastavljati svojom moću. On je ovisio o Gospodinu

i time primio njegovu pomoć i njegove upute. Njegov je život bio vođen objavom.¹²

Čovjeku slava što s Jahvom drugova.

Kada pjevamo o Josephu Smithu, »Čovjeku slava« (*Crkvena pjesmarica*, 1985., br. 5), pamtimo toliko hvalevrijednih stvari o njemu.

Veličamo ga zbog njegove sposobnosti da razgovara ne samo s Jahvom, već i s drugim nebeskim osobama. Mnogi su posjetili, dali ključeve i podučavali tog »odabranog vidioca« podignutog u posljednje dane (2. Nefi 3:6–7). Kada je otac Smith blagoslovio mladog Josepha 1834. godine, izjavio je da je drevni Josip iz Egipta vidio ovog vidioca posljednjih dana. Drevni je Josip vadio kada je shvatio kako će djelo proroka Josepha blagosloviti brojno potomstvo prvog Josipa.

Slavimo i Josepha Smitha zbog njegove predanosti i sposobnosti da prevede i primi stotine stranica objavljenoga Svetog pisma. On je bio vodič za objave. Procjenjuje se da je kroz njega prošlo više veličanstvenih stranica Svetih pisama nego kroz ijednoga drugog čovjeka u povijesti.

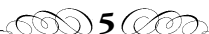
Mi slavimo Josepha ne samo zbog njegove sposobnosti da izdrži, već da »ustraje... dobro« (NiS 121:8). Ranije, dok je još bio dječak, dogodila se bolna operacija na njegovom koljenu – bez koje kasnije ne bi mogao izdržati mukotrpan marš kampa Sionskog od Ohija do Missourija. Tijekom tog marša, Joseph je »hodao većinu vremena i imao je punu mjeru nažuljanih, krvavih i bolnih stopala« [*Naučavanja predsjednika Crkve: Joseph Smith*, 287]. Isto tako, slavimo njega i Emmu što su izdržali bolan gubitak šestoro od njihove rođene i usvojene djece zbog prerane smrti. Roditelji koji su izgubili i jedno dijete ispunjeni su suosjećanjem.

Slavimo Josepha zbog sposobnosti da izdrži progon, uključujući dugotrajna i teška uskraćivanja u zatvoru Liberty. Mnogima se tada sve činilo beznadnim. Ipak, Gospodin Nebesa umirio je zatočenog Josepha rekavši: »Krajevi zemaljski pitat će za ime tvoje« (NiS 122:1). Živimo u doba u kojem postoji povećan interes o Josephu Smithu i obnovljenom evanđelju.

Joseph je odavno ispunio svoju želju da može držati »podjednak teret u ravnoteži s« pravadnima [*Naučavanja predsjednika Crkve: Joseph Smith*, 230]. Sada možemo pjevati kako je Joseph bio »okrunjen među proroke davnina« (*Hymns*, 1985., br. 27).

Slavimo Josepha što je izdržao gorke i opetovane izdaje i razočaranja. Tako je otišao u Carthage »kao janje na klanje«, »smiren poput ljetnoga jutra« i »savjest[i]... slobodn[e] od bilo kakve uvrede prema... kojem od ljudi« (NiS 135:4). Nije otišao u Carthage ogorčeno. Nije otišao u Carthage žaleći se. Kako čudesna sposobnost da dobro izdrži!

Joseph je znao u kojem smjeru gleda. To je bilo prema Spasitelju Isusu Kristu kojega je slušao otkako je naš Nebeski Otac po prvi put podučio mladog Josepha, govoreći: »Ovo je Sin moj! Ljubljeni! Slušaj ga!« (Josip Smith 2:17).¹³

Život i poslanje proroka Josepha Smitha pomažu nam da se okrenemo stazama koje vode u vječni život.

Zahvalan sam za ovog čovjeka, za njegova naučavanja, za njegove objave, za sve što je ostavio za nas, jer kroz njega je evanđelje obnovljeno na zemlju. Mislim da ne postoji ljepša priča u cijeloj povijesti od jednostavne, slatke priče o dječaku koji je otišao u šumarak u blizini svog doma, kleknuo u molitvi i primio nebeske posjetitelje.

Sada promatramo njegov život i njegova djela. Mnogi su ih istraživali ne bi li našli tajnu svega iza pisane riječi, ali tajne nema... Postoji samo jednostavna vjera, vjera dječaka koji će biti podučen o onome što se odnosi na Boga. I kako je vrijeme prolazilo, ovaj mladić, bez akademskih postignuća i obrazovanja, podučen je od Gospodina o stvarima koje trebaju doći.

Dani su nam razum i um. Mi ih samo trebamo vježbati i njegovati kako je Gospodin podučio Josepha i imati jednostavnu vjeru kakvu je on imao te biti voljni slijediti jednostavne upute. Kada to činimo i slijedimo stazu koju bi [Gospodin] želio da slijedimo i naučimo lekcije koje bi želio da naučimo, otkrivamo da su naši životi očišćeni od svega što je suprotno svrhamu Božjim, a tako je bilo i s Josephom. Postao je čovjek blizak savršenstvu jer je očistio svoju dušu i um te živio blisko Gospodinu te je mogao razgovarati s njim i slušati

ga kako govori stvari koje je ostavio za nas kroz svoje objave. Kroz svoje duhovne oči mogao je vidjeti ono što je prošlo i ono što se nalazi ispred, a mi smo imali dokaz o istinitosti onoga što je vidio...

Zahvalan sam na svojem članstvu u Crkvi; a moje svjedočanstvo o njezinom božanstvu ovisi o jednostavnoj priči dječaka koji je klečao pod drvećem i primio nebeske posjetitelje – ne jednoga Boga, već dvije zasebne osobe, Oca i Sina, otkrivajući zemlji ponovno osobe Božanstva. Moja vjera i svjedočanstvo ovise o ovoj jednostavnoj priči, a ako ona nije istinita, mormonstvo propada. Ako je istinita – a ja svjedočim da jest – to je jedan od najvećih zasebnih događaja u cijeloj povijesti.

Moja je molitva [da], dok se prisjećamo ovoga velikog proroka i osvrćemo se na njegov život, imamo zahvalnost u našim srcima za sve ono što je došlo u naše živote zbog njegovog vidjelaštva i njegovih objava za nas – izabranog vidioca, kojeg je podignuo Gospodin da nas vodi u ove posljednje dane, kako bismo mogli okrenuti naše korake na one staze koje će nas odvesti do uzvišenja i vječnog života.¹⁴

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- Razmotrite naučavanja predsjednika Huntera o prvom viđenju Josepha Smitha (vidi 1. odsjek). Kako je vaše svjedočanstvo o prvom viđenju utjecalo na vas? Zašto je važno za svece posljednjih dana da imaju svjedočanstvo da je Joseph Smith bio prorok Božji?
- Kakvi su vaši dojmovi dok čitate naučavanja predsjednika Huntera o organizaciji Crkve? (Vidi 2. odsjek.) Koje ste blagoslove primili vi i vaša obitelj kroz obnovljenu Crkvu Isusa Krista?
- Zašto je važno razumjeti značenje naziva *prorok*, *vidjelac* i *objavitelj*? (Vidi 3. odsjek.) Kako ste vi bili blagoslovljeni zbog proroka, vidioca i objavitelja?
- U 4. odsjeku, predsjednik Hunter navodi neke razloge zašto slavimo Josepha Smitha. Kako ova naučavanja povećavaju vašu zahvalnost za proroka Josepha? Što možete naučiti iz primjera Josepha Smitha?

- Razmotrite naučavanja predsjednika Huntera o vjeri, duhovnom obrazovanju i poslušnosti Josepha Smitha (vidi 5. odsjek). Kako se ova naučavanja odnose na nas? Kako možemo iskazati zahvalnost za blagoslove koje smo primili kroz proroka Josepha Smitha?

Povezani stihovi iz Svetih pisama

Prijevod Josepha Smitha, Postanak 50:25–33; Daniel 2:44; Efežanima 2:19–22; 4:11–14; NiS 1:17–32; 5:9–10; 122:1–2; 135; Josip Smith 2

Pomoć pri proučavanju

»Kad osjetite radost koja dolazi od razumijevanja evanđelja, htjet ćete primijeniti ono što naučite. Težite živjeti u skladu s vašim razumijevanjem. To će ojačati vašu vjeru, znanje i svjedočanstvo« (*Pro-povijedaj moje evanđelje* [2004.], 19).

Napomene

1. Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994.), 7; vidi i 6. stranicu.
2. »The Temple of Nauvoo«, *Ensign*, rujan 1994., 63–64.
3. »Come to the God of All Truth«, *Ensign*, rujan 1994., 73.
4. Conference Report, listopad 1963., 100–101.
5. »The Sixth Day of April, 1830.«, *Ensign*, svibanj 1991., 64.
6. »The Sixth Day of April, 1830.«, 63.
7. *The Teachings of Howard W. Hunter*, ur. Clyde J. Williams (1997.), 228.
8. »The Sixth Day of April, 1830.«, 64–65.
9. »The Sixth Day of April, 1830.«, 63.
10. »The Sixth Day of April, 1830.«, 64.
11. Conference Report, listopad 1963., 101.
12. »Joseph Smith the Seers«, *The Annual Joseph Smith Memorial Sermons*, 2 sv. (1966.), 2:193–194.
13. »The Temple of Nauvoo«, 63–64.
14. »Joseph Smith the Seers«, 2:197–198.

Pomirenje i Uskrsnuće Isusa Krista

*»Ustat ćemo iz ovozemaljske smrti kako
bismo imali život vječni, zbog Spasiteljeve
pomirbene žrtve i uskrsnuća.«*

Iz života Howarda W. Huntera

Dana 20. ožujka 1934., rođeno je prvo dijete Howarda i Claire Hunter, sin kojem su nadjenuli ime Howard William Hunter ml. i zvali ga Billy. Tijekom ljeta primijetili su da Billy djeluje pospano. Liječnici su mu dijagnosticirali anemiju, a Howard je dva puta davao krv za transfuziju, no Billyjevo se stanje nije popravljalo. Daljnji testovi otkrili su ozbiljan crijevni problem koji je uzrokovao da Billy gubi krv. Liječnici su izvršili operaciju, dok je Howard ležao pored svog sina kako bi mu dao krv, no rezultati nisu bili obećavajući. Tri dana kasnije, 11. listopada 1934., mali je Billy tiho preminuo dok su roditelji bili pored njegovog kreveta. »Bili smo pogođeni tugom i nijemi dok smo napuštali bolnicu u noć«, zapisano je Howard.¹

Kroz iskustvo Billyjeve smrti i smrti drugih voljenih, predsjednik Hunter održao je svoje svjedočanstvo o Spasiteljevom pomirenju i uskrsnuću. »Naše je čvrsto uvjerenje da je [pomirenje] stvarnost«, svjedočio je, »i da ništa nije važnije u cijelom naumu spasenja od pomirbene žrtve Isusa Krista. Mi vjerujemo da spasenje dolazi kroz pomirenje. Bez njega cijeli bi naum stvaranja bio ništavan... Bez ove pomirbene žrtve, vremenita bi smrt bila kraj, i ne bi bilo uskrsnuća ni svrhe našim duhovnim životima. Ne bi bilo nade u vječni život.«²

Tijekom travanjskog općeg sabora, koji se održavao u vrijeme Uskrsa, predsjednik Hunter često je govorio o uskrsnuću Isusa Krista. Na općem saboru u travnju 1983., rekao je:

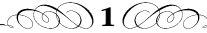
*Spasiteljeva prazna grobnica »pronosi cijelom svijetu:
'On nije ovdje! Uskrsnuo je!'« (Luka 24:6).*

»U ovo uskršnje doba, snažno osjećam važnost svog poslanja svjedočiti o stvarnosti Spasiteljeva uskrsnuća. Moja braćo i sestre, postoji Bog na nebesima koji voli i brine o vama i o meni. Imamo Oca na Nebu koji je poslao svog Prvorodjenca među duhovnu djecom, svog Jedinorođenca u tijelu, da bude zemaljski primjer za nas, da na sebe uzme grijeh svijeta i naposljetku bude razapet za grijeh svijeta te uskrsne...

»To je doista predivna poruka – bit će života nakon smrti; možemo se ponovno vratiti živjeti s našim Ocem na Nebu, zbog žrtve koju je Spasitelj učinio za nas i zbog našeg vlastitog pokajanja i poslušnosti zapovijedima.

U velebnu zoru uskršnjeg jutra, kada se misli kršćanskog svijeta okreću uskrsnuću Isusa na nekoliko prolaznih trenutaka, iskažimo svoju zahvalnost našem Nebeskom Ocu za veliki naum spasenja koji nam je omogućio.«³

Naučavanja Howarda W. Huntera

Pomirenje je vrhovni čin ljubavi našeg Nebeskog Oca i njegovog ljubljenog Sina, Isusa Krista.

Pomirenje Isusa Krista predodređeno je zaduženje našeg Nebeskog Oca da otkupi svoju djecu nakon njihovog palog stanja. Dopustiti svom Jedinorođencu da izvrši pomirbenu žrtvu bilo je čin ljubavi našeg Nebeskog Oca. A kroz vrhovni je čin ljubavi njegov ljubljani Sin izvršio pomirenje.

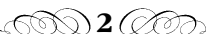
Mnogo sam puta stajao u Getsemanskom vrtu. Razmišljao sam o patnji, agoniji Spasitelja – onoj agoniji koju je iskusio kada mu je naš Nebeski Otac to dopustio, na način na koji naši umovi to ne mogu shvatiti, da preuzme na se boli i grijeh cijelog čovječanstva. Moja je duša bila ispunjena patnjom dok sam razmišljao o ovoj velikoj žrtvi za čovječanstvo.

Stajao sam ispod Golgote, mjesta lubanje, i razmišljao o poniženju raspeća koje je dovelo do smrti našeg Spasitelja, no koje je iznijelo njegovu besmrtnost i besmrtnost cijelog čovječanstva. I ponovno je moja duša bila obuzeta.

I stajao sam ispred grobnice te zamislio onaj velebni dan uskrsnuća kada je Spasitelj ustao iz grobnice živ, uskrsnuo, besmrtn. U tom razmišljanju moje je srce nabujalo od radosti.

Kroz ta iskustva osjetio sam potrebu izliti svoju dušu u zahvalnosti našem Nebeskom Ocu za ljubav koju su on i njegov Sin dali nama kroz velebnu pomirbenu žrtvu. Riječima Charlesa Gabriela: »Ja s divljenjem uživam ljubav što dobivam od Isusa koji me milošću dariva. I drhtim kad Njegove žrtve se spomenem, jer znam da za mene svoj život dao je. O kako divno je da on me voli dovoljno da za me mre. Svoj život dao je, dao za mene...«

Svjedočim vam, moja braćo i sestre, da je naš Nebeski Otac poslao svog ljubljenog Sina, Isusa Krista, u svijet da ispuni uvjete pod kojima će provesti naum spasenja. Pomirenje predstavlja njegovu veliku ljubav za nas.⁴

Spasitelj je na sebe uzeo sve naše grijehе, slabosti, patnju i bol.

Kada su se sastali da proslave Pashu, Isus i njegovi apostoli blagovali su sakramentalne simbole koje je predstavio na posljednjoj zajedničkoj večeri, a zatim otišao do Maslinske gore.

Uvijek učitelj do samoga kraja, nastavio je svoje izlaganje na temu žrtvenog janjeta. Reкао im je da će biti udaren, i da će se oni rastjerati poput ovaca bez pastira (vidi Matej 26:31). »Ali kad uskrsnem«, rekao je, »ići ću pred vama u Galileju« (Matej 26:32).

U satima koji su slijedili, iznojio je kapi krvi, bičevali su ga vođe koji su tvrdili da su čuvari njegovog zakona te je razapet u društvu lopova. Kralj Benjamin je u Mormonovoj knjizi proreкао: »I eto, trpjet će napastovanje i bol tjelesnu, glad, žeđ i umor, i to više no što čovjek trpjeti može a da ne umre. Jer, gle, krv kaplje iz svake pore, tolika će mu biti tjeskoba zbog opačina i odvratnosti naroda njegova...«

K svojimа on dolazi da spasenje dođe sinovima ljudskim...; I čak nakon svega toga smatrat će oni da je on čovjek, i reći da đavla ima, i izbičevat će ga i razapeti« (Mosija 3:7, 9).

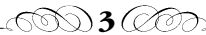
Dugujemo proroku Almi za našu spoznaju o punoj mjeri njegove patnje: »I on će ići trpeći mnoge boli i nevolje, i napastovanja

svakovrsna. A sve to da se ispuni riječ koja kaže da će on uzeti na se boli i slabosti naroda svojega.

I on će smrt na sebe uzeti da odriješi uze smrtno koje vezuju narod njegov. I uzet će na se slabosti njihove da mu se milosrdem ispuni nutrina njegova po tijelu, da bi po tijelu upoznao kako u pomoć pritjecati narodu svojemu u slabostima njihovim« (Alma 7:11–12).

Razmislite o tome! Kada je njegovo tijelo uzeto s križa i brzo položeno u iznajmljenu grobnicu, on je, bezgrešan Sin Božji, već preuzeo na sebe ne samo grijehe i kušnje svake ljudske duše koja će se obratiti, već i sve naše bolesti, patnje i boli svake vrste. On je propatio te nevolje kao što ih mi patimo, prema tijelu. On ih je sve propatio. To je učinio kako bi usavršio svoju milost i svoju sposobnost da nas izdigne iznad svakog zemaljskog iskušenja.⁵

Mi zapravo možemo donijeti pogrešne odluke, loše odluke, štetne odluke. I ponekad to učinimo, ali tu u punoj snazi i slavi dolazi misija i milosrđe Isusa Krista... On je omogućio posredničko pomirenje za pogrešne odluke koje donosimo. On je naš Zagovornik kod Oca i platio je, unaprijed, za greške, i ludosti koje često vidimo u korištenju naše slobode. Moramo prihvatiti ovaj dar, obratiti se od tih grešaka i slijediti njegove zapovijedi kako bismo u punoj mjeri iskoristili ovo pomirenje. Ponuda uvijek stoji; put je uvijek otvoren. Mi se možemo uvijek, čak i u našem najmračnijem satu i našim najužasnijim greškama, okrenuti Sinu Božjemu i živjeti.

Isus Krist ustao je iz groba i bio je prvijenac uskrsnuća.

Vratite se sa mnom kroz vrijeme do onih posljednjih prizora u Svetoj zemlji. Bližio se kraj ovozemaljskog života našeg Spasitelja. Iscjeljivao je bolesne, podizao mrtve i podučavao o Svetim pismima, uključujući i ona proročanstva o svojoj smrti i uskrsnuću. Izjavio je svojim učenicima:

»Evo, uzlazimo u Jeruzalem, i Sin Čovječji bit će predan glavarima svećeničkim i književnicima i oni će ga osuditi na smrt.

i predati poganima da mu se izruguju, bičuju ga i razapnu. Ali on će uskrsnuti treći dan« (Matej 20:18–19).

Kako je počinjala zora trećega dana, Marija Magdalena i »druga Marija« došle su do grobnice u koju je bilo položeno njegovo be-životno tijelo (Matej 28:1; vidi i Marko 16:1; Luka 24:10). Ranije su veliki svećenici i farizeji otišli do Pilata i uvjerali ga da postavi čuvara na vrata grobnice, »da ne bi došli njegovi učenici, ukrali ga te rekli narodu: 'Uskrsnuo je od mrtvih'« (Matej 27:64). No, dva su moćna anđela otkotrljala kamen s vrata grobnice, a takozvani čuvari pobjegli su od straha zbog onoga što su vidjeli.

Kada su žene došle do grobnice, našli su je otvorenu i praznu. Anđeli su se zadržali kako bi im rekli najveću koja je ikada ušla u ljudske uši: »On nije ovdje! Uskrsnuo je kako je rekao!« (Matej 28:6).⁷

Nijedan nauk u kršćanskom kanonu nije važniji za cijelo čovječanstvo od nauka uskrsnuća Sina Božjega. Kroz njega je došlo uskrsnuće svih muškaraca, žena i djece koji su ikada bili – i koji će ikada biti – rođeni u svijet.

Unatoč velikoj važnosti koju stavljamo na uskrsnuće u našem nauku, možda mnogi od nas još uvijek nisu sagledali njegov duhovni značaj i vječnu veličinu. Da jesmo, čudili bismo se toj ljepoti poput Jakova, Nefijeovog brata, i zadržali bismo na alternativu s kojom bismo se suočili da nismo primili ovaj božanski dar. Jakov je napisao:

»O mudrosti Božje, milosrđa njegova i milosti! Jer, gle, kad tijelo ne bi više ustalo, dusi bi naši bili podložni onomu anđelu koji se surva ispred nazočnosti Boga Vječnoga i postade đavao da više ne ustane« (2. Nefi 9:8).

Zasigurno, uskrsnuće je u središtu svake kršćanske vjere; ono je najveći dar od svih čudesa koje je izveo Spasitelj svijeta. Bez toga, mi smo doista beznadni. Dozvolite mi da posudim Pavlove riječi: »Ako li nema uskrsnuća mrtvih... onda je neosnovano naše propovijedanje... Tad izlazi da smo i lažni svjedoci Božji jer smo svjedočili da je Bog uskrisio Krista... A ako Krist nije uskrsno, bez ikakve je vrijednosti vaša vjera; vi ste još u svojim grijesima« (1 Korinćanima 15:13–15, 17).⁸

Bez uskrsnuća, evanđelje Isusa Krista postaje litanija mudrih izreka i naizgled neobjašnjivih čuda – no izreka i čuda bez konačne pobjede. Ne, konačna pobjeda je konačno čudo: po prvi puta u povijesti čovječanstva, onaj koji je bio mrtav uzdignuo je sebe u

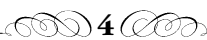
Isus Krist ukazao se Mariji Magdaleni ubrzo nakon što je uskrsnuo (vidi Ivan 20:1–18).

živuću besmrtnost. On je bio Božji Sin, Sin našeg besmrtnog Oca na Nebu i njegova pobjeda nad tjelesnom i duhovnom smrti je dobra vijest koju bi svaki kršćanski jezik trebao govoriti.

Vječna je istina da je Isus Krist ustao iz groba i bio je prvijenac uskrsnuća (vidi 1 Korinćanima 15:23). Svjedoci ovog predivnog događaja ne mogu biti optuženi.

Među izabranim svjedocima su Gospodnji apostoli. Doista, poziv u sveto apostolstvo je poziv svjedočenja svijetu o božanskom porijeklu Gospodina Isusa Krista. Joseph Smith je rekao: »Temeljna načela naše religije su svjedočanstvo apostola i proroka o Isusu Kristu, da je umro, bio pokopan, ponovno ustao treći dan i bio uznesen na nebo; i sve drugo što se odnosi na našu religiju samo je dodatak tome« (*History of the Church*, 3:30)...

Podučavajući svoje apostole, Krist im je obznanio »da Sin Čovječji mora mnogo trpjeti, da će ga starješine, glavari svećenički i književnici odbaciti, da će biti ubijen i će uskrsnuti poslije tri dana« (Marko 8:31). Tako je i bilo. Bio je razapet i položen u grobnicu. Trećeg je dana uskrsnuo kako bi ponovno živio – Spasitelj cijelog čovječanstva i prvijenac uskrsnuća. Kroz ovu pomirbenu žrtvu, svi će ljudi biti spašeni od groba i ponovno živjeti. To je uvijek bilo svjedočanstvo apostola, kojem dodajem svoje svjedočanstvo.⁹

Isus se ukazao mnogima nakon svog uskrsnuća.

U danima koji su uslijedili nakon njegovog uskrsnuća, Gospodin se ukazao mnogima. Pokazao im je svojih pet posebnih rana. Hodao je, govorio i jeo s njima, kako bi dokazao bez sumnje da je uskrslo tijelo doista fizičko tijelo opipljivog mesa i kostiju. Kasnije je posluživao Nefijcima, kojima je zapovjedio: »Ustanite i dođite k meni; stavite samo ruke u rebra moja, i opipajte samo biljege čavala na rukama mojim i nogama mojim, te tako spoznajte da sam ja Bog Izraelov i Bog sve zemlje, a pogubljen bijah za grijehе svijeta.

I... mnoštvo priđe i stavi ruke u rebra njegova i opipa biljege čavala na rukama njegovim i nogama njegovim. I to oni učiniše prilazeći jedan po jedan dok se svi ne izredaše, i ocima svojim, i rukama svojim opipaše, i zasigurno spoznaše i posvjedočiše da je to onaj o kojemu su proroci pisali da ima doći« (3. Nefi 11:14–15).

Odgovornost je i radost svih muškaraca i žena posvuda da »tražite toga Isusa o kojemu proroci i apostoli [svjedoče]« (Eter 12:41) i da imaju duhovno svjedočanstvo o njegovom božanstvu. Pravo je i blagoslov svih koji ponizno nastoje čuti glas Svetoga Duha, svjedočeći o Ocu i njegovom uskrsnom Sinu.¹⁰

Svjedočanstvo onih koji su vidjeli [Isusa] kao živu osobu nakon njegove smrti nikada nije bilo kontradiktorno. Ukazao se barem deset ili jedanaest puta: Mariji Magdaleni i drugim ženama u vrtu, dvojici učenika na putu u Emaus, Petru u Jeruzalemu, apostolima kada je Toma bio odsutan i još jednom kada je bio prisutan, apostolima na Galilejskom moru, na gori pred više od 500 braće u jednom trenutku, Jakovu, bratu Gospodinovu, i apostolima u trenutku uzašašća.¹¹

Kao netko tko je pozvan i zaređen svjedočiti o imenu Isusa Krista cijelom svijetu, svjedočim u ovom uskršnjem razdoblju da on živi. On ima proslavljeno, besmrtno tijelo od mesa i kostiju. On je Jedino-rođenac Očev u tijelu. On je Spasitelj, Svjetlost i Život svijeta. Nakon svojeg raspeća i smrti, pojavio se kao uskrsnulo biće Mariji, Petru, Pavlu i mnogim drugima. Pokazao se Nefijcima. Pokazao se Josephu Smithu, dječaku proroku, i mnogim drugima u našoj rasporedbi.¹²

Ustat ćemo od mrtvih i imati vječni život.

Uskrs je proslava besplatnog dara besmrtnosti koji je dan svim ljudima, koji obnavlja život i iscjeljuje sve rane. Iako će svi umrijeti kao dio vječnog nauma rasta i razvoja, mi bez obzira možemo pro-naći utjehu u izjavi psalmiste: »Večer donese suze, a jutro klicanje« (Psalmi 30:6).

Job je postavio pitanje svih vremena: »Kad umre čovjek, zar uskrsnut može?« (Job 14:14). Kristov odgovor odzvanja kroz vrijeme do ovog trenutka: »Jer ja živim, i jer ćete i vi živjeti« (Ivan 14:19).¹³

U trenutku smrti dolazi do odvajanja duha i tijela. Uskrsnuće će ponovno ujediniti duh s tijelom, i tijelo postaje duhovno tijelo, od mesa i kostiju, ali oživljeno duhom umjesto krvlju. Na taj način, naša će tijela nakon uskrsnuća, oživljena duhom, postati besmrtna i nikada neće umrijeti. To je značenje Pavlovih izjava da »postoji zemaljsko tijelo, postoji i duhovno« i »tijelo i krv ne mogu baštiniti kraljevstvo nebesko« (vidi 1. Korinćanima 15:44, 50). Naravno tijelo je od mesa i krvi, no oživljeno duhom umjesto krvlju, može i hoće ući u kraljevstvo...

Uvjeren sam da Bog živi i da Isus jest Krist. Kao što je Pavao posvjedočio svecima u Korintu svojim pismom u to uskršnje doba

prije mnogo godina, dodajem svoje svjedočanstvo da ćemo ustati iz zemaljske smrti kako bismo imali život vječni, zbog pomirbene žrtve i uskrsnuća Spasitelja. U svojim mislima zamišljam ga s raširenim rukama prema svima koji će čuti:

»Ja sam uskrsnuće i život... Tko vjeruje u mene, ako i umre, živjet će.

Tko god živi i vjeruje u me, sigurno neće nigda umrijeti« (Ivan 11:25–26).¹⁴

Kristovo uskrsnuće uvodi blagoslov besmrtnosti i mogućnost vječnog života. Njegova prazna grobnica pronosi cijelom svijetu: »On nije ovdje! Uskrsnuo je!« (Luka 24:6). Te riječi sadrže svu nadu, sigurnost i uvjerenje potrebno da nas održi u našim izazovima i ponekad tugom ispunjenim životima.¹⁵

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- Kako pomirenje prikazuje ljubav Nebeskog Oca i Isusa Krista za nas? (Vidi 1. odsjek.) Kako možemo pokazati zahvalnost za ovaj dar ljubavi? (Vidi NiS 42:29.)
- Dok ponavljate 2. odsjek, potražite kako nas pomirenje blagoslivlja. Kako naučavanja predsjednika Huntera i korištenje Svetih pisama povećavaju vaše razumijevanje pomirenja? Koja su iskustva osnažila vaše svjedočanstvo o pomirenju? Kako moć pomirenja može osnažiti vas tijekom vaših iskušenja?
- Koji su vaši dojmovi dok proučavate naučavanja predsjednika Huntera o uskrsnuću? (Vidi 3. odsjek.) Kako možemo bolje cijeniti značaj uskrsnuća?
- Ponovite 4. odsjek u kojem predsjednik Hunter detaljno navodi mnoge svjedoke o uskrsnuću Isusa Krista. Zašto je svjedočanstvo tih svjedoka značajno?
- Razmotrite naučavanja predsjednika Huntera da uskrsnuće sadži »svu nadu, sigurnost i uvjerenje potrebno da nas održi u našim izazovima i ponekad tugom ispunjenim životima« (5. odsjek). Kako je uskrsnuće izvor nade i utjehe za vas? Kako je svjedočanstvo o uskrsnuću obogatilo vaš život?

Povezani stihovi iz Svetih pisama

Ivan 10:17–18; 2. Nefi 2:6–9, 22–27; 9:19–25; 3. Nefi 27:13–16; NiS 18:10–16; 19:15–20; Mojsije 6:59–60

Pomoć pri proučavanju

»Planirajte aktivnosti za proučavanje koje će izgraditi vašu vjeru u Spasitelja« (*Propovijedaj moje evanđelje* [2004.], 22). Na primjer, dok proučavate možete si postaviti pitanja poput sljedećih: »Kako ova naučavanja mogu pomoći meni povećati moje razumijevanje o pomirenju Isusa Krista? Kako mi ova naučavanja mogu pomoći postati više poput Spasitelja?«

Napomene

1. U Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994.), 88; vidi i 86–87.
2. Conference Report, listopad 1968., 139.
3. »Evidences of the Resurrection«, *Ensign*, svibanj 1983., 16.
4. »The Atonement of Jesus Christ« (govor sa seminara za predsjednike misija, 24. lipnja 1988.), 2–3, 7, Church History Library, Salt Lake City; vidi i *Naučavanja Howarda W. Huntera*, ur. Clyde J. Williams (1997.), 8–9.
5. »He Is Risen«, *Ensign*, svibanj 1988., 16–17.
6. »The Golden Thread of Choices«, *Ensign*, studeni 1989., 18.
7. »He Is Risen«, 16–17.
8. »He Is Risen«, 16.
9. »An Apostle's Witness of the Resurrection«, *Ensign*, svibanj 1986., 16–17.
10. »He Is Risen«, 17.
11. Conference Report, travanj 1963, 106.
12. »He Is Risen«, 17.
13. »An Apostle's Witness of the Resurrection«, 16.
14. Conference Report, travanj 1969., 138–139.
15. »An Apostle's Witness of the Resurrection«, 15–16.

Kao član Zbora dvanaestorice apostola, predsjednik Howard W. Hunter savjetovao je svece posljednjih dana da slijede predsjednika Crkve.

Stalna objava kroz živuće proroke

*»Vođeni smo živućim prorokom Božjim –
onim koji prima objavu od Gospodina.«*

Iz života Howarda W. Huntera

Nakon što je podržan za predsjednika Crkve na Općem saboru u listopadu 1994. godine, Howard W. Hunter je izrazio svoje osjećaje o svetim dužnostima:

»Moja voljena braćo i sestre, zahvaljujem vam na glasovima podrške. Dolazim pred vas ponizno i krotko, tužno zbog nedavne smrti našeg voljenog proroka predsjednika Ezre Tafta Bensaona. Moje je srce tužno zbog smrti mogega dragog prijatelja, a posebice u svjetlu novih dužnosti koje su mi pripale.

Mnogo sam suza prolio i tražio Oca na Nebu iskrenim molitvama u želji da budem jednak tom visokom i svetom pozivu. Molio sam se da budem dostojan nositi zadatak koji su nosila trinaestorica muškaraca u ovoj rasporedbi. Možda samo oni, gledajući s druge strane vela, mogu u potpunosti shvatiti težinu odgovornosti i dubinu ovisnosti o Gospodinu koju osjećam prihvaćajući ovaj sveti poziv.«

Predsjednik Hunter je objasnio kako je našao snagu i pouzdanje u svojem uvjerenju da Crkvu ne vode ljudi, nego sam Isus Krist koji priprema i nadanjuje one koje poziva predsjedavati:

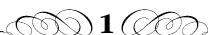
»Moja najveća snaga tijekom proteklih mjeseci bilo je moje trajno svjedočanstvo da je ovo djelo Božje, a ne čovječje. Isus Krist je glava ove crkve. On ju vodi riječju i djelom. Ne mogu riječima izraziti čast što sam pozvan da određeno vrijeme budem oruđe u njegovim rukama i predsjedam njegovom crkvom. No, bez spoznaje da je Krist je glava Crkve, niti ja niti bilo koji drugi muškarac ne bi mogao nositi težinu toga poziva.

Preuzimanjem ove odgovornosti, prihvaćam čudesnu Božju ruku u svom životu. Uvijek je iznova štedio moj život i obnavljao moju snagu, uvijek me iznova vraćao natrag s ruba vječnosti, te mi je dopustio da nastavim svoje smrtno službeništvo još jedno razdoblje. S vremena na vrijeme bih se upitao zašto je moj život pošteđen. Ali sada moram to pitanje ostaviti postrani i zamoliti samo za vjeru i molitve članova Crkve kako bismo mogli zajedno raditi, ja ću raditi s vama kako bismo ispunili Božje svrhe u ovom razdoblju naših života...

Prošlo je trideset i pet godina otkada sam podržan kao član Zbora dvanaestorice. Te su godine obilovale pripremom... Moj je hod sada usporeniji, no moj je um jasniji, a duh još uvijek mlad...

Poput moje braće prije mene, s ovim pozivom primam sigurnost da će Bog usmjeravati svog proroka. Ponizno prihvaćam ovaj poziv služiti i izjavljujem zajedno s psalmistom: 'Jahve mi je zaklon, on štit je moj. U njega se srce moje pouzdalo, i pomoć mi dođe' (Ps 28:7).¹

Naučavanja Howarda W. Huntera

U svakoj rasporedbi Bog je podignuo proroke kao svoje glasnogovornike.

Ako netko okrene stranice Starog zavjeta, pojavit će se zapisi velikih ljudi iz davnine koji su nazivani prorocima. Knjige Novoga zavjeta sadrže, između ostaloga, zapise, naučavanja i povijest ljudi kasnije rasporedbe, koji su određeni kao proroci. Mi također imamo zapis proroka zapadnog dijela svijeta, koji su dizali svoje glasove, proglašavali riječ Gospodnju, protivili se nepravdi te podučavali načelima evanđelja. Svi su oni ostavili svoje svjedočanstvo.

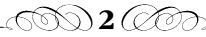
Prorok je onaj kojeg je Gospodin pozvao i podignuo za unapređenje Božjih svrha među njegovom djecom. On je taj koji je primio svećeništvo i govori s ovlašću. Proroci su učitelji i branitelji evanđelja. Oni nose svjedočanstvo o božanstvenosti Gospodina Isusa Krista. Proroci su pretkazali buduća događanja, no nije to najvažnije u njihovim odgovornostima, iako može biti neki dokaz proročke moći.

Pravedno je vodstvo bilo potrebno u svakoj vremenskoj rasporedbi, a Bog je odabrao proroke za ovu svrhu mnogo prije nego što su došli u ovo smrtno postojanje (vidi Jeremija 1:5; Abraham 3:23).²

Proučavanje Gospodinovih objava u Svetim pismima potvrđuje činjenicu da je neprestana objava ona koja vodi proroke i Crkvu u bilo koje doba. Da nije bilo neprestane objave, Noa se ne bi pripremio za poplavu koja je bujala zemljom. Abraham ne bi bio vođen iz Harana u Hebron, obećanu zemlju. Neprestana je objava vodila djecu Izraelovu iz ropstva natrag u njihovu obećanu zemlju. Objava kroz proroke vodila je misionarska nastojanja, upravljala je ponovnom izgradnjom Salomonovog hrama te odbacila prodor poganske prakse među Izraelcima.

Prije nego je uzašao, Krist je obećao preostaloj jedanaestorici: »Ja sam s vama u sve vrijeme do svršetka svijeta« (Matej 28:20). Nakon uzašašća, vodio je Crkvu objavom do smrti apostola i naknadnog otpadništva Crkve Isusa Krista.³

Tijekom svoje povijesti, uključujući i danas, Crkva je imala proroka, vidioca i objavitelja. Na čelu Crkve jest Isus Krist, koji usmjerava svojega proroka... Njegovi savjetnici [i] članovi Vijeća dvanaestorice... također su proroci, vidioci i objavitelji... Članovi Crkve ne moraju slušati nesigurnu trublju. Mogu vjerovati glasu svojih vođa, znajući da su vođeni Gospodinom.⁴

Bog pruža vodstvo svojoj djeci kroz živućeg proroka danas.

Naročiti znak u posljednje dane koji će prethoditi drugom dolasku Gospodinovom dan je u viđenju apostola koji je zabilježio knjigu Otkrivenja. Rekao je:

»Uto spazih nekog drugog anđela gdje leti u najvišem dijelu neba noseći jednu neprolaznu radosnu vijest koju mu je trebalo navijestiti stanovnicima zemlje: svakom narodu i plemenu, jeziku i puku« (Otkrivenje 14:6).

Mi svjedočimo cijelom svijetu da su se nebeski poslužitelji već pojavili u naše doba, donoseći ovlast s neba i obnavljajući istine izgubljene iskvaranim naučavanjima i praksama. Bog je ponovno progovorio i nastavlja davati vodstvo svoj svojoj djeci putem živućih proroka danas. Izjavljujemo da je on, kako je obećao, uvijek sa svojim slugama i on upravlja poslovima svoje Crkve širom svijeta. Kao i u prošlosti, objava upravlja misionarskim radom, izgradnjom

hramova, pozivom službenika u svećeničku službu, i upozorava protiv zla društva koja mogu uskratiti spasenje djeci našeg Oca.

U objavi suvremenom proroku Josephu Smithu, Gospodin je rekao:

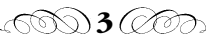
»Jer ja ne gledam tko je tko, i hoću da svi ljudi doznadu kako dan taj ubrzo dolazi. Još nije sat, ali je tu, nadomak, kad će mir sa zemlje biti uklonjen, a đavao vlast imati nad svim gospodstvom svojim.

A tako će i Gospod vlast imati nad Svecima svojim i kraljevati u sredini njihovoj« (NiS 1:35–36).

Spasitelj vlada posred svetaca danas kroz neprestanu objavu. Svjedočim da je on sa svojim slugama u ove dane i bit će do kraja zemlje.

Možda naše viđenje neće biti tako usko da ćemo izabrati objavu samo drevnim ljudima. Bog je milostiv i voli svoju djecu u sva vremena te se otkrio u ovom vremenu u povijesti.⁵

Gospodin je otkrio svoj um i otkrit će ga svojim pomazanim prorocima. Postoji beskrajn tok objave koji neprestano teče iz izvora neba k Božjim pomazanim slugama na zemlji. Nakon smrti proroka Josepha Smitha, glas Gospodina njegovim prorocima nastavio se kao i ranije.⁶

U ove dane duhovne gladi možemo pronaći duhovno obilje slušajući glas proroka.

Glad je bila jedna od uobičajenih pošasti u starozavjetna vremena i ljudi su razumjeli razorne posljedice propasti usjeva i gladnih ljudi. Amos je doveo to razumijevanje u samo središte svojih predviđanja duhovne gladi. Rekao je: »Ne glad kruha ni žeđ vode, već slušanja riječi Jahvine« (Amos 8:11)...

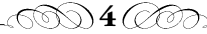
Suvremena izvješća o zbunjenosti i frustracijama pojedinaca i vjerskih institucija dok pokušavaju riješiti svoje vjerske sumnje i sukobe podsjećaju nas na ove riječi Amosove: »[Oni] će se potucati... ištući riječ Jahvinu, ali je neće naći« (Amos 8:12).

Oni streme pronaći rješenje bez gradnje na stijeni objave, kao što je Gospodin rekao da mora biti (vidi Matej 16:17–18)...

Zbunjenost i frustracije od kojih svijet pati nisu uobičajene za vjerne članove Crkve. Postoji vjerujući glas onima koji imaju vjeru

i volju vjerovati. Doista, mi živimo u vrijeme gladi, kako je opisao Amos... Međutim, u onome što se čini duhovnom gladi, mnogo je onih koji su pronašli duhovno obilje.

Moje je... ponizno svjedočanstvo da je evanđelje u svojoj punini obnovljeno u ove posljednje dane te da postoji prorok na zemlji koji govori umom i voljom Gospodinovom onima koji će čuti i imati vjere slijediti.⁷

Ako slijedimo naučavanja živućih proroka, nećemo promašiti.

Ljudima u prošlim rasporedbama i vremenima, najvažniji prorok je onaj koji je tada živio, podučavao i otkrivao volju Gospodina u njihovo vrijeme. U svakoj od minulih rasporedbi, proroke je podizao Gospodin kao svoje glasnogovornike ljudima tog određenog vremena i za osobite probleme tog doba.

To je prisutni živući prorok koji je naš vođa, naš učitelj. Od njega primamo usmjerenja u suvremenom svijetu. Iz svih krajeva svijeta, mi koji ga podržavamo kao proroka Gospodinovog, izražavamo svoju zahvalnost za to božansko vodstvo...

Kao što su proroci od početka do današnjeg dana prešli u naše sjećanje, mi smo postali svjesni velikih blagoslova koji nam dolaze kroz utjecaj živućeg proroka. Povijest nas treba podučavati da, osim ako smo voljni slušati upozorenja i slijedili naučavanja proroka Gospodnjeg, možemo biti podložni sudu Božjem.⁸

Samo predsjednik Crkve ima pravo primati objave za cijelu Crkvu ili dati službeno tumačenje Svetih pisama ili nauk Crkve:

»Nitko neće biti određen za primanje zapovijedi i objava u ovoj Crkvi osim [predsjednika Crkve], jer on ih prima poput Mojsija« (NiS 28:2).⁹

Ako ćemo slijediti savjete i naučavanja vođa Crkve u njihovim obraćanjima nama, nećemo pogriješiti u onome što je važno za vlastiti osobni spas i uzvišenje.¹⁰

Ispunjen sam zahvalnošću za objave koje su uspostavile čudesan sustav kojim se upravlja njegovom Crkvom. Svaki muškarac koji je zaređen za apostola i odijeljen kao član Zbora dvanestorice podržan je kao prorok, vidjelac i objavitelj. Prvo predsjedništvo i Zbor

»Sabor je vrijeme duhovnog preporoda kada se spoznaja i svjedočanstvo uvećavaju i učvršćuju.«

dvanaestorice apostola pozvani su i zaređeni za obnašanje ključeva svećeništva te imaju ovlast i odgovornost upravljati Crkvom, posluživati njezine uredbe, izlagati njezin nauk te podučavati i održavati njegovu primjenu.

Kada je predsjednik Crkve bolestan ili nije sposoban u potpunosti funkcionirati na svim dužnostima svoje službe, njegova dvojica savjetnika koji zajedno s njime čine Zbor prvog predsjedništva, vrše posao predsjedništva. O svim glavnim pitanjima, načelima, programima ili nauku uz molitvu razmatra vijeće savjetnika u Prvom predsjedništvu te Zbor dvanaestorice apostola. Niti jedna odluka ne dolazi od Prvog predsjedništva i Zbora dvanestorice bez potpune jednoglasnosti svih članova.

Slijedeći ovaj nadahnuti uzorak Crkva će ići naprijed bez prekida. Upravljanje Crkvom i primjena proročkih darova uvijek će biti pravo onih apostolskih ovlasti koje obnašaju i primjenjuju sve ključeve svećeništva.¹¹

 5

Na općem saboru primamo nadahnute savjete proroka, vidioca i objavitelja.

Dok sam razmišljao o porukama [općeg] sabora, pitao sam se: Kako mogu pomoći drugima da blaguju od dobrote i blagoslova našeg Nebeskog Oca? Odgovor se nalazi u praćenju usmjerenja koje primamo od onih koje podržavamo kao proroke, vidioca i objavitelje te ostalih iz vrhovnih autoriteta. Proučimo njihove riječi, izgovorene nadahnućem Duha i često im se vraćajmo. Gospodin je objavio svoju volju svecima na ovom saboru.¹²

Mnogi su nadahnuti savjeti proroka, vidioca i objavitelja, kao i drugih vrhovnih autoriteta Crkve, dani tijekom Općeg sabora. Naši suvremeni proroci potaknuli su nas da čitamo izdanja Crkvenih časopisa s Općih sabora kao važan i redovan dio našeg osobnog proučavanja. Stoga, Opći sabor postaje, u nekom smislu, dodatak ili produžetak Nauka i saveza.¹³

Vrijeme sabora je razdoblje duhovne obnove kada se spoznaja i svjedočanstvo da Bog živi i blagoslivlja one koji su vjerni uvećavaju i učvršćuju. To je vrijeme kada se razumijevanje da Isus jest Krist, Sin živoga Boga, urezuje u srca onih koji imaju odlučnost da mu služe i obdržavaju njegove zapovijedi. Sabor je vrijeme kada nam naši vođe daju nadahnuto vodstvo u vođenju naših života – vrijeme kada su duše potaknute i donose se odluke biti boljim muževima i ženama, očevima i majkama, poslušnijim sinovima i kćerima, boljim prijateljima i susjedima...

Mi koji smo ovdje danas [na Općem saboru] svojatamo posebnu, jedinstvenu spoznaju Spasiteljevog evanđelja. Onima koji se susretnu s nama, najupečatljivije od svega jest naša izjava svijetu da smo vođenim živim prorokom Božjim – onim koji razgovara s Gospodinom, kojeg Gospodin nadahnjuje i od kojeg prima objave.¹⁴

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- Pregledajte naučavanja predsjednika Huntera u 1. odsjeku. Zašto je Bog omogućio proroke u svakoj rasporedbi? Koje su neke funkcije

proroka? Kako možemo pomoći djeci da steknu svjedočanstvo o prorocima?

- Kako nas živući prorok blagoslivlja danas? (Vidi 2. odsjek.) Zašto je važno da postoji »neprekidan tijek objave« od Boga svojim živućim prorocima?
- Koji su neki dokazi da živimo u vremenu »duhovne gladi«? (Vidi 3. odsjek.) Koje ste blagoslove primili slušajući glas živućeg proroka?
- Predsjednik Hunter podučava da »samo predsjednik Crkve ima pravo primiti objave za cijelu Crkvu« (4. odsjek). Zašto je korisno to znati? Zašto je korisno znati da »ne možemo promašiti«?
- Razmotrite važnost Općeg sabora u vašem životu. (Vidi 5. odsjek.) Koja su neka od naučavanja s Općeg sabora koja su vas nadahnule? Kako možete Opći sabor učiniti snažnijim utjecajem u svom životu i svom domu?

Povezani stihovi iz Svetih pisama

Amos 3:7; Matej 10:41; Luka 1:68–70; Prijevod Josepha Smitha, 2. Petrova 1:20–21; Mosija 8:15–18; NiS 1:14–16, 37–38; 21:1, 4–6; 43:2–6; 107:91–92

Pomoć pri podučavanju

Kao razred, navedite neka pitanja na ploču koje ljudi drugih vjera mogu imati o temi poglavlja. Pozovite članove razreda da pregledaju poglavlje i potraže odgovore na ta pitanja, a zatim iznesu ono što su pronašli.

Napomene

1. »Exceeding Great and Precious Promises«, *Ensign*, studeni 1994., 7–8.
2. Conference Report, listopad 1963., 99.
3. »No Man Shall Add to or Take Away«, *Ensign*, svibanj 1981., 65.
4. »Spiritual Famine«, *Ensign*, siječanj 1973., 65.
5. »No Man Shall Add to or Take Away«, 65.
6. *The Teachings of Howard W. Hunter*, ur. Clyde J. Williams (1997.), 196.
7. »Spiritual Famine«, 64–65.
8. Conference Report, listopad 1963, 101.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 225.
10. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 223.
11. »Exceeding Great and Precious Promises«, 7. Predsjednik Hunter je govorio o tim načelima dok je bio predsjednik Crkve.
12. »Follow the Son of God«, *Ensign*, studeni 1994., 87.
13. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 212.
14. »Conference Time«, *Ensign*, studeni 1981., 12–13.

Pronijeti evanđelje cijelom svijetu

*»Mi smo u djelu spašavanja duša,
pozivanja ljudi da dođu Kristu.«*

Iz života Howarda W. Huntera

Godine 1979., starješina Howard W. Hunter, tada član Zbora dvanaestorice apostola, rekao je: »Potpuno vjerujem da ćemo u bliskoj budućnosti vidjeti neke od najvećih pomaka u širenju evanđelja svim narodima koji se ikada dogodio u ovoj rasporedbi ili u bilo kojoj prethodnoj rasporedbi. Siguran sam da će moći pogledati unatrag... te zapisati poput Luke: 'Riječ se Božja širila' (Djela 6:7).«¹

Kada je starješina Hunter izgovorio te riječi, politička ograničenja zabranjivala su misionarima podučavati evanđelje u većini zemalja istočne Europe i u Sovjetskom Savezu. Tijekom 10 godina mnoga su se ta ograničenja uklanjala. Godine 1989. i 1990. srušen je Berlinski zid koji je odvajao Zapadnu i Istočnu Njemačku gotovo 30 godina. Predsjednik Hunter u to je vrijeme služio kao predsjednik Zbora dvanaestorice apostola te je izrazio sljedeće mišljenje o tom povijesnom događaju i drugim promjenama koje su se događale u svijetu:

»Mnogo je pažnje u posljednje vrijeme posvećeno Berlinskom zidu. Naravno, drago nam je vidjeti da je zid srušen, predstavljajući nove slobode... Dok pokušavamo razumjeti duh pomirenja koji prolazi svijetom i daje značenje u kontekstu evanđelja, trebamo se zapitati: Nije li ovo ruka Gospodnja koja uklanja političke barijere i otvara pukotine u dosada neprobojnim zidovima za podučavanje evanđelja, a sve u skladu s božanskim naumom i božanskim rasporedom?«²

Predsjednik Hunter smatrao je da ove promjene stavljaju važnu odgovornost na članove Crkve. Što se više naroda otvara za misionarski

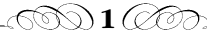
»Evangelje Isusa Krista... svjetska je vjera sa sveobuhvatnom porukom.«

rad, rekao je, više će misionara biti potrebno ispuniti poslanje da pronesu evanđelje cijelom svijetu.³

Gorljiva želja predsjednika Huntera da posegne za svom Božjom djecom, bez obzira na nacionalnost ili uvjerenje, bila je očita u njegovom radu na Bliskom Istoku. Prvo predsjedništvo dalo mu je značajna zaduženja u Jeruzalemu, uključujući nadgledanje izgradnje memorijalnog vrta Orson Hyde i Jeruzalemskog centra Sveučilišta Brigham Young za Bliskoistočne studije. Iako propovijedanje nije bilo dozvoljeno u toj regiji, predsjednik Hunter izgradio je trajna prijateljstva s onima s kojima je radio, i sa Židovima i s Arapima. »Svrha je evanđelja Isusa Krista donijeti ljubav, jedinstvo i bratstvo najvišeg reda«, rekao je.⁴

U svom radu s Božjom djecom širom svijeta, poruka predsjednika Huntera bila je ista: »Mi smo vaša braća – ne gledamo ni na jedan narod ili nacionalnost kao građane drugog reda. Pozivamo sve... da proučavaju našu poruku i prihvate naše prijateljstvo.«⁵

Naučavanja Howarda W. Huntera

Obnovljeno evanđelje je za sve ljude, temeljeno na uvjerenju da su svi djeca istoga Boga.

Evanđelje Isusa Krista, čije evanđelje podučavamo i čije uredbe obavljamo, svjetska je vjera sa sveobuhvatnom porukom. Nije ograničeno, djelomično niti je podložno povijesti ili modi. Njegova je suština univerzalna i vječno istinita. Njegova je poruka za cijeli svijet, obnovljena u ove posljednje dane da zadovolji temeljne potrebe svakog naroda, roda, jezika i puka na zemlji. Uspostavljeno je ponovno kao i na početku – da gradi bratstvo, sačuva istinu i spasi duše...

U poruci evanđelja cijela ljudska rasa jedna je obitelj potekla od jednog Boga. Svi muškarci i žene nemaju samo fizičku vezu koja vodi natrag Adamu i Evi, njihovih prvih zemaljskih roditelja, već imaju i duhovno naslijeđe koje vodi natrag Bogu, Vječnom Ocu. Stoga, sve su osobe na zemlju doslovno braća i sestre u Božjoj obitelji.

U razumijevanju i prihvaćanju ovog univerzalnog Božjeg očinstva sva ljudska bića mogu najbolje cijeniti Božju brigu za njih i njihove odnose jednih prema drugima. To je poruka života i ljubavi koja se

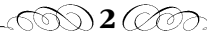
otvoreno protivi svim ograničavajućim tradicijama zasnovanima na rasi, jeziku, ekonomskom ili političkom stavu, razini obrazovanja ili kulturološkoj poledini, jer svi smo istog duhovnog porijekla. Imamo božansko porijeklo; svaka je osoba duhovno Božje dijete.

U ovom evanđeoskom gledištu nema prostora za ograničena, uska ili predrasudom ispunjena gledišta. Prorok Joseph Smith je rekao: »Ljubav je jedna od glavnih odlika Božanstva i trebaju je očitovati oni koji nastoje biti sinovi Božji. Čovjek ispunjen ljubavlju Božjom nije zadovoljan samo blagoslivljanjem svoje obitelji, već on prolazi cijelim svijetom željan blagosloviti cijelo čovječanstvo« [*Naučavanja predsjednika Crkve: Joseph Smith* (2007.), 330–331]...

Obnovljeno evanđelje je poruka božanske ljubavi svim ljudima gdje se god nalazili, zasnovano na uvjerenju da su svi ljudi djeca istoga Boga. Primarna vjerska poruka predivno je iskazana u izjavi Prvog predsjedništva 15. veljače 1978., kako slijedi:

»Zasnovano na drevnoj i suvremenoj objavi, Crkva Isusa Krista svetaca posljednjih dana radosno podučava i izjavljuje kršćanski nauk da su svi muškarci i žene braća i sestre, ne samo po krvnom odnosu od zajedničkih smrtničkih predaka, već kao doslovna duhovna djeca Vječnoga Oca« [Izjava Prvog predsjedništva o Božjoj ljubavi za cijelo čovječanstvo, 15. veljače 1978.].

Sveci posljednjih dana imaju pozitivan i otvoren pristup prema drugima koji nisu naše vjere. Vjerujemo da su oni doslovno naša braća i sestre, da smo sinovi i kćeri istog Nebeskog Oca. Imamo zajedničko rodoslovlje koje vodi unatrag do Boga.⁶

Crkva ima misiju podučavati sve narode evanđelju.

Crkva, kao kraljevstvo Božje na zemlji, ima misiju prema svim narodima. »Zato idite i učinite sve narode učenicima mojim! Krstite ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga!

Učite ih da vrše sve što sam vam zapovjedio!« (Matej 28:19–20.) Te riječi s Učiteljevih usana ne poznaju nacionalne granice; one nisu ograničene na rasu ili kulturu. Jedan narod nije omiljeniji od drugoga. Poziv je jasan: »Podučavaj *sve* narode.«...

Kao članovi Gospodinove Crkve, trebamo uzdići naš pogled iznad osobnih predrasuda. Trebamo otkriti vrhovnu istinu da naš Otac doista ne gleda tko je tko. Ponekada nepotrebno povrijedimo braću i sestre drugih nacionalnosti dodjeljujući prvenstvo jednoj naciji iznad druge...

Zamislite oca s mnogo sinova od koji svaki ima drugačiji karakter, sklonosti i duhovne osobine. Voli li jednoga sina više od drugoga? Možda sin koji je najmanje sklon duhovnosti uživa očevu pažnju, molitve i molbe više od ostalih. No znači li to da ostale voli manje? Mislite li da naš Nebeski Otac ljubi jednu nacionalnost svog potomstva više od ostalih? Kao članovi Crkve, trebamo se podsjetiti Nefijevog izazovnog pitanja: »Ne znate li da ima više naroda, a ne samo jedan?« (2. Nefi 29:7)...

Našoj braći i sestrama svih nacionalnosti: Svečano izjavljujemo i svjedočimo da je Bog progovorio u naše doba, da su poslani nebeski glasnici, da je Bog objavio svoje nakane i volju proroku, Josephu Smithu...

Kao što naš Otac ljubi svu svoju djecu i mi moramo ljubiti sve ljude – svake rase, kulture i nacionalnosti – i podučavati ih načelima evanđelja kako bi ih mogli prigrliti i doći do spoznaje božanske prirode Spasitelja.⁷

Kroz naša skromna nastojanja da izgradimo bratstvo i podučimo obnovljenu istinu, govorimo ljudima svijeta ono što je predsjednik George Albert Smith s ljubavlju rekao:

»Mi nismo došli oduzeti vam istinu i vrline koje posjedujete. Nismo došli nalaziti mane kod vas ili vas kritizirati... Zadržite sve dobro što imate i dopustite da vam donesemo više dobra kako biste mogli biti sretniji i spremni ući u nazočnost našeg Nebeskog Oca.«⁸

Mi smo u djelu spašavanja duša, pozivanja ljudi da dođu Kristu, uvodeći ih u vode krštenja kako bi mogli nastaviti napredovati na putu koji vodi do vječnog života. Ovaj svijet treba evanđelje Isusa Krista. Evanđelje pruža jedini način na koji će svijet ikada spoznati mir.⁹

Kao članovi Crkve Isusa Krista, nastojimo povezati svu istinu. Nastojimo povećati krug ljubavi i razumijevanja među svim ljudima na zemlji. Tako nastojimo uspostaviti mir i sreću, ne samo među kršćanima, već među cijelim čovječanstvom...

»Mi smo u djelu spašavanja duša.«

To što je Joseph [Smith] bio presudan za uspostavljanje Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana, sada je postalo svjetska religija, ne jednostavno zato što se njezini članovi mogu pronaći širom svijeta, već primarno zbog toga što ima opsežnu i uključujuću poruku temeljeu na prihvaćanju cijele istine, obnovljenoj kako bi se zadovoljile potrebe cijelog čovječanstva...

Poslali smo tu poruku ljubavi i nade cijelom svijetu. Dodite Bogu sve istine koji nastavlja govoriti svojoj djeci kroz proroke. Slušajte poruku onoga koji nastavlja slati svoje sluge da propovijedaju vječno evanđelje svakom narodu, plemenu, jeziku i puku. Dodite i gostite se trpezom koju je pred vas stavila Crkva Isusa Krista svetaca posljednjih dana. Pridružite nam se dok nastojimo slijediti Dobroga Pastira koji ju je omogućio.¹⁰

3

Oni koji su iskusili blagoslove pomirenja Isusa Krista pod obvezom su svjedočiti o njemu.

Kakve veze ima pomirenje s misionarskim radom? Kad god iskusimo blagoslove pomirenja u našim životima, ne možemo, a da se ne počnemo brinuti za dobrobit [drugih].

Mormonova knjiga obiluje primjerima koji pokazuju to načelo. Kada je Lehi blagovao od ploda stabla, simbolično blagujući pomirenje, rekao je: »Zaželih da i obitelj moja od njega okusi« (1. Nefi 8:12). Kada je Enoš iskusio svoje obraćenje i primio oprost od svojih grijeha zbog svoje vjere u Isusa Krista, rekao je: »Počeh osjećati želju za dobrobit braće svoje Nefijaca« (Enoš 1:9). Zatim se molio za Lamance, nepomirljive neprijatelje Nefijaca. Zatim je tu primjer četiri Mosijina sina – Amona, Arona, Omnera i Himnija – koji su primili oprost grijeha kroz pomirenje, a zatim godinama radili među Lamancima kako bi ih doveli Kristu. Zapis navodi kako nisu mogli podnijeti pomisao da ijedna duša propadne (Mosija 28:3).

Ovi vrhunski primjeri onih koji su sklapanjem saveza poželjeli podijeliti evanđelje s drugima najbolje prikazuje primjer Alme mlađeg. Volio bih vam pročitati njegovo svjedočanstvo...

»I od toga trenutka pa do sada trudih se bez prestanka kako bih duše priveo k obraćenju, kako bih ih priveo da okuse onu silnu radost što je ja okusih, da se i oni rode od Boga i ispune Duhom Svetim« (Alma 36:24; vidi i Alma 36:12–23).

Veliki pokazatelj osobnog obraćenja je želja da dijelimo evanđelje s drugima. Iz ovog je razloga Gospodin obvezao svakog člana Crkve da bude misionar.

Poslušajte savez koji svatko preuzima na sebe kada se krsti u Crkvu:

»Kako vi želite pristupiti u ovčinjak Božji, i zvati se narodom njegovim, i voljni ste ponijeti bremena jedan drugome da bi bila laka.

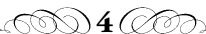
Da, voljni ste plakati s onima koji plaču, da, i tješiti one kojima je utjeha potrebna, da, i stati kao svjedoci Božji u svako doba, i u svemu, i na svakome mjestu gdje se možda nađete i to do smrti da bi vas Bog otkupio i pribrojio onima od prvoga uskrsnuća, da imadnete život vječni« (Mosija 18:8–9).

Trebamo stajati kao svjedoci Božji u svakom trenutku i na svakom mjestu. Obnavljamo taj savez tijekom sakramenta kada sklapamo savez da ćemo na sebe preuzeti ime Kristovo.

Misionarska služba je najvažniji način na koji uzimamo na sebe njegovo ime. Spasitelj je rekao da ako želimo s cjelovitom nakanom

srca preuzeti ime njegovo, pozvani smo poći u sav svijet propovijedati evanđelje njegovo svakomu stvoru (vidi NiS 18:28)...

Oni među nama koji su blagovali od pomirenja obvezni su iznijeti vjerno svjedočanstvo o našem Gospodinu i Spasitelju... Poziv da dijelimo svjedočanstvo s drugima predstavlja našu veliku ljubav za djecu našeg Nebeskog Oca kao i za Spasitelja i za sve što je on učinio za nas.¹¹

Uz Gospodnju pomoć, možemo prevladati sve prepreke u pronosjenju evanđelja.

Kako su se zidovi u Istočnoj Europi... i mnogim drugim dijelovima svijeta srušili, odgovarajuća potreba za većim brojem misionara koji će ispuniti božansku ulogu da pronesu evanđelje cijelom svijetu zasigurno će rasti! Jesmo li spremni zadovoljiti tu potrebu?

Kako bismo zadovoljili nove zahtjeve koji su postavljeni pred nas u ovom velebnom misionarskom djelu posljednjih dana, možda neki među nama (naročito stariji naraštaj čije su obitelji podignute) trebaju procijeniti postoji li potreba da srušimo »zidove« koje smo izgradili u našim vlastitim umovima.

Na primjer, što je sa »zidom ugode« koji naizgled sprečava mnoge parove i samce da pođu na misiju? Što je s »financijskim zidom« dugovanja koji utječe na sposobnost nekih članova da pođu, ili »zidom unučadi«, ili »zidom zdravlja«, ili »zidom pomanjkanja samopouzdanja«, ili »zidom samozadovoljstva«, ili »zidom grijeha«, ili zidovima straha, sumnje i osobne ugode? Sumnja li itko doista kako uz pomoć Gospodina on ili ona ne može srušiti te zidove?

Povlašteni smo što smo rođeni u ove posljednje dane, u odnosu na neke prethodne rasporedbe, kako bismo pomogli pronijeti evanđelje svijetu. Nema većeg poziva u ovom životu. Ako smo zadovoljni time da se skrivamo iza samoizgrađenih zidova, svjesno ćemo se odreći blagoslova koji bi inače bili naši. Gospodin je u suvremenoj objavi objasnio ovu veliku potrebu:

»Njive se već bjelasaju za žetvu; a gle, onaj tko srpom zahvaća svom snagom, sabire sebi u žitnicu da ne propadne, već da donese spas duši svojoj« (NiS 4:4).

Gospodin nastavlja objašnjavati u toj istoj objavi kvalifikacije koje su nam potrebne kako bismo bili dobri misionari. Poznavajući dobro naše slabosti i naše suzdržanosti dok stojimo pred velikim vratima naših samoizgrađenih zidova, ona nas uvjerava da će božanska pomoć da prevladamo sve prepreke doći samo ako učinimo naš dio s jednostavnim obećanjem: »Iđi, i primit ćeš. Kucaj, i otvorit će ti se« (NiS 4:7).

Neka nas Gospodin blagoslovi da se zidovi u našim umovima ne ispriječe pred blagoslovima koji mogu biti naši.¹²

Uvijek iznova tijekom svog ovozemaljskog službeništva, naš je Gospodin upućuje poziv koji je ujedno i pozivnica i izazov. Krist je rekao Petru i Andriji: »Pođite za mnom, i učinit ću vas ribarima ljudi« (Matej 4:19)...

Raniji proroci podučavali su da svaki sposoban, dostojan mladić treba služiti cjelodnevnu misiju. Naglašavam tu potrebu i danas. Mi također imamo potrebu da naši sposobni, zreli parovi služe misiju. Isus je rekao svojim učenicima: »Žetva je velika – reče im – a poslenika je malo. Zato molite gospodara žetve da pošalje poslenike u žetvu svoju« (Luka 10:2).¹³

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- Razmotrite naučavanja predsjednika Huntera o tome kako je evanđelje za sve ljude temeljeno na istini da smo svi Božja djeca (vidi 1. odsjek). Dok pronosimo evanđelje, kako nam ono može pomoći da imamo na umu kako je svaka osoba doslovno naš brat ili sestra?
- Što učimo iz naučavanja predsjednika Huntera u 2. odsjeku o tome što naš Nebeski Otac osjeća za svoju djecu? Što možete učiniti kako biste više voljeli ljude i iznosili im evanđelje?
- Kako biste odgovorili na pitanje predsjednika Huntera: »Kakve veze ima pomirenje s misionarskim radom?« (Vidi 3. odsjek.) Kako možete povećati svoju želju da iznosite evanđelje drugima? Koji blagoslovi mogu doći dok iznosite evanđelje drugima – ili kako ga je netko podijelio s vama?

- Nakon proučavanja 4. odsjeka, razmotrite »zidove« koji vas sprečavaju da primite blagoslove misionarskog rada. Raspravite kako prevladati te prepreke.

Povezani stihovi iz Svetih pisama

Amos 9:9; 2. Nefi 2:6–8; Mosija 28:1–3; Alma 26:37; NiS 18:10–16; 58:64; 68:8; 88:81; 90:11; 123:12; Joseph Smith 1:31

Pomoć pri podučavanju

»Sveti Duh može potaknuti jednog ili više učenika da iznese uvide koje drugi trebaju čuti. Budite otvoreni za poticaje koje primete da pozovete određene ljude. Možete čak osjetiti poticaj pozvati neku osobu koja se nije sama javila da iznese svoje poglede« (*Podučavanje, nema većeg poziva* [1999.], 63).

Napomene

1. »All Are Alike unto God«, *Ensign*, lipanj 1979., 74.
2. »Walls of the Mind«, *Ensign*, rujana 1990., 9–10.
3. Vidi »Walls of the Mind«, 10.
4. »All Are Alike unto God«, 74.
5. »All Are Alike unto God«, 74.
6. »The Gospel – A Global Faith«, *Ensign*, studeni 1991., 18–19.
7. »All Are Alike unto God«, 72–74.
8. »The Gospel – A Global Faith«, 19; izvjava Georgea Alberta Smitha nalazi se u knjizi *Naučavanja predsjednika Crkve: George Albert Smith* (2011.), 152.
9. »Follow the Son of God«, *Ensign*, studeni 1994., 88.
10. »Come to the God of All Truths«, *Ensign*, rujana 1994., 73.
11. »The Atonement of Jesus Christ« (govor sa seminara predsjednicima misija, 24. lipnja 1988.), 4–7, Church History Library, Salt Lake City; vidi i *Naučavanja Howarda W. Huntera*, ur. Clyde J. Williams (1997.), 248–249.
12. »Walls of the Mind«, 10.
13. »Follow the Son of God«, 88.

Zakon desetine

»Svjedočanstvo o zakonu desetine dolazi ako ga živimo.«

Iz života Howarda W. Huntera

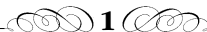
Netom prije nego što su se Howard W. Hunter i Claire Jeffs vjenčali, Howard je otišao svom biskupu kako bi dobio hramsku preporuku. Bio je iznenađen što je tijekom razgovora biskup dvojio može li podržavati svoju suprugu i svoju obitelj svojim prihodom. Howard se prisjećao: »Kada sam mu rekao koliko zarađujem, rekao je kako se razlog njegove sumnje u moju sposobnost da uzdržavam suprugu temeljio na desetini koju sam plaćao.«

Do tada, Howard nije bilo uplatitelj pune desetine jer nije shvatio važnost plaćanja pune desetine. Objasnio je: »Zato što je moj otac nije bio član Crkve tijekom mojih godina kod kuće, o desetini se nikada nije raspravljalo u našoj obitelji i ja nikada nisam razmišljao o njezinoj važnosti.«

Howard je rekao kako su biskup i on nastavili razgovor, a biskup »me, ljubazno, podučio važnosti zakona i kada sam mu rekao da ću nastojati plaćati punu desetinu, on je nastavio s razgovorom i olakšao moju nestrpljivost popunjavajući i potpisujući obrazac preporuke.«

Kada je Howard ispričao Claire o svom doživljaju, naučio je kako je ona uvijek plaćala punu desetinu. »Odlučili smo da ćemo živjeti taj zakon i u svom braku te da će desetina biti na prvom mjestu«, rekao je.¹

Naučavanja Howarda W. Huntera

Gospodinova definicija zakona desetine je jednostavna.

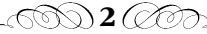
Zakon [desetine] jednostavno je formuliran kao »desetina svih prihoda svojih« (NiS 119:4). Prihod znači zarada, naknada, prirast. To je plaća zaposlenika, zarada od poslovanja, prirast onoga koji se

»Plaćanje desetine jača vjeru, povećava duhovnost i duhovni kapacitet te utvrđuje svjedočanstvo.«

bavi uzgojem ili proizvodnjom ili zarada osobe iz bilo kojeg izvora. Gospodin je rekao da je to ustaljen zakon »zauvijek« kao što je bio u prošlosti.²

Poput svih Gospodinovih zapovijedi i zakona, [zakon desetine] je jednostavan ako imamo malo vjere. Gospodin je u suštini rekao: »Pomaknite decimalni zarez za jedno mjesto«. To je zakon desetine. Upravo je tako jednostavno.³

Zakon desetine postoji od početaka i nastavlja se danas.

Prvi značajni spomen riječi »desetina« u Bibliji nalazi se u u prvoj knjizi Starog zavjeta. Abram... je susreo Melkisedeka, kralja Šalema i svećenika Svevišnjeg Boga. Melkisedek ga je blagoslovio, a Abram mu »dade desetinu od svega« (Post 14:20).

Nekoliko poglavlja dalje u istoj knjizi, Jakov se u Betelu zavjetovao ovim riječima: »A od svega što mi budeš davao, za te ću odlagati desetinu« (Post 28:20–22).

Treći je spomen povezan s Levitskim zakonikom. Gospodin je progovorio preko Mojsija:

»Svaka desetina sa zemljišta, bilo od poljskih usjeva bilo od plodova sa stabala, pripada Jahvi; to je Jahvi posvećeno« (Lev 27:30).

Po Levitskom zakonu desetine su dane levitima za njihovo održavanje, a zauzvrat su oni plaćali desetinu od onoga što su primili kao što pokazuju riječi Gospodina kako je uputio Mojsiju:

»Levitima govori i reci im: Kad od Izraelaca primete desetinu, koji ja od njih dajem vama u baštinu, od toga onda vi prinesite podizanicu Jahvi: desetinu desetine« (Br 18:26).

Ovo jasno ukazuje kako je zakon desetine bio dio Levitskog zakona te da su ga plaćali svi – čak i sami leviti koji su upućeni plaćati desetinu na desetinu koju su primili.

Bilo je i onih sa stavom da je zakon desetine samo levitska institucija, no povijest potvrđuje činjenicu da je bio i jest jedinstveni zakon. On je bio osnova Mojsijevog zakona. Postojao je od početka i nalazi se u drevnom egipatskom zakonu, u Babiloniji, a može se uočiti kroz cijelu biblijsku povijest. Spominje ga i prorok Amos [vidi Amos 4:4] i

Nehemija koji je optužen za obnovu zidina Jeruzalema (vidi Nehemija 10:37–38; 12:44; 13:5, 12). Nedugo nakon toga, Malahija je započeo još i veći zadatak izgradnje vjere i morala naroda. U tom je vrhovnom nastojanju progovarao o lakomosti onih koji su bili vjernici samo po imenu, udario je po njima optužbama zločina protiv Boga.

»Smije li čovjek prikraćivati Boga? A vi mene prikraćujete. I pitate: »U čemu te prikratismo? U desetini i u prinosu.

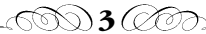
Udareni ste prokletstvom jer me prikraćujete vi, sav narod!

Donesite čitavu desetinu u riznicu da u mojoj kući bude hrane. Tada me iskušajte – govori Jahve nad Vojskama – neću li vam otvoriti ustave nebeske i neću li izliti na vas punom mjerom blagoslov« (Mal 3:8–10)...

Riječi proroka Malahije zatvaraju Stari zavjet ponavljanjem zakona desetine, navodeći kako nije bilo poništenja ovog zakon koji postoji od početka. Rasporedba Novog zavjeta, stoga, započinje ovim upozorenjem...

Nedugo nakon obnove evanđelja u ovoj rasporedbi, Gospodin je dao objavu svom narodu preko proroka posljednjih dana definirajući zakon:

»A poslije toga nek oni koji bijahu tako oporezovani plaćaju godišnje desetinu svih prihoda svojih. I taj će zakon vrijediti za njih zauvijek za sveto svećeništvo moje, govori Gospod« (NiS 119:4).⁴

Mi također prinosimo dar i plaćamo obvezu našim desetinama.

Desetina je Božji zakon za njegovu djecu, ali ipak, plaćanje je sasvim dobrovoljno. Govoreći tako, ono se ne razlikuje od zakona šabata ili ijednog drugog njegovog zakona. Mi možemo odbiti poslušati neki ili sve njih. Naša je poslušnost dobrovoljna, no naše odbijanje plaćanja ne ukida ili poništava zakon.

Ako je desetina dobrovoljna stvar, je li to dar ili plaćanje obveze? Postoji znatna razlika između to dvoje. Dar je dobrovoljni prijenos novca ili imanja bez razmišljanja. To je bezuvjetno. Nitko nema obvezu prinošenja dara. Ako je desetina dar, mi možemo dati što god nam je drago, kada nam je drago ili uopće ne želimo dati dar. To će

»Nije teret plaćati desetinu, nego velika povlastica.«

našeg Nebeskog Oca staviti u tu istu kategoriju s uličnim prosjakom kojem možemo baciti novčić u prolazu.

Gospodin je uspostavio zakon desetine i kako je to njegov zakon on postaje našom obvezom održavati ga ako ga ljubimo i imamo želju obdržavati njegove zapovijedi i primiti njegove blagoslove. Na takav način to postaje dug. Onaj koji ne plaća svoju desetinu, jer se nalazi u dugu treba se pitati nije li također u dugu prema Gospodinu. Učitelj je rekao: »Zato najprije tražite kraljevstvo Bože i njegovu pravednost, a to će vam se nadodati!« (Matej 6:33).

Mi ne možemo hodati i prema istoku i prema zapadu u isto vrijeme. Ne možemo služiti i Bogu i bogatstvima. Čovjek koji odbije zakon desetine je čovjek koji nije ispravno pokušao. Naravno, to košta nešto. Potrebna su djela i misli te nastojanja živjeti bilo koji zakon evanđelja ili bilo koje njegovo načelo...

Može biti da također prinosimo dar i plaćamo obvezu svojim desetinama. Obveza se plaća Gospodinu. Dar je našim bližnjima za izgradnju Božjeg kraljevstva. Ako osoba promišljeno promotri

propovijedanje misionara, crkveni program naučavanja, veliki obrazovni sustav i građevinski program izgradnje domova štovanja, dolazi do uviđanja kako nije teret plaćati desetinu, nego velika povlastica. Blagoslovi evanđelja dijele se mnogima kroz naše desetine.⁵

4

Prinos Gospodinu trebao bi davatelja koštati neke vrijednosti.

U 2 Samuelu 24:18–25 da David nije htio Gospodinu prinijeti paljenicu koja ga nije koštala išta. Bez sumnje je obrazložio da osim ako dar nije koštao davatelja neke vrijednosti, neće biti prikladan prinos za Gospodina.

Krist je rekao kako je blaženije davati nego primati [vidi Djela 20:35], a ipak postoje neki koji će dati nešto jedino ako ih to ne košta ništa. To nije sukladno naučavanjima Učitelja koji kaže: »Tko hoće ići za mnom, neka se odreče samog sebe« (Matej 16:24).

Postoje neki koji neće živjeti zakon desetine zbog tih troškova. To je suprotnost Davidovom objašnjenju zašto ne želi prinijeti paljenicu Gospodinu, osim ako ga to nešto ne košta. Velika moralna načela sadržana u zakonu desetine previdjeli su oni koji nisu platitelji desetine, a nedostaje im razumijevanje zakona i razloga za to.⁶

5

Plaćanje desetine donosi velike blagoslove.

Gospodin je dao zakon [desetine]. Ako ćemo slijediti njegov zakon, napredovat ćemo, no kada pođemo putem za koji mislimo da je bolji, nećemo uspjeti. Dok sam putovao Crkvom diljem svijeta i vidio rezultate plaćanja desetine, došao sam do zaključka da to nije teret, već je veliki blagoslov.⁷

Plaćati poštenu desetinu. Taj vječni zakon, koji je Bog objavio, a koji su primjenjivali mnogi vjernici od drevnih proroka sve do danas, podučava nas staviti Gospodina na prvo mjesto u našim životima. Od nas se ne traži da žrtvujemo svoj dom ili svoj život, kao što su činili rani sveci. Naš je današnji izazov nadići svoju sebičnost. Mi plaćamo desetinu jer ljubimo Gospodina, ne zato jer imamo sredstava za to. Možemo očekivati da će Gospodin »otvoriti ustave nebeske« (Malahija 3:10) i izliti obilje blagoslova na svoje vjerne.⁸

Mi slijedimo načelo vraćanja Gospodinu dijela njegove dobrote, a taj dio nazivamo desetina. Desetina... je u potpunosti dobrovoljna. Možemo plaćati ili ne plaćati desetinu. Oni koji to čine, primaju blagoslove drugima nepoznate.⁹

Mary Fielding Smith [bila je] nepopustljiva majka pionirka koja je bila žena i udovica patrijarha Hyruma Smitha, prorokovog brata... Jednog proljeća kada je obitelj pošla skupljati krumpire, sinovima je rekla da odaberu najbolje krumpire kako bi ih odnijela u ured za desetinu.

Na stubama ju je susreo jedan od bilježnika koji je [protestirao] dok su mladići istovarali krumpire. »Udovice Smith«, rekao je, bez sumnje se prisjećajući njezinih kušnji i žrtava, »sramota je da vi morate plaćati desetinu«. On... ju je prekorio što je plaćala desetinu i prozvao ju svime, osim mudrom i razboritom...

Niska udovica se u potpunosti uspravila i rekla: »Williame, ti se trebaš sramiti. Želiš li mi uskratiti blagoslov? Kada ne bih platila svoju desetinu trebala bih od Gospodina očekivati da mi uskrati svoje blagoslove; ja plaćam svoju desetinu ne samo zato jer je to zakon Božji, nego zato što očekujem blagoslove čineći to. Obdržavanjem toga zakona, a i drugih, očekujem napredak, te da mogu skrbiti o svojoj obitelji« (Joseph Fielding Smith, *Life of Joseph F. Smith* [Salt Lake City, 1938.], 158–159).¹⁰

Načelo desetine trebalo bi biti više od matematičke, mehaničke sukladnosti sa zakonom. Gospodin je osudio farizeje zbog mehaničke desetine u bilju bez da dođu do opsega duhovnosti (vidi Matej 23:23). Ako plaćamo desetinu jer ljubimo Gospodina, potpunom slobodom i vjerom, mi smanjujemo našu udaljenost od njega, a naš odnos s njime postaje prisniji. Razriješeni smo od ropstva legalizma, a dotaknuti smo duhom te osjećamo ujedinjenost s Bogom.

Plaćanje desetine jača vjeru, povećava duhovnost i duhovni kapacitet te utvrđuje svjedočanstvo. Ono pruža zadovoljstvo znajući da smo u skladu s voljom Gospodinovom. Ono donosi blagoslove koji dolaze dijeljenjem s drugima kroz svrhe za koje se desetina koristi. Ne možemo si priuštiti zaniijekati te blagoslove. Ne možemo si priuštiti da ne plaćamo desetinu. Naš je odnos definiran u budućnosti

kao i u sadašnjosti. Što dajemo, kako dajemo te način na koji vršimo svoje obveze prema Gospodinu, od vječnog je značaja.

Svjedočanstvo o zakonu desetine dolazi ako ga živimo.¹¹

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- Pogledajte definiciju zakona desetine u 1. odsjeku. Što je desetina? Što možemo naučiti od predsjednika Huntera o jednostavnosti zakona desetine?
- Koje ste uvide stekli iz naučavanja predsjednika Huntera o povijesti desetine? (Vidi 2. odsjek.) Zašto mislite da je predsjednik Hunter želio da razumijemo kako je zakon desetine »bio i jest jedinstveni zakon«?
- Kako mi i »dajemo dar i, također, plaćamo obvezu« svojom desetinom? (Vidi 3. odsjek.) Kako plaćanje desetine pokazuje našu ljubav prema Gospodinu? Kako možemo osjetiti da je plaćanje desetine povlastica, a ne teret?
- Zašto prinos Gospodinu davatelja košta neke vrijednosti? (Vidi 4. odsjek.) Kako se može nadići bilo koji izazov ili nevoljkost plaćanja desetine?
- Pregledajte mnoge blagoslove za koje predsjednik Hunter kaže da dolaze plaćanjem desetine (vidi 5. odsjek). Kako vidite te blagoslove u svojem životu?

Povezani stihovi iz Svetih pisama

Alma 13:15; NiS 64:23; 104:14–18; 119; 120; Bible Dictionary, »Tithe«

Pomoć pri proučavanju

Kada prvi puta čitate poglavlje, možete brzo pročitati ili pregledati naslove kako biste dobili pregled sadržaja. Zatim pročitajte poglavlje nekoliko puta, sve polakše te ga dublje proučavajte. Možete također pročitati svaki odsjek imajući na umu pitanja za proučavanje. Dok to činite, možete otkriti dublje uvide i primjene.

Napomene

1. U Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994.), 80–81.
2. *The Teachings of Howard W. Hunter*, ur. Clyde J. Williams (1997.), 105; vidi i Conference Report, travanj 1964., 35.
3. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 105.
4. Conference Report, travanj 1964, 33–35.
5. Conference Report, travanj 1964, 35–36.
6. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 106; vidi i Conference Report, travanj 1964., 33.
7. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 105.
8. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 105.
9. »Dedication of Goteborg Chapel« (obraćanje u Goteborgu, Švedska, 10. rujna 1967.), 1, Church History Library, Salt Lake City.
10. Howard W. Hunter, *That We Might Have Joy* (1994.), 136–137.
11. U Conference Report, travanj 1964., 36.

*»Nadam se da svakodnevno čitate i proučavate
Sveta pisma kao pojedinci i kao obitelji.«*

Sveta pisma – najkorisnije od svog učenja

»Neka se svatko od nas... približi našem Ocu na Nebu i njegovom ljubljenom Sinu kroz dosljedno proučavanje Svetih pisama.«

Iz života Howarda W. Huntera

Predsjednik Howard W. Hunter veoma je volio Sveta pisma te ih je predano proučavao. Ta ljubav i to proučavanje odražavaju se u njegovim naučavanjima, koja su bila ispunjena pričama i drugim odlomcima iz standardnih djela. Često je, kada bi podučavao načelo evanđelja, naročito na Općem saboru, odabrao barem jednu priču iz Svetih pisama, detaljno je ispričao i pokazao njezinu primjenu.

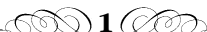
Na primjer, kada je podučavao o predanosti Bogu, ispričao je priču o Jošui, o Šadraku, Mešaku i Abed Negu, i o drugima iz Starog zavjeta koji su pokazivali takvu predanost (vidi 19. poglavlje). Kada je podučavao o služenju, koristio je primjere iz Mormonove knjige kako bi pokazao da neki ljudi koji su primili malo pažnje nisu bili manje uslužni od onih čija je služba bila vidljivija (vidi 23. poglavlje). Kada je podučavao o tome kako imati unutarnji mir u doba previranja, ponovno je koristio proširene odlomke iz Svetih pisama, uključujući priču o Petru koji je hodao po vodi (vidi 2. poglavlje). Kada je podučavao o sakramentu, naveo bi kontekst prepričavajući priču o djeci Izraelovoj i Pashi (vidi 15. poglavlje).

Predsjednik Hunter znao je važnost Svetih pisama u pomaganju osobi da stekne svjedočanstvo o Isusu Kristu. Sukladno tome, često je podučavao iz Svetih pisama o Spasiteljevom službeništvu, raspeću i uskrsnuću. Izjavio je:

»Zahvalan sam za knjižnicu Svetih pisama kroz koju se predanim proučavanjem može steći veće znanje o Isusu Kristu. Zahvalan sam

što je, uz Stari i Novi zavjet, Gospodin, kroz proroke Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana, dodao druga objavljena Sveta pisma kako dodatne svjedoke za Krista – Mormonovu knjigu, Nauk i saveze te Dragocjeni biser – sve za što znam da je riječ Božja. Oni svjedoče da Isus jest Krist, Sin Boga živoga.«¹

Naučavanja Howarda W. Huntera

Proučavanje Svetih pisama je najkorisnije od svog proučavanja kojim se možemo baviti.

U središtu je svake istine svjedočanstvo da Isus iz Nazareta jest Krist, Veliki Jahve, Spasitelj svijeta i Jedinorođeni Sin živućeg Boga. To je poruka Svetih pisama. U svakoj od ovih svetih knjiga nalazi se poziv na vjerovanje i korištenje vjere u Boga, vječnoga Oca i u njegovog Sina, Isusa Krista; i od prve do posljednje knjige Svetih pisama nalazi se poziv da vršimo Božju volju i obdržavamo njegove zapovijedi.²

Kada slijedimo savjet naših vođa da čitamo i proučavamo Sveta pisma, dolaze nam mnoge koristi i blagoslovi. To je najkorisnije od svog proučavanja kojim se možemo baviti.

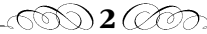
Sveta pisma sadrže zapis o samoobjavi Boga, a kroz njih Bog govori čovjeku. Ima li išta korisnije od čitanja literature iz svetopisamske knjižice koja nas podučava da upoznamo Boga i shvatimo naš odnos s njim? Vrijeme je uvijek dragocjeno zaposlenim ljudima, a mi smo zakinuti njegove vrijednosti kada se sati troše u čitanju i gledanju onoga što je neznačajno ili male vrijednosti.³

Nadamo se da svakodnevno čitate i proučavate Sveta pisma kao pojedinci i kao obitelji. Ne bismo trebali olako smatrati zapovijed Gospodnju: »Vi istražujete Pisma u kojima mislite da ima život vječni. I upravo ona svjedoče za me« (Ivan 5:39). Duh će doći u naše domove i naše živote dok čitate objavljenu riječ.⁴

Trebamo imati Crkvu punu žena i muškaraca koji temeljito poznaju Sveta pisma, koji u njima traže reference i označavaju ih, koji razvijaju lekcije i govore koristeći Vodič za sveta pisma te drugi pomoćni materijal koji se nalazi u ovom prekrasnom kompletu standardnih djela. Očigledno je da oni sadrže više nego što mi

brzo možemo svladati. Zasigurno, polje se Svetih pisama »bjelasa za žetvu« (vidi NiS 4:4)...

Ni u ovoj rasporedbi, a zasigurno ni u jednoj rasporedbi, Sveta pisma – trajna, prosvjetljujuća Božja riječ – nisu bila tako dostupna i tako korisno strukturirana za korištenje svakom muškarcu, ženi i djetetu koji će ih proučavati. Pisana Božja riječ je u najčitkijem i najdostupnijem obliku koji je ikada pružen običnim članovima u povijesti svijeta. Zasigurno ćemo odgovarati ako ih ne budemo čitali.⁵

Proučavanje Svetih pisama pomaže nam učiti i slušati Božju volju.

Kako bismo bili poslušni zakonima evanđelja i naučavanjima Isusa Krista, moramo prvo razumjeti zakon i utvrditi volju Gospodnju. To se najbolje postiže istraživanjem i proučavanjem Svetih pisama i riječi proroka. Na ovaj se način upoznajemo s onime što je Bog objavio čovjeku.

Među Člancima vjere nalazi se jedan koji kaže: »Vjerujemo u sve ono što je Bog dosad objavio, u sve ono što On sad objavljuje vjerujemo da će On objaviti još mnogo toga velikoga i važnoga što se odnosi na Kraljevstvo Božje« (Članci vjere 1:9).

Božja volja objavljena je u Svetim pismima, a iz tog razloga zapovjedeni nam je da ih čitamo kako bismo pronašli istinu. Gospodin je objasnio Oliveru Cowderyju kako utvrditi te istine. Reкао je: »Dajem ti zapovijed da se osloniš na ono što je napisano. Jer u tomu je sve zapisano gledom na osnutak crkve moje, Evanđelja mojega i stijene moje« (NiS 18:3–4).

Pavao je pisao svom dobrom prijatelju Timoteju, potičući ga da čita Sveta pisma, a u svom je pismu rekao: »I jer od djetinjstva poznaješ sveta Pisma koja te mogu učiniti mudrim za spasenje po vjeri u Isusa Krista.« Zatim je dodao: »Svako je Pismo od Boga nadahnuto i korisno za pouku, za karanje, za popravljavanje i odgajanje u pravdnosti« (2 Timoteju 3:15–16)...

Naši crkveni vođe uvelike su naglasili pitanje čitanja Svetih pisama i riječi proroka, davnih i suvremenih. Očevi i majke zamoljeni su čitati Sveta pisma kako bi mogli ispravno podučavati svoju djecu. Naša

djeca čitaju Sveta pisma kao rezultat primjera koji postavljaju roditelji. Mi proučavamo Sveta pisma na našim obiteljskim kućnim večerima, a neke obitelji čitaju zajedno u rane jutarnje sate... Na takav način učimo spoznati volju Gospodnju, kako bismo mogli biti poslušni.⁶

Razmotrite dio iz Svetih pisama koji počinje navodeći da se osvrćemo na riječi Božje, a zatim nastavlja s obećanjem da ćemo, ako to činimo, moći kročiti u njegovoj nazočnosti:

»A sad dajem vam zapovijed... da se pomno osvrćete na riječi života vječnoga...

Jer, živjet ćete od svake riječi što izlazi iz usta Božjih.

Jer, istinita je riječ Gospodnja, a sve što je istinito, svjetlost je, a sve što je svjetlost, Duh je, Duh Isusa Krista...

A svatko tko sluša glas Duha dolazi k Bogu, to jest Ocu« (NiS 84:43–45, 47).

To je predivno putovanje koje je potaknuto riječju Božjom i koja će dosegnuti vrhunac uzvišenjem. »Riječi će vam Kristove reći sve što vam je činiti« (2. Nefi 32:3).⁷

Preporučam vam objave Božje kao mjerilo po kojem moramo živjeti naše živote i po kojima moramo mjeriti svaku odluku i svako djelo. Sukladno tome, kada imate brige i izazove, suočite se s njima okrećući se Svetim pismima i prorocima.⁸

3

Kako bismo razumjeli Sveta pisma potrebno je usredotočeno i dosljedno proučavanje uz molitvu.

Potičemo svakoga od vas da razmotrite koliko vremena trenutno izdvajate za promišljanje Svetih pisama uz molitvu.

Kao jedan od Gospodnjih slugu, dajem vam izazov da učinite sljedeće:

1. Individualno čitajte, promišljajte i molite se o Svetim pismima svakodnevno kao članovi Crkve.

2. Redovno održavajte obiteljsko čitanje Svetih pisama. Pohvaljujemo one među vama koji to već čine i potičemo one koji još nisu počeli da započnu bez odgađanja...

Neka svatko od nas pođe s čvrstom odlučnošću da se više molimo, da nastojimo živjeti potpunije po Duhu i da se približimo našem Ocu na Nebu i njegovom ljubljenu Sinu kroz dosljedno proučavanje Svetih pisama.⁹

Navike čitanja naširoko variraju. Postoje brzi čitači i spori čitači, neki koji povremeno čitaju samo male odjeljke i drugi koji ustraju bez zaustavljanja dok ne dovrše knjigu. Oni koji pažljivo čitaju literaturu iz svetopisamske knjižnice, međutim, otkrivaju da je za razumijevanje potrebno više od površnog čitanja ili bacanja pogleda – mora biti usredotočenog proučavanja. Sigurno je da onaj koji proučava Sveta pisma svakodnevno postiže daleko više od onih posvećuju značajno vrijeme jedan dan, a zatim dopuste da prođu dani prije nego nastave. Ne samo da trebamo proučavati svaki dan, već trebamo izdvojiti redovno vrijeme kada se možemo usredotočiti bez ometanja.

Ne postoji ništa korisnije od molitve kako bismo otvorili naše razumijevanje Svetih pisama. Molitvom možemo usmjeriti naše umove kako bismo tražili odgovore na naša traganja. Učitelj je rekao: »Molite, i dat će vam se! Tražite, i naći ćete! Kucajte, i otvorit će vam se!« (Luka 11:9). To je Kristovo uvjerenje da će, ako ćemo pitati, tražiti i kucati, Sveti Duh voditi naše razumijevanje ako budemo spremni i željni primiti.

Mnogima je najbolje vrijeme za proučavanje ujutro nakon što je noćni odmor očistio um od mnogih briga koje prekidaju misli. Drugi više vole proučavati u mirnim satima nakon posla, kada su dnevne brige maknute na stranu, završavajući tako dan mirom i spokojem koji dolaze kada proučavamo Sveta pisma.

Možda je važnije od određivanja vremena u danu odrediti redovito vrijeme za proučavanje. Bilo bi idealno kada bi se svaki dan moglo odvojiti sat vremena, no ako to nije moguće i pola sata redovitog proučavanja dovest će do značajnog postignuća. Petnaest minuta je malo vremena, no iznenađujuće je kako se puno prosvjetljenja i znanja može steći o nekoj značajnoj temi. Važno je osigurati da ništa drugo ne ometa naše proučavanje.

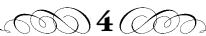
Neki više vole proučavati sami, ali partneri mogu proučavati zajedno na obostranu korist. Obitelji su uvelike blagoslovljene kada mudri očevi i majke zajedno sa svojom djecom čitaju stranice

Proučavanje Svetih pisama »je najkorisnije od svog proučavanja kojim se možemo baviti«.

knjižnice Svetih pisama, a potom slobodno raspravljaju o lijepim pričama i mislima sukladno svačijem razumijevanju. Često mladi i maleni imaju nevjerovatan uvid u i zahvalnost za osnovnu religijsku literaturu.

Ne bismo trebali biti nasumični u našem čitanju, već razviti sustavan plan za proučavanje. Ima onih koji imaju raspored te tako čitaju određeni broj stranica ili određeni broj poglavlja svaki dan ili tjedan. To može biti savršeno opravdano i pružiti uživanje ako se čita iz zadovoljstva, ali to ne znači značajno proučavanje. Bolje je izdvojiti određeno vrijeme za proučavanje svaki dan umjesto odrediti broj poglavlja za čitanje. Ponekad otkrivamo da proučavanje jednog stiha zauzme sve vrijeme.¹⁰

Razmišljanje o kratkom svetopisamskom zapisu o Jairu daje veliku dubinu razumijevanja i značenja.

Isusov život, djela i naučavanja mogu se brzo čitati. Priče su jednostavne u većini slučajeva i jednostavno su ispričane. Učitelj

je koristio nekoliko riječi u svojim naučavanjima, ali svaka je toliko jezgrovita u značenju da zajedno oslikavaju jasnu sliku čitatelju. Međutim, ponekad možemo provesti mnogo sati u razmišljanju o dubokim mislima izrečenim kroz nekoliko jednostavnih riječi.

Postoji događaj u Spasiteljevom životu koji su spomenuli Matej, Marko i Luka. Značajan dio priče ispričao je Marko u samo dva kratka stiha i pet riječi sljedećeg stiha...

»Tada dođe jedan od nadstojnika sinagoge imenom Jair te mu se, kad ga opazi [to jest, kada je vidio Isusa], baci pred noge.

Usrdno ga je molio: 'Kćerkica mi je – reče mu – na umoru. Dođi i stavi na nju ruke da ozdravi i živi!'

Tada pođe s njim« (Marko 5:22–24).

Vrijeme potrebno za čitanje tog dijela priče je otprilike trideset sekundi. Kratko je i nekomplikirano. Vizualna slika je jasna i čak je dijete može ponoviti bez teškoće. Ali dok provodimo vrijeme u mislima i razmišljanju, dolazi nam velika dubina razumijevanja i značenja...

Isus i oni koji su bili s njim upravo su prešli Galilejsko more, a mnoštvo koje je čekalo susrelo se s njim na obali u blizini Kafarnauma. »Tada dođe jedan od nadstojnika sinagoge.« Velikim sinagogama u to doba predsjedavali su starješine pod vodstvom glavara ili nadstojnika. To je bio muškarac položaja i ugleda kojeg su Židovi gledali s velikim poštovanjem.

Matej nije naveo ime ovoga glavnog starješine, ali ga je Marko identificirao dodajući njegovoj tituli riječi »imenom Jair«. Nigdje se drugdje u Svetim pismima ovaj čovjek ili njegovo ima ne spominje osim u ovom slučaju, ipak sjećanje na njega živi u povijesti zbog kratkog susreta s Isusom. Mnogi, mnogi životi zapamćeni su koji bi inače bili izgubljeni u tami da nije bilo doticaja Učiteljeve ruke koja je učinila značajnu promjenu misli, djela te novog i boljeg života.

»Kada ga opazi [to jest, kad je Jair opazio Isusa], baci [mu se] pred noge.«

To je bila neobična gesta za čovjeka takvog položaja i ugleda, vladara sinagoge, da klekne pod Isusovim nogama – pod nogama onoga kojega su smatrali putujućim učiteljem s darom iscjeljivanja. Mnogi su drugi učeni i ugledni također vidjeli Isusa, ali se nisu

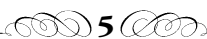
obazirali na njega. Njihovi su umovi bili zatvoreni. Danas nije ništa drugačije; prepreke se nalaze na putu mnogima da ga prihvate.

»[Jair ga je] usrdno... molio: 'Kćerkica mi je – reče mu – na umoru.'« To se događa često kada čovjek dođe Kristu, ne toliko radi sebe, već zbog očajne potrebe voljene osobe. Drhtanje koje čujemo u Jairovom glasu dok govori »kćerkica« dotiče naše duše sa suosjećanjem dok razmišljamo o ovome čovjeku visokog položaja u sinagogi na koljenima pred Spasiteljem.

A zatim dolazi priznanje vjere: »Kćerkica mi je – reče mu – na umoru. Dođi i stavi na nju ruke da ozdravi i živi!« To nisu samo riječi vjere oca pogođenog tugom, već su podsjetnik nama da gdje god Isus položi svoje ruke, to živi. Ako Isus položi svoje ruke na brak, on živi. Ako mu je dopušteno da položi svoje ruke na obitelj, ona živi.

Zatim slijede riječi: »Tada [Isus] pođe za njim.« Ne možemo pretpostaviti da je taj događaj planiran za taj dan. Učitelj se taj dan vratio preko jezera gdje ga je mnoštvo čekalo na obali kako bi ih podučio... Prekinuo ga je vapaj oca. Mogao je ignorirati zahtjev jer su ga mnogi drugi čekali. Mogao je reći Jairu da će doći posjetiti njegovu kćer sutra, no »[Isus] pođe za njim«. Ako slijedimo korake Učitelja, bismo li ikada bili previše zaposleni da ignoriramo potrebe naših bližnjih?

Nije potrebno čitati ostatak priče. Kada su došli do kuće vladara sinagoge, Isus je uzeo malu djevojčicu za ruku i uzdigao je iz mrtvih. Na isti će način podići i uzdići svakog čovjeka koji će dopustiti Spasitelju da ga primi za ruku u novi i bolji život.¹¹

Mormonova knjiga i Nauk i savezi približit će nas Kristu.

Mormonova knjiga

Jedan od najznačajnijih resursa koje nam je Gospodin omogućio da nam pomogne u ostvarenju ovog božanskog djela je Mormonova knjiga, čiji je podnaslov »Još jedan zavjet Isusa Krista«. [Predsjednik Ezra Taft Benson] izravno nas je upozorio da ne zanemarujemo čitanje i življenje prema uputama ovoga svetog zapisa. »Njezina velebna misija«, podučio nas je, »jest dovesti ljude ka Kristu [i na taj način Ocu], a sve drugo je sporedno« (*Ensign*, ožujak 1986., str. 105). Braćo i sestre,

nadamo se da hranite svoje duhove redovito čitajući Mormonovu knjigu i druga Sveta pisma koristeći ih u svom službeništvu.¹²

Mormonova knjiga je Božja riječ. Pozivamo vas da čitate ovaj predivan zapis. To je najčudesnija zbirka koja danas postoji. Čitajte je pažljivo i uz molitvu i, dok to činite, Bog će vam dati svjedočanstvo o njezinoj istinitosti kako je obećao Moroni (vidi Moroni 10:4).¹³

Kroz čitanje i proučavanje Mormonove knjige i traženje potvrde o istinitosti njezinog sadržaja kroz molitvu, primamo svjedočanstvo da je Joseph Smith bio Božji prorok i da je Crkva Isusa Krista obnovljena na zemlji.¹⁴

Čitanje [Mormonove knjige] imat će dubok utjecaj na vaš život. Proširit će vašu spoznaju o tome kako Bog djeluje među ljudima i dat će vam veću želju da živite u skladu s naučavanjima evanđelja. Također će vam dati snažno svjedočanstvo o Isusu.¹⁵

Nauk i savezi

Nauk i savezi je jedinstvena knjiga. To je jedina knjiga na cijelom licu zemaljskom čiji je prolog sastavio sam Stvoritelj. Osim toga, ova knjiga Svetog pisma sadrži izravnije citate od Gospodina od bilo kojeg postojećeg Svetog pisma.

To nije prijevod drevnog dokumenta, već original. To je knjiga objave za naše doba. To je jedinstven i božanski nadahnut odabir objava koje su došle kroz Božje proroka u naše doba kao odgovor na pitanja, brige i izazove s kojima su se oni suočavali. Sadrži božanske odgovore na stvarne životne probleme uključujući stvarne ljude...

Jeste li shvatili da čitajući Nauk i saveze možete čuti glas Gospodnji kroz Sveto pismo? [Vidi NiS 18:33–36.] Taj glas prosvjetljenja obično će ući u naše umove kao »misli« i u naša srca kao »osjećaji« (vidi NiS 8:1–3). Obećanje tog svjedočanstva je... dostupno svakom dostojnom muškarcu, ženi i djetetu koji uz molitvu nastoje doći do takvog svjedočanstva. Ne bi li svatko od nas trebao odlučiti čitati, proučavati, promišljati i moliti se o ovim svetim objavama?¹⁶

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- Koja su iskustva pomogla vama naučiti da je proučavanje Svetih pisama »najkorisnije od svog proučavanja«? (Vidi 1. odsjek.) Kako možemo osnažiti našu predanost da budemo »žen[e] i muškarci[i] koji temeljito poznaju Sveta pisma«?
- Kako nam proučavanje Svetih pisama pomaže da budemo poslušniji? (Vidi 2. odsjek.) Kako ste primijetili da će vam »riječi... Kristove reči sve što vam je činiti«? (2. Nefi 32:3).
- Koja vam gledišta iz savjeta predsjednika Huntera o tome kako proučavati Sveta pisma mogu pomoći? (Vidi 3. odsjek.) Kako vas je dosljedno proučavanje Svetih pisama uz molitvu blagoslovilo?
- Koje uvide možemo steći iz priče predsjednika Huntera o Spasiteljevom iscjeljenju Jairove kćeri? (Vidi 4. odsjek.) Kako razmišljanje o svega nekoliko stihova poput ovih može obogatiti vaše proučavanje Svetih pisama?
- Kako su Mormonova knjiga i Nauk i savezi pomogli vama da se približite Spasitelju? (Vidi 5. odsjek.) Koji su neki od drugih načina na koje su ove svete zbirke utjecale na vas? Razmotrite da podijelite svoje svjedočanstvo o ovim Svetim pismima s članovima obitelji i drugima.

Povezani stihovi iz Svetih pisama

Jošua 1:8; Mudre izreke 30:5; 1. Nefi 15:23–24; 2. Nefi 3:12; Alma 31:5; 37:44; Helaman 3:29–30; NiS 98:11

Pomoć pri proučavanju

»Čitanje, proučavanje i pomno razmišljanje nisu isto. Čitamo riječi i možemo dobiti ideje. Proučavamo i otkrivamo uzorke i poveznice u Svetim pismima. No kad pomno razmišljamo, pozivamo objavu po Duhu. Za mene, pomno razmišljanje je razmišljanje i molitva nakon čitanja i pažljivo proučavanje Svetih pisama (Henry B. Eyring, »Serve with the Spirit«, *Ensign* ili *Liahona*, studeni 2010., 60).

Napomene

1. »Reading the Scriptures«, *Ensign*, studeni 1979., 65.
2. *The Teachings of Howard W. Hunter*, ur. Clyde J. Williams (1997.), 50.
3. »Reading the Scriptures«, 64.
4. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 53–54.
5. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 51.
6. »Obedience« (govor sa sabora područja Hawaii, 18. lipnja 1978.), 3–5, Church History Library, Salt Lake City; posljednji odlomak nalazi se također u *The Teachings of Howard W. Hunter*, 00(52).
7. »Eternal Investments« (govor za vjeronaučitelje COS-a, 10. veljače 1989.), 3; si.lds.org.
8. »Fear Not, Little Flock« (govor sa Sveučilišta Brigham Young, 14. ožujka 1989.), 2 speeches.byu.edu.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 51–52.
10. »Reading the Scriptures«, 64.
11. »Reading the Scriptures«, 64–65.
12. »The Mission of the Church« (govor sa seminara za regionalne predstavnike, 30. ožujka 1990.), 2.
13. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 54.
14. »The Pillars of Our Faith«, *Ensign*, rujan 1994., 54.
15. »Evidences of the Resurrection«, *Ensign*, svibanj 1983., 16.
16. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 55–56.

Howard i Claire Hunter

Istinska veličina

»Dosljedna nastojanja u malim stvarima svakodnevnog života vode ka istinskoj veličini.«

Iz života Howarda W. Huntera

P redsjednik Howard W. Hunter podučio je da istinska veličina ne dolazi kroz svjetovni uspjeh, nego kroz »tisuće malih djela... služenja i žrtava koje se sastoje od davanja ili gubljenja svog života za druge i za Gospodina«. ¹ Predsjednik Hunter živio je svoj život prema ovom naučavanju. Umjesto da bude u središtu pažnje ili traži odobrenje od drugih, on je obavljao svoja djela služenja i žrtve koja su često prolazila neprimijećeno.

Jedan primjer relativno neprimijećene službe predsjednika Huntera bila je njega i briga o supruzi dok se više od jednog desetljeća borila sa sve lošijim zdravljem. Početkom 1970-ih, Claire Hunter počela je imati glavobolje i gubitak pamćenja. Kasnije je preboljela nekoliko manjih moždanih udara zbog čega joj je bilo teško govoriti ili koristiti svoje ruke. Kada joj je bila potrebna stalna njega, predsjednik Hunter ju je pružao kad god je mogao dok je istovremeno ispunjavao svoje odgovornosti kao apostol. Organizirao je da netko bude s Claire tijekom dana, no on je skrbio o njoj tijekom noći.

Zbog moždanog krvarenja koje je doživjela 1981. godine Claire više nije mogla hodati niti govoriti. Unatoč svemu, predsjednik Hunter povremeno bi ju podigao iz njezinih kolica i čvrsto je držao kako bi zaplesali kao što su to činili ranijih godina.

Nakon što je doživjela druge moždano krvarenje, liječnici su inzistirali da bude smještena u bolnicu, gdje je i ostala posljednjih 18 mjeseci svog života. Tijekom tog vremena, predsjednik Hunter odlazio je u posjet svaki dan osim kada bi putovao zbog crkvenih zaduženja. Kada se vratio, odlazio bi izravno iz zračne luke kako bi bio s njom. Većinu vremena bila je u dubokom snu ili ga nije

prepoznala, no on joj je nastavio govoriti o svojoj ljubavi i brinuo se da joj bude ugodno.

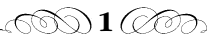
Starješina James E. Faust iz Zbora dvanaestorice apostola kasnije je govorio da je »nježna skrb [predsjednika Huntera] za njegovu ženu Claire više od deset godina njezine bolesti bila jedna od najplemenitijih odanosti muškarca prema ženi koju su mnogi od nas vidjeli za života«.²

Nakon što je predsjednik Hunter preminuo, biografija u časopisu *Ensign* navodila je njegova naučavanja o istinskoj veličini i sažimala kako su ona upravljala njegovim životom.

»Iako bi ga njegova duboka skromnost sprječavala da ikada napravi usporedbu, predsjednik Hunter zadovoljio je svoju vlastitu definiciju veličine. Njegova veličina isplivala je u razdobljima njegovog života daleko od pažnje drugih kada je donosio važne odluke naporno raditi, pokušavati ponovno nakon neuspjeha i pomagati svojim bližnjima. Te osobine odražavale su se u njegovoj čudesnoj sposobnosti da uspije u raznim nastojanjima poput glazbe, prava, poslovanja, međunarodnih odnosa, drvodjelstva, i iznad svega, kao 'dobri i vjerni slug[a]' Gospodinov [Matej 25:21]...

Za četrnaestog predsjednika Crkve, ispunjavanje Gospodinovih svrha došlo je nesebično i prirodno kao i njegova nastojanja kao školaraca, mladog oca, predanog biskupa i neumornog apostola. Gospodinov vinograd, kako je to Howard W. Hunter to vidio, zahtijeva trajno održavanje, a sve što je Učitelj od njega tražio jest da bude 'dobri i vjerni slug[a]'. To je predsjednik Hunter ispunio s istinskom veličinom, sa stalnom pažnjom prema Spasiteljevom primjeru, kojemu je služio do kraja.³

Naučavanja Howarda W. Huntera

Svjetovna definicija veličine često je obmanjujuća i može potaknuti štetne usporedbe.

Mnogi sveti posljednjih dana su sretni i uživaju u mogućnostima koje život pruža. Ipak, brine me što su neki među nama nesretni. Neki od nas smatraju da ne dostižemo svoje očekivane ideale. Posebno se brinem za one koji su pravedno živjeli, ali smatraju – zbog toga što nisu postigli mnogo u svijetu ili u Crkvi što su drugi postigli – da nisu

uspjeli. Svatko od nas želi postići određenu veličinu u ovom životu. I zašto ne bismo? Kako je netko jednom primijetio, u svakome se od nas odvija velika borba sa žudnjom prema nebeskom domu (vidi Hebrejima 11:13–16; NiS 45:11–14).

Shvaćajući tko smo i što možemo postati uvjerava nas da Bogu ništa nije nemoguće. Od kada smo naučili da Isus želi budemo njegovi učenici, s vremenom više učimo o osnovnim načelima evanđelja, podučeni smo težiti savršenstvu. Stoga nam nije novo da govorimo o važnosti postignuća. Teškoće nastaju kada preuveličana očekivanja svijeta izmijene definiciju veličine.

Što je istinska veličina? Što čini osobu velikom?

Živimo u svijetu koji naizgled štuje svoju vlastitu vrstu veličine i proizvodi svoje osobne junake. Nedavno anketiranje mladih u dobi od osamnaest do dvadeset i četiri godine otkrilo je da današnja mladež više voli »snažne, samostalne, uspješne pod svaku cijenu« pojedince i jasno nastoje izgraditi svoj život u luksuzu i »neograničenom bogatstvu«. Tijekom 1950-ih, junaci su uključivali Winstona Churchilla, Alberta Schweitzera, predsjednika Harryja Trumana, kraljicu Elizabetu i Helen Keller – slijepu i gluhu spisateljicu i lektoricu. To su bile osobe koje su ili promijenile tijek povijesti ili su zapamćeni zbog svojih nadahnujućih života. Danas, većina najboljih deset junaka su filmske zvijezde i drugi zabavljači, što upozorava na promjenu u našim stavovima (vidi *U.S. News & World Report*, 22. travnja 1985., str. 44–48).

Istina je da svjetovni heroji ne traju dugo u očima javnosti, no bez obzira, nikada ne nedostaje prvaka i velikih pobjednika. Gotovo svakodnevno slušamo o sportašima koji ruše rekorde, znanstvenicima koji izumljuju čudesne nove uređaje, strojeve i procese; liječnike koji spašavaju živote na nove načine. Stalno smo izloženi iznimno nadarenim glazbenicima i zabavljačima te neobično talentiranim umjetnicima, arhitektima i graditeljima. Časopisi, plakati i televizijske reklame bombardiraju nas sa slikama pojedinaca sa savršenim zubima i besprijekornim izgledom, koji nose modernu odjeću i čine sve što »uspješni« ljudi čine.

Budući da smo stalno izloženi svjetovnoj definiciji *veličine*, razumljivo je da uspoređujemo ono što jesmo i ono što su drugi – ili što

»Istinska veličina [proizlazi iz] tisuće malih djela i zadataka služenja i žrtve koja se sastoje od davanja, ili gubljenja svog života za druge i za Gospodina«

naizgled jesu – kao ono što imamo s onime što imaju drugi. Iako je točno da uspoređivanje može biti korisno i može nas motivirati da ostvarimo mnogo dobrog i poboljšamo svoje živote, često dopuštamo da nepoštene i neprimjerene usporedbe unište našu sreću kada se zbog njih osjećamo neispunjeno, neprimjereno ili neuspješno. Ponekad smo, zbog tih osjećaja, zavedeni u pogrešan smjer i zadržavamo se na našim neuspjesima dok ignoriramo dijelove naših života koji mogu sadržavati sastavnice istinske veličini.⁴

2

Dosljedna nastojanja u malim stvarima svakodnevnog života vode ka istinskoj veličini.

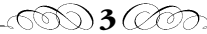
Godine 1905., predsjednik Joseph F. Smith izrekao je ovu duboku izjavu o istinskoj veličini:

»One stvari koje nazivamo iznimnima, čudesnima ili neobičnima mogu stvarati povijest, ali ne stvaraju pravi život.

Zapravo, činiti dobro one stvari koje je Bog odredio da budu zajedničke većini čovječanstva je istinska veličina. Biti uspješan otac ili uspješna majka veći je pothvat nego biti uspješan general ili uspješan državnik« (*Juvenile Instructor*, 15. prosinca 1905., str. 752).

Ova izjava podiže pitanje: Koje je stvari Bog odredio da budu »zajedničke većini čovječanstva«? Zasigurno uključuju stvari koje moraju biti učinjene kako bi netko postao dobar otac ili dobra majka, dobar sin ili dobra kćer, dobar student, dobar cimer ili dobar susjed...

Ulaganje dosljednog truda u malim stvarima svakodnevnog života vodi ka istinskoj veličini. Točnije, to su tisuće malih djela i zadataka služenja i žrtve koja se sastoje od davanja, ili gubljenja svog života za druge i za Gospodina. To uključuje stjecanje spoznaje o našem Ocu na Nebu i evanđelju. Također uključuje dovođenje drugih u vjeru i društvo ovog kraljevstva. Te stvari obično nemaju pažnju ili divljenje svijeta.⁵

Prorok Joseph Smith brinuo se o svakodnevnim zadacima služenja i brige za druge.

Josepha Smitha se općenito ne pamti kao generala, gradonačelnika, arhitekta, urednika ili predsjedničkog kandidata. Sjećamo ga se kao proroka Obnove, čovjeka predanog ljubavi Božjoj i napredovanju njegovog djela. Prorok Joseph bio je svakidašnji kršćanin. Brinuo se o malim stvarima, svakodnevnim zadacima služenja i skrbi za druge. Kao trinaestogodišnji dječak, Lyman O. Littlefield bio je u karavani Sion koja je išla u Missouri. Kasnije je prepričao ovu situaciju malih, no ipak značajnih djela služenja iz života proroka.

»Putovanje je bilo iznimno teško za sve, a tjelesna patnja, popraćena spoznajom o progonstvu naše braće kojima smo putovali u pomoć, prouzročilo je da jednog dana zapadnem u stanje melankolije. Dok se karavana spremala krenuti, ja sam sjeo umoran i neraspoložen pored ceste. Prorok je bio najzaposlenija osoba u kampu, no kada me vidio, odstupio je od velikog tereta drugih dužnosti kako bi djetetu izrekao riječ utjehe. Stavljajući svoju ruku na moju glavu, rekao je: 'Moj dječače, zar ovdje nema prostora za tebe? Ako nema, moramo ga stvoriti.' Ova se situacija duboko urezala u moj um i ni vrijeme ni brige zrelijih godina nisu je izbrisale.« (Iz

»Prorok Joseph bio je svakidašnji kršćanin. Brinuo se o malim stvarima, svakodnevnim zadacima služenja i skrbi za druge.«

George Q. Cannon, *Life of Joseph Smith the Prophet*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1986., str. 344.)

Drugom prigodom, kada je guverner Carlin iz Illinoisa ovlastio šerifa Thomasa Kingu iz okruga Adams i nekolicinu drugih da uHITE proroka i predaju ga glasnicima guvernera Boggsa iz Missourija, šerif King se teško razbolio. Prorok je u Nauvoou odveo šerifa u svoj dom i njegovao ga poput brata četiri dana (ibidem, str. 372.). Mala, ljubazna, ali ipak značajna djela služenja nisu bila povremena za proroka.

Pišući o otvaranju trgovine [proroka Josepha Smitha] u Nauvoou, stariješina George Q. Cannon je zapisao:

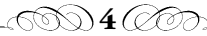
»Prorok nije oklijevao upustiti se u trgovačke i industrijske pot- hvate; evanđelje koje je propovijedao odnosilo se na vremenito spasenje kao i na duhovno uzvišenje; i bio je spreman obaviti svoj dio praktičnog rada. To je činio ne razmišljajući o osobnoj dobiti« (ibidem, str. 385).

A u pismu, prorok je napisao:

»[Red Brick dućan u Nauvoou] je opskrbljen i prepunjen, a ja sam cijeli dan stajao za blagajnom dijeleći namirnice neprekidno kao i bilo koji službenik kojeg ste vidjeli, poslužujući one koji su bili pri- morani otići sa svoje uobičajene božićne i novogodišnje večere jer su trebali malo šećera, melase, groždica itd.; a i da udovoljim sebi jer volim posluživati svece i biti sluga svima, nadajući se da mogu biti uzvišen u vrijeme od Gospoda određeno« (ibidem, str. 386).

O ovom prizoru, George Q. Cannon je izjavio:

»Kakav je prizor ovdje predstavljen! Čovjek kojeg je odabrao Gos- podin da položi temelje njegove Crkve te da bude njezin prorok i predsjednik, uživa i ponosi se poslužujući svoju braću i sestre poput sluge... Joseph nije vidio dana kada nije osjećao da služi Bogu i stječe naklonost Isusa Krista pokazujući ljubaznost i pažnju 'jednome od ovih najmanjih'« (ibidem, str. 386).⁶

Istinska veličina proizlazi iz ustrajnosti u životnim teškoćama i od služenja na načine koji često prolaze neprimjetno.

Biti uspješan tajnik zbora starješina ili zbora učiteljica u Potpor- nom društvu, dobar susjed ili prijatelj koji sluša veliki je dio onoga što znači istinska veličina. Dati sve od sebe unatoč uobičajenim životnim bitkama – i moguće uoči neuspjeha – i nastaviti izdržavati i ustrajati u stalnim životnim teškoćama kada te bitke i zadaci do- prinose napretku i sreći drugih i vlastitom vječnom spasenju – to je istinska veličina.

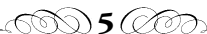
Svatko od nas želi postići određenu veličinu u ovom životu. Mnogi su već ostvarili velike stvari; drugi nastoje postići veličinu. Dopustite mi da vas potaknem da postignete, a u isto vrijeme upamtite tko ste. Nemojte dopustiti da vas iluzija prolazne svjetovne veličinu

prevlada. Mnogi ljudi izgube svoje duše u takvim kušnjama. Vaše dobro ime ne vrijedi prodati – ni za koju cijenu. Prava veličina treba ostati istinita – »odani vjeri koju su naši roditelji cijenili, odani vjeri za koju su mučenici ginuli« (Hymns, 1985., br. 254).

Siguran sam da među nama postoje mnogi veliki, neprimijećeni i zaboravljeni junaci. Govorim o onima među vama koji tiho i dosljedno činite stvari koje trebate činiti. Govorim o onima koji su uvijek tu i uvijek spremni. Govorim o neuobičajenoj odvažnosti majke koja, sat za satom, danju i noću, skrbi za svoje bolesno dijete i ostaje s njim dok je njezin muž na poslu ili u školi. Uključujem one koji dobrovoljno daruju krv ili rade sa starijima. Razmišljam o onima među vama koji vjerno ispunjavate svoje svećeničke i crkvene odgovornosti i o učenicima koji redovito pišu kući kako bi zahvalili svojim roditeljima na njihovoj ljubavi i potpori.

Također govorim o onima koji ulijevaju drugima vjeru i želju da žive evanđelje – onima koji aktivno rade kako bi izgradili i uobličili živote drugih tjelesno, društveno i duhovno. Govorim o onima koji su poštteni, ljubazni i vrijedni u svojim svakodnevnim zadacima, ali koji su također sluge Učitelju i pastiri njegovim ovcama.

Ovime ne mislim umanjiti velika ostvarenja svijeta koji nam je dao toliko mnogo prilika i koji osigurava kulturu, red i uzbuđenje u našim životima. Samo ukazujem na to da se pokušamo jasnije usredotočiti na stvari u životu koje su od najvećeg značaja. Prisjetit ćete se da je Spasitelj rekao: »Tko je najveći među vama, neka vam bude sluga« (Matej 23:11).⁷

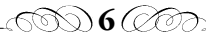

Istinska veličina zahtijeva dosljedne, male i ponekad obične korake tijekom duljeg vremenskog razdoblja.

Svatko je od nas vidio kako pojedinci postaju bogati ili uspješni gotovo trenutačno – gotovo preko noći. No, vjerujem da iako ta vrsta uspjeha može doći nekome bez dugotrajne borbe, ne postoji nešto što se zove trenutna veličina. Ostvarenje istinske veličine jest dugotrajan proces. Može se sastojati od povremenih padova. Konačni rezultat ne mora uvijek biti jasno vidljiv, no čini se da uvijek zahtijeva redovne, dosljedne, male, i ponekad obične i skromne korake tijekom duljeg vremenskog razdoblja. Trebamo upamtiti

da je Gospodin rekao: »Iz onoga što je maleno proizlazi ono što je veliko« (NiS 64:33).

Istinska veličina nikada nije rezultat slučajnog događaja ili jednokratnog napora ili postignuća. Veličina zahtijeva razvoj karaktera. Zahtijeva brojne ispravne odluke u svakodnevnim odabirima između dobra i zla o čemu je starješina Boyd K. Packer govorio kada je rekao: »Tijekom godina ove male odluke biti uvezane zajedno i jasno će pokazati što cijenimo« (*Ensign*, studeni 1980., str. 21). Te će odluke također jasno pokazati što smo.⁸

Uobičajeni zadaci često imaju najveći pozitivni učinak na druge.

Dok procjenjujemo naše živote, važno je da gledamo, ne samo na naša ostvarenja, već i na uvjete u kojima smo radili. Svi smo različiti i jedinstveni; svi smo imali različite početne pozicije u utrci života; svi imamo jedinstvenu kombinaciju talenata i vještina; svi imamo naše vlastite izazove i ograničenja s kojima se natječemo. Stoga, naša procjena nas samih i naših postignuća ne bi trebala uključivati samo količinu, veličinu ili broj naših postignuća, nego, također, i uvjete koji su postojali i učinke koje su naši napori imali na druge.

Ovaj posljednji aspekt naše samoprocjene – učinak naših života na živote drugih – pomoći će nam razumjeti zašto obični, svakidašnji životni rad treba toliko visoko cijeniti. Često su uobičajeni zadaci koje izvršavamo oni koji imaju najveći pozitivni utjecaj na živote drugih, u usporedbi sa stvarima koje svijet često povezuje s veličinom.⁹

Činiti stvari koje je Bog odredio da su važne vodit će k istinskoj veličini.

Čini mi se da je vrsta veličine kakvoj bi naš Otac na Nebu želio da težimo u dosegu svih koji su u mreži evanđelja. Imamo neograničen broj mogućnosti učiniti mnogo jednostavnih i manjih stvari koje će nas u konačnici učiniti izvrsnima. Onima koji su posvetili svoje živote služanju i žrtvi za svoje obitelji, za druge, i za Gospodina, najbolji je savjet da učine više toga istoga.

Onima koji poboljšavaju djelo Gospodnje na toliko mnogo tihih, ali ipak značajnih načina, onima koji su sol zemlje, snaga svijeta i kralježnica svakog naroda – vama bih jednostavno iskazao svoje divljenje. Ako ustrajete do kraja i ako ste vrijedni u svjedočanstvu o Isusu, ostvarit ćete istinsku veličinu i jednog ćete dana živjeti u nazočnosti našeg Oca na Nebu.

Kako je predsjednik Joseph F. Smith rekao: »Nemojmo pokušavati zamijeniti istinski život umjetnim« (*Juvenile Instructor*, 15. prosinca 1905., str. 753). Upamtimo da čineći stvari koje su bile određene od Boga kao važne, potrebne i neophodne, iako ih svijet može smatrati nevažnima i beznačajnima, naposljetku će dovesti do prave veličine.

Trebamo nastojati upamtiti riječi apostola Pavla, naročito ako smo nesretni s našim životima i osjećamo da nismo ostvarili neki oblik veličine. Napisao je:

»Naša nam sadašnja ali kratkotrajna i mala nevolja donosi izvanredno veliku i vječnu slavu,

nama koji ne smjeramo na vidljivo, nego na nevidljivo, jer je vidljivo prolazno, a nevidljivo je vječno« (2 Korinćanima. 4:17–18).

Male su stvari značajne. Nemojmo pamtit samo iznos novca koji su ponudili farizeji već udovičinog novčića, ne moći i snage filistin-ske vojske već Davidove hrabrosti i njegovog uvjerenja.

Nikada se ne bismo smjeli obeshrabriti u onim dnevnim zadacima koje je Bog odredio da budu »zajednički većini«. ¹⁰

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- Zašto smo ponekada nesigurni oko toga što je prava veličina? (Vidi 1. odsjek.) Zašto svjetovna definicija veličine dovodi do toga da se neki ljudi osjećaju neispunjeno i nesretno?
- Kako se definicija predsjednika Huntera o istinskoj veličini razlikuje od svjetovne? (Vidi 2. odsjek.) Kako vam ova definicija istinske veličine može pomoći u vašem životu? Razmislite o nekim određenim »malim stvarima« kojima bi bilo dobro posvetiti više vremena i pažnje.

- Što vas zadivljuje u malim djelima služenja Josepha Smitha, navedenim u 3. odsjeku? Koja su vas neka mala djela služenja blagosloвила?
- Ponovite primjere iz 4. odsjeka o tome što čini istinsku veličinu. Kako ste vidjeli da ljudi pokazuju istinsku veličinu na ove načine?
- Što možemo naučiti iz naučavanja iz 5. odsjeka o tome kako postići istinsku veličinu?
- Koji su neki od primjera »uobičajeni[h] zada[taka] koje izvršavamo... koji imaju najveći pozitivni utjecaj na živote drugih?« (Vidi 6. odsjek.)
- Razmislite o riječima predsjednika Huntera iz 7. odsjeka. Kako služenje i žrtvovanje vode do istinske veličine? Kako nam biti »vrijedni u svjedočanstvu o Isusu« pomaže ostvariti istinsku veličinu?

Povezani stihovi iz Svetih pisama

1 Samuel 16:7; 1 Timoteju 4:12; Mosija 2:17; Alma 17:24–25; 37:6; Moroni 10:32; NiS 12:8; 59:23; 76:5–6; 88:125

Pomoć pri podučavanju

»Dok se u molitvi priprema podučavate možete biti vođeni naglasiti određena načela. Možda ćete steći razumijevanje kako najbolje predstaviti određene zamisli. Možda ćete otkriti primjere, ogledne lekcije i nadahnjujuće priče u jednostavnim životnim aktivnostima. Možda ćete osjetiti poticaj pozvati neku određenu osobu da vam pomogne u nastavi. Možda ćete se sjetiti osobnog iskustva kojeg možete ispričati drugima« (*Podučavanje, nema većeg poziva* [1999.], 48).

Napomene

1. »What Is True Greatness?« *Ensign*, rujan 1987., 71.
2. James E. Faust, »Howard W. Hunter: Man of God«, *Ensign*, travanj 1995., 28.
3. »President Howard W. Hunter: The Lord's 'Good and Faithful Servant'«, *Ensign*, travanj 1995., 9, 16.
4. »What Is True Greatness?« 70.
5. »What Is True Greatness?« 70–71.
6. »What Is True Greatness?« 71.
7. »What Is True Greatness?« 71–72.
8. »What Is True Greatness?« 72.
9. »What Is True Greatness?« 72.
10. »What Is True Greatness?« 72.

*»Svatko bi od nas trebao opetovano čitati usporedbu o izgubljenoj ovcí...
Nadam se da će poruka iz te usporedbe biti urezana u srca svakoga od nas.«*

Vratite se i gostite se trpezom Gospodnjom

*»Posegnite za manje aktivnima i osjetite radost
koja će doći vama i onima kojima pomognete.«*

Iz života Howarda W. Huntera

Dan nakon što je Howard W. Hunter postao predsjednik Crkve, uputio je ovaj brižan poziv članovima Crkve koji nisu aktivno sudjelovali.

»Onima prema kojima je učinjen prijestup ili su uvrijeđeni, kažemo, vratite se. Onima koji su povrijeđeni, koji se bore ili plaše, kažemo, dopustite nam da stanemo uz vas i posušimo vaše suze. Onima koji su u nedoumici ili napadnuti sa svih strana, kažemo, dođite Bogu sve istine i Crkvi stalne objave. Vratite se. Pridružite nam se. Nastavite. Vjerujte. Sve je dobro, i bit će dobro. Blagujte s trpeze koju je pred vas prostrla Crkva Isusa Krista svetaca posljednjih dana i nastojte slijediti Dobrog Pastira koji vam ju je omogućio. Imajte nade, koristite vjeru, primite – i udijelite – dobrotvornost, čistu Kristovu ljubav.«¹

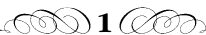
Na svom prvom govoru na općem saboru kao predsjednik Crkve nekoliko mjeseci kasnije, predsjednik Hunter je rekao da je pod dojmom da nastavi tim tonom. »Vratite se«, ponovio je. »Shvatite doslovno [Spasitelj] poziv: 'Dođi, slijedi me...' On je jedini sigurni put, on je svjetlost svijeta.«²

Tijekom svog života, predsjednik Hunter pomogao je mnogim članovima Crkve da se vrate u aktivnost. Navodeći takvo iskustvo iz ranog djetinjstva, rekao je:

»Biskup iz mog odjela zadužio me je kao učitelja odjela bratu koji se hvalio da je bio najstariji đakon u Crkvi. Kućno učiteljstvo u to se vrijeme nazivalo učiteljstvo odjela. Njegov je problem bio što je nedjeljom

volio igrati golf. Bilo je obeshrabrujuće sastajati se s njim i njegovom suprugom iz mjeseca u mjesec bez očitog napretka. No naposljetku, rečena mu je prava riječ i to je ga je dirnulo. Riječ je bila *savez*. Pitali smo ga: ‘Što tebi znači savez krštenja?’ Njegov se izraz promijenio, i po prvi smo put vidjeli njegovu ozbiljnu stranu. Naposljetku je došao na naše lekcije, odrekao se golfa i odveo svoju ženu u hram.«³

Naučavanja Howarda W. Huntera

Usporedba o izgubljenoj ovci podučava nas da tražimo one koji su izgubljeni.

Prvo je predsjedništvo [uputilo] članstvu Crkve značajan poziv...:

»Oni koji su prestali s aktivnošću i koji su postali kritičari, kažemo: ‘Vratite se. Vratite se i gostite se trpezom Gospodnjom, te okusite ponovno slatke i ukusne plodove društva sa svecima.’

Uvjereni smo da mnogi čeznu za povratkom, ali bi im bilo čudno da to učine. Uvjeravamo vas da ćete pronaći otvorene ruke da vas prime i voljne dlanove da vam pomognu« (*Ensign*, ožujak 1986., str. 88).

Smatram da smo svi bili dojmjeni ovim velikodušnim apelom srodnim onome što je prorok Alma izjavio u Mormonovoj knjizi vezano uz poziv koji je uputio Gospod. Rekao je:

»Gle, šalje on poziv svim ljudima, jer milosrdne su ruke pružene njima, i govori: Obratite se i primit ću vas.

Da, govori: Dođite k meni, i okusit ćete ploda sa stabla života, da, jest ćete kruha i piti vode života besplatno.

Da, dođite k meni, i radajte djelima pravednosti« (Alma 5:33–35).

Svatko od nas trebao bi čitati i ponovno čitati usporedbu o izgubljenoj ovci nađenoj u petnaestom poglavlju Luke, počevši s četvrtim stihom:

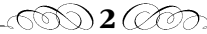
»Tko od vas, ako ima sto ovaca pa izgubi jednu, ne ostavi u pustinji devedeset i devet i ne ide za izgubljenom dok je ne nađe?

A kad je nađe, stavi je, pun veselja, na svoja ramena

te, čim dođe kući, pozove prijatelje i susjede pa im rekne: ‘Radujte se sa mnom, jer sam našao svoj izgubljenju ovcu’« [Luka 15:4–6]...

Prorok Joseph Smith značajno je izmijenio jedan stih u prijevodu Josepha Smitha. Piše: »Tko od vas, ako ima sto ovaca pa izgubi jednu, ne ostavi u devedeset i devet *i ne ide u pustinju za izgubljenom*, dok je ne nađe?» (JST, Luka 15:4; kurziv nadodan.)

Prijevod navodi da pastir ostavlja svoje sigurno stado ide u pustinju – to jest, ide u svijet po onu koja ja izgubljena. Izgubljena od čega? Izgubljena od stada gdje je zaštita i sigurnost. Nadam se da će poruka iz te usporedbe biti urezana u srca svakoga od nas.⁴

Gospod očekuje od nas da budemo njegovi pomoćni pastiri i vratimo one koji se bore ili su izgubljeni.

Što bismo mi trebali učiniti da pomognemo onima koji su izgubili svoj put u pustinji?

Zbog onoga što je Učitelj rekao o ostavljanju devedeset i deve odlaska u pustinju da tražimo onu koja je izgubljena, i zbog poziva Prvog predsjedništva onima koji su prestali s aktivnošću ili su bili kritičari da se »vrate«, pozivamo vas da budete uključeni u spašavanje duša. Posegnite prema manje aktivnima i osjetite radost koja će doći vama i onima kojima pomognete ukoliko vi i oni sudjelujete u upućivanju poziva da se vrate i blaguju s trpeze Gospodnje.

Gospod, naš Dobri Pastir, očekuje od nas da budemo njegovi pomoćni pastiri i vratimo one koji se bore ili su izgubljeni. Mi vam ne možemo reći kako to učiniti, ali kada se uključite i tražite nadahnuće, uspjeh će rezultirati iz vaših napora u vašim područjima..., okolima i odjelima. Neki okoli odgovorili su na prethodne molbe i imali su čudesan uspjeh.

Riječi poznate crkvene pjesme sadrže Spasiteljev poziv nama:

*Čuj, on ih gorljivo zove
i nježno moli nas sve:
»Zar ovce tražiti nećeš
od mene odlutale?«*

A ta pjesma, često pjevana, navodi koji bi trebao biti naš odgovor:

*»Uči nas svojemu radu;
ljubav nam daj duboku.*

*U pustinju nas pošalji,
po ovce što lutaju.»*

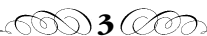
(*Hymns*, 1985., br. 221.)

Ako to učinimo, doći će nam vječni blagoslovi.⁵

Tražiti izgubljene, zalutale i zanemarene, Gospodnji je posao... Molitveni poziv Alme dobar je podsjetnik svetosti našeg zadatka:

»O Gospode, udijeli nam da uspjeha imadnemo privodeći ih ponovno k tebi u Kristu.

Gle, o Gospode, dragocjene su duše njihove« [Alma 31:34–35].⁶

Naš je velebni cilj pomoći ljudima vratiti se u Božju nazočnost.

Tijekom godina Crkva je napravila neke ogromne napore kako bi vratila one koji su manje aktivni... I kojim povodom? Za spasenje duša naše braće i sestara te brigu da oni imaju uredbe uzvišenja.

Dok sam služio kao predsjednik okola u području Los Angelesa, moji savjetnici i ja pitali smo naše biskupe da pažljivo odaberu četiri do pet parova koji su željeli nastaviti svoje napredovanje u Crkvi. Neki su bili manje aktivni, drugi novi obraćenici – no bili su motivirani duhovno napredovati. Okupili smo ih zajedno u razred okola i podučili ih evanđelju. Umjesto da naglasimo hram, naglasili smo bolji odnos s našim Ocem na Nebu i njegovim Sinom, Isusom Kristom. Naš pažljivi proces odabira osigurao je uspjeh i većina je ovih parova postala aktivna i otišla u hram.

Dopustite da podijelim [još jedno] iskustvo... Imali smo brata u jednom odjelu koji nije htio pohađati nijedan sastanak. Njegova žena nije bila članica. Bila je donekle neprijateljski raspoložena, stoga im nismo kući slali učitelje. Biskup je pristupio ovom bratu govoreći mu da brat ima odnos sa Spasiteljem koji je trebao proširiti i povećati. Brat je biskupu objasnio problem s njegovom ženom koja nije bila članica, pa je biskup razgovarao s njom, naglašavajući isti pristup – odnos s Gospodom koji je trebalo proširiti. Još uvijek nije bila susretljiva, no bilo joj je drago naučiti da sveci posljednjih dana vjeruju u Krista i naposljetku je spustila dio svog obrambenog zida.

»O Gospode, udijeli nam da uspjeha imadnemo privodeći ih ponovno k tebi u Kristu. Gle, o Gospode, dragocjene su duše njihove« (Alma 31:34–35).

Uspjeh nije došao odmah, ali oni koji su posjetili dom nastavili su naglašavati odnos tog para s Gospodinom. S vremenom je postala prijateljski raspoložena, a na koncu je došla u razred okola koji su podučavali članovi velikog vijeća. Naglasili smo savez koji osoba sklapa prilikom krštenja i druge saveze. Naposljetku je i ona postala članica Crkve, a on produktivan vođa u svećeništvu...

Impresioniran sam izjavom na naslovnici Mormonove knjige koja opisuje svrhu te svete knjige: »Da [dom Izraelov u posljednje dane] upozna *saveze Gospodnje*« (kurziv nadodan). To je bio naglasak koji smo mi kao predsjedništvo okola osjetili prema onima koji su manje aktivni. Pokušali smo ih zamoliti zasnovano na važnosti saveza koje su imali s Gospodom; zatim smo ih podučili o važnosti saveza krštenja i dodatnih saveza koje mogu imati koji bi ih ujedinili kao vječnu obitelj.⁷

Cijela svrha toga da Crkva glatko djeluje na lokalnoj razini jest da kvalificira pojedince da se vrate u Božju nazočnost. To se može postići samo primanjem uredbi i sklapanjem saveza u hramu.⁸

Uredotočenost naših nastojanja je učiniti da sklapanje spasonosnih saveza i uredbi evanđelja bude dostupno cijelom čovječanstvu: nečlanovima kroz misionarsko djelo, manje aktivnima kroz prijateljstvo i napore aktivacije; aktivnima kroz sudjelovanje i služenje u Crkvi,

a onima koji su prošli s druge strane vela kroz djelo otkupljenja za mrtve.⁹

Mi idemo prema jednom cilju za svakog pojedinog člana Crkve. To je da svi prime uredbe evanđelja i sklope saveze s našim Nebeskim Ocem kako bi se mogli vratiti u njegovu nazočnost. To je naš velebni cilj. Uredbe i savezi su sredstva za postizanje božanske prirode koja će nas ponovno vratiti u njegovu nazočnost...

Imajte na umu svrhu: pozvati sve da dođu Kristu.

Svjedočim, moja braćo i sestre, o njegovoj božanskoj prirodi i moći da spasi one koji će mu pristupiti sa srcem skršenim i duhom raskajanim. Kroz uredbe i njegov Sveti Duh, svaki pojedinac može postati čist.¹⁰

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- Predsjednik Hunter potiče svakog člana Crkve da pročita i ponovno pročita usporedbu o izgubljenoj ovcu (vidi 1. odsjek; Luka 15:4–7). Koje poruke primete iz te usporedbe i drugih naučavanja u prvom odsjeku? Razmotrite kako ta učenja mogu voditi vas dok služite u Crkvi.
- Koja je naša odgovornost kao Gospodinovih pomoćnih pastira? (Vidi 2. odsjek.) Kako možemo pomoći ljudima da se vrate u crkvenu aktivnost? Kako ste vi (ili netko koga poznajete) bili blagoslovljeni osobom koja je posegnula prema vama kada ste bili u teškoći ili izgubljeni?
- Što možemo naučiti iz iskustava koje predsjednik Hunter navodi u 3. odsjeku? Kako može naglasak na saveze pomoći članovima Crkve vratiti se u aktivnost?

Povezani stihovi iz Svetih pisama

Ezekiel 34:1–16; Luka 15:11–32; Ivan 10:1–16, 26–28; 13:35; 1 Ivanova 1:7; Mosija 18:8–10; Helaman 6:3; 3. Nefi 18:32; Moroni 6:4–6; NiS 38:24

Pomoć pri proučavanju

Načelo je istina koja vodi naše odluke i djela. »Dok čitate, upitajte se: 'Koja se evanđeoska načela poučavaju u ovom poglavlju? Kako ih mogu primijeniti u svom životu?'« (*Podučavanje, nema većeg poziva* [1999.], 17).

Napomene

1. Jay M. Todd, »President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church«, *Ensign*, srpanj 1994., 5.
2. »Exceeding Great and Precious Promises«, *Ensign*, studeni 1994., 8.
3. »Make Us Thy True Undershepherds«, *Ensign*, rujan 1986., 9.
4. »Make Us Thy True Undershepherds«, 7–8.
5. »Make Us Thy True Undershepherds«, 9.
6. »The Mission of the Church« (govor sa seminara za regionalne predstavnike, 30. ožujka 1990.), 4.
7. »Make Us Thy True Undershepherds«, 8–9.
8. *The Teachings of Howard W. Hunter*, uredio Clyde J. Williams (1997.), 218.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 245–246.
10. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 218.

Hram Mesa Arizona, u kojem je Predsjednik Howard W. Hunter zapečaćen za svoje roditelje 1953. godine.

Hram – veliki simbol našeg članstva

*»Najdublja želja mog srca je da svaki član
Crkve bude dostojan ulaska u hram.«*

Iz života Howarda W. Huntera

Majka Howarda W. Huntera bila je vjerna članica Crkve tijekom svojeg života, ali njegov se otac nije krstio sve dok Howard nije navršio 19 godina. Mnogo godina kasnije, kada je Howard bio predsjednik okola u Kaliforniji, članovi okola doputovali su u hram Mesa Arizona kako bi činili hramsko djelo. Prije početka zasjedanja, predsjednik hrama upitao ga je da se obrati okupljenima u kapeli. Bio je to 46. rođendan predsjednika Huntera. Kasnije je o tom iskustvu napisao:

»Dok sam govorio kongregaciji... moj otac i majka ušli su u kapelu odjeveni u bijelo. Uopće nisam znao da se moj otac priprema za svoje hramske blagoslove, iako je majka već neko vrijeme bila uzbuđena oko toga. Tako su me preplavili osjećaji da nisam mogao nastaviti govoriti. Predsjednik Pierce [predsjednik hrama] je stao uz mene i objasnio razlog moje smetenosti. Kada su moji otac i majka ušli u hram toga jutra, zamolili su predsjednika da mi ne spominje kako su ondje jer su željeli da to bude rođendansko iznenađenje. Bio je to rođendan koji nikada neću zaboraviti jer su tog dana oni podareni, a ja sam imao povlasticu svjedočiti njihovom pečačenju, nakon čega sam se ja zapečatio za njih.«¹

Nakon malo više od 40 godina, kada je Howard W. Hunter dao svoju prvu izjavu za javnost kao predsjednik Crkve, jedna od njegovih prvih poruka bila je da članovi traže hramske blagoslove većom predanošću.² Nastavio je naglašavati tu poruku tijekom svoje službe

kao predsjednika. Govoreći na mjestu izgradnje hrama Nauvoo u lipnju 1994. godine, rekao je:

»Ranije ovoga mjeseca započeo sam svoje službeništvo izražavajući duboku želju da sve više i više članova Crkve postanu dostojni hrama. Kao u dane [Josepha Smitha], dostojni i podareni članovi ključ su izgradnje kraljevstva na čitavom svijetu. Hramska dostojnost osigurava da su naši životi u skladu s voljom Gospodina, a mi se usklađujemo s primanjem njegovog vodstva u našim životima.«³

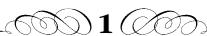
Nekoliko mjeseci kasnije, u siječnju 1995. godine, posljednja javna aktivnost predsjednika Huntera bila je posveta hrama Bountiful Utah. U molitvi posvećenja zamolio je da blagoslovi hrama obogate živote svih koji u njega uđu:

»Ponizno se molimo da ćeš prihvatiti ovo zdanje i izliti svoje blagoslove na nj. Neka tvoj duh bude prisutan u njemu i vodi sve one koji u njemu služe u tome, da svetost prevlada u svakoj prostoriji. Neka su svi koji ulaze neokaljanih ruku i čistih srdaca. Neka budu izgrađeni u svojoj vjeri i neka odlaze s osjećajem mira, slaveći tvoje sveto ime...

Neka ovaj dom pruži duh mira svima koji će zamjećivati njegovu veličanstvenost, a naročito onima koji ulaze vršiti svoje svete uredbe i iza vela izvoditi djelo za svoje bližnje. Neka osjete tvoju božansku ljubav i milosrđe. Neka postanu povlašteni reći, kao što je i psalmist iz davnina: 'Priatelj moj... s kojim sam slatko drugovao, i složno hodismo u Domu Božjemu u društvu.'

Dok posvećujemo ovo sveto zdanje, mi ponovno posvećujemo svoje živote tebi i tvome djelu.«⁴

Naučavanja Howarda W. Huntera

Potaknuti smo uspostaviti hram kao veliki simbol našeg članstva.

U vrijeme mojeg poziva ovu svetu službu [predsjednik Crkve], poziv je upućen svim članovima Crkve kako bi se uspostavio hram Gospodnji kao veliki simbol njihovog članstva i uzvišenog okruženja za njihove najviše svete saveze.

Kada razmišljam o hramu sjetim se ovih riječi:

»Hram je mjesto poduke gdje se otkrivaju duboke istine o kraljevstvu Božjem. To je mjesto gdje se umovi mogu usredotočiti na ono duhovno, a brige svijeta mogu se odložiti. U hramu sklapamo saveze da ćemo obdržavati zakone Božje, a dana su nam obećanja, uvjetovana uvijek s našom vjernošću, što se proteže u vječnost« (*The Priesthood and You*, Melchizedek Priesthood Lessons—1966., Salt Lake City: Crkva Isusa Krista svetaca posljednjih dana, 1966., str. 293).

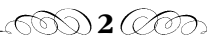
Upravo je sam Gospodin taj koji je u svojim objavama koje nam je dao učinio hram velikim simbolom za članove Crkve. Sjetite se stavova i pravednog ponašanja koje nam je Gospodin istaknuo u savjetu što ga je dao svecima u Kirtlandu preko proroka Josepha Smitha dok su se pripremali za izgradnju hrama. Taj se savjet još uvijek može primijeniti:

»Sredite se; pripremite sve što je potrebno; i utemeljite dom, to jest dom molitve, dom posta, dom vjere, dom znanja, dom slave, dom reda, dom Božji« (NiS 88:119). Odražavaju li uistinu ti stavovi i ponašanja ono što svatko od nas želi i nastoji postati?...

Kako bi hram uistinu bio simbol za nas, moramo to i željeti. Trebamo živjeti dostojno kako bismo ušli u hram. Moramo obdržavati zapovijedi svoga Gospodina. Ako svojim životom možemo slijediti Učitelja te njegova podučavanja i primjer shvatiti kao glavni uzorak za naš vlastiti, neće biti teško biti dostojnima hrama, dosljednima i odanima na svakoj stazi života jer ćemo biti predani jedinom, svetom mjerilu ponašanja i uvjerenja. Bilo da smo kod kuće ili na tržnici, u školi ili kada je vrijeme škole daleko iza nas, bilo da djelujemo potpuno sami ili na koncertu s mnoštvom drugih ljudi, naš će smjer biti jasan, a naša će mjerila biti očigledna.

Sposobnost držati se nečijih načela, živjeti s integritetom i vjerno sukladno tim uvjerenjima – to je ono što je važno. Ta odanost istinskom načelu – u našim životima, domovima i obiteljima te na svim mjestima gdje susrećemo druge ljude i utječemo na njih – ona je ono što Bog na kraju krajeva traži od nas. Ona zahtijeva predanost – predanost svom dušom, koju ćemo duboko održavati i vječno njegovati, prema načelima koja znamo da su istinita u zapovijedima danima od Boga. Ako ćemo biti istiniti i vjerni načelima Gospodnjim, tada

ćemo uvijek biti dostojni hrama, a Gospodin i njegovi sveti hramovi postat će veliki simboli našeg učenja s njim.⁵

Svatko od nas treba težiti biti dostojan primiti hramsku preporuku.

Najdublja želja mog srca je da svaki član Crkve bude dostojan ulaska u hram. Gospodinu bi bilo drago kad bi svaki odrasli član bio dostojan – i nosio – važeću hramsku preporuku. Ono što moramo činiti i ne činiti da bismo bili dostojni hramske preporuke upravo je to što osigurava da budemo sretni kao pojedinci i kao obitelji.⁶

Naš je Nebeski Otac jasno izložio kako oni koji ulaze u hram moraju biti čisti i oslobođeni od grijeha svijeta. Rekao je: »A ukoliko mi narod moj sagradi dom u ime Gospodnje, i ne dopusti da išta nečisto uđe u nj kako se on ne bi okaljao, slava će moja počiniti na njemu... No, okalja li se on, neću ući u nj, i slava moja neće biti ondje, jer ja ne želim dolaziti u hramove neposvećene« (NiS 97:15, 17).

Moglo bi vam biti zanimljivo znati da je predsjednik Crkve nekada potpisivao svaku hramsku preporuku. Toliko su prvi predsjednici držali važnom dostojnost za ulazak u hram. Godine 1891. odgovornost je stavljena na biskupe i predsjednike okola, koji vam postavljaju nekoliko pitanja o vašoj dostojnosti kako biste se osposobili za hramsku preporuku. Trebali biste znati što se očekuje od vas kako biste se mogli osposobiti za hramsku preporuku.

Morate vjerovati u Boga, Vječnoga Oca, i u njegova Sina Isusa Krista te u Duha Svetoga. Moramo vjerovati da je to njihovo sveto i božansko djelo. Potičemo vas da svakodnevno radite na izgradnji svojeg svjedočanstva o našem Nebeskom Ocu i Gospodinu Isusu Kristu. Duh koji osjećate jest Duh Sveti koji vam svjedoči o njihovoj stvarnosti. Kasnije, u hramu, doznat ćete više o Božanstvu kroz objavljene upute i uredbe.

Morate podržati vrhovne i mjesne autoritete Crkve. Kad podignete svoju ruku pod pravim kutom kada se izgovaraju imena tih vođa, time dajete do znanja kako ćete ih podržati u njihovim odgovornostima i savjetu koji vam daju.

»Biskupi i predsjednici okola... postavljaju vam nekoliko pitanja u vezi s vašom dostojnošću da biste se osposobili za hramsku preporuku.«

To nije vježba odavanja počasti onima koje je Gospodin pozvao da predsjedaju. Upravo suprotno, to je priznavanje činjenice da je Bog pozvao proroke, vidiocce i objavitelje te druge kao vrhovne autoritete. To je predanost da ćete slijediti upute predsjedavajućih dužnosnika Crkve. Isto ćete tako osjećati odanost prema biskupu i predsjedniku okola te drugim crkvenim vođama. Nesposobnost podržati one na vlasti nije u skladu sa služenjem u hramu.

Morate biti moralno čisti za ulazak u sveti hram. Zakon čudoredne čistoće od vas zahtijeva uzdržavanje od seksualnog odnosa s bilo kime, osim s mužem ili ženom. Osobito vas potičemo da se čuvate poticaja Sotone da okaljate svoju moralnu čistoću.

Morate nastojati da se ništa u vašem odnosu s članovima obitelji ne nalazi izvan naučavanja Crkve. Posebice potičemo [mlade] da slušaju [svoje] roditelje u pravednosti. Roditelji moraju biti na oprezu i brinuti se da njihov odnos s članovima obitelji bude u skladu s naučavanjima evanđelja te da nikada ne uključuje nasilje ili zanemarivanje.

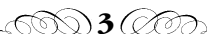
Za ulazak u hram morate biti poštteni u ophođenju s drugima. Kao sveci posljednjih dana naša je sveta obveza da nikada ne budemo

licemjerni ili nepošteni. Naš temeljni integritet je na kocki kada kršimo taj savez.

Da biste se osposobili za hramsku preporuku, trebate nastojati činiti svoje dužnosti u crkvi, prisustvovati na sakramentalnim sastancima, sastancima svećeništva te drugim sastancima. Također, morate nastojati obdržavati pravila, zakone i zapovijedi evanđelja. Naučite... prihvaćati pozive i druge odgovornosti koje vam dolaze. Budite aktivni sudionici u svojim odjelima i ograncima te onaj na koga se vaši vođe mogu osloniti.

Za ulazak u hram morate biti puni platitelj desetine te živjeti Riječ mudrosti. Te dvije zapovijedi, jednostavne u svojoj uputi, no vrlo važne za naš duhovni rast, bitne su za potvrđivanje naše osobne dostojnosti. Opažanje tijekom godina pokazalo je da su oni koji vjerno plaćaju svoju desetinu i obdržavaju Riječ mudrosti obično vjerni u svemu drugom što se tiče ulaska u sveti hram.

Ovo nisu stvari koje se smiju shvatiti olako. Jednom kada postanemo dostojni ulaska u hram, izvest ćemo najsvetije uredbe koje se poslužuju na zemlji. Te su uredbe u vezi sa stvarima vječnosti.⁷

Činjenje hramskog djela pribavlja velike blagoslove pojedincima i obiteljima.

Kakve li veličanstvene stvari za nas što imamo povlasticu odlaska u hram po vlastite blagoslove. A tada, nakon odlaska u hram po vlastite blagoslove, kakva li je veličanstvena povlastica činiti djelo za one koji su umrli prije nas. Taj aspekt hramskog djela jest nesebično djelo. Pa ipak, kada god činimo hramsko djelo za druge, jedan nam se blagoslov vraća. Iako nas ne treba iznenađivati da Gospodin želi da njegovu ljudi postanu ljudi koji će odlaziti u hram...

Nemojmo odlaziti samo radi naših dragih pokojnika, nego odlazimo i radi osobnog blagoslova hramskog štovanja, radi svetosti i sigurnosti koje se daju unutar tih posvećenih zidova. Kada odlazimo u hram, mi bogatije i dublje učimo o svrsi života i važnosti pomirbene žrtve Gospodina Isusa Krista. Učinimo hram sa svojim hramskim štovanjem, hramskim savezima i hramskim brakom svojim krajnjim zemaljskim ciljem i najvećim smrtničkim iskustvom.⁸

Nekoliko stvari postižemo svojim prisustvovanjem u hramu – suglasni smo s uputama od Gospodina za ostvarivanjem vlastitih uredbi, blagoslivljamo obitelj vršeći uredbe pečačenja te dijelimo svoje blagoslove s drugima čineći za njih ono što ne mogu sami za sebe. Osim toga, podižemo vlastite misli, približavamo se Gospodinu, cijenimo svećeništvo i činimo svoje živote duhovnijima.⁹

Dok prisustvujemo u hramu, mi primamo osobne blagoslove. Komentirajući kako prisutnost u hramu blagoslivlja naše živote, starješina John A. Widtsoe je izjavio:

»Hramsko djelo... pruža predivne prilike za održavanje našeg duhovnog znanja i snage živima... Snažna perspektiva vječnosti otkriva nam se u svetim hramovima; vidimo vrijeme od njegovog beskrajnog početka do beskonačnog kraja; i drama vječnoga života se odvija pred našim očima. Tada jasnije vidim svoje mjesto usred stvari svemira, svoje mjesto među svrhama Božjim; sposobniji sam staviti sebe ondje gdje pripadam, sposobniji sam vrednovati i vagati, razdvajati i organizirati zajedničke, uobičajene dužnosti u svom životu, tako da male stvari neće ugnjetavati ili mi zaklanjati moje viđenje većih stvari koje nam je Bog dao« (u Conference Report, travanj 1922., str. 97– 98).¹⁰

Razmotrite veličanstvena naučavanja u velikoj molitvi posvećenja hrama Kirtland, molitvi za koju je prorok Joseph Smith rekao da mu je dana kroz objavu. Ova molitva nastavlja davati odgovor nama osobno, nama kao obiteljima te nama kao narodu zbog svećeničke moći koju nam je Gospodin dao u svojim svetim hramovima.

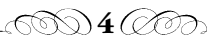
»A sad, Oče Sveti«, molio je prorok Joseph Smith, »molimo te da pomogneš nama, narodu svojem, milošću svojom, u sazivanju svečanog zborovanja našega da se ono održi na čast tvoju i božansko zadovoljstvo tvoje.

Da se slava tvoja spusti na narod tvoj...

I molimo te, Oče Sveti, da sluge tvoji pođu iz doma ovoga naoružani moću tvojom, i da ime tvoje bude na njima, a slava tvoja oko njih, i anđeli tvoji da se brinu za njih« [NiS 109:10–12, 22].¹¹

Odlazak u hram stvara duhovnost. On (odlazak), jedan je od najboljih programa Crkve za razvoj duhovnosti. To će obratiti srca

djece k očevima i srca očeva k djeci svojoj (Malahija 4:6). Time se promiče obiteljska solidarnost i jedinstvo.¹²

Požurimo stoga u hram.

Podijelimo sa svojom djecom duhovne osjećaje koje smo imali u hramu. I podučavajmo ih iskrenije i ugodnije o onome što možemo primjereno reći o svrhama doma Gospodnjeg. Držite sliku hrama u svom domu da je vaša djeca mogu vidjeti. Podučavajte ih o svrhama doma Gospodnjeg. Neka od najranije dobi planiraju da odu tamo i da ostanu dostojni tog blagoslova. Pripremajmo svakog misionara za dostojan odlazak u hram i učinimo to iskustvo još većim vrhuncem od primanja poziva na misiju. Planirajmo, podučavajmo i molimo našu djecu da se vjenčaju u domu Gospodnjem. Ponovo utvrdimo bodrije nego što smo to ikad prije učinili da je važno gdje se vjenčamo i s kojom vlasti smo proglašeni mužem i ženom.¹³

Gospodinu je milo što naši mladi dostojno odlaze u hram i vrše zastupnička krštenja za one koji nisu imali priliku biti kršteni za vrijeme života. Gospodinu je milo kada dostojno odlazimo u hram kako bismo sklopili osobne saveze s njim te se zapečatili kao parovi i kao obitelji. Gospodinu je milo kada dostojno odlazimo u hram i vršimo te iste spasonosne uredbe za one koji su umrli, od kojih mnogi željno iščekuju dovršenje tih uredbi u njihovo ime.¹⁴

One koji nisu primili svoje hramske blagoslove ili one koji nemaju važeću hramsku preporuku potičem vas da u poniznosti i ljubavi djelujete prema danu kada ćete moći ući u dom Gospodnji. Onima koji su vjerni svojim savezima dao je ovo obećanje: »A poslušaj li narod moj glas moj i glas slugu mojih koje postavim da vode narod moj, evo, zaista, kažem vam, neće oni biti maknuti s mjesta svojega« (NiS 124:45)... Obećavam vam da će vaša osobna duhovnost, odnos s vašim bračnim drugom te obiteljski odnos biti blagoslovljeni i osnaženi kada redovito odlazite u hram.¹⁵

Budimo ljudi koji idu u hramove i koji vole hramove. Žurimo u hram toliko često koliko vrijeme, sredstva i osobne okolnosti dozvoljavaju. Nemojmo ići samo radi naših bližnjih koji su mrtvi, već idimo i radi osobnog blagoslova hramskog štovanja, radi svetosti i

sigurnosti koji se daju unutar tih posvećenih zidova. Hram je mjesto ljepote, mjesto objave, mjesto mira. To je dom Gospodnji. On je svet Gospodinu. Trebao bi i nama biti svet.¹⁶

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- Promislite o naučavanjima predsjednika Huntera u 1. odsjeku. Kako mi možemo »učiniti hram velikim simbolom [našeg] članstva«?
- Pregledajte zahtjeve za hramsku preporuku kako je navedeno u 2. odsjeku. Kako život po tim zahtjevima može blagosloviti vas i vašu obitelj? Zašto se od nas traži da težimo biti »čisti i oslobođeni od grijeha svijeta« dok ulazimo u hram?
- Razmotrite naučavanja predsjednika Huntera o obavljanju hramskog djela (vidi 3. odsjek). Kako sudjelovanje u hramskim uredbama može blagosloviti vas i vašu obitelj? Kako možete potpunije iskoristiti blagoslove hrama? Možete li ispričati kada ste osjetili duhovnu snagu ili vodstvo u hramu? Ukoliko niste još bili u hramu, razmislite o tome kako se možete pripremiti da biste primili taj blagoslov.
- Na koje načine možemo pomoći djeci i mladima da nauče o hramovima te razviju ljubav prema njima? (Vidi 4. odsjek.) Kako možemo pomoći djeci i mladima u njihovoj želji za vjenčanjem u domu Gospodnjem? Zašto je važno da odlazimo u hram »učestalo kako nam vrijeme i sredstva te osobne okolnosti do dopuštaju«?

Povezani stihovi iz Svetih pisama

Psalmi 55:14; Izaija 2:2–3; NiS 97:12–17; 110:6–10; 124:39–41; 138:53–54; Bible Dictionary, »Temple«

Pomoć pri poučavanju

»Često će lekcija sadržavati više gradiva nego što možete obraditi u vremenu koje imate. U tim slučajevima trebate odabrati gradivo koje će najviše pomoći onima koje podučavate« (*Podučavanje, nema većeg poziva* [1999.], 98).

Napomene

1. U Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994.), 135.
2. Vidi Jay M. Todd, »President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church«, *Ensign*, srpanj 1994., 4–5.
3. »The Temple of Nauvoo«, *Ensign*, rujan 1994., 62–63.
4. Tekst molitve posvećenja hrama Bountiful Utah u »Magnificent Edifice' Consecrated to [the] Lord« *Church News*, 14. siječnja 1995., 4.
5. »The Great Symbol of Our Membership«, *Ensign*, listopad 1994., 2, 5.
6. »Exceeding Great and Precious Promises«, *Ensign*, studeni 1994., 8.
7. »Your Temple Recommend«, *New Era*, travanj 1995., 6–9.
8. »A Temple-Motivated People«, *Ensign*, veljača 1995., 5.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, uredio Clyde J. Williams (1997.), 240.
10. »We Have a Work to Do«, *Ensign*, ožujak 1995., 65.
11. »Veliki simbol [našeg] članstva«, 4.
12. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 239–240.
13. »A Temple-Motivated People«, 5.
14. »Veliki simbol [našeg] članstva«, 5.
15. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 240–241.
16. »Veliki simbol [našeg] članstva«, 5.

Ubrzavanje djela obiteljske povijesti i hramskog djela

»Gospodin će nas zasigurno podržati ukoliko dajemo sve od sebe u ispunjavanju zapovijedi da obavljamo istraživanje obiteljske povijesti i hramsko djelo.«

Iz života Howarda W. Huntera

Obiteljska povijest oduvijek je bila bliska srcu Howarda W. Huntera. Otkad je bio dječak, slušao je priče o svojim precima s velikim interesom. Dok je odrastao, posvetio je značajno vrijeme istraživanju svoje obiteljske povijesti.¹ Godine 1972., dok je bio u Europi po crkvenom zaduženju, on i njegova žena, Claire, posjetili su mjesta u Danskoj gdje su živjeli njihovi preci. U jednom od sela pronašli su crkvu gdje je šukundjed predsjednika Huntera bio kršten i gdje je obitelj štovala. To je iskustvo produbilo zahvalnost predsjednika Huntera za njegove pretke s majčine strane. Na sličan je način posjetio područja Norveške i Škotske gdje su živjeli drugi preci.²

Sin predsjednika Huntera, Richard, prisjetio se ljubavi njegovog oca prema obiteljskoj povijesti.

»On je bio revan istraživač cijelog svog života. Često bi izdvajao vrijeme od svog pravnog posla kako bi otišao u javnu knjižnicu u Los Angelesu kako bi istraživao u njihovom opsežnom rodoslovnom sektoru. Vodio je brigu o istraživanjima, stranicama obiteljskih grupa, tabelama i narativnim opisima koje osobno zapisao u glavne knjige.

Povremeno bih i ja otputovao s njima na razna zaduženja za konferencije. Stavio bi nekoliko tih knjiga u prtljažnik, a nakon sabora okola rekao bi: 'Svratimo u dom [tog] rođaka na nekoliko minuta. Ima nekoliko datume koje bih želio provjeriti.' Mi bismo otišli u dom rođaka. On bi izvadio knjige iz prtljažnika, a uskoro bi trpezarijski stol bio prekriven sa stranicama obiteljskih grupa.

*Roditelji Howarda W. Huntera, John William (Will)
Hunter i Nellie Marie Rasmussen Hunter*

Kada je netko od članova obitelji želio biti siguran da imaju pravu informaciju za svoje istraživanje, oni bi nazvali ili pitali tatu da potvrdi činjenice jer su znali da će on imati ispravnu informaciju. Djelo koje je obavljao bilo je izvanredno.«³

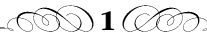
Jednom prilikom, dok je predsjednik Hunter služio u Zboru dvanestorice, njegovi su ga kućni učitelji posjetili i rekli: »Želimo vam pokazati naše stranice obiteljske grupe koje smo pripremili... Nemamo vremena vidjeti vaše večeras, ali sljedeći put kada dođemo voljeli bismo ih vidjeti.

To mi je prilično zanimljivo«, rekao je predsjednik Hunter. Radio sam cijeli mjesec pripremajući se za sljedeći posjet kućnih učitelja.«⁴

Od 1964. do 1972. Howard W. Hunter predsjedavao je Rodoslovnim društvom Ute (vidi 18. stranicu). Godine 1994., na sastanku gdje je odana počast predsjedniku Hunteru i gdje se slavila 100. obljetnica Rodoslovnog društva, rekao je:

»Uoči mog osamdeset i sedmog rođendana, osvrćem se u čudu na tapiseriju koju su izvezle žene Gospodnje za unapređenje hrama i djela obiteljske povijesti. Dok sam bio predsjednik Rodoslovnog društva Ute, imali smo vizije o tome kako snažno ići naprijed. Sada promatramo nešto veličanstveno što se događa širom svijeta. Evanđelje ide naprijed kako bi obuhvatilo svaki narod, pleme, jezik i puk. Hramovi se nalaze širom zemlje, a duh Ilijin dodiruje srca mnogih članova, koji obavljaju obiteljsku povijest i hramske uredbe neusporedivim tempom.«⁵

Naučavanja Howarda W. Huntera

Hramovi su izgrađeni za obavljanje uredbi koji su presudni za spasenje i uzvišenje Božje djece.

Hramovi su sveti za najbližu komunikaciju između Gospoda i onih koji primaju najviše i najsvetije uredbe svetog svećeništva. U hramu se stvari zemaljske udružuju sa stvarima nebeskim... Velika Božja obitelj bit će ujedinjena kroz spasonosne uredbe evanđelja. Zastupničko djelo za mrtve i uredbe za žive svrhe su postojanja hramova.⁶

Evangelje koje sveci posljednjih dana proglašavaju svijetu je evanđelje Isusa Krista kako je obnovljeno na zemlju u ovoj rasporedbi i ono je za otkupljenje cijelog čovječanstva. Gospodin je objavio ono što je bitno za spasenje i uzvišenje njegove djece. Jedna od osnovnih stvari je da hramovi trebaju biti uzdignuti za obavljanje uredbi koje ne mogu biti obavljene ni na jednom drugom mjestu.

Kada se to objasni ljudima širom svijeta koji dolaze i gledaju hramove, pitanje koje ljudi najčešće postavljaju je: koje se uredbe obavljaju u hramovima?

Krštenje za mrtve

Kao odgovor, mi prvo objašnjavamo uredbu poznatu kao krštenje za mrtve. Primijetili smo da mnogi kršćani vjeruju da u trenutku smrti, naš je status pred Gospodom određen za svu vječnost, jer nije li Krist rekao Nikodemu: »Zaista, zaista, kažem ti, tko se ne rodi od vode i Duha Svetoga, taj ne može ući u kraljevstvo nebesko« (Ivan 3:5)? Ipak znamo da su mnogi ljudi umrli bez uredbe krštenja, i tako, prema Kristovoj izjavi Nikodemu, oni bi bili isključeni iz ulaska u kraljevstvo Božje. To postavlja pitanje: je li Bog pravedan?

Odgovor glasi: naravno da je Bog pravedan. Vidljivo je da Spasiteljeva izjava Nikodemu pretpostavlja da se krštenje može obaviti za oni koji su umrli, a koji nisu bili kršteni. Proroci posljednjih dana rekli su nam da je krštenje zemaljska uredba koju mogu izvršiti samo živi. Kako onda oni koji su mrtvi mogu biti kršteni ako samo živi mogu obaviti uredbu? To je bila tema pisma apostola Pavla Korinćanima kada je postavio ovo pitanje:

»Ako nije ovako, što će onda postići oni koji se krštavaju mjesto mrtvih? Ako uopće mrtvi ne uskršavaju, čemu se ljudi i krštavaju mjesto njih?« (1. Korinćanima 15:29).⁷

Čini li se razumnim da osobe koje su živjele na zemlji i umrle bez prilike za krštenje budu lišene kroz vječnost? Postoji li išta nerazumno u tome da živi obave krštenja za mrtve? Možda je najveći primjer zastupničkog djela za mrtve sam Učitelj. On je dao svoj život kao zastupničko pomirenje, da svi koji umru ponovno žive i imaju život vječni. On je učinio za nas ono što mi nismo mogli učiniti sami. Na sličan način mi možemo obavljati uredbe za one koji nisu imali priliku obaviti ih tijekom [svog] života.⁸

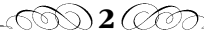
Podarivanje

Podarivanje je druga uredba koja se obavlja u našim hramovima. Sastoji se od dva dijela: prvo, niz uputa, i drugo, obećanja ili saveza koje osoba koja prima podarivanje sklapa – obećanja da će živjeti pravedno i u skladu sa zahtjevima evanđelja Isusa Krista. Podarivanje je uredba za veliki blagoslov svetaca – i za žive i za mrtve. To je također uredba koju obavljaju živi za preminule pojedince; obavljaju ih oni za koje je djelo krštenja već obavljeno.

Celestijalni brak

Druga hramska uredba je celestijalni brak, gdje se žena zapečaćuje za muža, a muž za ženu za cijelu vječnost. Mi naravno znamo da građanski brakovi završavaju prilikom smrti, no vječni brakovi obavljani u hramu mogu postojati zauvijek. Djeca rođena mužu i ženi nakon vječnog braka automatski su zapečaćena svojim roditeljima za vječnost. Ukoliko su djeca rođena prije nego što je žena zapečaćena mužu, postoji hramska uredba pečaćenja koja može zapečatiti tu djecu njihovim roditeljima za vječnost, i tako djeca mogu biti zastupnički roditeljima koji su preminuli...

Sve te svećeničke uredbes presudne su za spasenje i uzvišenje djece našeg Oca na Nebu.⁹

Cilj obiteljske povijesti je omogućiti blagoslove hrame dostupne svim ljudima.

Zasigurno, mi s ove strane vela imamo velebno djelo za obaviti... Izgradnja hramova ima duboki značaj za nas i čovječanstvo, i naše odgovornosti postaju jasne. Moramo ispuniti svećeničko djelo hramskih uredbi neophodnih za naše vlastito uzvišenje; zatim moramo obaviti neophodno djelo za one koji nisu imali priliku prihvatiti evanđelje tijekom života. Obavljanje djela za druge postiže se kroz dva koraka: prvo, istraživanjem obiteljske povijesti kako bi se utvrdio identitet naša praotaca; i drugo, obavljanjem hramskih uredbi kako bismo im pružili iste mogućnosti koje su pružene živima.

No, ima mnogo članova Crkve koji imaju ograničen pristup hramovima. Oni čine najbolje što mogu. Vršer istraživanje obiteljske povijesti i daju drugima da obave hramske uredbes. Međutim, ima

»Doista ne postoji djelo srodno onome u hramu.«

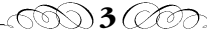
nekih članova koji se bave hramskim djelom, ali pokleknu u istraživanju obiteljske povijesti za svoju vlastitu obitelj. Iako vrše božansko služenje pomažući drugima, gube blagoslov ne tražeći svoj mrtvi rod kako su nas nadahnuto usmjerili proroci posljednjih dana.

Sjećam se iskustva od prije nekoliko godina koje je odgovarajuće ovom uvjetu. Na kraju sastanka posta i svjedočanstava, biskup je spomenuo: »Imali smo duhovno iskustvo danas slušajući svjedočanstva koja smo međusobno iznosili. To je zbog toga što smo došli posteći prema zakonu Gospodnjem. Nemojmo nikada zaboraviti da se zakon sastoji od dva dijela: da postimo suzdržavajući se od hrane i pića i da dajemo ono što smo time uštedjeli u biskupovo skladište za korist onih koji su slabijeg imovinskog stanja.« Zatim je dodao: »Nadam se da nitko od nas neće otići danas samo s pola blagoslova.«

Naučio sam da će oni koji se angažiraju u istraživanju obiteljske povijest, a zatim obave hramske uredbe za one čija su imena pronašli, spoznati dodatnu radost kroz primanje oba dijela blagoslova.

Nadalje, mrtvi nestrpljivo čekaju da sveci posljednjih dana potraže njihova imena, a zatim pođu u hramove kako bi izvršili uredbe u njihovo ime, kako bi bili oslobođeni iz svog zatvora u svijetu duhova. Svi bismo trebali pronaći radost u ovom čudesnom djelu ljubavi.¹⁰

Cilj obiteljske povijesti je omogućiti blagoslove hrama dostupne svim ljudima, i živima i mrtvima. Dok pohađamo hram i obavljamo uredbe za mrtve, mi postižemo duboki osjećaj savezništva s Bogom i bolje razumijemo njegov naum za spasenje ljudske vrste. Učimo ljubiti naše bližnje kao sebe. Doista ne postoji djelo srodno onome u hramu.¹¹

Budimo odvažni u ubrzavanju djela obiteljske povijesti i hramskog djela.

Dok obavljamo djelo u hramu za one koji su otišli pred nama, podsjećamo se nadahnutog saveza predsjednika Josepha F. Smitha koji je izjavio: »Kroz naš trud za njih njihove će uze sužanjstva spasti s njih, a tama koja ih okružuje raspršit će se, kako bi ih svjetlo moglo obasjati, i oni će u svijetu duhova čuti za djelo koje su za njih obavila njihova djeca ovdje, i radovat će se s vama u vašem obavljanju ovih dužnosti« [Conference Report, listopad 1916., 6].¹²

Ovo sveto djelo [obiteljska povijest i hramsko djelo] ima istaknuto mjesto u srcima i umovima Prvog predsjedništva i Zbora dvanaestorice. Govorim za svu braću kada zahvaljujem onima koji su dali dragocjen doprinos u pružanju spasonosnih uredbi onima iza vela... Zahvalni smo vojsci dobrovoljaca koji pokreću ovo djelo naprijed širom svijeta. Hvala vam svima za ono što radite tako dobro.

Prorok Joseph Smith je izjavio: »Najveća odgovornost koju je Bog položio na nas u ovom svijetu je istraživati svoju povijest« [*Naučavanje predsjednika Crkve: Joseph Smith* (2007.), 475]. Također je izjavio: »Oni sveci koji to zanemare u ime svojih preminulih rođaka, čine to na štetu svog spasenja« [*Naučavanje predsjednika Crkve: Joseph Smith*, 471–472].

Imajući istu viziju ove važne objave, predsjednik Brigham Young je rekao: »Imamo djelo za obaviti jednako važno u svom opsegu kao što je Spasiteljevo djelo u svom opsegu. Naši oci ne mogu biti savršeni bez nas; mi ne možemo biti savršeni bez njih. Oni su izvršili svoje djelo i sada spavaju. Mi smo sada pozvani izvršiti svoje; a to će biti najveće djelo koje je čovjek ikada izvršio na zemlji« (*Discourses of Brigham Young*, od. John A. Widtsoe, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1941., str. 406).

Svaki prorok koji je vodio ovu Crkvu od dana Josepha Smitha do danas ponovio je istu uzvišenu istinu. Vođena ovim istinama, Crkva je od početka ove rasporedbe bila uključena u djelo spasenja i uzvišenja za sve sinove i kćeri Božje, bez obzira gdje su živjeli na zemlji.

Mi koji živimo u ovo doba smo oni koje je Bog imenovao prije rođenja da budemo njegovi predstavnici na zemlji u ovoj rasporedbi. Mi smo iz doma Izraelova U našim rukama leže svete moći da budemo spasitelji na gori Sion u posljednje dane [vidi Obadija 1:21].

Uzimajući u obzir hramsko djelo i djelo obiteljske povijesti, imam jednu vrhovnu poruku: Ovo se djelo mora ubrzati. Djelo koje čeka da bude izvršeno je ogromno i nadilazi ljudsko shvaćanje. Prošle godine [1993.] obavili smo zastupnička hramska podarivanja za otprilike pet i pol milijuna ljudi, ali tijekom tog razdoblja preminulo je oko pedeset milijuna ljudi. To može ukazati na uzaludnost u djelu koje je pred nama, no, mi ne možemo razmišljati o uzaludnosti. Gospodin će nas zasigurno podržati ukoliko dajemo sve od sebe u ispunjavanju zapovijedi da obavljamo istraživanje obiteljske povijesti i hramsko djelo. Velebno djelo hramova i sve što podržava to djelo mora se širiti. To je presudno!...

Moja ljubljena braćo i sestre, budimo odvažni u ubrzavanju djela obiteljske povijesti i hramskog djela. Gospod je rekao: »Nek djelo hrama mojega i sva djela koja vam povjerih, budu nastavljena i ne prestanu, i nek se udvostruči marljivost vaša, i ustrajnost vaša, i strpljivost i djela vaša, i nipošto nećete izgubiti nagradu svoju, govori Gospod nad Vojskama« (NiS 127:4).

Ohrabrujem vas u vašim naporima s ovim riječima proroka Josepha Smitha: »Zar nećemo naprijed u tako velebnoj stvari? Naprijed idite, a ne natrag. Hrabro, braćo, naprijed i naprijed sve do pobjede! Nek se naša srca obrađuju i silno razvesele. Nek se zemljom prolomi pjev. Nek mrtvi izgovaraju himne hvale vječne Kralju Emanuelu koji odredi, prije nego svijeta bijaše, ono što će nama omogućiti da ih otkupljujemo iz tamnice njihove, jer će se sužnji osloboditi« (NiS 128:22).

Volim ovo djelo. Znam da će Gospodin dati sve što će biti potrebno za ostvarenje toga dok mi predano činimo svoj dio. Neka Gospod blagoslovi svakoga od nas dok dajemo svoj doprinos ovome velebnom djelu, koje moramo ispuniti u naše doba.¹³

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- Razmotrite naučavanja u 1. odsjeku. Kako je obavljanje hramskih uredbi pomoglo vama da se približite Bogu? Koje informacije u ovom odsjeku mogu pomoći vama objasniti svrhe hramova nekom tko ih ne razumije?
- Kako ste osjetili »oba dijela blagoslova« istraživanja obiteljske povijesti i hramskog djela (vidi 2. odsjek)? Kako možemo uključiti djecu i ostale članove obitelji u ovo važno djelo?
- Dok ponavljate naučavanja predsjednika Huntera u 3. odsjeku, razmotrite važnost koju Gospodin stavlja na obiteljsku povijest i hramsko djelo. Kako se obiteljska povijest i hramsko djelo danas ubrzavaju? Kako možemo povećati naše sudjelovanje u ovom djelu?

Povezani stihovi iz Svetih pisama

Izaija 42:6–7; Malahija 4:5–6; 1 Petrova 3:18–20; 4:6; NiS 2; 110:12–15; 124:28–30; 128:15–18; 138:57–59

Pomoć pri proučavanju

Kako biste primijenili riječi proroka, razmislite o tome kako se njegova naučavanja odnose na vas (vidi *Podučavanje, nema većeg poziva* [1999.], 170). Tijekom vašeg proučavanja, razmotrite da si postavite pitanje kako vam ova naučavanja mogu pomoći s nedoumicama, pitanjima i izazovima u vašem životu.

Napomene

1. Vidi Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994.), 186.
2. Vidi Francis M. Gibbons, *Howard W. Hunter: Man of Thought and Independence, Prophet of God* (2011.), 16–18.
3. Neobjavljeni rukopis Richarda A. Huntera.
4. Knowles, *Howard W. Hunter*, 192.
5. »We Have a Work to Do«, *Ensign*, ožujak 1995., 64.
6. »The Great Symbol of Our Membership«, *Ensign*, listopad 1994., 2.
7. »A Temple-Motivated People«, *Ensign*, veljača 1995., 2.
8. »Elijah the Prophet«, *Ensign*, prosinac 1971., 71.
9. »A Temple-Motivated People«, 2, 4.
10. »A Temple-Motivated People«, 4–5.
11. »We Have a Work to Do«, 65.
12. Tekst molitve posvećenja hrama Bountiful Utah, iz »Magnificent Edifice' Consecrated to [the] Lord«, *Church News*, 14. siječnja 1995., 4.
13. »We Have a Work to Do«, 64–65.

»Ovo činite na moju uspomenu!« (Luka 22:19).

Sakrament Gospodinove večere

»Kada je [Isus] uzeo kruh i razlomio ga te kada je uzeo kalež i blagoslovio ga, predstavljao je sebe kao tog Jaganjca Božjeg koji će ponuditi duhovnu njegu i vječno spasenje.«

Iz života Howarda W. Huntera

Howarda W. Huntera je odgojila majka kao aktivna svetica posljednjih dana i dobar otac koji tada nije bio povezan ni s jednom crkvom. Njegov se otac nije protivio njihovom sudjelovanju u Crkvi – čak je i povremeno prisustvovao na sakramentalnim sastancima s njima – no nije htio da njihova djeca budu krštena kada su imala 8 godina. Osjetio je da ne bi trebali donijeti tu odluku dok djeca ne budu starija. Kada je Howard navršio 12 godina, nije mogao primiti Aronovo svećeništvo i biti zaređen kao đakon jer nije bio kršten. Iako je mogao sudjelovati s mladićima u drugim aktivnostima, Howard je bio jako razočaran što nije mogao posluživati sakrament s njima.

»Sjedio sam na sakramentalnom sastanku s drugim dječacima«, prisjećao se. »Kada je došlo vrijeme da oni posluže sakrament, utonuo bih u svoje sjedalo. Osjećao sam se tako izostavljenim. Htio sam poslužiti sakrament, ali nisam mogao jer nisam bio kršten.«¹

Gotovo pet mjeseci nakon svojeg 12. rođendana, Howard je nagovorio svojeg oca da mu dopusti biti kršten. Ubrzo nakon toga je zaređen za đakona. »Sjećam se kada sam prvi puta posluživao sakrament«, rekao je. »Bio sam prestrašen, ali oduševljen što sam imao tu povlasticu. Nakon sastanka me biskup pohvalio zbog načina na koji sam se vladao.«²

Kada je Howard W. Hunter pozvan kao apostol, redovito je sudjelovao u uredbi sakramenta s drugim Vrhovnim autoritetima u hramu Salt Lake. Starješina David B. Haight, koji je služio sa starješinom

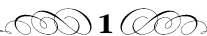
Hunterom u Zboru dvanaestorice, je opisao iskustvo slušanja kako on blagoslivlja sakrament:

»Volio bih kada bi svi dječaci u Aronovom svećeništvu diljem Crkve mogli imati istu priliku slušanja kako starješina Howard W. Hunter blagoslivlja sakrament kao što smo mi imali u hramu. On je Kristov naročiti svjedok. Dok sam ga slušao kako moli našeg Nebeskog Oca da blagoslovi sakrament, osjetio sam duboku duhovnost u svojoj duši. Svaka je riječ bila jasna i smislena. Nije bio u žurbi niti se požurivao. Bio je glasnogovornik za sve apostole u obraćanju našem Nebeskom Ocu.«³

Ovi događaji prikazuju cjeloživotno poštovanje predsjednika Huntera za svete simbole Kristove pomirbene žrtve.

Kao što naučavanja u ovom poglavlju pokazuju, jedan način na koji je predsjednik Hunter nastojao pomoći članovima Crkve razumjeti važnost sakramenta jest objašnjavanjem njegove povezanosti s drevnom proslavom Pashe te pregledavanjem Spasiteljevog predstavljanja ove uredbe njegovim učenicima tijekom pashalnog obroka.

Naučavanja Howarda W. Huntera

Pasha izjavljuje da smrt nema stalnu moć nad nama.

[Pasha] je najstarija od židovskih praznika, a slavi se događaj koji je prethodio primanju tradicionalnog Mojsijevog zakona. Ona podsjeća svaki naraštaj na povratak djece Izraelove u obećanu zemlju te na velike muke u Egiptu koje su mu prethodile. Slavi uspomenu na prolazak naroda iz podjarmljenosti i ropstva u slobodu i izbavljenje. To je starozavjetni praznik proljeća kada se svijet prirode budi u život, rast i donošenje ploda.

Pasha je povezana s kršćanskom proslavom Uskrsa... Pasha [i Uskrs] svjedoče o velikom daru koji je Bog dao te o žrtvi koje je bila uključena njegovim predavanjem. Obje ove velike vjerske svečanosti izjavljuju da će smrt »proći preko« nas, no neće moći imati stalnu moć nad nama i da grob neće slaviti pobjedu.

U izbavljenju djece Izraela iz Egipta, sam Jahve je govorio Mojsiju iz gorućeg grma na Sinaju, rekavši:

»Vidio sam jade svoga naroda u Egiptu – nastavi Jahve – i čuo mu tužbu na tlačitelje njegove. Znane su mi muke njegove...

Zato, hajde! Ja te šaljem faraonu da izbaviš narod moj, Izraelce, iz Egipta« (Izlazak 3:7, 10).

Stoga što je faraon bio nepopustljiv, mnoge su pošasti zahvatile Egipat, no »otvrdnu srce faraonu, i ne pusti on Izraelce« (Izlazak 9:35).

Kao odgovor na faraonovo odbijanje, Gospodin je rekao: »Svaki će prvorođenac u egipatskoj zemlji umrijeti, od prvorođenca faraonova, koji bi imao sjediti na njegovu prijestolju, do prvorođenca ropkinje koja se nalazi uz mlinski kamen; a uginut će i sve prvine od stoke« (Izlazak 11:5).

Kao zaštitu protiv ove posljednje i najstrašnije kazne nanesene Egipćanima, Gospodin je podučio Mojsija da među djecom Izraelovom svaki čovjek uzme janje bez mane.

»Neka uzmu krvi i poškrope oba dovratnika i nadvratnik kuće u kojoj se bude blagovalo.

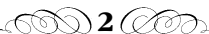
Meso, pečeno na vatri, neka se pojedje te iste noći sa beskvasnim kruhom i gorkim zeljem...

A ovako ga blagujte: opasnih bokova, s obućom na nogama i sa štapom u ruci. Jedite ga žurno: to je Jahvina pasha...

Kad vas vaša djeca zapitaju: Što vam taj obred označuje?

odgovorite im: Ovo je pashalna žrtva u čast Jahvi koji je prolazio mimo kuće Izraelaca kad je usmrćivao Egipćane, a naše kuće poštedivao« (Izlazak 12:7–8, 11, 26–27).

Nakon što su Izraelci pobjegli faraonovom stisku i smrt je došla prvorođencima Egipćana, Izraelci su na posljetku prešli Jordan. Zabilježeno je: »Izraelci se... utaboriše u Gilgalu i ondje na Jerihonskim poljanama proslaviše Pashu uvečer četrnaestoga dana u mjesecu« (Jošua 5:10). Tako je bilo sa židovskim obiteljima godinu za godinom nakon toga, uključujući obitelj Josipa i Marije te mladog dječaka, Isusa.⁴

Spasitelj je uspostavio uredbu sakramenta tijekom spomen proslave Pashe.

Kao što evanđelje po Ivanu pojašnjava, proslava Pashe označavala je značajnu prekretnicu tijekom Kristovog smrtnog službeništva. Tijekom prve Pashe njegovog službeništva, Isus je obznanio svoje službeništvo pročišćavanjem hrama kada je s njegovih vrata protjerao mjenjače novaca i prodavače životinja. Tijekom druge Pashe Isus je očitovao svoju moć čudom kruhova i ribica. Ovdje je Krist predstavio simbole koji će kasnije imati još i veće značenje u gornjoj sobi. »Ja sam kruh života«, rekao je. »Tko dolazi k meni, sigurno neće ožednjeti. Tko vjeruje u me, sigurno neće nikad ožednjeti« (Ivan 6:35).

Naravno, tek će njegova posljednja proslava Pashe pružiti puni izričaj ovoj drevnoj svetkovini. Do tog posljednjeg tjedna njegovog smrtnog službeništva, Isus je jasno znao što će njemu značiti ova određena Pasha. Nevolja je već bila zraku. Matej je zabilježio:

»Kad Isus dovrši sve te govore, reče učenicima svojim:

‘Znate da je Pashe do dva dana, i Sina Čovječjeg predat će da se razapne’« (Matej 26:1–2).

Savršeno znajući što ga čeka, Isus je zamolio Petra i Ivana da sve pripreme za pashalni obrok. Rekao im je da upitaju gospodara mjesne kuće: »Gdje je dvorana u kojoj bi mogao blagovati pashalnu večeru sa svojim učenicima?« (Luka 22:11).

U određenom smislu, samoća njegovog rođenja bit će umnožena u samoći njegove smrti. Lisice su imale jame i ptice nebeske gnijezda, no Sin Čovječji nije imao gdje da nasloni glavu ni svojem rođenju ni u svojim posljednjim satima smrtnosti (vidi Matej 8:20).

Naposljetku, pripreme za pashalni objed bile su zgotovljene, u skladu s gotovo tisuću petsto godina tradicije. Isus je sjeo sa svojim učenicima, a nakon što su pojeli žrtveno janje te blagovali od kruha i vina ove drevne gozbe, podučio ih je novijem i svetijem značenju tog drevnog blagoslova od Boga.

Uzeo je jedan od ravnih, oblih beskvasnih kruhova, blagoslovio ga i razlomio ga na komadiće koje je razdijelio apostolima, rekavši:

»Kada je uzeo kruh i razlomio ga te kada je uzeo kalež i blagoslovio ga, predstavljao je sebe kao tog Jaganjca Božjeg.«

»Ovo je tijelo moje, koje se za vas daje. Ovo činite na moju uspomenu« (Luka 22:19).

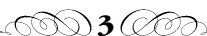
Kada je napunio kalež, uzeo ga je, zahvalio i pozvao ih da piju iz njega, rekavši: »Ovaj je kalež Novi savez u mojoj krvi, koja se za vas prolijeva« (Luka 22:20). Pavao je o tome rekao: »Uistinu, svaki put kad jedete ovaj kruh i pijete ovaj kalež navješćujete smrt Gospodnju dok on ne dođe« (1 Kor 11:26).

Kruh i vino, umjesto životinja i biljaka, postat će simboli tijela i krvi velikog Jaganjca, simboli koje treba jesti i piti s poštivanjem i u sjećanje na njega zauvijek.

Na taj jednostavan, no impresivan način Spasitelj je uveo uredbu koju danas poznajemo kao sakrament Gospodnje večere. Patnjom u Getsemanskom vrtu, žrtvom na Kalvariji i uskrsnućem iz grobnice u vrtu, Isus je ispunio drevni zakon i uveo novu rasporedbu utemeljenu na višem, svetijem razumijevanju zakona žrtve. Više se od ljudi neće tražiti da žrtvuju prvorodeno janje iz njihovog stada, jer je Prvorodenac Božji morao doći ponuditi sebe kao »konačnu i vječnu žrtvu«.

To je veličanstvenost pomirenja i uskrsnuća, ne samo prelaska iz smrti, već dara vječnog života po beskrajnoj žrtvi.⁵

Koliko li je prikladno bilo tijekom proslave ovog drevnog saveza zaštite [pashalnog objeda] da Isus ustanovi simbole novog saveza sigurnosti – simbole vlastitog tijela i krvi. Kada je uzeo kruh i razlomio ga te kada je uzeo kalež i blagoslovio ga, predstavljao je sebe kao *tog* Jaganjca Božjeg koji će ponuditi duhovnu njegu i vječno spasenje.⁶

Naše sudjelovanje u sakramentu je prilika da sagledamo svoj život i obnovimo svoje saveze.

Ne tako davno... imao sam povlasticu nazočiti sakramentalnoj službi u našem odjelu kod kuće... Dok su svećenici pripremali sakrament, bili smo vođeni u pjevanju:

*Bože, Oče, molbe čuj;
milost danas daruj nam.
Blagujući vodu, kruh,
Krista mi se sjećamo.*

[*Crkvena pjesmarica*, br. 33].

Svećenik je kleknuo nad slomljenim kruhom te se pomolio: »Da ga jedu na spomen tijela Sina tvojega i posvjedoče tebi, o Bože, Vječni Oče, da su voljni preuzeti ime Sina tvojega i uvijek ga se spominjati, i obdržavati zapovijedi njegove« (NiS 20:77). Đakoni su se raspršili po kapeli i poslužili razlomljeni kruh. Jedan je od njih došao do našeg reda i ispružio srebrnu pliticu dok sam ja blagovao. Zatim sam ja držao pliticu kako bi sestra Hunter blagovala, a ona ju je držala za osobu uz nju. Tako je plitica išla do kraja reda u kojem je svatko služio i bio posluživan.

Razmišljao sam o događajima koji su se odveli te večeri prije gotovo dvije tisuće godina kada je Isus izdan... Sakrament Gospodinove večere [je] ustanovljen kako bi zamijenio [životinjsku] žrtvu i bio podsjetnik svima koji blaguju da se on doista žrtvovao za njih, i da bude dodatni podsjetnik na saveze koje su sklopili da će ga slijediti, obdržavati njegove zapovijedi i biti vjerni do kraja.

Dok [sam ja] razmišljao o tome, prisjetio sam se Pavlovog poticaja u njegovom pismu crkvi u Korintu. Rekao je: »Zato tko god nedostojno jede ovaj kruh ili nedostojno pije ovaj kalež Gospodnji, bit će odgovoran za tijelo i krv Gospodnju.

Neka svatko ispita samog sebe te onda jede od kruha i pije iz kaleža,

jer tko jede i pije, osudu svoju jede i pije ako u tome ne razabire Tijelo« (1 Kor 11:27–29).

Bio sam zabrinut. Postavio sam si ovo pitanje: »Postavljam li Boga iznad svega i obdržavam li njegove zapovijedi?« Zatim je došlo promišljanje i odluka. Sklopiti savez s Gospodinom o neprestanom obdržavanju njegovih zapovijedi je ozbiljna obveza, a obnoviti savez blagovanjem sakramenta je podjednako ozbiljna. Dostojanstveni trenuci promišljanja tijekom posluživanja sakramenta imaju veliko značenje. To su trenuci samoispitivanja, introspekcije, samorazlučivanja – vrijeme za promišljanje i odluku.

Do tog je trenutka svećenik već klečao za stolom, molio se da svi koji će piti »čine to na spomen krvi Sina tvojega koja je za njih prolivena... kako se uvijek spominju njega, da Duh njegov bude s njima« (NiS 20:79).

Vladala je tiha meditacija, tišina koju je prekinuo samo glas sitne bebe čija ga je majka ubrzo privinula blizu sebe. Sve što prekida tišinu tijekom ove svete uredbe čini se kao da ne pripada tu; no zvuk malene zasigurno neće povrijediti Gospodina. I njega je ljuljala brižna majka na početku smrtnog života koji je započeo u Betlehemu, a završio na križu na Kalvariji.

Mladić je završio posluživati sakrament. Zatim su uslijedile riječi ohrabrenja i poduke, završna pjesma i molitva te su sveti trenuci »neiskvareni zemaljskom brigom« došli do kraja [vidi »Sacred Prayer«, *Hymns*, br. 144]. Na putu kući... sljedeća mi je misao pala na pamet:

Kako li bi bilo predivno kada bi sve osobe razumjele svrhu krštenja i voljnost da ga prihvate, želju da obdržavaju saveze sklopljene tom uredbom da služe Gospodinu i žive po njegovim zapovijedima, a uz to, želju da blaguju od sakramenta na šabat kako bi obnovili te saveze da mu služe i budu vjerni do kraja...

Nazočivši na sakramentalnom sastanku i blagovavši od sakramenta učinilo mi je dan smislenijim te sam osjetio da bolje razumijem razlog zbog kojeg je Gospodin rekao: »A da mogneš potpunije očuvati sebe neokaljanim od svijeta, pohađaj dom molitve i prinosi sakramente svoje u sveti dan moj.

Jer, doista, to je dan određen da otpočineš od truda svojih i pobožnost svoju iskažeš Svevišnjemu« (NiS 59:9–10).⁷

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- Razmotrite naučavanja predsjednika Huntera o Pashi u drevnom Izraelu (vidi 1. odsjek). Što možemo naučiti iz Pashe? Kako je Pasha povezana s proslavom Uskrsa?
- Razmotrite zapis predsjednika Huntera o tome kako je Spasitelj ustanovio sakrament (vidi 2. odsjek). Zašto je ovaj događaj značajan za vas? Na koje je načine sakrament »savez sigurnosti« za nas?
- Što vas dojmi u zapisu predsjednika Huntera o blagovanju sakramenta u 3. odsjeku? Što možemo naučiti iz ovog zapisa da učinimo sakrament smislenijim? Kako je blagovanje sakramenta blagoslov vama?

Povezani stihovi iz Svetih pisama

1 Korinćanima 5:7–8; 11:23–29; 3. Nefi 18:3–14; 20:8–9; Moroni 6:5–6; NiS 20:75–79; 27:1–2

Pomoć pri podučavanju

»Kada podučavamo evanđelje, trebamo ponizno shvatiti da je Sveti Duh istinski učitelj. Naša je povlastica služiti kao oruđe preko kojeg Duh Sveti može podučavati, svjedočiti, tješiti i nadahnjivati« (*Podučavanje, nema većeg poziva* [1999.], 41).

Napomene

1. U Gerry Avant, »Elder Hunter—Packed Away Musician's Career for Marriage«, *Church News*, 19. svibnja 1985., 4.
2. U J. M. Heslop, »He Found Pleasure in Work«, *Church News*, 16. studeni 1974., 4.
3. David B. Haight, »The Sacrament«, *Ensign*, svibanj 1983., 13.
4. »Christ, Our Passover«, *Ensign*, svibanj 1985., 17–18.
5. »Christ, Our Passover«, 18–19.
6. »His Final Hours«, *Ensign*, svibanj 1974., 18.
7. »Thoughts on the Sacrament«, *Ensign*, svibanj 1977., 24–25.

»U hramu primamo najuzvišeniju uredbu dostupnu muškarcima i ženama, pečaćenje supružnika zajedno za vječnost.«

Brak – vječno partnerstvo

»Najveće partnerstvo u životu jest u braku – taj odnos od trajnog je i vječnog značaja.«

Iz života Howarda W. Huntera

Kada je Howard W. Hunter imao 20 godina, upoznao je Claire Jeffs na crkvenom plesu u Los Angelesu u Kaliforniji, dok je bila na spoju s jednim od njegovih prijatelja. Nakon plesa nekoliko je mladih odraslih otišlo gacati u plićaku po pjeni oceanskih valova. Howard je izgubio svoju kravatu, a Claire mu se svojevolumno pridružila u šetnji plažom u potrazi za kravatom. Howard je kasnije rekao: »Sljedeći puta kada smo izašli, poveo sam Claire, a [moj prijatelj] je izašao s nekim drugim.«¹

Sljedeće su godine počeli ozbiljnu vezu, a jedne je proljetne večeri, gotovo tri godine nakon što su se upoznali, Howard odveo Claire na prekrasan vidikovac iznad oceana. »[Promatrali smo] valove kako se valjaju oceanom i lome se o stijene pod svjetlom punog mjeseca«, napisao je. Te ju je noći Howard zaprosio, a Claire je pristala. »Razgovarali smo o svojim planovima«, rekao je, »[i] te smo noći donijeli mnoge odluke te neka snažna rješenja u vezi s našim životima.«²

Howard i Claire vjenčali su se u hramu Salt Lake 10. lipnja 1931. Tijekom sljedeće 52 godine, njihova se ljubav produblivala kako su odgajali svoje sinove, služili u Crkvi i suočavali se sa svojim izazovima s vjerom.

Njihova sreća kao para bila je očigledna njihovoj obitelji. Robert Hunter, njihov najstariji unuk je rekao: »Kada razmišljam o djedu Hunteru, više od svega se sjećam primjera brižnog supruga... Uistinu ste mogli osjetiti tu ljubavnu vezu između njih dvoje.«³

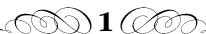
Ljubav predsjednika Huntera prema njegovoj supruzi bila je očita osobito dok se brinuo o njoj u posljednjem desetljeću njezinog života

kada se borila s ozbiljnim zdravstvenim problemima. Kada je Claire preminula 9. listopada 1983., bio je to »snažan udarac« za predsjednika Huntera.⁴ Kada je stigao doma na dan kada je umrla, napisao je: »Kuća se činila hladnom, dok sam hodao njome, sve me podsjećalo na nju.«⁵

Nakon gotovo sedam godina samoće, predsjednik Hunter se vjenčao s Inis Stanton u travnju 1990. Predsjednik Gordon B. Hinckley izvršio je ceremoniju u hramu Salt Lake. Inis je bila izvor velike utjehe i snage za predsjednika Huntera tijekom njegove službe kao predsjednik Zbora dvanaestorice apostola i predsjednik Crkve. Pratila ga je na mnogim njegovim putovanjima i susretala se sa svecima diljem svijeta.

Starješina James E. Faust iz Zbora dvanaestorice apostola govorio je o Inisinom blagoslovu za predsjednika Huntera: »Nakon [Clairine] smrti, proveo je nekoliko samotnih godina dok se nije vjenčao s Inis. Zajedno su stekli mnogo sretnih sjećanja i iskusili mnogo sretnih događaja.« Zatim je, govoreći o sestri Hunter, rekao: »Neizrecivo smo vam zahvalni, Inis, za vaše suputništvo i vašu predanu brigu o njemu. Vratili ste iskru u njegovim očima i pružili mu radost na godinama vrhunca njegovog života i službeništva.«⁶

Naučavanja Howarda W. Huntera

»Brak između muškarca i žene određen je od Boga i namijenjen za vječnost.

Bog je definirao brak za nas. Rekao je: »Zato će čovjek ostaviti oca i majku te će prionuti uz ženu svoju, pa će oboje biti samo jedno tijelo« (Matej 19:5).⁷

Najveće partnerstvo u životu jest u braku – taj odnos od trajnog je i vječnog značaja.⁸

Sa spoznajom o naumu spasenja kao temeljem, čovjek koji obnaša svećeništvo gleda na brak kao na svetu povlasticu i obvezu. Nije dobro da čovjek ili žena budu sami. Čovjek nije potpun bez žene. Nijedno ne može ispuniti mjeru svoga stvaranja bez drugoga (vidi 1 Korinćanima 11:11; Mojsije 3:18). Brak između muškarca i žene određen je od Boga (vidi NiS 49:15–17). Samo kroz novi i vječni savez braka mogu shvatiti puninu vječnih blagoslova (vidi NiS 131:1–4; 132:15–19).⁹

Brak se često naziva i partnerstvo s Bogom. To nije samo metafora. Ako to partnerstvo ostane aktivno i snažno, muškarac i žena će voljeti jedan drugoga kao što vole Boga, a u njihov će dom sići slatkoća i bliskost što će im donijeti vječni uspjeh.¹⁰

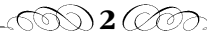
Prvi je brak izvršio Gospodin. Bio je to vječni brak jer nije postojalo vrijeme kada se ta ceremonija održala. Ceremonija je izvedena za par koji tada nije bio podložan smrti, dakle, pod okolnostima da odnos nikada neće biti prekinut. Nakon pada, naši su prvi roditelji izvedeni iz vrta. Tada su postali podložni smrti, no obećano im je uskrsnuće. Ni u kojem trenutku nije bilo rečeno da će vječni brak završiti.¹¹

U hramu primamo najuzvišeniju uredbu dostupnu muškarcima i ženama, pečaćenje supružnika zajedno za vječnost. Nadamo se da mladi ljudi neće pristati ni na što manje od vjenčanja u hramu.¹²

Jednako kako je krštenje zapovijed od Gospodina, tako je i vjenčanje u hramu. Kao što je i krštenje neophodno za prihvaćanje u Crkvu, tako je i hramski brak ključan za naše uzvišenje u Božjoj nazočnosti. To je dio naše sudbine. Ne možemo ispuniti naše krajnje svrhe bez toga. Nemojte se zadovoljavati ni s čim manjim.

Zar nećete prihvatiti svjetovni oblik krštenja? Bog ima svoj način krštenja – uranjanjem od osobe koja je nositelj ovlasti. Biste li tada prihvatili svjetovni oblik braka? On ima svoj način i za sklapanje braka: on je vjenčanje u hramu.¹³

Molim se da nas Gospodin blagoslovim da možemo shvatiti razloge našeg postojanja i što moramo činiti kako bismo našli put prema uzvišenju i vječnom životu. Dio vječnog nauma jest brak koji smatramo svetim. Ako smo spremi pokoriti se, uredbu postaju stalne zauvijek. Kakve li veličanstvene stvari shvatiti i otkriti te istine.¹⁴

Prilikom odlučivanja s kime sklopiti brak, budite strpljivi, imajte vjere i budite dostojni primanja božanske pomoći.

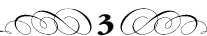
Mislim da je najveća odluka koju morate donijeti... ona odluka koja će oblikovati vaš život za vječnost, a to je vaš brak. Siguran sam da ćete se složiti sa mnom da će to biti mnogo važnije od ičeg drugog što činite u životu, jer vaš rad ili vaše zanimanje, ili bilo što što ćete činiti nije tako važan kao vječne vrijednosti... [Odluka za

brak] utjecat će na vas kroz svu vječnost; ona će utjecati na vas dok živite ovdje na zemlji.¹⁵

Ne... srljajte u vezu bez odgovarajućeg promišljanja i nadahnuća. Uz molitvu tražite vodstvo od Gospodina o tom pitanju. Budite dostojni primanja te božanske pomoći.¹⁶

Mnogi se od vas... brinu oko udvaranja, braka i osnivanja obitelji. Najvjerojatnije nećete pronaći ime svog budućeg bračnog druga u Nefijevom viđenju ili knjizi Otkrivenja, najvjerojatnije vam to neće reći niti anđeo, a niti vaš biskup. Neke stvari morate dosegnuti sami. Imajte vjeru i budite poslušni, i blagoslovi će doći. Pokušajte biti strpljivi. Nemojte dopustiti da ono što nemate zaslijepi ono što imate. Ako se previše brinete o braku, to može razoriti samu mogućnost za to. Živite potpuno i vjerno kao jedinka prije nego što vas obuzme tjeskoba oko života udvoje.¹⁷

Dok čeka obećane blagoslove, čovjek ne smije ograničiti vrijeme, jer je propustiti ići naprijed, u nekoj mjeri nazadovanje. Brižljivo se zauzmite za dobre svrhe, uključujući i vlastiti razvoj.¹⁸

Niti jedan blagoslov neće biti uskraćen dostojnim pojedincima koji nisu vjenčani.

Ovo je Crkva Isusa Krista, a ne Crkva vjenčanih ili samaca ili ijedne druge skupine ili pojedinaca. Evandjelje koje propovijedamo je evandjelje Isusa Krista koje uključuje sve spasonosne uredbe i saveze potrebne za spas i uzvišenje svakog pojedinca koji želi prihvatiti Krista i obdržavati zapovijedi koje su dali on i naš Otac na Nebu.¹⁹

Nijedan blagoslov, uključujući i onaj vječnoga braka i vječne obitelji, neće biti uskraćen bilo kojem dostojnom pojedincu. Iako to može potrajati nešto duže – možda i izvan ovog smrtnog života – za neke da postignu taj blagoslov, on neće biti uskraćen...

Sada, mogu li reći nekoliko riječi savjeta i ljubavi.

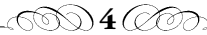
Vama *nevjenčanim muškarcima*: Nemojte odgađati brak jer nemate savršenu karijeru i dobro financijsko stanje... Upamtite da kao obnašatelj svećeništva imate obvezu preuzeti vodstvo u traženju vječnog suputništva.

»Dok čekate obećane blagoslove... brižljivo se zauzmite za dobre svrhe, uključujući i vlastiti razvoj.«

Vama, *nevjenčanim ženama*: Obećanje Božjih proroka oduvijek je bilo da Gospodin misli na vas; ako ste vjerne *svi* će blagoslovi biti vaši. Biti bez braka i obitelji u ovom životu samo je privremeno stanje, a vječnost je mnogo vremena. Predsjednik Benson nas je podsjetio da »je put označen samo za čovjeka. Bog ima na umu vašu vječnu perspektivu« (*Ensign*, studeni 1988., str. 97). Ispunite svoje živote dostojnim, značajnim aktivnostima.

Vama koji ste iskusili *razvod*: Nemojte dopustiti da razočaranje ili osjećaj neuspjeha oboji vaša zapažanja o braku ili životu. Ne gubite vjeru u brak i nemojte dopustiti da gorčina razara vašu dušu i uništava vas i one koje volite ili ste voljeli.²⁰

Za uspješan je brak potrebno nastojati živjeti načela evanđelja.

[Brak]... je naučeno ponašanje. Naš uspjeh određuje savjesno nastojanje, a ne nagon. Pokretačka sila proizlazi iz dobrote, istinske ljubavi i brige o međusobnoj sreći i dobrobiti.

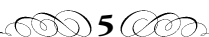
Prije braka gledali smo na život s vlastite točke gledišta, no nakon prelaska toga praga, počeli smo na život gledati i s točke gledišta onog drugog. Također, postoji i potreba činiti žrtve i prilagođavati se kao očitovanja sigurnosti i ljubavi.

Često se govori da za uspješan i sretan brak općenito nije toliko pitanje vjenčanja s pravom osobom, koliko je pitanje *biti pravom osobom*. Statistički podaci koji pokazuju visoku stopu razvoda mogu ukazivati na nerazuman odabir partnera. Da su se vjenčali s drugim osobama, možda bi određeni problem bio uklonjen, no zasigurno bi na to mjesto došao neki drugi problem. Razuman odabir partnera veliki je doprinos uspješnom braku, pa ipak svjestan trud ispunjavati odgovornosti drugoga najveća je sastavnica koja doprinosi uspjehu.²¹

Iako je istina da će dostojni parovi primiti uzvišenje u celestijalno kraljevstvo, svaki muškarac i žena zapečaćeni u vječni odnos moraju pojedinačno biti dostojni toga blagoslova.

Vječni brak sastojat će se od dostojnog muškarca i dostojne žene, oboje krštenih vodom i Duhom, koji su svaki pojedinačno otišli u hram i primili vlastita podarivanja, zakleli se na vjernost Bogu i svojem partneru u bračnom savezu te koji su pojedinačno obdržavali svoje saveze čineći sve što je Bog očekivao od njih.²²

Živjeti načela evanđelja čini brak sretnim... Kada dvoje ljudi može živjeti načela evanđelja, brak može biti sladak i sretan.²³

Muževi i žene bi trebali zajedno raditi na osnaživanju bračnih veza.

Dobrotvornost i strpljivost s nesavršenostima

Većina partnera ima nesavršenosti... Richard L. Evans jednom je rekao: »Možda se nitko od nas ne slaže sa savršenim ljudima, nego je naš zadatak slagati se s nesavršenim ljudima« [*Richard Evans' Quote Book* (1971.), 165]. Shvaćamo da u braku nemamo posla sa savršenom osobom; mi tražimo to savršenstvo i krećemo se smjerom gdje se nadamo naći savršenstvo, ali moramo imati razumijevanja, truditi se i učiniti život ljepšim...

Biblija nam govori: »Ljubav je strpljiva, ljubav je dobrotiva« (vidi 1 Korinćanima 13:4). Takva vrsta ljubavi, takva koja se ne uzima

Kada se muž i žena »medusobno vole kao što vole Boga... u njihov dom će ući slatkoća i ljubav koja će donijeti vječni uspjeh.«

olako, ne završava užitkom i odbacuje poput istrošene plastike, nego ona koja se suočava sa svim onim malim životnim poteškoćama isprepletenima s našom dušom, krajnji je izraz ljudske sreće.²⁴

Jedinstvo srca

Nesumnjivo, najsretniji brakovi su oni gdje je tvoja bol moja, a moja bol tvoja, moja pobjeda je i tvoja pobjeda, moje brige su i tvoje brige. Jedinstvo srca, duše, tijela čini se više izazovom nego ikada prije na svijetu gdje se postavlja pitanje: »A kakve ja koristi imam od toga?« Daleko više bračnih partnera postalo je samo ukras na rukavu umjesto dio srca.²⁵

Vjernost mišlju, riječju i djelom

Muškarac koji obnaša svećeništvo pokazuje savršenu moralnu vjernost svojoj ženi te joj ne daje razlog za sumnju u njegovu vjernost. Muž treba voljeti svoju ženu svim svojim srcem te ni uz koga prionuti osim uz nju (vidi NiS 42:22–26). Predsjednik Spencer W. Kimball je objasnio:

»Riječi *ni uz koga drugoga* isključuju sve i svakoga. Supružnik postaje najvažniji u životu muža ili žene i niti društveni niti profesionalni

niti politički život niti bilo koji drugi interes ili osoba ili stvar nikada ne smiju imati prednost nad supružnikom« (*The Miracle of Forgiveness*, Salt Lake City: Bookcraft, 1969., str. 250).

Gospodin brani, a njegova crkva osuđuje bilo kakav i svaki intimni odnos izvan braka. Muškarčeva nevjera slama srce njegove žene te gubi njezino povjerenje i povjerenje svoje djece (vidi Jakov 2:35).

Budite vjerni u vašim bračnim savezima u mislima, riječima i djelima. Pornografija, očijukanje te neprimjerena maštanja nagrizaju ličnost osobe i napadaju temelje sretnoga braka. Na takav način jedinstvo i povjerenje u braku bivaju uništeni. Onaj koji ne može obuzdati svoje misli te stoga počini preljub u svojem srcu, ako se ne pokaje, neće imati Duha, ali će mu biti zanijekana vjera i početak će se bojati (vidi NiS 42:23; 63:16).²⁶

Nježnost i poštovanje u intimnosti

Uzdržavajte se od bilo kakve dominacije ili nedostojnog ponašanja u nježnom, intimnom odnosu. Budući da je brak ustanovljen od Boga, intimni odnos između muškarca i žene dobar je i cijenjen u očima Božjim. Zapovjedio im je da budu jedno tijelo te da se množe i napune zemlju (vidi Mojsije 2:28; 3:24). Voljet ćete svoju ženu kao što je Krist ljubio Crkvu i dao sebe za nju (vidi Ef 5:25–31).

Nježnost i poštivanje – nikada sebičnost – moraju biti vodeća načela u intimnim odnosima između muža i žene. Svaki partner mora biti obziran i osjetljiv na potrebe i želje drugoga. Gospodin osuđuje svako nasilno, nepristojno ili neobuzdano ponašanje u intimnom odnosu između muža i žene.

Svaki muškarac koji zlostavlja ili omalovažava svoju ženu tjelesno ili duhovno čini mučan grijeh i potrebno je iskreno i ozbiljno kajanje. Razlike treba riješiti u ljubavi i dobroti te s duhom uzajamnog pomirenja. Muškarac bi se svojoj supruzi uvijek trebao obraćati s ljubavlju i dobrotom, ponašajući se prema njoj s najvećim poštovanjem. Brak je poput nježnog cvijeta... te ga se mora stalno njegovati izrazima ljubavi i nježnosti.²⁷

Pozorno slušanje

Mnogi se problemi mogu brzo riješiti, a i mnoge teške situacije, kada bismo samo shvatili da postoji trenutak kada moramo slušati. U

školi smo naučili lekciju kada moramo slušati, no nismo uspjeli kada smo odbili obratiti pozornost. U braku će nedostajati razumijevanja osim ako smo spremni slušati... Naravno, trebamo razgovarati, no moramo slušati mišljenje drugoga kako bismo dovoljno povećali naše razumijevanje da bismo donijeli pametnu odluku. Pažljivo uho ponekada može učiniti razliku.²⁸

Nesebičnost

Prijateljstva ne mogu potrajati ako se temelje na pijesku sebičnosti. Brakovi neće izdržati ako nemaju podloge osim tjelesne privlačnosti, a nemaju temelje duboke ljubavi i odanosti.²⁹

Nadamo se da ćete vi u braku pamtit i osjećaje ljubavi koji su vas vodili prema oltaru u domu Gospodnjem. Naša srca su ražalošćena dok učimo o mnogima čija je ljubav postala hladna ili koji iz sebičnih razloga ili prijestupa zaboravljaju ili shvaćaju olako bračne saveze sklopljene u hramu. Molimo s muževima i ženama da imaju ljubavi i poštovanja jedni prema drugima. Uistinu, naša je najdraža nada da svaka obitelj bude blagoslovljena majkom i ocem koji jedno prema drugome izražavaju ljubav, koji su puni poštovanja jedni prema drugima i koji zajedno rade na osnaživanju bračnih veza.³⁰

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- U 1. odsjeku predsjednik Hunter naglašava kako je brak određen od Boga i namijenjen je za vječnost. Kako znanje toga utječe na vaš odnos sa bračnim drugom? Što za vas znači da je brak »partnerstvo s Bogom«? Kako možemo pomoći djeci i mladima u pripremi za vjenčanje u hramu?
- Koje su vaše misli i dojmovi dok proučavate savjet predsjednika Huntera o odlučivanju kime se vjenčati? (Vidi 2. odsjek.)
- Kako obećanja i savjeti predsjednika Huntera iz 3. odsjeka mogu pomoći osobama koje nisu u braku? Kako možemo primijeniti poruku predsjednika Huntera da je »ovo Crkva Isusa Krista, a ne Crkva vjenčanih ili samaca«?
- Što mislite što znači kada predsjednik Hunter kaže da je brak »naučeno ponašanje«? (Vidi 4. odsjek.) Kada ste vidjeli da je život

po načelima evanđelja donio sreću u brak? Ako ste vjenčani, razmislite što biste više mogli učiniti da bi se očitovala ljubav prema vašem bračnom drugu?

- Promislite o savjetu predsjednika Huntera u 5. odsjeku. Kako bračni drugovi razvijaju veću strpljivost prema nesavršenostima jednog i drugog? Kako bračni drugovi razvijaju veće »jedinство srca«? Kako bračni drugovi pokazuju vjernost u braku mišlju, riječju i djelom?

Povezani stihovi iz Svetih pisama

Postanak 2:18, 21–24; Jakov 2:27, 31–33; 4. Nefi 1:11; NiS 42:22; Moj-sije 3:19–24; vidi i »Obitelj: Proglas svijetu«, *Ensign*, studeni 2010., 129

Pomoć pri proučavanju

»Vaše proučavanje evanđelja je najučinkovitije kad vas podučava Sveti Duh. Uvijek započnite svoje proučavanje evanđelja moleći se da vam Sveti Duh pomogne učiti« (*Propovijedaj moje evanđelje* [2004], 18).

Napomene

1. U Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994.), 72.
2. U Knowles, *Howard W. Hunter*, 79–80.
3. U Don L. Searle, »President Howard W. Hunter, Acting President of the Quorum of the Twelve Apostles«, *Ensign*, travanj 1986., 24–25.
4. Gordon B. Hinckley, »A Prophet Polished and Refined«, *Ensign*, travanj 1995., 34.
5. U Knowles, *Howard W. Hunter*, 270; vidi i 264, 267, 269.
6. James E. Faust, »Howard W. Hunter: Man of God«, *Ensign*, travanj 1995., 28.
7. *The Teachings of Howard W. Hunter*, uredio Clyde J. Williams (1997.), 137.
8. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 130.
9. »Being a Righteous Husband and Father«, *Ensign*, studeni 1994., 49.
10. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 130.
11. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 132.
12. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 130.
13. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 131–132.
14. »Divine Creation of Women« (obraćanje na saboru područja Australija, Adelaide, Australija, 30. studeni 1979.), 7, Church History Library, Salt Lake City.
15. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 141–142.
16. »The Church Is for All Peoples«, *Ensign*, lipanj 1989., 77.
17. »Fear Not, Little Flock« (obraćanje na Sveučilištu Brigham Young, 14. ožujka 1989.), 4; speeches.byu.edu.
18. »The Church Is for All Peoples«, 77.
19. »The Church Is for All Peoples«, 76.
20. »The Church Is for All Peoples«, 76–77.
21. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 129–130.
22. »The Church Is for All Peoples«, 76.
23. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 137.
24. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 135–136.
25. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 137.
26. »Being a Righteous Husband and Father«, 50.
27. »Being a Righteous Husband and Father«, 51.
28. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 129.
29. Conference Report, listopad 1967, 12.
30. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 130–31.

Sačuvati i zaštititi obitelj

»Dom se može s vremena na vrijeme činiti uobičajenim mjestom sa svojim rutinskim dužnostima, ipak, njegov uspjeh bi trebao biti najveći od svih naših težnji.«

Iz života Howarda W. Huntera

Howard W. Hunter odrastao je u marljivoj obitelji punoj ljubavi gdje je od svojih roditelja učio da je za izgradnju sretnoga doma često potrebna žrtva. Nedugo nakon vjenčanja, učinio je žrtvu za koju je osjećao da je potrebna za dobrobit njegove buduće obitelji.

Howard je razvio ljubav prema glazbi još u mladoj dobi. Prvo je naučio svirati klavir i violinu, a zatim je sam naučio svirati mnoge druge instrumente. Kao tinejdžer, osnovao je svoj bend, Hunter's Croonaders, koji je svirao na plesovima i ostali događajima na području Boiseja, Idaho. Kada je imao 19 godina, on i njegov bend unajmljeni su svirati na dvomjesečnom krstarenju Azijom.¹

Godinu dana nakon povratka s krstarenja, Howard se preselio u Južnu Kaliforniju gdje je nastavio svirati s raznim bendovima. U Kaliforniji je također upoznao Claire Jeffs, koju je zaprosio u proljeće 1931. godine. Četiri dana prije vjenčanja, Howard je svirao sa svojim bendom, zatim je pospremio instrumente i nikada više nije profesionalno svirao. Sviranje glazbe na plesovima i zabavama »bilo je glamurozno u neku ruku«, rekao je, »i dobro sam zarađivao«, ali je osjećao kako neki dijelovi njegovog života nisu u skladu s onakvim životom kojeg je zamišljao za svoju obitelj. »To je ostavilo prazninu nečega u čemu sam uživao, [ali] nikada nisam zažalio zbog te odluke«, rekao je mnogo godina kasnije.²

Howard i Claire blagoslovljeni su trima sinovima, Howardom Williamom (Billyjem), Johnom i Richardom. Na njihovu žalost, Billy je umro još u djetinjstvu. Kako su John i Richard odrastali, Hunterovi su izgrađivali usko povezanu obitelj. Howardov raspored bio

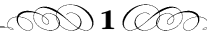
Obitelj »nadilazi svako drugo zanimanje u životu«.

je ispunjen odvjjetničkom praksom i crkvenim pozivima, no on i Claire su obitelj stavljali na prvo mjesto. Prije nego je Crkva odredila ponedjeljak uvečer za održavanje kućne obiteljske večeri, Hunterovi su tu večer odredili kao vrijeme za učenje evanđelja, pričanje priča, igranje igara i zajedničko odlaženje na razna mjesta. Često su dječaci dobivali zadatke za lekcije.

Howard i njegovi sinovi razvili su zajedničke interese, poput izrađivanja modela vlakova. Izrađivali su vlakove od pribora i izgrađivali složene željeznice s tračnicama pričvršćenima za šperploču. Prisjeća se: »Jedno od najomiljenijih zabava bio je odlazak u dvorište željeznice... blizu željezničke postaje Alhambra Južnopacifičke željeznice kako bismo dobili ideje za naše rasklopno postrojenje i opremu.«³

S vremenom je obitelj predsjednika i sestre Hunter narasla s brojem od 18 unučadi. Osim čestih posjeta svojoj djeci i unučadi, mnogi su posjeti predsjednika Huntera bili »brzinski« između letova kada su ga crkveni zadaci vodili kroz Kaliforniju. Budući da je John često vodio svoju djecu do zrakoplovne luke kako bi vidjeli svoga djeda između tih letova, njegovi su ga unuci često nazivali »djed koji živi u zrakoplovnoj luci«.⁴

Naučavanja Howarda W. Huntera

Obitelj je najvažnija jedinica u društvu, Crkvi i vječnosti.

Obitelj je najvažnija jedinica u vremenu i vječnosti te, kao takva, nadilazi svako drugo zanimanje u životu.⁵

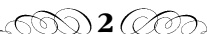
Crkva ima odgovornost – i ovlast – čuvati i štititi obitelj kao temelj društva. Obrazac obiteljskog života, ustanovljen prije postanka svijeta, omogućava djeci da se rode od oca i majke koji će ih njegovati i odgajati kao muž i žena, zakonski vjenčani. Roditeljstvo je sveta obveza i povlastica, s djecom kao »Jahvin dar« (Ps 127:3).

Zabrinuto društvo sada počinje shvaćati da raspad obitelji svijetu donosi nedaće koje su prorekli proroci. Savjeti i promišljanja svijeta uspjeh će samo kada definiraju obitelj kako je Gospodin objavio da bude. »Ako Jahve kuću ne gradi, uzalud se muče graditelji« (Ps 127:1).⁶

Predsjednik Hunter sa svojim sinovima i unučadi i njihovim obiteljima 2. listopada 1994. godine jedan dan nakon što je podržan kao predsjednik Crkve.

U traženju dobrobiti pojedinaca i obitelji, važno je sjetiti se kako je osnovna jedinica Crkve obitelj. Međutim, usredotočujući se na obitelj trebamo upamtiti da u svijetu u kojem živimo obitelj nije ograničena na skupinu oca, majke i djece. Obitelji u Crkvi danas također se sastoje od [muža i žene] bez djece, samohranih roditelja s djecom i pojedinaca koji žive sami... Svaka takva obitelj mora primiti svećenički nadzor. Često su oni kojima je potrebna najveća pažnja jesu netradicionalne obitelji. Brižni i predani kućni učitelji potrebni su u svakom domu. Nitko ne bi trebao biti zanemaren.⁷

Roditelji su partneri u vođenju kuće i njihova je stroga obveza štiti i voljeti svoju djecu.

Odgovornosti roditeljstva od najveće su važnosti. Rezultati naših nastojanja imat će vječne posljedice za nas, a i za dječake i djevojčice koje odgajamo. Svatko tko postane roditelj ima strogu obvezu štiti i voljeti [svoju] djecu i pomoći im pri povratku njihovom Nebeskom Ocu. Svi bi roditelji trebali shvatiti kako Gospodin neće ostaviti nekažnjenog onoga koji zanemaruje te odgovornosti.⁸

Očevi i majke imaju veliku odgovornost u vezi s djecom koja im je povjerena na brigu... U knjizi Izreka nalazimo ovu molbu roditeljima:

»Upućuj dijete prema njegovu putu, pa kad i ostari, neće odstupiti od njega« (Izreke 22:6).

Najveća uputa koja se može dati djetetu jest ona koja dolazi roditeljskim primjerom. Roditelji trebaju biti primjerima koje će mladi ljudi slijediti. Velika snaga dolazi iz doma gdje se podučavaju pravedna načela, gdje vlada ljubav i poštovanje jednih prema drugima, gdje je utjecaj molitve na život obitelji te gdje postoji poštovanje prema onome što pripada Bogu.⁹

Učinkovito vodstvo obitelji... zahtijeva i količinu i kvalitetu vremena. Podučavanje i vođenje obitelji ne smije se prepustiti... društvu, školi ili čak i Crkvi.¹⁰

Muškarac koji obnaša svećeništvo smatra obitelj određenom od Boga. Vaše vodstvo obitelji vaša je najveća i najsvetija odgovornost...

Muškarac koji obnaša svećeništvo predvodi svoju obitelj u sudjelovanju u Crkvi tako da mogu upoznati evanđelje i biti pod zaštitom saveza i uredbi. Ako želite uživati u blagoslovima Gospodnjim, morate urediti svoje domove. Zajedno sa svojom ženom, odredite duhovno ozračje u svom domu. Vaša je prva obveza da uredite svoj duhovni život kroz redovito proučavanje Svetih pisama i svakodnevnu molitvu. Osigurajte i poštujujte svoje svećeničke i hramske saveze; potičite svoju obitelj da čini to isto.¹¹

Muškarac koji obnaša svećeništvo ima poštovanja prema majčinstvu. Majkama je dana sveta odgovornost »da bi rađale duše ljudske. U tomu se, naime, djelo Oca mojega nastavlja da bi se on proslavio« (NiS 132:63)...

Svećeništvo ne može ostvariti svoju sudbine niti se mogu ispuniti Božje svrhe bez pomoći suradnika. Majke vrše djelo koje svećeništvo ne može činiti. Zbog tog dara života svećeništvo bi trebalo imati neograničenu ljubav prema majkama svoje djece.

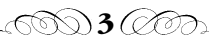
[Braćo,] cijenite jedinstvenu i božanski određenu ulogu svoje žene kao majke u Izraelu te njezino posebno svojstvo rađanja i njegovanja djece. Imamo božansku zapovijed da se množimo i napučimo

zemlju te vodimo svoju djecu i unučad prema svjetlu i istini (vidi Mojsije 2:28; NiS 93:40). Kao brižan partner, možete podijeliti brigu oko djeteta. Pomagati joj da upravlja domom i održava ga. Pomoći joj pri učenju, podučavanju i odgoju vaše djece.

Trebali biste redovito izražavati poštovanje svojoj ženi i djeci poštovanje prema njoj. Uistinu, jedno od najvećih stvari koje otac može činiti za svoju djecu jest voljeti njihovu majku.¹²

Muškarac koji obdržava svećeništvo prihvaća svoju suprugu kao partnera u vodstvu doma i obitelji s potpunim znanjem i sudjelovanjem u svim odlukama u vezi s time. U nuždi moraju biti u Crkvi i u domu predsjednici (vidi NiS 107:21). Božanskim zaduženjem, odgovornost predsjedavanja domom jest na obnašatelju svećeništva (vidi Mojsije 4:22). Gospodin je namijenio da žena bude pomagačica muškarcu (*pomagačica* znači ravnopravna) – odnosno, ravnopravna i potrebna za puno partnerstvo. Predsjedavanje u pravednosti traži podijeljenu odgovornost između muža i žene; zajedno djelujete sa znanjem i sudjelovanjem u svim obiteljskim problemima. Muškarac koji djeluje samostalno ne obazirući se na osjećaje i savjete svoje supruge prilikom upravljanja obitelji, primjenjuje nepravedno gospodstvo.¹³

Potičemo vas, braćo, da se sjetite kako je svećeništvo samo pravedna vlast. Zaslužite poštivanje i povjerenje svoje djece kroz svoj odnos s njima pun ljubavi. Pravedan otac štiti svoju djecu svojim vremenom i nazočnošću u njihovim društvenim, obrazovnim i duhovnim aktivnostima i odgovornostima. Nježni iskazi ljubavi i privrženosti prema djeci odgovornost su kako oca tako i majke. Govorite svojoj djeci da ih volite.¹⁴

Naši bi domovi trebali biti mjesto ljubavi, molitve i podučavanja evanđelja.

Mi jednostavno moramo imati ljubavi i integritet te snažna načela u našim domovima. Moramo imati stalnu predanost braku, djeci i moralnosti. Mi moramo uspjeti ondje gdje je uspjeh najviše potreban za sljedeći naraštaj.

Zasigurno, najjači i najljepši dom je ondje gdje je svaka osoba suosjećajna za osjećaje drugih, nastojeći služiti drugima i živjeti u domu

načela koja pokazujemo na javnim mjestima. Moramo sve više pokušavati živjeti evanđelje u našim obiteljskim krugovima. Naši domovi su vrijedni naše najvjernije predanosti. Dijete ima pravo osjećati da je sigurno u svom domu, da se nalazi na mjestu zaštićenom od opasnosti i zala vanjskoga svijeta. Obiteljsko jedinstvo i integritet potrebni su za namirivanje te potrebe. Dijete treba roditelje koji su sretni u svojem odnosu jedan prema drugome, koji sretno djeluju prema ispunjenju življenja idealne obitelji koji vole svoju djecu iskrenom i nesebičnom ljubavi i koji su se obvezali na obiteljski uspjeh.¹⁵

Kada je prvi put uvedena kućna obiteljska večer u službeni program Crkve, Prvo predsjedništvo je reklo: »Ako sveci poslušaju ovaj savjet [održavanja kućne obiteljske večeri], to će rezultirati velikim blagoslovima. Povećat će se ljubav u domu i poslušnost prema roditeljima. Vjera će se razviti u srcima mladih u Izraelu i oni će primiti moć da se bore protiv zlih utjecaja i iskušenja koja ih neprestano okružuju.« Mi ponovno potvrđujemo obećane blagoslove onima koji vjerno održavaju kućne obiteljske večeri.

Ponedjeljak navečer treba biti vrijeme rezervirano za održavanje kućne obiteljske večeri. Mjesni vođe trebaju osigurati da su crkveni objekti i ustanove zatvoreni, da nije isplanirana niti jedna aktivnost odjela ili okola za ponedjeljak navečer te da su izbjegnute sva druga ometanja kojima bi se mogla izbjeći kućna obiteljska večer.

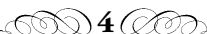
Primarni naglasak kućne obiteljske večeri za obitelji bi trebao biti da zajedno proučavaju evanđelje. Sve podsjećamo na to da je Gospodin upozoravao roditelje da podučavaju svoju djecu evanđelju, da mole i poštuju šabat. Sveta pisma su najvažniji izvor za podučavanje evanđelja.¹⁶

Molite kao obitelji i noću i ujutro. Kakvi veliki blagoslovi dolaze u živote djece koja slušaju molitve svojih roditelja Gospodinu za njihovu dobrobit. Zasigurno će djeca pod utjecajem takvih pravednih roditelja biti bolje zaštićena od utjecaja neprijatelja.¹⁷

Kako bi takvi roditelji i djeca bolje shvatili jedni druge, prihvaćen je naum u crkvi poznat pod nazivom »Obiteljsko vijeće«. To vijeće sazivaju i vode roditelji, a prisustvuju svi članovi obitelji. Ono jača obiteljske veze, potvrđuje djeci da »tu pripadaju« te ih uvjerava kako roditelji brinu za njihove probleme. Taj obiteljski sastanak podučava

uzajamnom poštovanju, uklanja sebičnost te naglašava Zlatno pravilo [vidi Matej 7:12] u domu i življenju čistog života. Podučava se štovanju obitelji i molitvi, zajednički uz lekcije dobrote i iskrenosti. Problem obitelji obično suočava osobu iz takve neposredne blizine da njegove prave dimenzije i važnost nije lako cijiniti, no kada su obitelji jake i ujedinjene u nastojanju služiti Bogu i obdržavati njegove zapovijedi, nestaju mnogi naši suvremeni problemi.¹⁸

[Braćo,] ozbiljno shvatite svoju odgovornost podučavanja evanđelja u svojoj obitelji kroz redovito održavanje kućne obiteljske večeri, obiteljske molitve, sastanke duhovne misli te vrijeme za čitanje Svetih pisama kao i druge trenutke za podučavanje. Poseban naglasak neka bude na pripravi za misionarsku službi i hramski brak. Kao patrijarh kod kuće, koristite svoje svećeništvo kroz izvršavanje prikladnih uredbi za svoju obitelj te blagoslivljanje svoje supruge i djece. Uz vaše spasenje, braćo, nema vam ničega važnijeg od spasenja vaše supruge i djece.¹⁹

Uspješan roditelj je onaj koji je volio, žrtvovao se, koji se brinuo, podučavao svoju djecu i posluživao im.

Vrhovni autoriteti imaju povlasticu sastajati se i upoznati se s članovima Crkve diljem svijeta koji su dosljedno živjeli dobrim životima i podignuli svoje obitelji pod utjecajem evanđelja. Ti su sveci uživali velike blagoslove i utjehu koja može doći gledajući unatrag, kao roditelji, djedovi i bake, pradjedovi i prabake, tijekom dugih i uspješnih roditeljskih nastojanja. Zasigurno, to je nešto što bi svatko od nas želio.

Međutim, mnogo je onih u Crkvi i u svijetu koji žive s osjećajem krivnje i nedostojnosti jer su neki njihovi sinovi i kćeri odlutali ili zastranili iz stada...

Mi shvaćamo da se savjesni roditelji trude najbolje što mogu pa ipak svi griješe. Nitko nije posvećen sličnom projektu kao što je roditeljstvo, a da ubrzo ne shvati da će na putu činiti mnoge pogreške. Naš Nebeski Otac zasigurno zna kada je povjerio svoju duhovnu djecu na brigu mladim i neiskusnim roditeljima, da će dolaziti do pogrešaka u prosudbi...

Svatko je od nas jedinstven. Svako je dijete jedinstveno. Baš kao što je svatko od nas kreće s različite točke u utrci života, i kao što svatko

»Moramo uvijek biti spremni moliti i... omogućiti djeci da spoznaju našu ljubav i brige.«

od nas posjeduje različitu snagu i različite slabosti i talente, tako je i svako dijete blagoslovljeno vlastitim posebnim kompletom osobina. Ne smijemo pretpostavljati da će Gospodin suditi uspjeh jednoga na točno isti način kao i uspjeh drugoga. Kao roditelji često pretpostavljamo, da ako naše dijete ne postane uspješno u svakom pogledu, da nismo uspjeli. Trebamo biti oprezni u našim prosudbama...

Uspješan roditelj je onaj koji je volio, žrtvovao se, koji se brinuo, podučavao svoju djecu i posluživao im. Ako ste činili sve ovo, i vaše je dijete još uvijek samovoljno ili neugodno ili je od svijeta, ipak možete biti, usprkos tome, uspješan roditelj. Možda postoje djeca koja su došla na svijet tako da budu izazov bilo kojim roditeljima u bilo kakvim uvjetima. Isto tako, možda postoje druga djeca koja će blagosloviti živote i biti radost skoro svakom ocu i majci.

Danas sam zabrinut za roditelje koji sami sebe oštro osuđuju i dopuštaju da ti osjećaji uništavaju njihove živote, kada u stvari čine najbolje što mogu i trebali bi to nastaviti činiti u vjeri.²⁰

Otac ili majka [čije je dijete odlutalo] nisu sami. Naši su prvi roditelji spoznali bol i patnju gledajući kako neka njihova djeca odbacuju

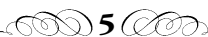
naučavanja o vječnom životu (vidi Mojsije 5:27). Nakon nekoliko stoljeća Jakov je spoznao ljubomoru i bolesne osjećaje svojih starijih sinova prema njegovom voljenom Josipu (vidi Pos 37:1–8). Veliki prorok Alma, koji je imao sina Almu, dugo se molio Gospodinu za u vezi buntovnog ponašanja njegovog sina i nesumnjivo je bio obuzet brigama o neskladu i zlobi što ih je njegov sin uzrokovao među onima u Crkvi (vidi Mosija 27:14). Naš Otac na Nebu također je izgubio mnogo duhovne djece u svijetu, on poznaje osjećaje vašega srca...

Ne odustajte nadati se ako dječak ili djevojčica zastrane. Mnogi, za koje se smatralo da su potpuno izgubljeni, vratili su se. Moramo mnogo moliti i, ako je moguće, omogućiti djeci da spoznaju našu ljubav i brige...

Znajte da će Nebeski Otac prepoznati ljubav i žrtvu, brige i zabrinutosti, čak i ako su naša velika nastojanja neuspješna. Srca roditelja najčešće su slomljena, pa ipak moraju shvatiti kako krajnja odgovornost jest na djetetu nakon što su ih roditelji podučili ispravnim načelima...

Bez obzira na tugu, na brige, boli i tuge, tražite način da ga okrenete u korist – možda u pomaganju drugima da izbjegavaju iste probleme, ili razvijajući veći uvid u osjećaje drugih koji su se borili na sličan način. Zasigurno ćemo steći dublje razumijevanje ljubavi svog Nebeskog Oca kada, kroz molitvu, napokon spoznamo da nas on razumije i želi da gledamo naprijed...

Nikada ne bismo trebali dopustiti da nas Sotona prevari i počnemo misliti da smo izgubljeni. Ponosimo se dobrim i pravednim stvarima koje smo činili, odbijmo i izbacimo iz naših života ono što je pogrešno, gledajmo u Gospodina i tražimo ga oprost, snagu i utjehu te tada krenimo naprijed.²¹

Naši bi domovi trebali biti sveta mjesta gdje možemo živjeti načela evanđelja i gdje Duh Gospodnji može prebivati.

Nadamo se da vas neće nadvladati obeshrabrenje u vašim pokušajima podizanja obitelji u pravednosti. Sjetite se ove Gospodinove zapovijedi: »No, učenici moji stajat će na mjestima svetim i neće se pokolebati« (NiS 45:32).

Dok neki tumače da to znači hram, što uistinu i jest, ono također predstavlja i domove u kojima živimo. Ako ćete marljivo raditi na vodstvu svoje obitelji u pravednosti, ohrabrivati i sudjelovati u dnevnim obiteljskim molitvama, čitanju Svetih pisama, održavanju kućne obiteljske večeri te ljubavi i podršci jednih za druge, primit ćete obećane blagoslove Gospodinove za odgoj pravednog naraštaja.

U svijetu u kojem se zloba povećava, kako je samo bitno da svatko od nas »stoji na svetim mjestima« i obveže se biti odan i vjeran naučavanjima evanđelja Isusa Krista.²²

Kako bi postigli uspjeh u obitelji, roditelji moraju imati ljubavi i poštovanja jedan prema drugome. Muževi, nositelji svećeništva, trebali bi prema svojim ženama imati najveće poštovanje pred djecom, a žene trebaju voljeti i podržavati svoje muževe. Zauzvrat, djeca će imati ljubavi prema svojim roditeljima i međusobno. Dom će tada postati svetim mjestom gdje se najbolje mogu živjeti načela evanđelja i gdje Duh Gospodnji može prebivati. Biti uspješan otac ili uspješna majka daleko je vrijednije od stjecanja vodećeg položaja na poslu, u vladi ili u svjetovnim poslovima. Dom se može s vremena na vrijeme činiti uobičajenim mjestom sa svojim rutinskim dužnostima, ipak, njegov uspjeh bi trebao biti najveći od svih vaših težnji u životu.²³

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- Dok pregledavate naučavanja predsjednika Huntera u 1. odsjeku, razmislite o važnosti obitelji. Koja je odgovornost Crkve za obitelj? Kako možemo zaštititi i osnažiti naše obitelji?
- Promislite o naučavanjima predsjednika Huntera o tome da roditelji moraju biti partneri u vođenju doma (vidi 2. odsjek). Kako ta naučavanja pomažu i očevima i majkama? Kako roditelji postaju ujedinjeni u odgoju svoje djece? Razmislite kako možete poboljšati »duhovno ozračje« svoga doma.
- U 3. odsjeku predsjednik Hunter savjetuje kako uspostaviti snažnu obitelj. Kako mi možemo izgraditi veće »obiteljsko jedinstvo i integritet«? Kako je kućna obiteljska večer blagosloвила vašu obitelj? Kako su obiteljsko proučavanje Svetih pisama i obiteljska molitva blagosloвила vašu obitelj?

- Kako naučavanja predsjednika Hunter naučavanja u 4. odsjeku mogu pomoći roditeljima djeteta koje je zastranilo? Kako roditelji koji prolaze kroz tugu i bol mogu to okrenuti u svoju korist? Što roditelji, djedovi i bake, mladi vođe i drugi čine kako bi pomogli djeci koja su zastranila?
- Nakon što ste pročitali 5. odsjek, razmislite o naučavanjima predsjednika Huntera o tome da učinimo svoj dom »svetim mjestima«. S kojim izazovima se susrećemo čineći to? Kako možemo nastojati učiniti svoje domove svetim mjestima?

Povezani stihovi iz Svetih pisama

Izlazak 20:12; Ponovljeni zakon 6:4–7; Psalmi 127:3–5; Efežanima 6:1–4; Enoš 1:1–3; Mosija 4:14–15; Alma 56:45–48; 3. Nefi 18:21; NiS 68:25–28; 93:40; 121:41–46

Pomoć pri podučavanju

Zamolite članove razreda da rade u parovima i planiraju kako će podučavati odsjek iz poglavlja o kućnoj obiteljskoj večeri. Kako možemo učiniti naučavanja važnima za djecu i mlade? Pozovite neke parove da iznesu svoje planove razredu.

Napomene

1. Vidi Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994.), 46–48.
2. U Knowles, *Howard W. Hunter*; 81.
3. U Knowles, *Howard W. Hunter*; 109.
4. U Knowles, *Howard W. Hunter*, 252; vidi i 251.
5. »Being a Righteous Husband and Father«, *Ensign*, studeni 1994., 50.
6. »Exceeding Great and Precious Promises«, *Ensign*, studeni 1994., 9.
7. *The Teachings of Howard W. Hunter*, uredio Clyde J. Williams (1997.), 144.
8. »Parents' Concern for Children«, *Ensign*, studeni 1983., 65.
9. Conference Report, travanj 1960, 125.
10. »Being a Righteous Husband and Father«, 50.
11. »Being a Righteous Husband and Father«, 50, 51.
12. »Being a Righteous Husband and Father«, 50.
13. »Being a Righteous Husband and Father«, 50–51.
14. »Being a Righteous Husband and Father«, 51.
15. »Standing As Witnesses of God«, *Ensign*, svibanj 1990., 61–62.
16. Pismo Prvog predsjedništva, 30. kolovoza 1994. (Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley i Thomas S. Monson).
17. U Mike Cannon, »Be More Fully Converted, Prophet Says«, *Church News*, 24. rujna 1994., 4; vidi i *The Teachings of Howard W. Hunter*, 37.
18. Conference Report, travanj 1960., 125–126.
19. »Being a Righteous Husband and Father«, 51.
20. »Parents' Concern for Children«, 63, 64–65.
21. »Parents' Concern for Children«, 64, 65.
22. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 155.
23. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 156.

Vjerujemo u poštenje

»Ako želimo imati suputništvo Učitelja i Duha Svetoga, moramo biti pošteni prema sebi, Bogu i bližnjima.

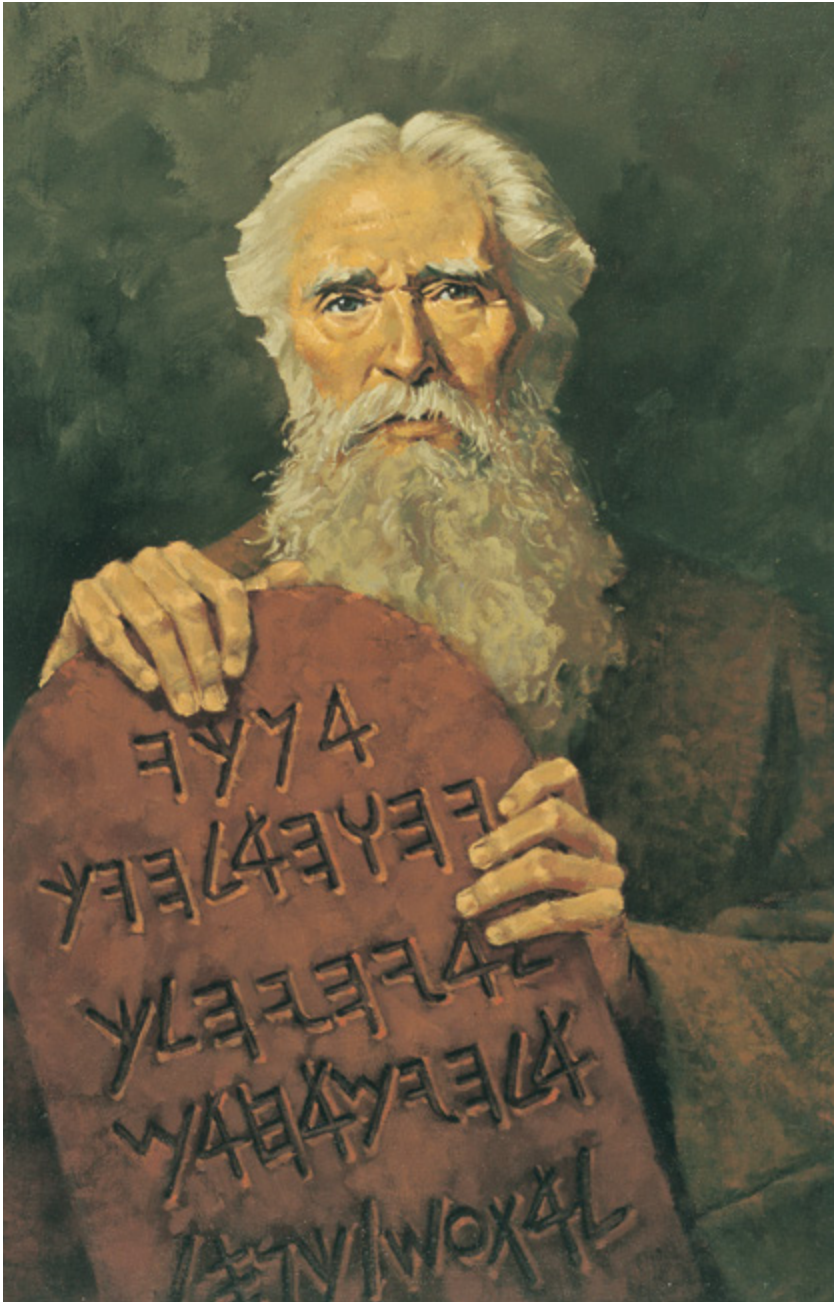
Iz života Howarda W. Huntera

Dok su čekali razgledavanje Hearst Castela u Kaliforniji, predsjednik i sestra Hunter i drugi parovi odvezli su se do male trgovine. Dok su razgledavali po trgovini, »starješina Hunter otišao je do blagajne, izbrojao nekoliko slatkiša, [i] platio blagajniku 10 penija«. Dva su se para zatim vratila do automobila i počela voziti natrag do dvorca radi razgledavanja. Na putu, »starješina Hunter podijelio je slatkiše, a zatim to ponovio, i odjednom je shvatio da je morao pogrešno izbrojati jer je imao 11 komada umjesto 10 koje je platio.

Mogao je jednostavno preći preko pogreške. Naposljedku, radilo se o samo jednom peniju, a mi smo bili u žurbi kako bismo stigli na razgledavanje. Tko bi uopće znao ili kome bi uopće bilo stalo? Ali on nije dvojio. Okrenuo je automobil i uputio se cestom prema trgovini... Objasnio je problem drugom djelatniku, ispričao se za pogrešku i nadoplatio dodani peni iznenađenom blagajniku.«¹

Za Howarda W. Huntera bilo je važno biti pošten u malim stvarima kao i u velikim.

Podučavao je svoje sinove o integritetu svojim primjerom. »Ono što znam o poštenju i integritetu došlo je u velikoj mjeri iz onoga što su mi ljudi ispričali o mom ocu«, rekao je Richard Hunter. Jednom je Richard otišao na poslovni sastanak sa svojim ocem gdje se razgovaralo o kompleksnom projektu. Dok su bili vani na pauzi, Richard i jedan od ljudi razgovarali su o sastanku. Richard je rekao da će se vjerojatno dugo čekati na početak projekta zbog ogromne količine pravne papirologije. Muškarac je ispravio Richarda, govoreći mu da će se projekt nastaviti prije nego što papirologija bude

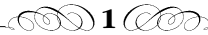
Deset zapovijedi sadrže sljedeću opomenu: »Ne svjedoči lažno na bližnjega svoga« (Izlazak 20:16).

gotova jer su ljudi znali da će Howard W. Hunter napraviti sve što je rekao da će napraviti.²

Godine 1962. predsjednik Hunter se obratio mladima u Crkvi i iskazao svoje uvjerenje o važnosti poštenja.

»Sretan život doći će svakome od nas ako budemo poštenu – poštenu prema našim očevima i majkama, bez obzira radilo li se o izlascima, o školi, o djeci s kojom se družimo ili pohađanju crkve; poštenu prema našim biskupima – prihvaćajući njihov savjet, govoreći istinu o sebi, plaćajući poštenu desetinu, živeći čist, iskren život; poštenu u našim školama – nikada ne varajući u svim našim aktivnostima, bez obzira jesmo li u razredu ili na kampusu; poštenu u plaćanju, na igrama ili u kinima, ili u izvršavanju naših odgovornosti na zabavi; poštenu prema našim dečkima i curama – da ih nikada ne iskorištavamo, obmanjujemo, dovodimo u iskušenje; poštenu pred samim Bogom.«³

Naučavanja Howarda W. Huntera

Gospodin nas upozorava da budemo poštenu.

Sveta pisma puna su upozorenja da budemo poštenu, a mnoštvo je zapovijedi koje govore da trebamo biti poštenu. Razmišljamo o njima velikim slovima: NE – ne ukradi; ne svjedoči lažno; ne poželi (vidi Izlazak 20:15–17)...

Neki od poznatijih oblika nepoštenja su ovi:

1. *Krađa*. Rijetko čitam novine, a da ne naiđem na brojna izvješća o krađi, pljački, otimanju torbica, krađi u trgovinama, krađi automobila, i tisuće drugih stvari. Čak i u našim kapelama ima prijava o sitnim krađama.

2. *Varanje*. Novine iznose slične priče o neovlaštenim transakcijama u poslovanju s vrijednosnim papirima, u poslovnim transakcijama, varanju u investicijama i drugim stvarima koje izazivaju pažnju javnosti. Ima nekih koji bi varali u školi i nekih koji bi varali na ispitima.

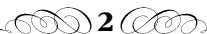
3. *Kršenje mjerila Riječi mudrosti*. Ovo su crkvena mjerila. To nisu kršenja mjerila svijeta. No dana vam je riječ Gospodnja na ovu temu.

4. *Kršenje prometnih uredbi.* Osoba ne može biti u osnovi poštena i kršiti zakone koje je odredilo društvo i vlada za dobrobit drugih osoba.⁴

»Ne svjedoči lažno na bližnjega svoga« (Izlazak 20:16). Ova zapovijed odnosi se na lažno svjedočanstvo u sudskim procesima, ali je proširena da pokrije sve izjave koje su u osnovi lažne. Bilo koja neistina koja može naškoditi drugome materijalno, osobno ili karakterno protivna je duhu i pismu ovog zakona. Zataškavanje istine koje rezultira istom povredom također je kršenje ove zapovijedi.

»Ne poželi kuće bližnjega svoga! Ne poželi žene bližnjega svoga; ni sluge njegova, ni sluškinje njegove, ni vola njegova, ni magarca njegova, niti išta što je bližnjega tvoga!« [Izlazak 20:17]. Poželi znači željeti, čeznuti, žuditi za onime što pripada drugoj osobi. Željeti steći dobre stvari nije kršenje, ali željeti ih uzeti od drugoga nepravilno je pogrešno. Na ovaj je način dobro razumjeti kako dobro ili zlo počinje ne kada se djelo dogodi, već kada osoba to počne željeti.⁵

Gospodin ne voli ohol izgled, lažljiv jezik, srce koje smišlja opake nakane, noge koje su brze na lopovluk, lažne svjedoke koji govore laži, [i] onoga koji sije neslogu [vidi Mudre izreke 6:16–19]. Kao sveci posljednjih dana, možemo li si dopustiti da činimo išta što Gospodin ne voli? Koliko je često govorio o nepoštenju!⁶

Mi njegujemo poštenje u malim, običnim životnim stvarima.

Ako smo osjetljivi na naš odnos prema Spasitelju, moramo biti pošteni u malim stvarima kao i u velikim.⁷

Dok težimo postignuću i uspjehu, toliko je našeg vremena potrošeno na razmišljanje i proučavanje kompleksnog da rijetko odvojimo vrijeme za jednostavno – jednostavne stvari, male stvari koje su zapravo osnova na kojoj gradimo i bez koje snažan temelj ne može postojati. Struktura se može dizati prema nebesima i možemo je promatrati s čuđenjem zbog njezinog izgleda i velike visine, no ona ne može opstati osim ako su njezini temelji usidreni na stijeni, željezu ili betonu.

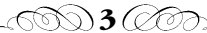
Karakter mora imati takav temelj. Obratite pažnju na načelo poštenja. Zašto mnogi vjeruju u visoka i uzvišena načela poštenja, a toliko je malo onih koji su voljni biti strogo poštteni?

Prije [mnogo] godina u predsobljima i na ulazima naših kapela bili su plakati na kojima je pisalo: 'Budite poštteni prema sebi.' Većina se poruka odnosila na male, obične stvari u životu. Na taj se način njeguje načelo poštenja.

Postoje oni koji će priznati da je moralno pogrešno biti nepoštteni u velikim stvarima, a ipak vjeruju da se to ne odnosi na one stvari koje su od manje važnosti...

Sjećam se mladića koji je bio u našem okolu dok sam služio kao predsjednik okola. Išao je naokolo sa skupinom koja je mislila da je pametno činiti stvari koje nisu ispravne. U nekoliko prigoda bio je uhvaćen u nekim manjim prekršajima. Jednog sam dana primio poziv iz policijske postaje i rekli su mi da je priveden zbog prometnog prekršaja. Bio je uhvaćen zbog prebrze vožnje, kao i nekoliko puta ranije. Znajući da bi ga stvari koje je činio mogle spriječiti da ode na misiju, popravio se, a kada je navršio 19 godina, primio je svoj poziv.

Nikada neću zaboraviti njegov govor kada se vratio. Rekao mi je kako je dok je bio na misiji često razmišljao o nevoljama koje je prouzročio zbog pogrešnog uvjerenja da kršenje malih stvari nije važno. No velika je promjena došla u njegov život. Došao je do zaključka da nema sreće niti zadovoljstva u kršenju zakona, bez obzira radilo li se o Božjem zakonu ili zakonima koje nam nameće društvo.

Možemo služiti Bogu tako da budemo poštteni i iskreni u našim osobnim i poslovnim djelovanjima.

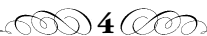
Religija može biti dio našega svakodnevnog rada, poslovanja, kupovanja i prodaje, gradnje, prijevoza, proizvodnje, našeg zanata ili profesije, ili bilo čega što činimo. Možemo služiti Bogu poštenjem i iskrenim ponašanjem u našim poslovnim transakcijama na isti način na koji to činimo tijekom nedjeljnog bogoštovlja. Prava načela kršćanstva ne mogu biti odvojena i odijeljena od posla i naših svakodnevnih aktivnosti.

Ako nam vjera išta znači, tada bi to trebalo biti nešto što motivira naše živote. Ne vjerujem da se vjera može sažeti u jedan sat svećeničke propovijedi u nedjelju i značiti nešto u našim životima. Ako ne uđe u naše individualne živote – naš obiteljski život – naš poslovni život – i sve što činimo, tada nam vjera malo znači i postaje samo idol koji stavljamo na oltar i štujuemo samo povremeno.¹⁰

Kakva bi se velika promjena dogodila svijetu kada bismo se mogli pouzdati na druge po pitanju poštenja. Ljudi bi imali savršeno pouzdanje jedni u druge u osobnim i poslovnim ophođenjima. Ne bi bilo... nepovjerenja između radnika i uprave. Bilo bi integriteta u javnoj službi i u vladinim poslovima, a narodi bi živjeli u miru umjesto u previranju koje sada vidimo u svijetu...

U poslovnim ophođenjima ima nekih koji će nepošteno iskoristiti situaciju koja se nalazi pred njima. Oni racionaliziraju i pravdaju svoju poziciju govoreći da se u poslovanju očekuje od pojedinca da iskoristi svaku ponuđenu prednost. Takve transakcije mogu osigurati velike količine novca, ali u načelu nisu ništa drugačije od neuspjeha da vratimo peni koji je blagajnik pretplatio onome koji je primijetio pogrešku. To je oblik varanja.¹¹

Dopustite mi da predložim definiciju »časnog angažmana«. Častan angažman je poštenu angažman. Daje se poštena vrijednost i nema iznuđivanja, varanja ili obmane. Proizvod ili usluga je visoke kvalitete, a zaposlenik, kupac, klijent ili pacijent prima više nego što su on ili ona očekivali. Častan angažman je moralan. Ne uključuje ništa što bi narušilo javno dobro ili moralnost. Na primjer, ne uključuje prometovanje žestokim pićima, nedopuštenim narkoticima ili kockanje. Častan angažman je koristan. Pruža robu i usluge koje čine svijet boljim mjestom za život.¹²

Integritet nas štiti od zla, pomaže nam da budemo uspješni i spasit će naše duše.

Iskušenja zla okružuju nas sa svih strana. Bez zaštite integriteta, prepušteni smo svim vrstama grijeha i zlodjela.

Job nije imao teškoća s tim problemima. Njega je štitio njegov integritet. Ovako se osjećao:

Job je izjavio: »Neduznost svoju do zadnjeg daha branim« (Job 27:5).

»Sve dok duha moga bude još u meni, dok mi dah Božji u nosnicama bude,

usne moje neće izustiti zloću niti će laž kakva doći na moj jezik...

Pravde svoje ja se držim, ne puštam je; zbog mojih me dana srce korit' neće« (Job 27:3–4, 6).

Kako nadahnjujuće. Radi svoje snage se nije brinuo o trivijalnim iskušenjima pred kojima se mnogi ljudi spotaknu. Job je u svoj život ugradio snagu i zadovoljstvo koje ni sam Sotona nije mogao srušiti. Također je zanimljivo kako je Bog zadovoljan s njime: »Njemu na zemlji nema ravna. Čovjek je to neporočan i pravedan: Boji se Boga i kloni zla[,] on je još postojan u neporočnosti« (Job 2:3).

Ova velika kvaliteta integriteta potpuno je dostupna i nama. Ako se učinkovito koristi, riješit će sve naše probleme u vladi, religiji, gospodarstvu i našim individualnim životima. Očistio bi strašnu najezdu kriminala, razvoda, siromaštva i bijede. Učinio bi nas uspješnima u ovom životu i spasilo naše duše u životu poslije.

Jedno od najvećih postignuća u našim životima je promicati pošten, iskren integritet u nama samima. To znači da postanemo duhovno čvrsti, intelektualno iskreni, moralno pošteni i uvijek osobno

odgovorni Bogu. Integritet je zlatan ključ koji će otključati vrata gotovo svakom uspjehu.¹³

Prava radost dolazi iz poštenja prema sebi, prema drugima i prema Bogu.

Često govorimo o toj referenci iz Svetih pisama: »Ljudi jesu da bi radost imali« [2. Nefi 2:25]. Postoji radost koja dolazi onome koji je pošten. Dopustite mi da vam kažem kako. Pomoću toga možete imati suputništvo Učitelja i možete imati Duha Svetoga. Kršenje kodeksa poštenja lišit će vas ova dva velika blagoslova. Možete li vjerovati da bi onaj koji laže ili vara... mogao imati suputništvo Učitelja ili imati društvo Duha Svetoga?...

Uvijek bismo se trebali sjetiti da nikada nismo sami. Ne postoji djelo koje se ne promatra; ne postoji riječ koja se ne čuje; ne postoji misao začeta u umu čovjeka koja nije poznata Bogu. Ne postoji tama koja može sakriti stvari koje činimo. Moramo razmišljati prije nego djelujemo.

Mislite li da možete biti sami kada počinite nepošteno djelo? Mislite li da možete proći neprimijećeno kada varate na ispitu, čak i ako ste jedina osoba u sobi? Moramo biti poštteni prema sebi. Ako želimo imati suputništvo Učitelja i Duha Svetoga, moramo biti poštteni prema sebi, Bogu i bližnjima. Ishod toga je prava radost.¹⁴

Gospodin zna naše najdublje misli (vidi NiS 6:16). On zna svako djelo koje izvršimo. Jednog ćemo ga dana susresti i gledat ćemo ga u lice. Hoćemo li biti ponosni na zapis o našem životu?

Taj zapis pišemo svaki dan. Svako djelo, svaka misao bit će dio toga. Hoćemo li biti ponosni na njega? Hoćemo ako smo dali sve od sebe – ako smo bili poštteni prema sebi, s našim ljubljenima, s našim prijateljima, s cijelim čovječanstvom...

Blago onima koji su poštteni...

Blago onima koji su poslušni Gospodinu.

Oni su ti koji su slobodni – koji su sretni – koji mogu hoditi podignute glave. Imaju svoje samopoštovanje. Imaju poštovanje onih koji ih najbolje poznaju.

A iznad svega, imaju poštovanje i blagoslov našeg Oca na Nebu. Isus nas poziva da ga slijedimo. Njegove staze su ravne, čiste, ispravne i poštene. Slijedimo ga u obilan život sreće. To je jedini način.¹⁵

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- Pogledajte primjere nepoštenja koje predsjednik Hunter navodi u 1. odsjeku. Koje su neke od posljedica tih nepoštenih djela? Što nas te posljedice mogu naučiti o tome zašto Gospodin stavlja toliki naglasak na poštenje?
- Razmotrite naučavanja predsjednika Huntera o tome da budemo poštteni u malim stvarima i budemo poštteni prema sebi (vidi 2. odsjek). Zašto trebamo biti poštteni u »malim stvarima«? Što znači biti pošten prema samome sebi? Kako možemo prevladati iskušenja da nalazimo izgovore čak i za naizgled mala djela nepoštenja?
- Predsjednik Hunter naglašava potrebu da učinimo religiju dijelom svega što činimo u našim svakodnevnim životima (vidi 3. odsjek). Kako možemo bolje živjeti naučavanja iz ovog odsjeka? Kako možemo učinkovito podučavati poštenje u svom domu?
- U 4. odsjeku, predsjednik Hunter spominje nekoliko blagoslova koji dolaze od življenja s integritetom. Kako osoba razvija integritet? Kako ste bili blagoslovljeni kada ste živjeli odano Gospodnjim mjerilima?
- Kako nam poštenje donosi radost? (Vidi 5. odsjek.) Zašto je poštenje neophodno za nas da bismo imali suputništvo Duha Svetoga? Kako nas poštenje oslobađa?

Povezani stihovi iz Svetih pisama

Job 27:5; 31:5–6; Psalmi 15; Mudre izreke 20:7; Alma 53:20–21; NiS 10:25–28; 42:20–21, 27; 51:9; 124:15; 136:20, 25–26; Članci vjere 1:13

Pomoć pri proučavanju

Dok čitate, »podcrtajte i označite riječi ili izraze kako biste mogli razlučiti ideje u istom [odlomku]... Na marginama napišite reference na Sveta pisma koje objašnjavaju odlomke koje proučavate« (*Propovijedaj moje evanđelje* [2004.], 23).

Napomene

1. Doug Brinley, »President Hunter Taught Value of a Penny's Worth of Integrity«, *Church News*, 3. prosinca 1994., 11; vidi i »Loved by All Who Knew Him: Stories from Members«, *Ensign*, travanj 1995., 19–20.
2. Vidi Don L. Searle, »President Howard W. Hunter, Acting President of the Quorum of the Twelve Apostles«, *Ensign*, travanj 1986., 24.
3. »We Believe in Being Honest« (transkript govora održanog na Youth Fireside Series, 10. travnja 1962.), 8–9, Church History Library, Salt Lake City; interpunkcije prilagođene.
4. »Basic Concepts of Honesty«, *New Era*, veljača 1978., 4–5.
5. Conference Report, travanj 1965., 57–58; vidi i »And God Spake All These Words«, *Improvement Era*, lipanj 1965., 511–512.
6. »We Believe in Being Honest«, 8.
7. »Basic Concepts of Honesty«, 5.
8. »Basic Concepts of Honesty«, 4–5.
9. Conference Report, listopad 1961., 108.
10. *The Teachings of Howard W. Hunter*; ur. Clyde J. Williams (1997.), 261–262.
11. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 90–91.
12. »Prepare for Honorable Employment«, *Ensign*, studeni 1975., 122–123.
13. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 92.
14. »Basic Concepts of Honesty«, 5.
15. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 88.

Naša predanost Bogu

»Uspješan život... zahtijeva predanost – predanost svom dušom, koju ćemo duboko održavati i vječno njegovati, prema načelima koja znamo da su istinita u zapovijedima koje je dao Bog.«

Iz života Howarda W. Huntera

Kada je Howard W. Hunter pozvan u članstvo Zbora dvanaestorice apostola, izjavio je: »Prihvaćam, bez suzdržavanja, ovaj poziv... meni upućen te sam voljan posvetiti svoj život i sve što imam toj službi.«¹

Starješina Hunter živio je vjeran svojoj predanosti. Nakon što je zaređen kao apostol, vratio se u Kaliforniju kako bi dovršio crkvene i poslovne obveze te započeo pripremu za preseljenje u Salt Lake City. Teško je bilo starješini i sestri Hunter napustiti svoju obitelj i prijatelje u Kaliforniji – a starješini Hunteru, napustiti svoj odvjetnički posao. Kako je završio svoju karijeru kao odvjetnik, napisao je:

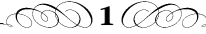
»Danas sam završio većinu posla u uredu. Dovršeno je gotovo sve što je u tijeku. Bio sam sam danas u uredu i shvatio sam da je moja odvjetnička praksa sada pri svom kraju. Stavio sam napomene na brojne spise i ostavio ih na stolu... Osjećao sam mučninu dok sam napuštao ured. Uživao sam radeći kao odvjetnik i ta je služba bila moj život već dosta godina, ali unatoč tome, počašćen sam i sretan odgovoriti na veliki poziv koji mi je upućen u Crkvi.«²

Starješina Hunter je iz osobnog iskustva znao kako »podložiti se Očevoj volji nije uvijek lako.«³ Međutim, znao je važnost potpune posvećenosti Bogu. O toj je predanosti napisao: »Većina ljudi ne razumije zbog čega osoba naše vjere odgovara na pozive u službu ili zbog čega se obvezujemo dati sve što imamo. U potpunosti sam uživao vodeći odvjetnički ured, no ovaj poziv će daleko više nadići težnju za profesijom ili novčanom dobiti.«⁴

*Jedan način na koji možemo pokazati svoju »potpunu predanost«
i »potpunu odanost« jest da služimo osobama u potrebi.*

Naučavanja Howarda W. Huntera

Naš Otac na Nebu zahtijeva našu potpunu predanost, a ne samo doprinos.

Dok razmišljam o blagoslovima koje nam je Bog dao te o mnogim ljepotama evanđelja Isusa Krista, svjestan sam da ćemo na svom putu zauzvrat morati učiniti neki doprinos, u vremenu, novcu ili nekom drugom sredstvu. Sve je to vrijedno i potrebno, no ono ne sačinjava naš puni prinos Bogu. Naposljetku, ono što će naš Otac na Nebu od nas zahtijevati jest mnogo više od samog doprinos; ono je potpuna predanost, potpuna odanost, sve ono što jesmo i što možemo biti.

Molim vas, shvatite da ne govorim samo o predanosti Crkvi i njezinim aktivnostima, iako to uvijek treba osnaživati. Ne, točnije, govorim o predanosti koja se očituje u našem ponašanju, osobnom integritetu, našoj odanosti prema domu, obitelji i zajednici kao i prema Crkvi...

Dopustite mi da se kratko prisjetim samo jednoga od tih veličanstvenih primjera iz Svetih pisama gdje je troje mladih ljudi ustrajalo na svojim načelima i održavalo svoj integritet čak i kada je bilo očito da će ih to koštati njihovih života.

Oko 586 godina prije Krista, Nabukodonozor, babilonski kralj, jurišao je na grad Jeruzalem i osvojio ga. Bio je toliko impresioniran kvalitetama i učenjem djece Izraelove da je nekoliko njih doveo na kraljev dvor [u Babilon].

Nevolje su došle Izraelcima onoga dana kada je Nabukodonozor načinio zlatnog idola i zapovjedio svima u babilonskoj provinciji da ga štiju, zapovijed koju su trojica mladih Izraelaca – Šadrak, Mešak i Abed Nego – u tišini odbili. Kralj je »bijesan i gnjevan« zapovjedio da se dovedu pred njega (Dn 3:13). Rekao im je da će, ako ne padnu ničice pred zlatnim kipom u danom trenutku, biti »smjesta bačeni u peć užarenu«. Zatim je samozadovoljno upitao: »I koji je taj bog koji bi vas izbavio iz ruke moje?« (Dn 3:15)

Trojica mladića odgovorila su ljubazno, ali oklijevajući:

Oni odgovore: »Ne treba da ti odgovorimo na to. Bog naš, kome služimo, može nas izbaviti iz užarene peći i od ruke tvoje, kralju; on će nas i izbaviti [ako nam prijetiš smrću].

No, ako toga i ne učini, [ako iz bilo kojeg razloga ne odabere spasiti nas iz vatre], znaj, o kralju: mi nećemo služiti tvojemu bogu niti ćemo se pokloniti kipu što si ga podigao« (Dn 3:17–18).

Naravno, Nabukodonozor je bjesnio sve više i naredio da se jedna peć zagrije sedam puta jače od normalne temperature. Potom je zapovjedio da se trojicu hrabrih mladića baci potpuno odjevene usred vatre. Doista, kralj je tako ustrajao na tome, a plamen je bio tako užaren da su vojnici koji su vodili Šadraka, Mešaka i Abed Nega pali mrtvi od užarene peći dok su bacali svoje zarobljenike.

Zatim se dogodilo jedno od velikih čuda na koje vjernici imaju pravo po volji Božjoj. Ta su trojica mladića stajala i mirno hodala usred peći, a da ih plamen ne opeče. Doista, kada ih je kasnije pozvao sam zabezegnuti kralj, njihova je odjeća bila netaknuta, njihova koža bez ijedne opekotine, a kosa na njihovim glavama neopaljena. Čak se niti miris dima nije uvukao u te hrabre, predane mladiće.

»Blagoslovljen bio Bog Šadrakov, Mešakov i Abed Negov«, reče kralj, »koji... je izbavio svoje slugе, one koji se uzdahu u njega... [koji] predadoše svoje tijelo ognju negoli da štuju ili se klanjaju drugome osim svome Bogu...«

Tada kralj uzvisi Šadraka, Mešaka i Abed Nega na visoke položaje u pokrajini babilonskoj« (Dn 12:30).

Sposobnost držati se nečijih načela, živjeti s integritetom i vjerom sukladno tim uvjerenjima – to je ono što je važno, to je ta razlika između doprinosa i predanosti. Ta odanost istinskom načelu – u našim životima, domovima i obiteljima te na svim mjestima gdje susrećemo druge ljude i utječemo na njih – ona je ono što Bog na kraju krajeva traži od nas...

Uspješan život, dobar život, pravedan kršćanski život zahtijeva nešto više od doprinosa, iako je svaki doprinos vrijedan. Na kraju, potrebna je predanost – svom dušom, koju ćemo duboko održavati i vječno njegovati, prema načelima koja znamo da su istinita u zapovijedima danima od Boga...

Ako ćemo biti odani i vjerni svojim načelima, obvezati se živjeti u poštenju i integritetu, tada niti jedan kralj niti jedna borba ili užarena peć neće nas moći ugroziti. Da bi kraljevstvo Božje uspjelo na zemlji, moramo stajati kao svjedoci »u svako doba, i u svemu, i na svakome mjestu gdje se možda nal[demo], i to do smrti« (Mosija 18:9).⁵

 2

Budite predani u poslušnosti Gospodinu bez obzira što drugi odlučili činiti.

Kada je Jošui dana zapovijed uništiti grad Jerihon koji se prostirao pred [plemenima Izraelovim,] velike su se gradske zidine uzdizale te je bilo fizički nemoguće da Izraelci prođu tu prepreku – ili se barem tako činilo. Ne znajući svrhu, no siguran do kraja, Jošua je proveo upute koje mu je dao glasnik Gospodnji. Njegova je predanost bila potpunoj poslušnosti. Njegova je briga bila učiniti točno ono što mu je rečeno da bi se ispunilo Gospodinovo obećanje. Upute su nesumnjivo bile čudne, no njegova vjera u ishod ga je poticala. Kao rezultat toga, naravno, bilo je još jedno u nizu čudesa koje su Izraelci doživljavali tijekom godina dok ih je vodio Mojsije, Jošua i mnogi drugi proroci koji su se obvezali slijediti zapovijedi i uredbe Gospodinove.

Kako su se Jošua i njegovi ljudi približavali Jerihonu točno su pratili Gospodinove upute, a prema događaju iz Svetih pisama »padoše bedemi i narod prodrije u grad, svatko odande gdje se našao, i osvojiše ga« (Jošua 6:20).

Zapis kaže da je nakon što je Izrael bio u miru od ratovanja sa svojim neprijateljima, Jošua, tada već star, pozvao sav Izrael. U svojem ih je oproštajnom govoru podsjetio da su pobjeđivali jer se Bog borio za njih, no ako sada prestanu služiti Gospodinu i obdržavati njegove zakone, bit će uništeni...

Taj je veliki vojskovođa i duhovni vođa tada je izrekao obvezu, za sebe i za svoju obitelj: »Danas izaberite kome ćete služiti... Ja i moj dom služiti ćemo Jahvi« (Jošua 24:15).

Bila je to velika izjava potpune predanosti čovjeka Bogu, proroka željama Gospodinovim, Jošue, čovjeka, njegovom Bogu, koji je mnogo puta u prošlosti blagoslovio njegovu poslušnost. Govorio je Izraelcima da će, bez obzira na njihovu odluku, on činiti ono za što zna da je ispravno. Rekao je kako je njegova odluka služiti Gospodinu neovisna o onome što oni odlučili, da njihova djela neće utjecati na njegova, da njegovu odluku o predanosti Gospodinoj volji neće promijeniti ništa ili nitko. Jošua je čvrsto kontrolirao svoja djela, a njegove su oči bile uprte na zapovijedi Gospodnje. Bio je predan poslušnosti.⁶

 3

Odlučite sada odabrati put stroge poslušnosti.

Nakon što ste shvatili zakon evanđelja i volju Gospodinovu čitajući i proučavajući Sveta pisma i riječi proroka, a zatim shvatili razlog zašto se o poslušnosti često govori kao o prvom zakonu neba i zašto je potrebna da bismo bili spašeni. To nas vodi do najveće kušnje. Jesmo li voljni postati potpuno poslušni Božjem zakonu? Doći će vrijeme u našim životima kada moramo donijeti konačnu odluku.⁷

Zasigurno Gospodin voli, više od ičega drugog, nepokolebljivu odlučnost da slušamo njegov savjet. Iskustva velikih proroka Staroga zavjeta zabilježena su kako bi nam pomogla shvatiti važnost odabira puta stroge poslušnosti. Kako li je Gospodinu bilo drago kada je Abraham nakon što je primio uputu žrtvovati svoj sina jedinca, Izaka, učinio što mu je rečeno, bez pitanja i oklijevanja. U zapisu stoji što je Bog rekao Abrahamu:

»Uzmi svoga sina, jedinca svoga Izaka koga ljubiš, i pođi u krajinu Moriju pa ga ondje prinesi kao žrtvu paljenicu na brdu koje ću ti pokazati« (Post 22:2).

Sljedeći stih govori:

»Ujutro Abraham podrani... sa sobom povede... i svog sina Izaka... i uputi se na mjesto koje mu je Bog označio« (Post 22:3).

Godinama kasnije, kada su Rebeku upitali bi li pošla sa slugom Abrahamovim da postane Izakovom ženom i bez sumnje znajući da je poslanje sluge imalo blagoslov Gospodinov, jednostavno je rekla: »Hoću« (Post 24:58).

Naraštaj nakon toga, kada je Jakov upućen vratiti se u zemlju Kanaan, što je značilo napuštanje svega što je imao i za što je radio mnoge godine, pozvao je Rahelu i Leu u polje gdje je bilo njegovo stado i objasnio što je Gospodin rekao. Odgovor Rahele [i Lee] bio je jednostavan, izravan i indikativno je odražavao [njihovu] predanost: »Zato izvrši sve što ti je Bog rekao« (Post 31:16).

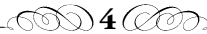
Zatim, imamo primjere iz Svetih pisama kako bismo trebali razmatrati i procjenjivati zapovijedi Gospodinove. Ako odaberemo reagirati poput Jošue i Abrahama, Rebeke, Rahele [i Lee], naš odgovor će biti, jednostavno, i dalje činiti ono što je Gospodin zapovjedio.

*»Kako li je Gospodinu bilo drago kada je Abraham...
učinio što mu je rečeno bez pitanja i oklijevanja.«*

Postoji dobar razlog za donošenje odluke *sada* služiti Gospodinu. U ovo nedjeljno jutro [Općeg sabora] kada su složenosti i iskušenja života na neki način stavljeni po strani i kada imamo vremena i više naginjemo vječnoj perspektivi, možemo jasnije procijeniti što će nas odvesti k većoj sreći u životu. Trebali bismo sada odlučiti, u ovo jutro, kako ćemo djelovati kada pristignu tama noći i oluje iskušenja.

Molim se da smognemo snage odlučiti činiti sada ono što bismo trebali činiti. Molim se da ćemo sada odlučiti služiti Gospodinu.⁸

Samo vjerovanje nije dovoljno, potrebno je činiti volju Nebeskog Oca.

Kada se obraćao mnoštvu, Učitelj je rekao: »Neće svaki koji mi govori: 'Gospodine, Gospodine!' ući u kraljevstvo nebesko, nego onaj koji vrši volju moga nebeskog Oca« (Matej 7:21).

Dok slušam te riječi čini mi se kao da mi se Gospodin obraća riječima: »Upravo zbog toga što osoba može priznavati moju ovlast ili vjerovati u moju božansku narav, ili samo izražavati vjeru u moja naučavanja ili pomirbenu žrtvu koju sam učinio, to ne znači da će ući u kraljevstvo nebesko ili steći viši stupanj uzvišenja.« Između redaka je rekao: »Samo vjerovanje nije dovoljno.« Zatim izrazito nadodaje: »Nego onaj koji vrši volju moga nebeskog Oca«, to jest, onaj koji radi i djeluje u vinogradu koji donosi plod...

Sva priroda koja je u Božjoj nadležnosti, čini se da prikazuje isto načelo. Pčela koja ne »vrši«, ubrzo će biti protjerana iz košnice. Dok gledam zaposlene mrave na stazi i oko mravinjaka, dojmljen sam činjenicom da su činitelji, a ne samo vjernici. Kljucanje ne donosi sjeme kokoši, ona mora čeprkati. Ustajao bazen, ozelenjen algama i otpacima neaktivnosti, mjesto je gdje se razvijaju bolesti močvare, no čisti planinski potok koji prolazi između stijena dok vijuga kanjonom poziva vas da popijete njegove vode.

Riječi Učiteljeve u vezi s kućom bez temelja govore mi da čovjek ne može imati plitko i nepromišljeno shvaćanje o sebi i graditi vlastiti život na bilo kojoj osnovi koja se čini lakom i pogodnom (vidi Matej 7:26–27). Sve dok je vrijeme dobro, njegova ludost neće biti očita, no jednoga dana će doći poplave, blatne vode iznenadne strasti, bujice nepredviđenih iskušenja. Ako njegova ličnost nema sigurnih temelja u nečemu višemu od puste riječi, njegova se cjelokupna moralna struktura može urušiti.⁹

Jakov je rekao: »Čisto i neokaljano bogoslužje pred Bogom i Ocem sastoji se u ovomu: pohadati sirote i udovice u njihovoj nevolji i čuvati samoga sebe čistim od ovog svijeta« (Jakovljeva 1:27).

Drugim riječima, vjera je više od spoznaje Boga ili ispovijedanja vjere i više je od same teologije. Vjera znači činiti riječ Božju. Ona znači biti čuvarem, svoga brata, između ostaloga...

Možemo biti vjerni u štovanju šabata, a možemo biti vjerni u našim dužnostima tijekom ostalih šest dana u tjednu... [Kako] li je važna kada su sve naše misli, riječi koje izgovaramo, naša djela, ponašanje, odnos sa susjedima, naši poslovi i sve svakidašnje stvari koje činimo u skladu s našim vjerskim uvjerenjima. Pavlovim riječima: »Bilo da što drugo činite, sve činite na slavu Božju« (1 Korinćanima

10:31). Možemo li stoga izbrisati vjeru iz naših tjednih poslova i preusmjeriti ju samo na šabat? Zasigurno ne, ako slijedimo Pavlovljevo upozorenje.¹⁰

»Živući članovi« nastoje održavati potpunu predanost.

Gospodin je u uvodu u Nauk i saveze otkrio da je ovo »jedin[a] istinit[a] i živ[a] Crkv[a] na svem površju zemaljskomu«. Zatim je dodao: »Koja je meni, Gospodu, veoma po volji kad je riječ o crkvenoj skupnosti, ne o pojedincima« (NiS 1:30). To bi u našem umu trebalo potaknuti razmišljanje od vječnog značaja: Mi znamo da je to istinito i živuća crkva institucionalna, no jesam li ja istiniti i živući član pojedinac?

Kada upitam: »Jesam li ja istiniti i živući član?«, pitanje jest, jesam li duboko i potpuno posvećen obdržavanju saveza koje sam sklopio s Gospodinom? Jesam li potpuno predan živjeti evanđelje i biti činitelj riječi, a ne samo slušatelj? Živim li svoju vjeru? Hoću li ostati vjeran? Jesam li čvrst protiv iskušenja Sotone?

Ako pozitivno odgovorimo na pitanje »Jesam li živući član?«, potvrđujemo našu predanost. To znači da ćemo sada i uvijek voljeti Boga i naše bližnje kao same sebe. To znači da će naša djela održavati tko smo mi i u što vjerujemo. To znači da svaki dan budemo kršćani, hodati kako bi Krist želio da hodamo.

Živući članovi su oni koji nastoje održavati potpunu predanost...

Živući članovi prepoznaju svoju dužnost prionuti naprijed. Oni se krste kao prvi korak njihovog »živućeg« putovanja. Ono je znak Bogu, anđelima i nebu da će slijediti Božju volju...

Živući članovi slušaju Duha, koji ubrzava unutarnji život. Ne prestano traže njegove upute. Oni mole za snagu i premoć nad teškoćama. Njihova srca ne počivaju na stvarima ovoga svijeta nego na stvarima vječnosti. Duhovna obnova se ne žrtvuje radi tjelesnog zadovoljstva.

Živući članovi stavljaju Krista na prvo mjesto u svojim životima, znajući iz kakvog izvora dolazi njihov život i napredak. Sklonost je čovjeka da stavlja sebe u središte svemira i očekuje da se drugi usklade s njegovim željama i potrebama. Pa ipak, priroda ne cijeni

takve pogrešne pretpostavke. Središnja uloga u životu pripada Bogu. Umjesto da ga molimo da učini ono što ga tražimo, trebali bismo nastojati dovesti sebe u sklad s njegovom voljom te tako nastaviti svoj napredak kao živi članovi...

Živi članovi, nakon što su se obratili, ispunjavaju zapovijed ojačati svoju braću i sestre [vidi Luka 22:32]. Nestrpljivi su podijeliti svoju radost s drugima i nikada ne gube tu želju...

Živi članovi prepoznaju potrebu staviti u djelo svoja vjerovanja. Ti se sveci brižljivo zauzimaju za provođenje u djelo mnogih dobara i plemenitih djela prema vlastitoj slobodnoj volji [vidi NiS 58:27]...

Živi članovi vole jedni druge. Oni pohode sirote i udovice u njihovoj nevolji. I sami sebe drže neokaljanima od ovoga svijeta [vidi Jakov 1:27]...

Imamo čvrsto uvjerenje u izjavu da je to istinita i živa Crkva istinitog i živog Boga. Još je jedno pitanje na koje trebamo odgovoriti: Jesam li predan i obvezan, istiniti i živi član?

Stojimo čvrsto i budimo istiniti i živi članovi Crkve te primimo obećanu nagradu da budemo među onima o kojima se govori u Nauku i savezima »oni[ma] koji se uspeše na Goru Sion i u grad Boga živoga, mjesto nebesko, od svih najsvetije« (NiS 76:66).¹¹

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- Pregledajte naučavanja predsjednika Huntera o razlici između »doprinosa« i »potpune predanosti« (1. odsjek). Kakvo značenje ima u našem životu naša potpuna predanost Bogu? Što možemo iz priče o Šadraku, Mešaku i Abed Negu primijeniti na sebe?
- Pregledajte priču predsjednika Huntera o Jošui u 2. odsjeku. Što iz te priče možete naučiti o potpunoj predanosti Bogu? Kako možemo razviti predanost i biti poslušni Bogu bez obzira što drugi činili? Kako možemo pomoći djeci i mladima da razviju takvu predanost?
- Koji su vaši dojmovi dok pregledavate priče iz Svetih pisama iz 3. odsjeka? Koji su drugi svetopisamski primjeri poslušnosti utjecali na vas? Zašto mislite da »Gospodin voli... nepokolebljivu odlučnost da slušamo njegov savjet«?

- Promislite o naučavanjima predsjednika Huntera u 4. odsjeku. Zašto sama vjera »nije dovoljna«? Kako činiti volju Nebeskog Oca pomaže da se pripremimo za vremena nevolje? Kako možemo primijeniti naučavanja predsjednika Huntera o življenju svoje vjere?
- Pregledajte svaki opis predsjednika Hunter za »živućeg člana« u 5. odsjeku. Kako možemo razviti te kvalitete »živućih članova«? Promislite kako biste bili boljim »istinitim i živućim članom« Crkve.

Povezani stihovi iz Svetih pisama

1 Samuel 15:22–23; Psalmi 1:1–3; Jakovljeva 2:14–26; 2. Nefi 32:9; Omni 1:26; Mosija 2:41; Alma 37:35–37; 3. Nefi 18:15, 18–20; NiS 58:26–29; 97:8; Abraham 3:24–26

Pomoć pri podučavanju

Pročitajte zajedno nekoliko navoda iz poglavlja. Nakon čitanja, upitajte članove razreda da kažu primjere iz Svetih pisama i iz vlastitih iskustava koji su u vezi s naučavanjima iz citata.

Napomene

1. Conference Report, listopad 1959., 121.
2. U Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994.), 153.
3. »The Opening and Closing of Doors«, *Ensign*, studeni 1987., 54.
4. U Knowles, *Howard W. Hunter*, 151.
5. »Standing As Witnesses of God«, *Ensign*, svibanj 1990., 60–62.
6. »Commitment to God«, *Ensign*, studeni 1982., 57–58.
7. »Obedience« (obraćanje na saboru područja Havaji, 18. lipnja 1978.), 5, Church History Library, Salt Lake City.
8. »Commitment to God«, 58.
9. In Conference Report, listopad 1967., 11, 12–13.
10. *The Teachings of Howard W. Hunter*, uredio Clyde J. Williams (1997.), 111–112.
11. »Am I a 'Living' Member?«, *Ensign*, svibanj 1987., 16–18.

Isus Krist »podučio je lekcije ljubavi i opetovano pokazao nesebično služenje prema drugima. Svi su bili primatelji njegove ljubavi.«

Kročiti Spasiteljevom stazom dobrotvornosti

»Mjerilo sućuti je mjera našeg sljedbeništva; to je mjera naše ljubavi za Boga i jednih za druge.«

Iz života Howarda W. Huntera

Predsjednik Howard W. Hunter podučio je da je Spasitelj »dao nama svoju ljubav, svoje služenje i svoj život... Trebali bismo nastojati davati kako je on davao.«¹ Predsjednik Hunter osobito je poticao članove Crkve da slijede Spasiteljev primjer dobrotvornosti u svojim svakodnevnim životima.

Djela dobrotvornosti bila su definirajući aspekt karijere Howarda W. Huntera u pravnoj profesiji. Kolega odvjetnik je objasnio:

»Provodio je puno svog vremena dajući [besplatnu] pravnu uslugu... jer jednostavno nije imao srca poslati račun... Percipirali su ga kao prijatelja, vodiča, savjetnika i profesionalca koji se daleko više brinuo da ljudi dobiju pomoć koja im je potrebna nego da on primi naknadu za to.«²

Dobrotvornost je bila obilježje crkvene službe predsjednika Huntera. Žena koja je rekla da je on bio njezin najutjecajni učitelj objasnila je nekoliko razloga:

»Uvijek sam primjećivala da je ovaj čovjek volio druge tako što su mu bili prioritet, slušajući kako bi razumio i dijeleći svoja iskustva s drugima, što je bilo jedno od njegovih najvećih užitaka. Podučio me je da razumijem važnost tih osobina i osjetim radost u njihovoj primjeni.«³

Druga žena iz okola predsjednika Huntera u Kaliforniji odala je sljedeću počast:

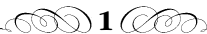
»Predsjednik Howard W. Hunter bio je naš predsjednik okola prije mnogo godina kada je naša obitelj živjela u okolu Pasadena.

Moj je otac preminuo, ostavljajući moju majku da odgaja moju stariju sestru i mene. Iako nismo bili istaknuta obitelj u okolu, koji je pokrivaio veliko zemljopisno područje, predsjednik Hunter nas je osobno poznao.

Moja najznačajnija uspomena na njega je ona koja je doprinijela mom osjećaju važnosti. Nakon svakog sabora okola, čekali bismo u redu da se rukujemo s njime. Uvijek bi primio ruku moje majke i rekao: 'Kako ste, sestro Sessions, i kako su Betty i Carolyn?' Bila sam ushićena čuti ga kako nas oslovljava imenom. Znala sam da nas je poznao i da je skrbio za našu dobrobit. Ta uspomena još uvijek grije moje srce.«⁴

Predsjednik Hunter jednom je rekao: »Osjećam da je naša misija služiti i spašavati, graditi i uzvisivati.«⁵ Komentari njegove braće iz Dvanaestorice pokazuju kako je dobro ispunjavao tu misiju. »On zna kako postići da se ljudi osjećaju dobro«, izvijestio je jedan, »On ne dominira njima. On je dobar slušatelj.« Drugi je rekao: »Kada putujete s njim, on uvijek pazi kako bi se uvjerio da su svi zbrinuti te da nikome nije neugodno ili da se osjeća zapostavljeno.« Još je jedan izvijestio: »On se brine i osjetljiv je prema drugima. Posjeduje dobrotvornost i srce koje prašta. On je učenik evanđelja, čovječanstva i ljudske naravi.«⁶

Naučavanja Howarda W. Huntera

Dvije velike zapovijedi su Gospodinovo mjerilo našeg učenja.

U davna vremena, postojao je test čistoće zlata koji se obavljao pomoću glatkog, crnog, silikatnog kamena koji se nazivao probni kamen. Kada bi se zlatom prešlo preko tog kamena, pojavila bi se crta ili oznaka na njegovoj površini. Zlatar bi usporedio tu oznaku s bojom na svojoj tablici stupnjevane boje. Oznaka je bila crvenija što je količina bakra ili legure bila veća, ili žuća kako se postotak zlata povećavao. Ovaj proces prilično je precizno pokazivao čistoću zlata.

Metoda testiranja čistoće zlata pomoću kamena bila je brza i zadovoljavajuća za većinu praktičnih primjena. No zlatar koji je i

dalje dovodio u pitanje čistoću, proveo bi još precizniji test koristeći proces koji je uključivao vatru.

Naveo bih da je Gospodin pripremio probni kamen za vas i za mene, vanjsku mjeru unutarnjeg učenja koji označava našu vjeru i preživjet će vatre koje tek trebaju doći.

Jednom prilikom, dok je Isus podučavao ljude, jedan mu je zakonoznanac pristupio i postavio ovo pitanje: »Učitelju, što moram činiti da baštinim život vječni?«

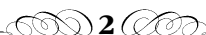
Isus, veliki učitelj, odgovorio je protupitanjem čovjeku koji je očito dobro poznao zakon: »Što stoji... pisano u zakonu?«

Čovjek je odgovorio odlučnim sažetkom dvije velike zapovijedi: »Ljubi Gospodina Boga svoga svim srcem svojim, svom dušom svojom, svom snagom svojom i svom pameću svojom, a svoga bližnjega kao samoga sebe!«

S odobravanjem Krist je odgovorio: »To vrši pa ćeš živjeti!« (Luka 10:25–28).

Vječni život, Božji život, život kakvom težimo, ukorijenjen je u dvije zapovijedi. Sveta pisma kažu da »o tim dvjema zapovijedima ovisi sav Zakon i Proroci« (Matej 22:40). Ljubi Boga i ljubi bližnjega svoga. Dvije djeluju zajedno; nerazdvojne su. U najvišem smislu mogu se smatrati sinonimima. I to su zapovijedi koje svatko od nas može živjeti.

Isusov odgovor zakonoznancu može se smatrati Gospodinovim kamenom kušnje. Drugom je prilikom rekao: »Meni ste učinili koliko ste učinili jednomu od ove moje najmanje braće« (Matej 25:40). On će mjeriti našu predanost njemu po tome kako ljubimo i služimo našim bližnjima. Kakvu oznaku ostavljamo na Gospodinovom kamenu? Jesmo li doista dobri bližnji? Pokazuje li test da smo 24-karatno zlato ili se može detektirati trag nečistog zlata?⁷

Spasitelj nas je podučio da volimo sve, uključujući i one koje može biti teško voljeti.

Kao da se ispričao što je postavio tako jednostavno pitanje Učitelju, zakonoznanac se pokušao opravdati pitajući dalje: »Tko je onda moj bližnji?« (Luka 10:29)

Svi trebamo biti vječno zahvalni za to pitanje, jer u Spasiteljevom se odgovoru nalazi jedna od najbogatijih i najdragocjenijih usporedbi, koju je svatko od nas pročitao i čuo mnogo puta.

»Neki čovjek, silazeći iz Jeruzalema u Jerihon, zapadne među razbojnike, koji ga svuku i još k tome izrane, ostave napol mrtva pa odu.

Slučajno je istim putem silazio neki svećenik pa kad opazi, zaobiđe ga i prođe.

A tako i neki levit, kada dođe tu i kad ga opazi, zaobiđe ga i prođe.

Neki putnik Samarijanac dođe blizu njega pa kad ga vidje, sažali se.

Pristupi mu, oprala rane uljem i vinom i zavi ih. Zatim ga stavi na svoje kljuse, odvede u gostionicu i preuze za nj brigu.

Sutradan izvadi dva denara i dade ih gostioničaru: 'Brini se za nj – reče mu – pa ako što više potrošiš, ja ću ti na povratku platiti' (Luka 10:30–35).

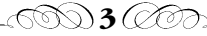
Kada je Isus dovršio prisposobu, upitao je zakonoznanca: »Koji se, po tvome mišljenju, od te trojice pokazao bližnjim onomu što je zapao među razbojnike?« (Luka 10:36) Tu Učitelj drži probni kamen kršćanstva. On traži da se naša oznaka mjeri na njemu.

I svećenik i levit u Kristovoj usporedbi trebali su zapamtiti uvjete zakona: »Kad opaziš kako se magarac tvoga brata ili njegov vol svalio na putu, ne kloni se, nego mu pomози da ih podigne« (Ponovljeni zakon 22:4). Ako bi pomogla volu, koliko bi onda osoba trebala biti voljna pomoći bratu u potrebi. Starješina James E. Talmage je napisao: »Izgovore [da se to ne napravi] jednostavno je naći; oni se pojavljuju lako i obilno poput korova uz cestu« (*Jesus the Christ*, 3. izd., Salt Lake City: The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1916., str. 431).

Samarijanac nam je dao primjer čiste Kristove ljubavi. Imao je sućuti; otišao je do čovjeka kojeg su ranili lopovi i povezao njegove rane. Odveo ga je do konačišta, skrbio o njemu, platio njegove troškove i ponudio više ako bude potrebno za njegovu skrb. To je priča o ljubavi čovjeka za njegovoga bližnjeg.

Stara izreka govori da čovjek koji je obuzet sobom ne vrijedi puno. Ljubav ima načina da od male vrijednosti napravi veliku. Ključ je voljeti naše bližnje, uključujući i bližnje koje je teško voljeti. Trebamo

upamtiti da iako stječemo prijatelje, Bog je postavio naše bližnje – posvuda. Ljubav ne bi trebala imati granica; ne bismo trebali imati uske odanosti. Krist je rekao: »Ako ljubite one koji vas ljube, kakvu ćete plaću imati? Zar i carinici ne čine to isto?« (Matej 5:46).⁸

Trebali bismo voljeti i služiti drugima u njihovim nevoljama.

Joseph Smith je napisao pismo svecima, koje je objavljeno u *Messenger and Advocate (Glasnik i zastupnik)*, o tome da ljubimo jedni druge kako bismo bili opravdani pred Bogom. Napisao je:

»Draga braćo: To je dug koji svaki svetac treba ispuniti prema svojoj braći – da će ih uvijek voljeti i pomagati im. Kako bismo bili opravdani pred Bogom, moramo ljubiti jedni druge: moramo nadići zlo, posjećivati sirote i udovice u njihovim nevoljama i moramo se održati neokaljanima od svijeta jer takve vrline proistječu iz velikog izvora čiste vjere. Jačanjem naše vjere nadodavanjem svake dobre osobine koja resi djecu blagoslovljenog Isusa, možemo se moliti u vrijeme molitve; možemo ljubiti našega bližnjeg kao samog sebe i biti vjerni u nedaćama, znajući da je nagrada tih osoba veća u nebeskom kraljevstvu. Kakva utjeha! Kakva radost! Dopustite mi živjeti životom pravednika i neka moja nagrada bude kao njegova!« (*History of the Church*, 2:229).

Te dvije vrline, ljubav i služenje, zahtijevaju se od nas ako želimo biti dobri bližnji i pronaći mir u našim životima. Zsigurno su bile u srcu starješine Willarda Richardsa. Dok su bili u zatvoru Carthage onoga poslijepodneva kada se dogodilo mučeništvo Josepha i Hyruma, čuvar je rekao da će biti sigurniji u ćeliji. Joseph se okrenuo starješini Richardsu i pitao: »Ako odemo u ćeliju, hoćeš li poći s nama?«

Starješina Richards je odgovorio: »Brate Josephe, nisi me tražio da prijedem rijeku s tobom – nisi me tražio da dođem u Carthage – nisi me tražio da dođem u zatvor s tobom – pa smatraš li da bih te sad ostavio? No reći ću ti što ću učiniti; budeš li osuđen na vješanje zbog izdaje, mene će objesiti umjesto tebe, a ti ćeš biti slobodan.«

Zsigurno je s velikim ganućem i osjećajem Joseph odgovorio: »Ali ne možeš.«

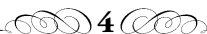

Bog »će mjeriti našu predanost njemu po tome kako ljubimo i služimo našim bližnjima«.

Na što je starješina Richards čvrsto odgovorio: »Hoću« (vidi B. H. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, 2:283).

Test starješine Richardsa vjerojatno je veći nego što će većina nas imati: test vatre umjesto testa kamenom. Ali kada bi se od nas tražilo da to učinimo, bismo li mogli položiti svoje živote za našu obitelj? Naše prijatelje? Naše bližnje?

Mjerilo sućuti je mjera našeg učenja; to je mjera naše ljubavi za Boga i jednih za druge. Hoćemo li ostaviti oznaku čistog zlata ili ćemo, poput svećenika i levita, prijeći na drugu stranu?⁹

Moramo odlučnije koračati stazom dobrotvornosti koju nam je Isus pokazao.

U važnoj poruci svecima posljednjih dana u Navoou svega godinu dana prije njegovoga tragičnog i preranog mučeništva, prorok Joseph Smith je rekao:

»Da bismo osigurali i njegovali ljubav drugih osoba, moramo voljeti druge, čak i naše neprijatelje kao i prijatelje... Kršćani bi

trebali prestati hrvati se i svađati se međusobno te početi njegovati načela jedinstva i prijateljstva među sobom« (*History of the Church*, 5:498–499).

To je veličanstven savjet danas, kao što je bio i [tada]. Svijet u kojem živimo, bilo da je blizu doma ili daleko, treba evanđelje Isusa Krista. Ono pruža jedini način na koji će svijet ikada spoznati mir. Trebamo biti ljubazniji jedni prema drugima, nježniji i milostiviji. Trebamo biti sporiji na ljutnju i brži da pomognemo. Trebamo pružiti ruku prijateljstva i oduprijeti se osveti. Ukratko, trebamo ljubiti jedni druge čistom ljubavlju Kristovom, iskrenom dobrotvornošću i sućuti i, ako je potrebno, dijeljenjem patnje, jer to je način na koji Bog voli nas.

Na našim bogoštovljima, često pjevamo pjesmu čiji je tekst napisala Susan Evans McCloud. Smijem li se prisjetiti nekoliko redaka te pjesme za vas?

*Kriste, daj da volim tebe,
stazom tvojom hodam sad,
da pomazem i uzdižem,
snagom tvojom od'zgora...*

*Tko sam ja da druge sudim,
meni grešnom sudiš ti.
U mom srcu skrivena je tuga
što se ne vidi...*

*Ja sam čuvar brata svoga:
iscjeljenje pružit ću.
Ranjenima, nemoćnima
srce svoje otkrit ću.
Ja sam čuvar brata svoga:
ja ću te slijediti.*

(*Hymns*, 1985, br. 220.)

Moramo odlučnije i dobrotvornije hodati stazom koju nam je Isus pokazao. Trebamo zastati kako bismo pomogli i uzdignuli druge i zasigurno ćemo dobiti snagu odozgor. Ako želimo više iscjeljivati, postoji mnogo neizrecivih prilika za to, za pomaganje ranjenima, nemoćnima te za otvaranje srca svima. Da, Gospodine, mi ćemo te slijediti.¹⁰

Dobrotvornost je čista Kristova ljubav i ona će trajati.

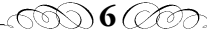
»Novu vam zapovijed dajem«, rekao je [Isus]. »Ljubite jedan drugoga... Ako imadnete ljubavi jedan prema drugome, po tom će svi upoznati da ste moji učenici« (Ivan 13:34–35). Tu ljubav koju trebamo imati za našu braću i sestre u ljudskoj obitelji i koju Krist ima za svakoga od nas, nazivamo dobrotvornost ili »čista Kristova ljubav« (Moroni 7:47). To je ljubav koja je potaknula patnju i žrtvu Kristovog pomirenja. To je najviši domet ljudske duše i najdublji izraz ljudskog srca...

Dobrotvornost obuhvaća sve druge božanske vrline. Ona razlikuje početak i kraj nauma spasenja. Kada sve drugo posustane, dobrotvornost – Kristova ljubav – *neće* posustati. To je najveća od svih božanskih osobina.

Iz obilja svoga srca Isus je govorio siromasima, unesrećenima, udovicama, dječici, zemljoradnicima i ribarima, i onima koji su čuvali koze i ovce; nepoznatima i strancima, bogatima, politički moćnima, kao i neprijateljski raspoloženim farizejima i pismoznancima. Posluživao je siromasima, gladnima, lišenima, bolesnima. Blagoslovio je hrome, slijepe, gluhe i druge s fizičkim manama. Istjerivao je demone i zle duhove koji su uzrokovali mentalna i emocionalna oboljenja. Čistio je one koji su bili opterećeni grijehom. Podučavao je lekcije ljubavi i opetovano pokazivao nesebično služenje prema drugima. Svi su bili primatelji njegove ljubavi. Svi su »povlašteni, jedni kao i drugi, i nikome zabranjeno nije« (2. Nefi 26:28). Sve su to izričaji i primjeri njegove bezgranične dobrotvornosti.

Svijet u kojem živimo uvelike bi imao koristi kada bi muškarci i žene posvuda primjenjivali čistu ljubav Kristovu, koja je dobra, krotka i ponizna. Ona je bez zavisti ili oholosti. Ona je nesebična jer ne traži ništa zauzvrat. Ne tolerira opačinu niti zlonamjernost, niti se raduje zloći; ne daje prostora predrasudama, mržnji ili nasilju. Odbija odobravati ismijavanje, vulgarnost, zlostavljanje ili ostracizam. Potiče različite ljude da žive skupa u kršćanskoj ljubavi bez obzira na vjerska uvjerenja, rasu, nacionalnost, financijski ugled, obrazovanje ili kulturu.

Spasitelj nam je zapovjedio da volimo jedan drugoga kao što je on volio nas; da se ogrnemo »vezom ljubavi« (NiS 88:125), kao što je on to učinio. Pozvani smo očistiti svoje unutarnje osjećaje, promijeniti svoje srce, uskladiti svoje ponašanje i izgled s onime u što kažemo da vjerujemo i osjećamo u sebi. Trebamo biti iskreni sljedbenici Kristovi.¹¹

Ljubiti druge je »još uzvišeniji put«.

Dok je bio mladić, brat Vern Crowley rekao je da je naučio važnu lekciju koju je prorok Joseph podučavao prvim svecima u Nauvoou kada im je rekao da »ljube druge, čak i naše neprijatelje kao i prijatelje«. To je dobra lekcija za svakoga od nas.

Nakon što se njegov otac razbolio, Vern Crowley preuzeo je odgovornost za obiteljsko odlagalište za olupine iako je imao samo petnaest godina. Neki su kupci povremeno nepošteno iskoristili mladića, a dijelovi su nestajali s odlagališta preko noći. Vern je bio ljutit i zavjetovao se da će uhvatiti nekoga i učiniti ga primjerom. Osveta bi bila njegova.

Ubrzo nakon što se njegov otac počeo oporavljati od svoje bolesti, Vern je otišao u obilazak odlagališta jedne noći prije zatvaranja. Bilo je gotovo mračno. U udaljenom kutku imanja, ugledao je nekoga kako nosi veliki komad mašinerije prema stražnjoj ogradi. Potrčao je poput atletskog prvaka i uhvatio mladoga lopova. Njegova je prva misao bila izbaciti svoju frustraciju šakama, a zatim odvući dječaka do ureda i nazvati policiju. Njegovo je srce bilo puno ljutnje i osvete. Uhvatio je svog lopova i namjeravao je osvetiti mu se prema zasluži.

Od nikuda, došao je Vernov otac, stavio svoju slabu i bolesnu ruku na rame svoga sina i rekao: »Verne, vidim da si uzrujan. Mogu li ja ovo preuzeti?« Zatim je otišao do mladog nazovi-lopova, stavio svoju ruku oko njegovog ramena, pogledao ga u oči na trenutak te rekao: »Sinko, reci mi, zašto ovo radiš? Zašto si pokušao ukrasti tu mjenjačku kutiju?« Zatim je gospodin Crowley počeo hodati prema uredu sa svojom rukom oko dječaka, postavljajući pitanja o mladićevim problemima s autom dok su hodali. Kada su stigli do ureda, otac je rekao: »Mislim da ti je otišla spojka i da to uzrokuje probleme.«

U međuvremenu, Vern je bjesnio. »Koga briga za njegovu spojku?«, pomislio je. »Nazovimo policiju i svršimo s ovim.« No otac je samo nastavio razgovarati. »Verne, donesi mu spojku. Donesi mu i ležište također. I donesi mu i lamelu spojke. To bi trebalo riješiti problem.« Otac je predao sve dijelove mladiću koji je pokušao pljačku i rekao: »Uzmi ovo. A evo i mjenjačka kutija također. Ne moraš krasti, mladiću. Samo trebaš pitati. Postoji izlaz iz svakog problema. Ljudi su voljni pomoći.«

Brat Vern Crowley rekao je da je naučio vječnu lekciju ljubavi toga dana. Mladić se često vraćao na posjed. Dobrovoljno je, mjesec za mjesecom, platio sve dijelove koje mu je Vic Crowley dao, uključujući i mjenjačku kutiju. Tijekom tih posjeta, pitao je Verna zašto je njegov tata takav kakav je i zašto je učinio to što je učinio. Vern mu je rekao nešto o uvjerenjima svetaca posljednjih dana i koliko je njegov otac volio Gospodina i ljude. Naposljetku, takozvani lopov se krstio. Vern je kasnije rekao: »Teško je sada opisati osjećaje koje sam imao i kroz što sam postao tijekom tog iskustva. I ja sam također bio mlad. Uhvatio sam svog lopova. Namjeravao sam provesti najstrožu kaznu. Ali me je moj otac podučio drugom načinu.

Drugačijem načinu? Boljem načinu? Višem načinu? Uzvišenijem načinu? O, kako bi svijet mogao imati koristi od takve velebne lekcije. Kao što je Moroni izjavio:

»Stoga, tko god vjeruje u Boga, smije se zasigurno nadati boljemu svijetu...

U daru Sina svojega pripravi Bog izvrsniji put« (Eter 12:4, 11).¹²

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- Što predsjednik Hunter misli govoreći o dvije velike zapovijedi kao o »Gospodinovom kamenu kušnje«? (Vidi 1. odsjek.) Razmislite kako biste odgovorili na pitanje koje predsjednik Hunter postavlja na kraju 1. odsjeka.
- Ponovite priču predsjednika Huntera o usporedbi o dobrom Samarijancu (vidi 2. odsjek). Što možemo naučiti iz ovih naučavanja o ljubavi prema našima bližnjima? Kako možemo povećati našu ljubav prema onima koje može biti »teže voljeti«?

- U 3. odsjeku predsjednik Hunter podučava da trebamo ljubiti i služiti drugima u njihovim trenucima nevolja. Kako ste vi bili blagoslovljeni zato što su vas drugi ljubili i služili vam u vrijeme potrebe?
- Razmotrite naučavanja predsjednika Huntera o praćenju Spasiteljevog primjera (vidi 4. odsjek). Kako možemo razviti veću ljubav za druge? Koji su neki od načina kako možemo aktivnije pokazati našu ljubav?
- U 5. odsjeku, predsjednik Hunter prolazi kroz nekoliko načina na koje je Krist pokazao svoju ljubav. Kada ste osjetili Spasiteljevu ljubav u svome životu? Koji su blagoslovi došli vama zato što ste »koristili čistu Kristovu ljubav«.
- Što možemo naučiti iz priče predsjednika Huntera o Vernu Crowleyu. (Vidi 6. odsjek.) Kako možemo zamijeniti osjećaje »ljutnje i osvete« s osjećajima dobrotvornosti? Koja su vam iskustva pomogla naučiti da je dobrotvornost »uzvišeniji način«?

Povezani stihovi iz Svetih pisama

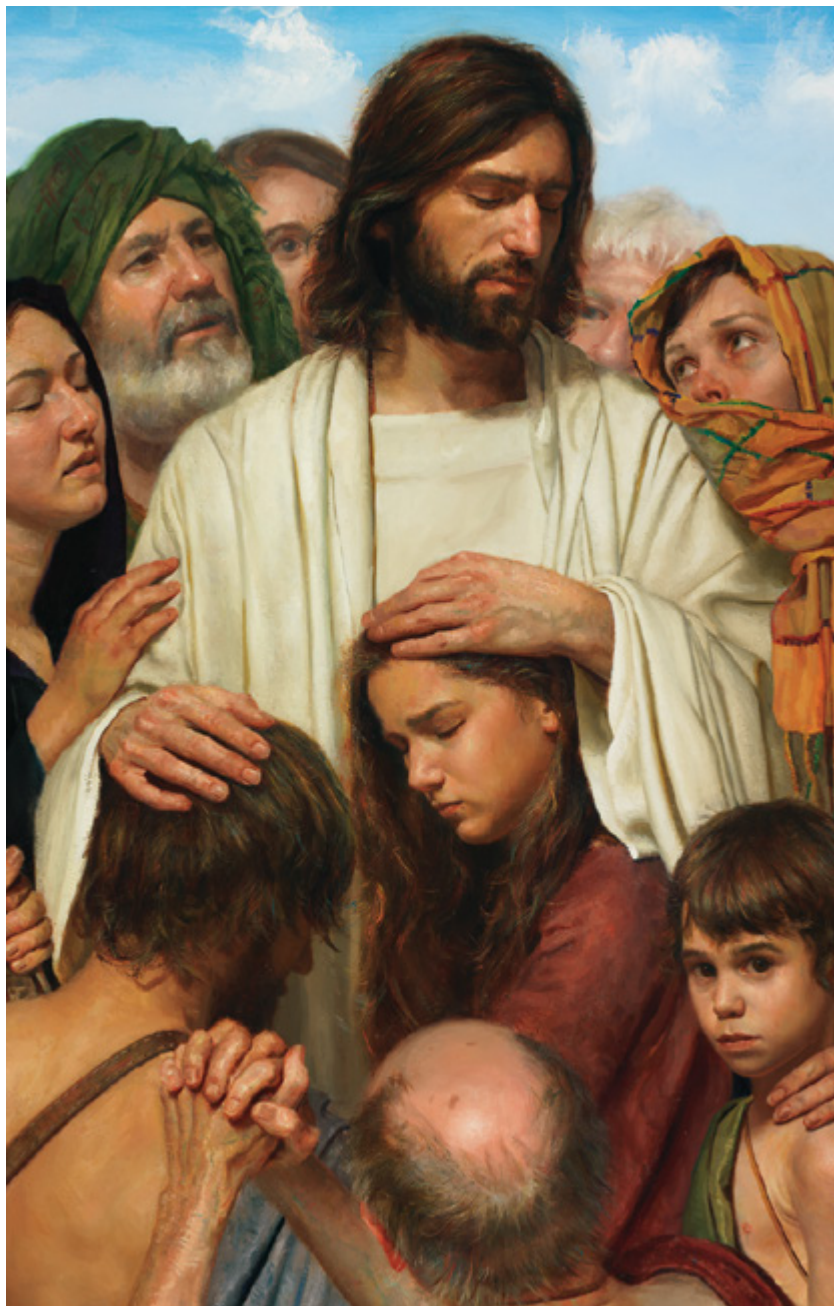
Matej 25:31–46; 1 Korinćanima 13; Efežanima 4:29–32; 1 Ivanova 4:20; Mosija 4:13–27; Alma 34:28–29; Eter 12:33–34; Moroni 7:45–48; NiS 121:45–46

Pomoć pri proučavanju

»Djelovanje prema onom što ste naučili donijet će dodatno i trajno razumijevanje (vidi Ivan 7:17)« (*Propovijedaj moje evanđelje* [2004.], 19). Razmislite o tome da pitate sami sebe kako možete primijeniti naučavanja kod kuće, na poslu i u svojim crkvenim odgovornostima.

Napomene

1. »The Gifts of Christmas«, *Ensign*, prosinac 2002, 18.
2. John S. Welch, Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994.), 119.
3. Betty C. McEwan, »My Most Influential Teacher«, *Church News*, 21. lipnja 1980., 2.
4. Carolyn Sessions Allen, »Loved by All Who Knew Him: Stories from Members«, *Ensign*, travanj 1995., 20.
5. Thomas S. Monson, »President Howard W. Hunter: A Man for All Seasons«, 33.
6. Knowles, *Howard W. Hunter*, 185.
7. »The Lord's Touchstone«, *Ensign*, studeni 1986., 34.
8. »The Lord's Touchstone«, 34–35.
9. »The Lord's Touchstone«, 35.
10. »A More Excellent Way«, *Ensign*, svibanj 1992., 61.
11. »A More Excellent Way«, 61–62.
12. »A More Excellent Way«, 62.

»Najveća je potraga, potraga za Bogom – odrediti njegovu stvarnost, njegove osobne odlike, te osigurati spoznaju evanđelja njegovog Sina Isusa Krista.«

Vjera i svjedočanstvo

*»Vrhovno postignuće života je pronaći
Boga i znati da on živi.«*

Iz života Howarda W. Huntera

Howard W. Hunter je započeo razvijati svoje svjedočanstvo još u ranom djetinjstvu u Boiseju, Idaho. Iako njegov otac tada nije bio član Crkve, njegova ga je majka podizala u evanđelju. »Na njezinim sam koljenima naučio moliti«, prisjeća se. »Primio sam svjedočanstvo kao dječak na majčinom koljenu.«¹

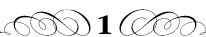
Howardovo je svjedočanstvo raslo tijekom godina. Kada je bio u svojim dvadesetim i dok je živio u Los Angelesu, Kalifornija, počeo je shvaćati važnost ozbiljnog proučavanja evanđelja. Napisao je: »Iako sam većinu svog života prisustvovao u razredima u Crkvi, moje prvo istinsko osvješćivanje evanđelja dogodilo se tijekom nastave Nedjeljne škole u odjelu Adams gdje je podučavao brat Peter A. Clayton. On je posjedovao obilje znanja i sposobnost nadahnuti mlade ljude. Proučavao sam lekcije, pročitao zadatke koje nam je dao i sudjelovao u razgovoru o bilo kojoj dodijeljenoj temi... O tom razdoblju svoga života mislim o kao o vremenu kada su se evanđeoske istine počele odmotavati. Uvijek sam imao svjedočanstvo o evanđelju, ali sam odjednom počeo shvaćati.«²

Mnogo godina kasnije predsjednik Hunter je objasnio: »Dode vrijeme kada shvatimo načela našega stvaranja i tko smo mi. Odjednom nam se to rasvijetliti, a žice našeg srca zaigraju. To je vrijeme kada svjedočanstvo ulazi u naše duše, a mi znamo, nesumnjivo, da je Bog naš otac – da živi, da je stvaran te da smo doslovno njegova djeca.«³

O vjeri i svjedočanstvu predsjednika Huntera, predsjednik Gordon B. Hinckley je rekao:

»Za predsjednika Huntera ... postojala je snažna moć vjere. Postojala je sigurnost spoznaje o božanskim i vječnim stvarima... [On] je posjedovao sigurno i određeno svjedočanstvo o živućoj stvarnosti Boga, našeg Vječnog Oca. S velikim je uvjerenjem izražavao svoje svjedočanstvo o božanstvenosti Gospodina Isusa Krista, Otkupitelja čovječanstva.«⁴

Naučavanja Howarda W. Huntera

Kroz vjeru, možemo pronaći Boga i spoznati da on živi.

Vrhovno postignuće života je pronaći Boga i spoznati da on živi. Poput drugih dostojnih postignuća, to mogu dobiti samo oni koji će vjerovati i imati vjeru u ono što je na prvu možda neće biti očito.⁵

Dok se čovjekove misli okreću prema Bogu i stvarima koje mu pripadaju, on tada prolazi kroz duhovnu preobrazbu. Ona ga uzdiže iz njegovog mjesta i daje mu plemenitu i bogoliku osobnost. Ako vjerujemo u Boga, mi tada koristimo jedan od najvećih zakona života. Najsnažnija moć u ljudskoj naravi jest duhovna snaga vjere.⁶

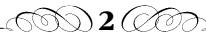
Najveća je potraga, potraga za Bogom – odrediti njegovu stvarnost, njegove osobne odlike, te osigurati spoznaju evanđelja njegovog Sina Isusa Krista. Nije lako pronaći savršeno razumijevanje Boga. Potraga zahtijeva neprekidno nastojanje i postoje oni koji se nikada ne pokrenu kako bi stremili toj spoznaji...

Bilo da čovjek traži spoznaju znanstvenih istina ili želi otkriti Boga, mora imati vjeru. To je polazišna točka. Vjera je definirana na mnoge načine, no najklasičniju definiciju dao je autora poslanice Hebrejima u ovim značajnim riječima: »Vjera je jamstvo za ono čemu se nadamo, dokaz za one stvarnosti kojih ne vidimo« (Heb 11:1). Drugim riječima, vjera nam ulijeva pouzdanje u ono čemu se nadamo i uvjereni smo u ono što ne vidimo... Oni koji iskreno traže Boga, ne vide ga, već spoznaju njegovu stvarnost s vjerom. Ona je više od nade. Vjera čini to uvjerenjem – dokaz za one stvarnosti kojih ne vidimo.

Autor poslanice Hebrejima [apostol Pavao] nastavlja: »Vjerom doznajemo da je svijet stvoren Božjom riječju, tako da je vidljivo proizvedeno od nevidljivoga« (Heb 11:3). Vjera je ovdje opisana kao

vjerovanje ili uvjerenje kako je svijet stvoren riječju Božjom. Svjedoci se ne mogu proizvesti kako bi dokazali tu činjenicu, no vjera daje spoznaju kako je sve ono što vidimo u čudesima zemlje te u svojoj prirodi stvoreno od Boga...

Zasigurno sam uvjeren da je Bog stvarnost – da on živi. Bog je naš Nebeski Otac, a mi smo njegova duhovna djeca. On je stvorio nebo i zemlju te sve na zemlji i autor je vječnih zakona kojima se upravlja svemirom. Ti se zakoni otkrivaju malo po malo dok čovjek nastavlja svoju potragu, ali su postojali oduvijek i ostat će nepromijenjeni.⁷

Kako bismo stekli spoznaju o stvarnosti Boga, moramo samo se vjerno truditi, činiti njegovu volju i moliti za razumijevanje.

Kako bismo spoznali Boga kao stvarnost, moramo slijediti smjer koji nam je on istaknuo za potragu. Jedini je put onaj koji vodi prema gore, a za njega su potrebni vjera i trud pa to nije lak smjer. Iz tog se razloga mnogi neće predati mukotrpnom zadatku da sami sebi dokazuju stvarnost Boga. Naprotiv, neki biraju lakši put i niječu njegovo postojanje ili samo slijede smjer nesigurnosti sumnjivaca...

Ponekad vjera znači vjerovati da je nešto istinito gdje dokaz nije dovoljan za uspostavu spoznaje. Moramo nastaviti potragu i slijediti upozorenje: »Molite, i dat će vam se! Tražite, i naći ćete! Kucajte, i otvorit će vam se! Jer svaki koji moli, prima; tko traži, nalazi, i tko kuca, otvara mu se« (Matej 7:7–8).

Opće je pravilo da nećemo dobiti vrijedne stvari osim ako nismo voljni platiti cijenu. Znanstvenik ne postaje naučenjak, osim ako se ne potruži u radu i nastoji uspjeti. Ako nije voljan činiti to, može li reći da ne postoji stipendija? ... Jednako je ludo reći da Bog ne postoji jer niste imali sklonost tražiti ga...

Kako bi pojedinac stekao nepokolebljivo znanje o stvarnosti Boga, on mora živjeti zapovijedi i nauk koje je Spasitelj proglašavao tijekom svojeg osobnog službeništva... Oni koji su voljni tražiti, nastojati i činiti Božju volju, doći će im spoznaja o stvarnosti Boga.

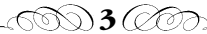
Kada čovjek pronade Boga i shvati njegove putove, on shvaća da se ništa u svemiru ne događa slučajno, ali da su sve stvari rezultat

prethodno uređenog božanskog nauma. Kakvo bogato značenje dolazi u njegov život! Shvaćanje koje nadilazi svjetovno učenje je njegovo. Ljepote svijeta postaju još ljepšima, a red u svemiru poprima veće značenje te sva Božja stvorenja sve više shvaćaju dok on svjedoči da Božji dani dolaze i odlaze te da se izmjenjuju razdoblja, svako u svom redu.⁸

Krist je tijekom svojeg službeništva objasnio način na koji netko zna istinu o Bogu. Rekao je : »Ako tko htjedne vršiti volju njegovu, znat će da li je moja nauka od Boga ili ja govorim sam od sebe« (Ivan 7:17). Učitelj je također objasnio volju Oca i veliku zapovijed na ovaj način: »Ljubi Gospodina Boga svoga svim srcem svojim, svom dušom svojom i svom pameti svojom« (Matej 22:37). Oni koji će nastojati činiti Božju volju i obdržavati njegove zapovijedi, primit će osobnu objavu o božanstvenosti Gospodinovog djela noseći svjedočanstvo o Ocu.

Onima koji žele razumijevanje, riječi Jakovljeve objašnjavaju kako se može steći: »Nedostaje li komu od vas mudrosti, neka ište od Boga, koji svima daje rado i bez negodovanja, i dat će mu se« (Jakovljeva 1:5). Ne čini se kako se Jakov odnosi na činjenično znanje u smislu znanosti, nego na objavu koja dolazi s visine i odgovara na pitanja ljudi kako odgovor na to upozorenje molitve...

Stoga imamo formulu za traženje za Boga i alate kako bismo ostvarili potraga – vjeru, ljubav i molitvu. Znanost je učinila čudesne stvari za čovjeka, no ne može postići ono što bi on trebao učiniti sam za sebe, od čega je najveće pronaći stvarnost Boga. Zadatak nije lak: rad nije lagan, ali kako je Učitelj izjavio: »Velika će biti plaća njihova, a vječna će biti slava njihova« (NiS 76:6).⁹

Moramo vjerovati da bismo vidjeli.

Toma je želio vidjeti, prije nego što poujereje.

U večeri na dan uskrsnuća, Isus se pojavio i stao među svoje učenike u sobi u zatvorenoj sobi. Pokazao im je svoje ruke probodene čavlima i svoj bok proboden kopljem. Toma, jedan od dvanaestorice, nije bio prisutan kada se to dogodilo, no drugi su mu rekli sa su

vidjeli Gospodina i da im je govorio... Toma je bio skeptičan te je rekao učenicima:

»Dok ne vidim na rukama njegovim znak od čavala i ne stavim prst svoj u mjesto od čavala i ne stavim ruke svoje u njegov bok, neću vjerovati« (Ivan 20:25)...

U nekom smislu, Toma predstavlja duh našeg vremena. Nije zadovoljan s onime što nije mogao vidjeti, iako je bio s Učiteljem i znao njegova naučavanja u vezi s vjerom i sumnjom... Vjera nema prednost nad sumnjom kada netko mora osjetiti ili vidjeti kako bi vjerovao.

Toma nije bio voljan stajati na vjeri. Želio je pozitivan dokaz činjenica. Želio je spoznaju, a ne vjeru. Spoznaja je povezana s prošlosti jer naša iskustva u prošlosti jesu one stvari koje nam daju spoznaju, ali vjera je povezana s budućnošću – s nepoznatim gdje još nismo hodali.

Razmišljamo o Tomi kao onome koji je putovao i razgovarao s Učiteljem i kojega je Učitelj izabrao. Iznutra bismo željeli da se Toma mogao okrenuti prema budućnosti s pouzdanjem u stvari koje tada nisu bile vidljive, umjesto da je govorio: »Vidjeti jest vjerovati«...

Vjera nam daje pouzdanje u stvari koje nisu vidljive.

Tjedan dana kasnije, učenici su se ponovno zajedno sabrali u istom domu u Jeruzalemu. Ovoga puta i Toma je bio s njima. Vrata su bila zatvorena, ali Isus uđe i stade posred njih i reče: »Mir vama!»

Zatim reče Tomi: »Pruži prst svoj ovamo: evo mojih ruku! Pruži ruku svoju i stavi je u moj bok te ne budi više nevjernik, već vjernik!« (Ivan 20:26–27).

»Isus mu reče: 'Jer me vidiš, vjeruješ. Blago onima koji će vjerovati, a da nisu vidjeli!'« (Ivan] 20:29).

Ovaj se događaj ističe kao jedna od najvećih lekcija svih vremena. Toma je rekao: »Vidjeti jest vjerovati«, ali Isus je na to odgovorio: »Vjerovati jest vidjeti«...

Klasični primjer vjere pripisuje se apostolu Pavlu u njegovoj poslanici Hebrejima: »Vjera je jamstvo za ono čemu se nadamo, dokaz za one stvarnosti kojih ne vidimo« (Heb 11:1).

Ova izjava ne pretpostavlja savršeno znanje, no opisuje vjeru kao ono što nekome daje sigurnost ili pouzdanje u ono što je još u budućnosti. Takvo što može postojati, no kroz vjeru se ostvaruje. Vjera pruža osjećaj povjerenja u ono što nije vidljivo ili podložno pozitivnom dokazivanju.

Čini se kao da je Toma izgubio svoje pouzdanje u budućnost. Gledao je u prošlost. Želio je dokaz koji tada nije bio vidljiv. Oni koji su izgubili vjeru ili im vjera nedostaje, žive u prošlosti – postoji gubitak nade za budućnost. Velika promjena dolazi u život onoga koji pronalazi obilje vjere dati sigurnost i pouzdanje.

Čovjek rođen slijep nije sumnjao, vjerovao je u Spasitelja.

Ako se vratimo na deveto poglavlje u Ivanu, čitamo o još jednom događaju u Jeruzalemu kada je čovjeku slijepom od rođenja vraćen vid. Bilo je to na šabat, a Isus je bio u blizini hrama kada je ugledao slijepca, a njegovi su ga učenici upitali:

«Rabbi, tko je sagriješio, on ili njegovi roditelji, da se slijep rodio?

Nije sagriješio ni on ni roditelji njegovi – odgovori Isus – već (je rođen slijep) da bi se na njemu očitovala božja djela.

Dok je dan, meni treba činiti djela onoga koji me posla. Dolazi noć, kad nitko ne može raditi.

Dok sam na svijetu, svjetlo sam svijeta» (Ivan 9:2–5).

Isus zatim pljune na tlo načini glinu od pljuvačke pomiješane s prašinom. Pomaže oči slijepca i reče mu da se ode umiti u ribnjaku Siloe. Da je to bio Thomas, bi li on otišao kako bi mu bilo zapovjedbena ili bi postavio pitanje: »Što dobro može proizaći ako ću se oprati u ustajaloj vodi tog prljavog ribnjaka?« ili »Kakva se medicinska svojstva nalaze u slini pomiješanoj s prašinom sa zemlje?« Izgleda kako su to razumna pitanja, no da je slijepac sumnjao i ispitivao, još uvijek bi bio slijep. S vjerom je povjerovao i učinio kako mu je rečeno. Otišao je i oprao se u vodi i vid mu se vratio. Vjerovati jest vidjeti...

»Blago onima koji će vjerovati, a da nisu vidjeli.«

Slijepac povjerova i bi mu dopušteno vidjeti. Toma je odbio vjerovati sve dok nije mogao vidjeti. Svijet je pun Toma, no ima i mnogo

»Slijepac poujerova i bi mu dopušteno vidjeti.«

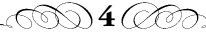
onih poput tog slijepca iz Jeruzalema. Misionari Crkve susreću se s takvima svaki dan dok pronose svoju poruku svijetu, poruku obnovljenog evanđelja Isusa Krista... Neki su povjerovali, imali vjeru i krstili se. Neki neće prihvatiti jer ne vide ili osjete.

Nema pozitivnog, konkretnog, opipljivog dokaza da Bog živi, pa ipak milijuni znaju da živi kroz onu vjeru koja se sastoji od nevidljivih dokaza. Mnogi govore misionarima: »Prihvatio bih krštenje da mogu vjerovati da su Josepha Smitha posjetili Otac i Sin.« Zbog te činjenice ne postoji pozitivni, konkretni, opipljivi dokaz, ali onima, taknutima Duhom, vjera će stajati na mjestu takvog dokaza nevidljivih stvari. Sjetite se riječi rassetog Učitelja dok je stajao pred Tomom:

»Blago onima koji će vjerovati, a da nisu vidjeli« ([Ivan] 20:29).

Oni koji vjeruju kroz vjeru će vidjeti.

Dodajem svoje svjedočanstvo svjedočanstvu tisuće misionara da Bog živi, da je Isus Spasitelj svijeta, da će oni koji će vjerovati kroz vjeru moći vidjeti.¹⁰

Djelovanje prema našoj vjeri vodi osobnom svjedočanstvu.

Kao djeca kao činjenicu smo prihvatili ono što su nam roditelji ili učitelji rekli zbog pouzdanja koje smo imali u njih. Dječak će skočiti s visine bez straha ako mu njegov otac kaže da će ga uhvatiti. Maleni ima vjeru da njegov otac neće pustiti da padne. Kako djeca odrastaju, ona započinju razmišljati sama, ispitivati i sumnjati u ono što nije predmet opipljivog dokaza. Imam sućuti za mladiće i djevojke kada iskrene sumnje obuzmu njihove umove i uključe se u veliki sukob rješavanja sumnji. Te se sumnje mogu riješiti, ako postoji iskrena želja znati istinu, primjenjujući moralni, duhovni i mentalni napor. Izronit će iz sukoba u čvršću, jaču i veću vjeru zbog borbe. Od jednostavne vjere, pune povjerenja, kroz sumnju i sukob, prešli su u čvrstu značajnu vjeru koja počiva na svjedočanstvu.¹¹

Studenti provode sate u znanstvenim laboratorijima provodeći eksperimente za pronalazak istine. Ako će isto činiti i s vjerom, molitvom, oprostom, poniznošću i ljubavlju, pronaći će svjedočanstvo Isusa Krista, davatelja tih načela.¹²

Evangelje Isusa Krista nije samo evanđelje ili uvjerenje, ono je naum djelovanja... On nije rekao »promatraj« moje evanđelje, nego »živi« ga! Nije rekao: »Pogledajte njegovu strukturu i predodžbu«, nego: »Idite, činite, vidite, osjetite, dajte, vjerujte!«...

Djelovanje je jedan od temelja osobnog svjedočanstva. Najsigurnije svjedočanstvo je ono koje prvenstveno dolazi iz osobnog iskustva. Kada su Židovi izazvali nauk koji je Isus naučavao u hramu, odgovorio je: »Moja nauka nije od mene... nego od onoga koji me je poslao.« Zatim je dodao ključ osobnog svjedočanstva: »Ako tko htjedne vršiti volju njegovu, znat će da li je moja nauka od Boga ili ja govorim sam od sebe« (Ivan 7:16–17).

Čujemo li imperativ u ovoj Spasiteljevoj izjavi? »Ako tko htjedne vršiti... znat će!« Ivan je istaknuo važnost tog imperativa i naglasio

njegov značaj u svojoj [poslanici]. Rekao je: »Tko tvrdi da ostaje u njemu, taj mora tako živjeti kako je on živio« (1 Ivanova 2:6).

Ako samo govorimo, prihvaćamo i vjerujemo, to nije dovoljno. To nije potpuno sve dok ono što oni podrazumijevaju nije preneseno u dinamično djelovanje našeg svakodnevnog života. Tada je to najbolji izvor osobnog svjedočanstva. Čovjek zna jer je iskusio. On ne mora reći: »Brat Jones kaže da je to istina i ja mu vjerujem.« Može reći: »Živio sam ovo načelo u svom životu i znam kroz osobno iskustvo da djeluje. Osjetio sam njegov utjecaj, ispitao praktičnu primjenu te znam da je dobro. Mogu svjedočiti vlastitom spoznajom da je to istinito načelo.«

Mnogi ljudi nose takvo svjedočanstvo u svojim životima, a ne prepoznaju njegovu vrijednost. Nedavno je jedna mlada gospođa rekla: »Nemam svjedočanstvo o evanđelju. A htjela bih imati. Prihvaćam njegova naučavanja. Znam da djeluju u mom životu. A vidim da djeluju i u životima drugih. Kada bi samo Gospodin odgovorio na moje molitve i dao mi svjedočanstvo, bila bih najsretnija na svijetu!« Ta je mlada gospođa željela intervenciju čuda, pa ipak je već vidjela kako čudo evanđelja povećava i uzdiže njezin život. Gospodin *je* odgovorio na njezine molitve. Ona *je* stekla svjedočanstvo, no nije prepoznala zbog čega je to bilo.¹³

Kao zaređeni apostol i naročiti svjedok Krista, dajem vam svoje svjedočanstvo da Isus Krist uistinu jest Sin Božji... Po moći Duha Svetoga ja iznosim svoje svjedočanstvo. Znam Kristovu stvarnost kao da sam ga vidio vlastitim očima i čuo vlastitim ušima. Također, znam da će Duh Sveti potvrditi istinitost moga svjedočanstva u srcima svih onih koji slušaju uhom vjere.¹⁴

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- Predsjednik Hunter podučava da je »vrhovno postignuće života je pronaći Boga i spoznati da on živi« (1. odsjek). Koja je uloga vjere u toj potrazi? Koja su vam iskustva pomogla da pronađete Boga i spoznate da on živi?
- Predsjednik Hunter kaže kako »zadatak nije lak« te da »rad nije lagan« prilikom stjecanja spoznaje o Božjoj stvarnosti. Zašto mislite

kako je za stjecanje spoznaje potrebno predano nastojanje? Zašto je obdržavanje zapovijedi važno za spoznaju Boga?

- U 3. odsjeku predsjednik Hunter koristi kontrast između Tome i čovjeka slijepog od rođenja kako bi podučio da ćemo ako vjerujemo, moći vidjeti. Kako uvidi predsjednika Huntera u te priče imaju primjenu u vašem životu? Kako vam vjera može pomoći da vidite?
- Pregledajte naučavanje predsjednika Huntera kako djelovanje po vjeri jest ključ za stjecanje svjedočanstva (vidi 4. odsjek). Koji su neki načini po kojima možete djelovati po vašoj vjeri? Kako vjera može nadvladati sumnju? Kako je djelovanje po vjeri pomoglo u osnaživanju vašeg svjedočanstva?

Povezani stihovi iz Svetih pisama

Ivan 17:3; Hebrejima 11:1–6; Alma 5:45–48; 30:40–41; 32:26–43; Eter 12:4, 6–22; Moroni 10:4–5; NiS 42:61

Pomoć pri podučavanju

»Postavljajte pitanja koja zahtijevaju da učenici pronalaze odgovore u Svetim pismima i naučavanjima proroka posljednjih dana« (*Podučavanje, nema većeg poziva* [1999.], 62).

Napomene

1. U J. M. Heslop, »He Found Pleasure in Work«, <i>Church News</i>, 16. studenog 1974., 4, 12. 2. U Eleanor Knowles, <i>Howard W. Hunter</i> (1994.), 70–71. 3. <i>The Teachings of Howard W. Hunter</i>, ur. Clyde J. Williams (1997.), 48. 4. Gordon B. Hinckley, »A Prophet Polished and Refined«, <i>Ensign</i>, travanj 1995., 35. 5. »Faith as the Foundation of Accomplishment«, <i>Instructor</i>, veljača 1960., 43. 6. Conference Report, travanj 1960., 124–125.	7. »To Know God«, <i>Ensign</i>, studeni 1974., 96–97. 8. Conference Report, travanj 1970., 7–10. 9. »To Know God«, 97. 10. Conference Report, listopad 1962., 22–24. 11. »Secretly a Disciple?« <i>Improvement Era</i>, prosinac 1960., 948. 12. <i>The Teachings of Howard W. Hunter</i>, 48. 13. Conference Report, travanj 1967., 115–116. 14. »An Apostle's Witness of Christ«, <i>Ensign</i>, siječanj 1984., 70.

Podučavanje evanđelja

»Svrha podučavanja... [jest] da možemo biti oruđe u rukama Gospodina i mijenjati srce pojedinca.«

Iz života Howarda W. Huntera

Na Općem saboru u travnju 1972. godine starješina Howard W. Hunter, tada član Zbora dvanaestorice apostola, bio je jedan od posljednjih govornika na jednom zasjedanju. Pripremio je govor, no nije ostalo dovoljno vremena na zasjedanju da ga iznese. »Gledajući na sat«, rekao je starješina Hunter, »složio sam napomene koje sam pripremio i stavio ih u džep. No, dopustite mi samo na trenutak ispričati mali događaj koji se zbio, a toliko me se dojmio kada sam bio dječak. To mi je palo na um kada je spomenuto da je s nama u ovo poslijepodne velika skupina predanih ljudi koji podučavaju naše mlade.

Zbilo se to jednog ljetnog dana rano ujutro. Ja sam stajao kraj prozora. Zavjese su me skrivale od dva malena stvorenja na travnjaku. Jedno je bila velika ptica, a drugo mala, očito su radile gnijezdo. Vidio sam kako velika ptica skakuće po travnjaku, zatim je udarila nogom i nakrenula glavu u stranu. Izvukla je velikog crva iz zemlje te odskakutala natrag. Malena je ptica široko otvorila svoj kljun, no velika je ptica progutala crva.

Zatim sam vidio kako je velika ptica odletjela na drvo. Proključala je malo koru drveta i vratila se s velikim kukcem u kljunu. Malena je ptica široko otvorila svoj kljun, no velika je ptica progutala kukca. Čulo se kreštanje u znak protesta.

Velika je ptica odletjela, nisam ju vidio opet, no promatrao sam malu pticu. Nakon nekog vremena, ptičica je skakutala po travnjaku, udarila nogom, nakrenula glavu i izvukla velikog crva iz travnjaka.

Podučavanje djece u crkvi podržava naučavanja roditelja kod kuće.

Blagoslovi Bože dobre ljude koji podučavaju našu djecu i naše mlade.«

Kratka poruka starješine Huntera kasnije je izdana pod naslovom »Učitelj«.¹

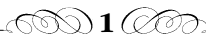
Howard W. Hunter često je naglašavao važnost dobrog podučavanja u Crkvi. On je predstavio načela – poput važnosti podučavanja primjerom, predočen pričom o pticama – koja mogu pomoći učiteljima da postanu učinkovitiji u blagoslivljanju života onih koje podučavaju. Često se obraćao učiteljima djece i mladih pomažući im da shvate svoju svetu dužnost prema onima iz nadolazećeg naraštaja. U jednom je takvom okruženju rekao:

»Pred sobom sada vidim neke po odabiru duhova zemlje... Nastojim si predočiti svakog [od vas učitelja] u radu na određenim zaduženjima. Pitam se kakve će plodove dati vaš rad. Hoće li neki plodovi biti upropašteni jer niste uspjeli obraditi ili kultivirati tlo povjereno vašoj brizi, ili će sve tlo biti kultivirano kako bi dalo mnogo dobrih plodova?

Tamo, u vašim zasebnim odjelima i okolima... prebiva puno djece našeg Oca. Poput vas, oni su poizbor u njegovim očima, no za razliku od vas, mnogi nemaju iskustva i mnogi su novi u evanđelju. Doista, vaša je odgovornost prema njima velika. Njihovi životi su podatni, lako savitljivi, može ih se oblikovati, lako voditi, ako možete steći njihovo povjerenje i osvojiti njihova srca. Vi ste njihov 'pastir'. Morate ih voditi 'poljanama zelenim'...

Kakvog li izazova, kakvog radosnog zadatka i kakve li svete dužnosti koja je na vama! Kako li promišljeni, kako obzirni, kako ljubazni, kako nježni, kako čista srca, kako opsjednuti tom nesebičnom ljubavlju našeg Gospodina, kako skromni, kako spremni moliti morate biti dok pretpostavljate iznova vaš rad da hranite jaganjce kao što vam je Gospodin govorio da činite!«²

Naučavanja Howarda W. Huntera

Pomozite drugima da razviju povjerenje u Sveta pisma.

Snažno vas potičem da koristite Sveta pisma u svojem podučavanju te da činite sve što je u vašoj moći kako biste pomogli

učenicima da ih koriste i upoznaju se s njima. Htio bih da se naši mladi pouzdaju se u Sveta pisma i želio bih da protumačite taj izraz na dva načina.

Prvo, želimo da učenici imaju pouzdanje u snagu i istine Svetih pisama, pouzdanje da im se Nebeski Otac uistinu obraća kroz Sveta pisma, te pouzdanje da se mogu okrenuti Svetim pismima i pronaći odgovore na svoje probleme i svoje molitve. Takvo pouzdanje se nadam da ćete dati svojim učenicima, a možete im davati ako im pokazujete svakodnevno, svakog sata, da imate povjerenje u Sveta pisma na takav način. Pokažite im da ste vi sami sigurni kako Sveta pisma sadrže odgovore na mnoge – doista na većine – životnih problema. Stoga, kada podučavate, podučavajte iz Svetih pisama.

[Drugo] značenje implicirano u izrazu »pouzdanje u Sveta pisma« jest podučavati učenike standardnim djelima tako temeljito da mogu nastaviti kroz njih s pouzdanjem, učenjem bitnih Svetih pisama i propovijedi i tekstova sadržanih u njima. Nadamo se da nijedan vaš učenik neće napustiti učionicu osjećajući strah, nelagodu ili stid zato što ne može pronaći pomoć koju treba jer ne poznaje Sveta pisma dovoljno dobro kako bi mogao pronaći odgovarajuće odlomke. Dajte tim mladim ljudima dovoljno iskustva u Bibliji, Mormonovoj knjizi, Nauku i savezima te u Dragocjenom biseru da steknu obje vrste pouzdanja koje sam netom spomenuo.

Često sam podučavao da će naši mladi Crkve biti upravo poput onih drugih mladih izvan Crkve ako ne uspostave neke stihovne okosnice i zapovijedi standardnih djela. Svatko od vas neka se sjeti stihova proroka Josepha napisanih u vrijeme njegovog zatočeništva u zatvoru Liberty. Između ostalog napisao je: »Mnogo ih ima na zemlji među svim sljedbama, strankama i vjerezakonima koji su zaslijepljeni podmuklom lukavštinom ljudskom, zbog koje u zasjedi čekaju da prevare, i koji su daleko od istine samo zato što ne znaju gdje je potražiti« (NiS 123:12; kurziv nadodan).

Naša velika odgovornost kao [učitelja] Crkve jest pobrinuti se da naši članovi, naši mladi ljudi, ne padnu u tu tužnu kategoriju zaslijepljenosti, kategoriju dobrih, divnih, dostojnih mladića i djevojaka koje se drži podalje od istina iz Svetih pisama jer ne znaju gdje pronaći te istine i ne posjeduju pouzdanje [u korištenju] svojih standardnih djela.³

2

Podučavati s Duhom.

Pripremite se i živite na takav način da imate Duha Gospodnjeg u svojem podučavanju. Postoji toliko mnogo toga u našem svijetu što uništava osjećaj Duha te u tolikoj mjeri da nas sprječava da imamo Duha s nama. Trebamo učiniti sve što možemo kako za te mlade ljude koji su napadnuti i izloženi svjetovnosti koja ih okružuje. Trebamo činiti sve što možemo kako bismo im omogućili da osjete slatku, sigurnu nazočnosti Duha Gospodnjeg...

U jednoj od najtemeljitijih objava ove rasporedbe, Gospodin je rekao: »A Duh će vam se dati molitvom vjere. A ako Duha ne primite, nemojte podučavati« (NiS 42:14).

Smatram da ovaj stih znači da ne samo da *ne trebamo* podučavati bez Duha, već da u suštini i *ne možemo* podučavati bez njega. Spoznaja duhovnoga jednostavno se ne može dogoditi bez upućujuće i potvrđujuće nazočnosti Duha Gospodnjeg. Čini se kako se Joseph Smith slaže: »Svi imaju propovijedati evanđelje moću i utjecajem Duha Svetoga, a niti jedan čovjek ne može propovijedati evanđelje bez Duha Svetoga« [*Naučavanje predsjednika Crkve: Joseph Smith* (2007.), 332]...

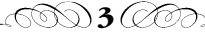
Zabrinem se kada izgleda da se snažne emocije ili obilne suze povezuju s nazočnošću Duha. Svakako da Duh Gospodnji može donijeti snažne emotivne osjećaje, uključujući i suze, no te vanjske manifestacije ne smiju se miješati s nazočnošću samog Duha.

Gledao sam veliki broj svoje braće tijekom godina i dijelili smo neka rijetka i neizreciva duhovna iskustva. Ta su iskustva sva bila različita, svako posebno na svoj način, a ti sveti trenuci mogu, no ne moraju biti popraćeni suzama. Vrlo često uistinu jesu, no ponekad su popraćeni potpunom tišinom. Drugim prigodama popraćeni su radošću. Uvijek su popraćeni velikom manifestacijom istine, objave srcu.

Dajte svojim učenicima snažno podučenu evanđeosku istinu; to je način kako im pružiti duhovno iskustvo. Pustite da to dođe prirodno i doći će, možda uz mnogo suza, a možda i ne. Ako je ono što kažete istina, i kažete to jasno i iskrenim uvjerenjem, ti će učenici osjetiti duha istine koji ih je podučio i prepoznat će da su nadahnuće

i objava došli u njihova srca. Tako gradimo vjeru. Tako snažimo svjedočanstva – s moću Božje riječi podučene u čistoći i s uvjerenjem.

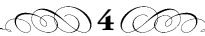
Slušajte istinu, primite nauk i dopustite da očitovanje Duha dođe u jednom od svojih mnogih različitih oblika. Ostanite na čvrstim načelima; podučavajte iz čistog srca. Tada će Duh prodrijeti u vaš um i srce i u sve umove i srca učenika.⁴

Pozovite učenike da izravno traže Boga Oca i Isusa Krista.

Siguran sam da prepoznajete moguću opasnost... da vaši učenici grade odanost vama, a ne evanđelju... Iz tog razloga biste trebali pozvati svoje učenike na sama Sveta pisma, a ne samo davati im vaše interpretacije i predodžbe o njima. Zbog toga morate pozvati vaše učenike da osjete Duha Gospodnjeg, a ne da im dajete svoj osobni osvrt toga. Zbog toga, naposljetku, morate pozvati vaše učenike izravno Kristu, ne samo onome koji podučava njegov nauk, koliko god vješto to činio. Nećete uvijek biti dostupni tim učenicima...

Naš je veliki zadatak učvrstiti te učenike u onome što *će ih pratiti* u životu, usmjeravati ih prema onome tko ih voli i može ih voditi putem kojim nitko drugi ne može. Molim vas da se pobrinete da ti učenici budu odani Svetim pismima, Gospodinu te nauku obnovljene Crkve. Usmjerite ih prema Bogu Ocu i njegovom Jedinorođenom Sinu, Isusu Kristu te prema vodstvu istinite Crkve... Dajte im darove koji će ih voditi u vrijeme kada će biti sami. Kada to činite, cijela je Crkva blagoslovljena budućim naraštajima.⁵

Nastojte doprijeti do svakog pojedinačno.

Uvijek sam pod dojmom da se Gospodin brine za nas osobno, pojedinačno. Možemo činiti mnogo toga u skupinama u Crkvi te trebamo organizacije određene veličine koje nam omogućavaju da dobro poslužujemo u Crkvi, ali mnogo se važnih stvari – *većina* najvažnijih stvari – čini pojedinačno. Mi blagoslivljamo dječicu jedno po jedno, čak i ako su blizanci ili trojke. Krstimo i potvrđujemo djecu jedno po jedno. Mi blagujemo sakrament, zaređujemo se u svećeništvo ili obavljammo uredbe hrama kao pojedinci – jer jedna osoba razvija odnos s našim Ocem na Nebu. Možda postoje i drugi blizu

»Pokušajte razmišljati o [učenicima] pojedinačno, kako bi osjetili nešto osobno i osobito u vezi s vama, njihovim učiteljem.«

nas u tim iskustvima, kao što postoje i drugi u vašoj učionici, no nebeski je naglasak na svakom pojedincu, na svakoj pojedinoj osobi.

Kada se Krist ukazao Nefijcima, rekao je:

»Ustanite i dođite k meni; stavite samo ruke u rebra moja, i opipajte samo biljege čavala na rukama mojim i nogama mojim...

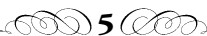
I dogodi se: Mnoštvo priđe i stavi ruke u rebra njegova i opipa biljege čavala na rukama njegovim i nogama njegovim. I to oni učiniše *prilazeći jedan po jedan* dok se svi ne izredaše, *i očima svojim, i rukama svojim opipaše*, i zasigurno spoznaše i posvjedočiše da je to onaj o kojemu su proroci pisali da ima doći« (3. Nefi 11:14–15; kurziv nadodan).

Za to je iskustvo bio potrebno vremena, no važno je da je svaki pojedinac imao to iskustvo, da svako oko i svaka ruka *osobno* posvjedoči toj sigurnosti. Kasnije se Krist prema nefijskoj djeci odnosio točno na isti način. »On uze dječicu njihovu, *jedno po jedno*, i blagoslivljaše ih, i moljaše se za njih Ocu« (3. Nefi 17:21; kurziv nadodan).

Bit će teško pružiti svu osobnu pažnju koju neki vaši učenici žele i trebaju, ali pokušajte najbolje što možete razmišljati o svakom pojedinačno, kako bi osjetili nešto osobno i osobito u vezi s vama, njihovim učiteljem. Molite se kako biste spoznali koji učenik treba kakvu vrstu pomoći te budite osjetljivi na te poticaje kada dođu... Upamtite da je najbolje podučavanje jedan na jedan i često se zbiva izvan učionice...

U svojoj potrazi za pojedinačnim podučavanjem svakog učenika, najvjerojatnije ćete otkriti da nekima ne ide tako dobro kao ostalima te da neki ne uspijevaju ići ukorak s razredom. Osobno se zauzmite za takve učenike, učinite sve što možete i nastojte ih pozvati i pomoći izgubljenim ovcama da se vrate u stado. »Sjeti se, vrijednost je duše velika u očima Božjim« (NiS 18:10). Neprocnjivu je cijenu platio naš Spasitelj za svakoga od nas i na nama je činiti sve što možemo kako bismo mu pomogli u njegovom djelu. Na nama je pobrinuti se da se dar pomirenja prenese na svakog mladića ili djevojku za koje imamo odgovornost. U vašoj situaciji to znači održavati ih u punoj aktivnosti na svojoj nastavi.

Obratite posebnu pažnju na one koji se bore i, ako je potrebno, pođite u potragu za izgubljenom ovcom. Pisana razglednica, telefonski poziv ili, ako je moguće, osobni posjet kući u mnogim će slučajevima imati divne rezultate. Osobna pažnja mladoj osobi koja je započela zastranjivati, može uštedjeti sate i sate – doista, godine i godine – napora u našem pokušaju vraćanja te osobe u aktivnost. Činite sve kako biste učvrstili one jake i usidrili one koji su u to vrijeme odlutali.⁶

Podučavajte primjerom.

Veoma je potrebno da mi [kao učitelji] postavimo odgovarajući primjer, budemo marljivi i budni u svojem životu, obdržavamo dan šabata svetim, poštujemo vodstvo odjela, okola i Crkve. Ništa nedolično ne treba doći iz naših usta što bi bilo kojem djetetu dalo pravo ili povlasticu činiti pogrešno. Zasigurno, ako mi kažemo ili učinimo nešto pogrešno, djeca imaju dopuštenje to slijediti.

Primjer sa sobom nosi nogo veći utjecaj nego prisilna zapovijed. Onaj tko uvjerava druge da čine ispravno, treba i sam činiti ispravno. Istina je da onaj koji primjenjuje dobro zbog dobrog i ne muči se utjecajem neispravnog ponašanja prema drugima, bit će obilnije nagrađen

Učinkovito podučavanje evanđelja vodi do »preobražaja ljudske duše«.

od onoga koji govori i to ne čini... Djeca su sklona oponašati one u koje imaju pouzdanje. Što je veće njihovo pouzdanje, bit će spremniji za utjecaj dobra ili zla. Svaki dobri svetac poštuje iskrenu dobrotu gdje god ju vidi te će pokušati oponašati sve dobre primjere.⁷

Formula za velikog učitelja nije samo živjeti zapovijedi Gospodnje i zagovarati zapovijedi Gospodnje, nego i steći duh podučavanja molitvom. Kada steknemo taj duh i obdržavamo zapovijedi Gospodnje, hodeći u poslušnosti pred njim, tada će se promijeniti životi onih koje dodirnemo, a oni će biti motivirani da žive pravednim životom.⁸

Svaki učitelj mora imati osobno svjedočanstvo da Bog živi, o božanskom poslanju Isusa Krista te da je pojavljivanje Oca i Sina Josephu Smithu bila stvarnost. Ne samo da mora posjedovati znanje i svjedočanstvo, već bi trebao težiti izraziti svoje uvjerenje bez dvosmislenosti onima koji dolaze učiti.⁹

6

Biti oruđe u Gospodinovim rukama u pomaganju učenicima iskustvo je čudesne promjene srca.

Kada učitelj izvodi Gospodinovu namjenu, zbiva se veliko čudo. Čudo Crkve danas nisu iscjeljenja koja su tako obilna ili da hromi

hodaju, slijepi vide, gluhi čuju ili bolesni da se podižu. Veliko čudo Crkve i kraljevstva Božjeg u naše dane i naše vrijeme jest preobrazba ljudske duše. Dok putujemo okolima i misijama Crkve, ovo vidimo – preobrazbu ljudske duše jer je netko naučio načelo istine.

Kako je Alma proglašavao, u svoje dane dok je podučavao narod: »A evo, gle, pitam vas ja, braćo moja [i sestre] od crkve, rodiste li se vi duhovno od Boga? Primiste li sliku njegovu na obličju svojemu? Doživjeste li i vi tu snažnu promjenu u srcima svojim?« (Alma 5:14) To je svrha podučavanja. To je razlog zbog čega naporno radimo, tražimo Duha i pripremamo svoje umove onim što je dobro kako je Gospodin zapovjedio, da bismo mogli biti oruđe u rukama Gospodinovim za promjenu srca pojedinca. Naš cilj je usaditi u srca djece želju da budu dobri, želju da budu pravedni, želju da obdržavaju zapovijedi Gospodnje, želju da hodaju u poniznosti pred njim. Ako možemo biti oruđe u rukama Gospodina prilikom te snažne promjene u srcima djece, tada smo postigli veliko čudo učitelja. I, doista, to je čudo. Ne razumijemo kako Gospodin mijenja srca ljudi, no mijenja ih...

Svjedočim vam o obnavljajućoj moći Duha u životima članova Crkve. Molim se s vama... da neprestano radite u pravednosti i svetosti pred Gospodinom u postizanju zadatka koji vam je dodijeljen.«¹⁰

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

Napomena: Možete raspraviti o nekim sljedećim pitanjima s gladišta roditelja i toga kako podučavaju svoju djecu.

- Predsjednik Hunter potiče učitelje da pomažu učenicima steći »pouzdanje u Sveta pisma« (1. odsjek). Kada su vam Sveta pisma pomogla u vlastitom životu? Jeste li pronašli odgovore na vaša pitanja u Svetim pismima? Kako možemo pomoći drugima, uključujući one u našim domovima, naučiti kako voljeti Sveta pisma i korist njihove moći?
- Što možemo naučiti iz 2. odsjeka o podučavanju s Duhom? Koja ste iskustva imali kada ste podučavali i učili s Duhom? Što možete učiniti kako biste podučavali s Duhom?

- Kako učitelj može pomoći učenicima u izgradnji odanosti Svetim pismima i evanđelju, a ne prema sebi? (Vidi 3. odsjek.) Kako učitelj pomaže učenicima usmjeriti se prema Nebeskom Ocu i Isusu Kristu? Kako učitelj može pomoći učenicima da postanu utemeljeni u evanđelju kako bi ostali jaki »kada će stajati sami«?
- Razmotrite naučavanja predsjednika Huntera o važnosti svakog pojedinca (vidi 4. odsjek). Kako možete pomoći onima koje podučavate da razviju svjedočanstvo da Bog poznaje i voli svakog pojedinačno? Razmotrite što vi, kao učitelj, može učiniti kako biste dopreli do onih koje podučavate pojedinačno.
- Predsjednik Hunter naglašava važnost podučavanja primjerom (vidi 5. odsjek). Zašto je naš primjer snažniji od riječi? Kako ste bili blagoslovljeni učiteljem koji je bio dobar primjer? Kako roditeljski primjer podučava djecu?
- Kada ste iskusili »veliko čudo« koje predsjednik Hunter opisuje u 6. odsjeku, ili kao učitelj ili učenik? Razmislite o nekim učiteljima koji su ostavili dobar utjecaj na vaš život. Zbog čega su oni učinkoviti utjecaj? Kako možemo podučavati evanđelje većom moći – bilo kod kuće, u učionici ili nekom drugom mjestu?

Povezani stihovi iz Svetih pisama

Ivan 21:15–17; 1 Korinćanima 12:28; 2 Timoteju 3:14–17; 2. Nefi 33:1; Alma 17:2–3; 31:5; NiS 11:21–22; 50:17–22; 88:77–80

Pomoć pri podučavanju

Na drugi papir zapišite pitanja s kraja poglavlja ili druga pitanja u vezi s poglavljem. Pozovite članove razreda da odaberu pitanje i potraže poglavlje za naučavanje koje im je pomoglo u odgovoru. Zatim zatražite da iznesu što su naučili.

Napomene

1. »A Teachers«, *Ensign*, srpanj 1972., 85.
2. *The Teachings of Howard W. Hunter*, ur. Clyde J. Williams (1997.), 210–211.
3. »Eternal Investments« (obraćanje vjeroučiteljima COS-a, 10. veljače 1989.), 2; si.lds.org.
4. »Eternal Investments«, 3–4.
5. »Eternal Investments«, 2–3.
6. »Eternal Investments«, 4–5.
7. »Formula for a Great Teacher« (obraćanje na saboru Male škole, travanj 1965.), 3–4, Church History Library, Salt Lake City.
8. »Formula for a Great Teachers«, 1.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 188.
10. »Formula for a Great Teacher«, 4–6.

Služenje koje mijenja život pružaju mnogi »koje se ne vidi pod jarkim svjetlom, koji ne dobivaju pažnju svijeta«.

»Ništa manje na uslugu«

»Većina nas bit ćemo uglavnom tih, relativno nepoznat narod koji... obavlja posao bez pompe. Vama kojima... to nije impresivno kažem da vi niste 'ništa manje na uslugu' od najimpresivnijih od vaših suradnika.«

Iz života Howarda W. Huntera

Predsjednik Howard W. Hunter nije bio poznat samo kao predani vođa i voljeni prorok, već i po tihom načinu na koji je služio. Znao je da je samo služenje važno, a ne je li primio ikakvo priznanje. Starješina Neal A. Maxwell iz Zbora dvanaestorice je rekao o njemu: »Predsjednik Howard W. Hunter je krotak čovjek... To je isti ponizan čovjek koji je, kad sam se probudio nakon zamornog i prašnjavog dana s njim na zadatku u Egiptu, tiho čistio moje cipele, što se nadao obaviti neopaženo.«¹

Predsjednik Thomas S. Monson je prvi puta primijetio skroman način služenja predsjednika Huntera prilikom posvećenja hrama Los Angeles Kalifornija 1956., nekoliko godina prije nego je ijedan od njih pozvan kao apostol. Rekao je:

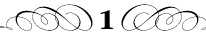
»Upoznao sam se s predsjednikom Hunterom kada je služio kao predsjednik okola Pasadena Kalifornija gdje je imao odgovornost koordinirati mjesnim rasporedom za posvećenje hrama Los Angeles (Kalifornija). Moja je povlastica bila otiskati karte. Njegovo je zaduženje bilo ogromno. Ja sam vidio samo onaj dio koji se odnosio na karte koje su bile označene bojom, zamršeno obilježene i numerirane i najsustavniji način koji sam ikada vidio. Velikodušno je predao zasluge drugima te se pobrinuo da se njegovo ime na spominje previše, iako je bio pokretačka sila iza ovih monumentalnih poduhvata.«²

Starješina James E. Faust iz Zbora dvanaestorice je nadalje primijetio: »Nije imao potrebe prorastle iz ega. S cjelokupnom je svojom

mudročću mogao sjetiti među svojom braćom i reći vrlo malo. Bio je savršenom miru sam sa sobom.«³

Predsjednik Hunter je razumio da je svako djelo služenja važno u Božjim očima, bez obzira koliko nerazglasano ili neupadljivo ono bilo. Nekoliko tjedana prije nego je predsjednik Hunter preminuo, prijatelj je upitao: »Dragi predsjedniče, koja je najuzvišenija pozicija ili poziv – ona dragog prijatelja od povjerenja ili ona proroka Božjeg?« Nakon što je čuo ovo pitanje, »čini se kao da je predsjednik potihom promišljao nekoliko minuta, zatim je polako dohvatio ruku svojega prijatelja i okrenuvši svoju glavu izravno prema njemu, sa suzom koja je curila niz njegov krhki obraz, odgovorio je: 'Oba su sveta poziva povjerenja.'«⁴

Naučavanja Howarda W. Huntera

Oni koji služe potihom i neupadljivo nisu »ništa manje na uslugu« od onih koji primaju klicanje svijeta.

O mladom i hrabrom zapovjedniku Moroniju je rečeno: »Kad bi svi ljudi koji bijahu, i koji jesu, i koji će biti, bili poput Moronija, gle, same sile paklene bile bi uzdrmane zauvijek, da, davao nikad ne bi imao vlast nad srcima sinova ljudskih« (Alma 48:17).

Kakav kompliment slavnom i moćnom čovjeku! Ne mogu zamisliti bolje počasti jednog čovjeka drugome. Dva stiha nakon toga nalazi se izjava o Helamanu i njegovoj braći koji su igrali manje zamjetnu ulogu od Moronija: »A gle, Helaman i braća njegova ne bijahu ništa manje na uslugu narodu od Moronija« (Alma 48:19).

Drugim riječima, iako Helaman nije bio toliko primjetan ili zamjetan kao Moroni, bio je uslužan, to jest, bio je koristan kao i Moroni.

Očito, mogli bismo jako profitirati proučavanjem života zapovjednika Moronija. On je primjer vjere, služenja, posvećenosti, predanosti i mnogih drugih božanskih osobina. Međutim, umjesto da se usredotočim na ovog veličanstvenog čovjeka, odabrao sam pogledati one koji se ne vide pod jarkim svjetlom, koji ne dobivaju pažnju svijeta, a ipak nisu »ništa manje na uslugu«, kao što to Sveta pisma kažu.

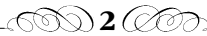
Nećemo svi mi biti poput Moronija, slušati kako nam naši kolege kliču cijeli dan svaki dan. Većina nas bit ćemo uglavnom tih, relativno nepoznat narod koji... obavlja posao bez pompe. Vama kojima je ta [pomisao] samotna, koja vas plaši ili vam to nije impresivno kažem da vi niste »ništa manje na uslugu« od najimpresivnijih od vaših suradnika. I vi ste dio Božje vojske.

Na primjer, razmotrite značajno služenje koje majka ili otac pružaju u tihoj anonimnosti dostojnog doma svetaca posljednjih dana. Razmislite o učiteljima evanđeoskog nauka, zboristima u Maloj školi, vođama izviđača i kućnim posjetiteljicama Potpornog društva koji služe i blagoslivljaju milijune, no čijim se imenima nikada neće javno pljeskati niti će biti prikazivani po nacionalnim medijima.

Deseci tisuća nevidljivih ljudi koji svakoga dana omogućuju naše prilike i sreću. Kao što Sveta pisma navode, oni nisu »ništa manje na uslugu« nego oni čiji su životi na naslovnicama novina.

Jarko svjetlo povijesti i suvremena pozornost često se usredotočuju na *jednoga* nego na *mnoge*. Pojedinci su često izdvojeni između svojih kolega i uzdignuti kao heroji. Priznajem da je ova vrsta pozornosti jedan način da se utvrdi ono čemu se ljudi dive ili što smatraju da ima neku vrijednost. No neki puta takvo priznanje nije zasluženno, a može čak i slaviti krive vrijednosti.

Moramo mudro birati svoje junake i primjere, dok isto tako odajemo hvalu onim legijama prijatelja i građana koji nisu tako poznati, no koji nisu »ništa manje na uslugu« od Moronija u našem životu.⁵

U Svetim pismima, mnogi ljudi koji su služili u sjeni drugih dali su važne doprinose.

Možda biste mogli sa mnom razmotriti neke zanimljive ljude iz Svetih pisama koji nisu stajali pod jarkim svjetlom pažnje, no koji su se kroz snažne leće povijesti dokazali kao stvarni junaci.

Mnogima koji pročitaju priču o velikom proroku Nefiju gotovo u potpunosti promakne još jedan smjeli Lehijev sin koji se zvao Sam. Nefi je jedna od najslavnijih likova u cijeloj Mormonovoj knjizi. No

Sam? Samovo ime spominje se samo deset puta. Kada je Lehi savjetovao i blagoslovio svoje potomstvo, rekao je Samu:

»Blagoslovljen ti i potomstvo tvoje. Ti ćeš, naime, baštiniti zemlju kao i brat tvoj Nefi. I potomstvo tvoje će se s njegovim potomstvom brojiti, i ti ćeš biti poput brata svojega, a potomstvo tvoje poput potomstva njegova. A bit ćeš blagoslovljen u sve dane svoje« (2. Nefi 4:11).

Samova je uloga u biti uloga podrške i pomoći njegovom slavnijem, mlađem bratu, a on je naposljetku primio iste blagoslove obećane Nefiju i njegovom potomstvu. Ništa što je obećano Nefiju nije uskraćeno vjernom Samu, ipak znamo vrlo malo o detaljima Samovog služenja i doprinosa. On je bio gotovo nepoznata osoba u životu, no očito je slavodobitni vođa i pobjednik u analima vječnosti.

Mnogi doprinose na neopjevane načine. Išmael je putovao s Nefijevom obitelji na veliku osobnu žrtvu, propativši »mnoge nevolje, glad, žeđ i umor« (1. Nefi 16:35). Tada, posred svih tih nevolja, izginuo je u divljini. Samo nekoliko nas možemo tek početi razumijevati žrtvu takvog čovjeka u tim primitivnim vremenima i uvjetima. Možda, kada bismo bolje opažali i razumjeli, i mi bismo oplakivali, kao što su to činile kćeri u divljini, za onim što je ovakav čovjek dao – i od čega je odustao – kako bismo mi imali Mormonovu knjigu danas.

Mnogo je imena i uspomena na takve muškarce i žene koji nisu bili »ništa manje na uslugu« u Mormonovoj knjizi. Bilo da se radi o majci Saraji ili kućnoj pomoćnici Abiš, sluškinji lamanske kraljice, obje su dale doprinos koji nije bio priznat u ljudskim očima, ali nije prošao neviđen kod Boga.

Imamo samo dvanaest stihova Svetog pisma koji sa životom Mojsije, kralja nad zemljom Zarahemlom i ocem čuvenog kralja Benjamina. Ipak, njegovo je služenje narodu bilo nezamjenjivo. Vodio je narod »mnogim propovijedanjem i proricanjem« i »neprestance ih riječ Božja karaše« (Omni 1:13). Limhi, Amulek i Pahoran – od koji je posljednji imao plemenitost duše da ne osudi kada je bio nepravedno optužen – kao i drugi primjeri ljudi koji su služili nesebično u sjenama tuđeg jarkog svjetla.

Vojnik Teankum koji je žrtvovao svoj život ili Lakonej koji je bio vrhovni sudac, a koji je podučavao da se pokaje tijekom izazova

Nakon što je Abiš (lijevo) dotaknula ruku lamanske kraljice, kraljica je ustala s poda (vidi Alma 19:15–29).

gadijantonaca, ili gotovo nespomenuti misionari Omner i Himni koji nisu bili »ništa manje na uslugu« od svojih suradnika, a ipak su zadobili vrlo malo pažnje u Svetim pismima.

Ne znamo puno o Šiblonu, Alminom vjernom sinu, čija se priča nalazi između priča o Helamanu, budućem vođi, i Korijantonu, prijestupniku, ali je značajno da je opisan kao »pravedan čovjek [koji] uspravno hodaše pred Gospodinom« (Alma 63:2). Veliki prorok Nefi, spomenut u knjizi Helamanovoj, imao je brata po imenu Lehi koji je prividno spomenut samo usputno, ali je je naveden kao netko tko »ne zaostajaše ni trunka za [Nefijem] gledom na ono što spada na pravednost« [Helaman 11:19; vidi i stih 18].⁶

 3

Iako možda nećemo biti dobro poznati, možemo pružiti veliku službu u kraljevstvu.

Naravno, postoje primjeri ovih korisnih pojedinaca i u našoj rasporedbi. Oliver Granger je tip tihe osobe pune podrške u posljednjim danima koju je Gospodin spomenuo u odsjeku 117 Nauka i saveza. Mnogima Oliverovo ime može biti nepoznato pa ću biti slobodan upoznati vas s ovim ranim odlučnim zagovornikom.

Oliver Granger je bio jedanaest godina stariji od Josepha Smitha, a poput proroka bio je iz države New York. Zbog ozbiljne prehlade i izloženosti kada je imao trinaest, Oliver je izgubio veći dio svojeg vida. Unatoč ograničenom vidu, služio je na tri misije. Također je radio na hramu Kirtland i služio u velikom vijeću u Kirtlandu.

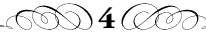
Kada je većina svetaca protjerana iz Kirtlanda, Ohio, Crkva je ostavila neke nepodmirene račune. Oliver je određen da zastupa Josepha Smitha i Prvo predsjedništvo te da se vrati u Kirtland i riješi crkvene poslove. U Nauku i savezima je o ovom zaduženju zabilježeno: »Nek se, dakle, uporno bori za otkup Prvog predsjedništva crkve moje, govori Gospod« (NiS 117:13).

Izvršio je ovo zaduženje na takvo zadovoljstvo uključenih vjeronika da je jedan od njih napisao: »Upravljanje Olivera Grangera u rješavanju nezgotovljenog posla naroda koji se preselio u Far West, u otkupljenju njihovih zaloga i time podržavanju njihovog integriteta, doista je bilo vrijedno hvale te mu je dalo za pravo da ga jako poštujem te ga se sa zahvalnošću prisjećam« (Horace Kingsbury, kako je citiran u Joseph Smith, *History of the Church*, 3:174.)

Tijekom Oliverovog vremena u Kirtlandu, neki su ljudi, uključujući i nezadovoljne članove Crkve, pokušavali nauditi ugledu Prvog predsjedništva i dovesti njihov integritet u pitanje šireći lažne optužbe. Oliver Granger je doista »otkupio Prvo predsjedništvo« svojom vjernom službom... O Oliveru Grangeru je Gospodin rekao: »Da će mu ime biti u svetoj spomenici iz pokoljenja u pokoljenje, u vijeke vjekova« (NiS 117:12). »Uzdignut ću slugu svojega Olivera i začeti mu veliko ime na zemlji i među svojim narodom zbog integriteta njegove duše« (*History of the Church*, 3:350).

Kada je preminuo 1841., iako je samo nekoliko svetaca ostalo u području Kirtlanda, a još i manje prijatelja svetaca, na sprovodu Olivera Grangera nazočilo je veliko mnoštvo ljudi iz obližnjih gradova.

Iako Oliver Granger nije toliko poznat danas kao neki drugi među prvim vođama Crkve, ipak je bio velik i važan čovjek u službi koju je pružio kraljevstvu. Pa čak i ako se nitko osim Gospodina ne bi sjećao njegovog imena, to bi mu bio dovoljan blagoslov – kao što bi bio ikome od nas.⁷

Nefi je primjer kako se trebamo spominjati Boga kao izvora snage i blagoslova.

Mislim da bismo trebali biti svjesni kako postoji duhovna opasnost za one koji krivo shvate osebnost stalnog stajanja u središtu zanimanja. Mogli bi početi žudjeti za glasovitošću i time zaboraviti značajnost služenja.

Ne smijemo si dopustiti da se usredotočimo na prolazno svjetlo popularnosti ili zamjenu tog privlačnog sjaja za suštinu istine, već na često anoniman rad koji privlači Božju pažnju, čak i ako ne zadržuje pažnju u udarnim vijestima. Zapravo, pljeskanje i pozornost mogu postati duhovna Ahilova peta i najdarovitijima među nama.

Obasja li vas ikada u životu jarko svjetlo popularnosti, moglo bi biti dobro da slijedite primjer onih u Svetim pismima koji su primili slavu. Nefi je jedan od velikih primjera. Nakon svega što je postigao putujući divljinom sa svojom obitelji, njegov je stav bio i dalje usredotočen na ono što je najvažnije. Rekao je:

»A kad zaželim radovati se, srce mi zajeca zbog grijeha mojih. Znadem ipak u koga se uzdam.

Bog moj je uporište moje. On me provede kroz nevolje moje u pustinji, i sačuva me na vodama bezdana velikog.

Ispuni me on ljubavlju svojom tako da se tijelo moje posve istroši.

On smete dušmane moje i uzrokova da se oni tresu preda mnom* (2. Nefi 4:19–22).

Jarko svjetlo nikada nije oslijepilo Nefija po pitanju izvora njegove snage i blagoslova.⁵

Kada razumijemo zašto služimo, nećemo biti zabrinuti po pitanju gdje služimo.

U vremenima pozornost i vidljivosti, moglo bi nam biti korisno odgovoriti na pitanje: Zašto služimo? Kada razumijemo zašto, nećemo biti zabrinuti po pitanju gdje služimo.

Predsjednik J. Reuben Clark ml. je naučavao ovo važno načelo u svojem životu. Na Općem saboru u travnju 1951., predsjednik David O. McKay je podržan kao predsjednik Crkve nakon što je predsjednik George Albert Smith preminuo. Do tog je trenutka predsjednik Clark služio kao prvi savjetnik predsjedniku Heberu J. Grantu, a zatim predsjedniku Georgeu Albertu Smithu. Predsjednik McKay je bio drugi savjetnik njima obojici.

Tijekom posljednjeg zasjedanja sabora kada se raspravljalo o poslovima Crkve, brat Stephen L. Richards je pozvan u Prvo predsjedništvo i podržan kao prvi savjetnik. Predsjednik J. Reuben Clark ml. je tada podržan kao drugi savjetnik. Nakon što su dužnosnici Crkve podržani, predsjednik McKay je objasnio zašto je odabrao svoje savjetnike tim redom. Rekao je:

»Osjetio sam da bi jedno vodeće načelo koje treba slijediti u ovom odabiru bilo starješinstvo u vijeću [Dvanaestorice]. Ta su dvojica muškaraca sjedila u svojim mjestima predsjedavajućeg tijela Crkve, a ja sam se osjetio potaknutim da bi bilo uputno nastaviti to isto starješinstvo u novom zboru Prvog predsjedništva« (Conference Report, 9. travnja 1951., str. 151).

Zatim je predsjednik Clark zamoljen da govori nakon predsjednika McKayja. Njegove opaske ovom prilikom bile su kratke, ali su podučile važnu lekciju: »U službi Gospodinu, nije važno gdje služite, već kako. U Crkvi Isusa Krista svetaca posljednjih dana osoba zauzima mjesto na koje je propisno pozvana, i to mjesto niti traži niti odbija. Obvezujem se potpuno odano i posvećeno služiti predsjedniku McKayju i predsjedniku Richardsu u povjerenim zadacima uz punu mjeru moje snage i sposobnosti, onoliko koliko će mi oni dati pravo da ih izvršavam, koliko god nedorastao bio« (ibidem, str. 154).

Lekcija koju je naučavao predsjednik Clark izražena je na drugi način u ovoj pjesmi Meade McGuire koja je puno puta ponavljana:

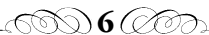

Mi smo »najsretniji i najuspješniji u životu« kada su naši »interesi spojeni pružanjem pomoći drugima i pomažući im da pronađu put«.

*»Oče, gdje ću danas raditi?«
 I ljubav mi poteče topla i slobodna.
 On zatim malo mjesto ukaže
 i reče: »Brini se o tome za mene.«
 Brzo odgovorih: »O ne, ne to!
 Ta, nitko nikada vidjeti neće,
 bez obzira na to koliko dobro djelo se postigne;
 ne to malo mjesto za mene.«
 A riječ koju on izusti ne bijaše stroga;
 On nježno mi odgovori:
 »O, maleni, srce svoje ispitaj.
 Za njih ili za mene, radiš li ti?
 Nazaret je bilo mjesto malo,
 a Galileja isto bi'.«*

[Vidi *Best-Loved Poems of the LDS People*, sastavili Jack M. Lyon i drugi (1996.), 152.]

Kralj Benjamin je izjavio: »To što vam rekoh da provedoh dane svoje u služenju vama, ne činim u želji da se pohvalim, jer bijah samo Bogu na službu. A gle, kazujem vam ovo da naučite mudrost, da naučite kako ste, kad služite bližnjemu svojem, samomu Bogu svojem na službu« (Mosija 2:16–17).⁹

Trebali bismo služiti vjerno i tiho te biti na oprezu zbog pohvala drugih.

On je najsretniji i najuspješniji u životu čiji su interesi spojeni pružanjem pomoći drugima i pomažući im da pronađu put.

Znak na pružnom prijelazu koji nas upozorava da stanemo, pogledamo i osluhnemo može nam biti vodič. Zaustavimo se dok jurimo kroz život. Potražimo sve prijateljsko, obzirno i ljubazno što možemo napraviti te sve male ljudske potrebe koje možemo ispuniti. Slušajmo druge i učimo o njihovim nadama i problemima kako bismo bili sposobni na male načine doprinijeti njihovom uspjehu i sreći.¹⁰

Predsjednik Ezra Taft Benson je rekao: »Kristolika služba uzvišuje... Gospodin je obećao da će oni koji izgube svoje živote u služenju drugima pronaći sami sebe. Prorok Joseph Smith rekao nam je da trebamo 'utrošiti... živote svoje' u ostvarivanju Gospodinovih nauma (NiS 123:13)« (*Ensign*, studeni 1989., str. 5–6).

Osjećate li da tako puno toga što činite nije vrlo poznato, ohrabrite se. Većina najboljih ljudi koja je ikada živjela isto nije bila vrlo poznata. Služite i rastite, vjerno i potiho. Budite na oprezu po pitanju ljudske pohvale. Isus je rekao u propovijedi na gori:

»Pazite da ne vršite svoje pravednosti pred ljudima da vas oni vide! Inače nećete imati plaće kod svoga oca nebeskoga.

Zato kada daješ milostinju, ne trubi pred sobom, kako to čine licemjери po sinagogama i ulicama, da ih slave ljudi. Zaista, kažem vam, već su primili svoju plaću.

Kad ti daješ milostinju, neka ti ne zna ljevica što ti čini desnica, kako bi tvoja milostinja bila tajna. Otac tvoj, koji vidi u tajnosti, uzvratit će ti« (Matej 6:1–4).

Neka vas naš Otac na Nebu uvijek tako nagrađuje.¹¹

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- Što nam predsjednik Hunter pokušava pomoći da razumijemo naglašavanjem da Helaman i njegova braća nisu bili »ništa manje na uslugu« od zapovjednika Moronija? (Vidi 1. odsjek.) Kako vam to razumijevanje može pomoći?
- Čemu nas mogu podučiti primjeri iz Svetih pisama u 2. odsjeku? Kako ti primjeri mogu utjecati na naše osjećaje kada služimo? Kako su vas blagoslovili oni koji su služili na tihe, neopjevane načine?
- Što možemo naučiti iz priče predsjednika Huntera o Oliveru Grangeru? (Vidi 3. odsjek.) Zašto se ne bismo trebali brinuti o primanju priznanja kada služimo?
- Kako »jarko svjetlo popularnosti« ili slave može biti opasno? (Vidi 4. odsjek.) Što vas Nefijev primjer može podučiti o tome kako ostati »usredotočen[i] na ono što je najvažnije«?
- Pregledajte zapis predsjednika J. Reubena Clarka ml. u 5. odsjeku. Što vas je dojmilo kod stava i riječi predsjednika Clarka? Razmotrite svoj odgovor na pitanje: »Zašto služim?«. Kako možemo razviti stav pružanja najboljeg što možemo bez obzira na to gdje služimo?
- U 6. odsjeku predsjednik Hunter se osvrće na Gospodinovo obećanje da će »oni koji izgube svoje živote u služenju drugima pronaći sami sebe« (vidi Matej 10:39; 16:25). Što to znači? Jeste li otkrili da je to istina? Kako vam je služenje donijelo sreću?

Povezani stihovi iz Svetih pisama

Matej 6:2–7, 24; 20:25–28; Jakovljeva 1:27; NiS 76:5–7; 121:34–37

Pomoć pri proučavanju

»Razgovarajte o tome što ste naučili. Kada to radite, misli vam postaju jasnije i povećava se vaša moć pamćenja« (*Podučavanje, nema većeg poziva* [1999.], 17).

Napomene

1. Neal A. Maxwell, »Meek and Lowly« (sastanak duhovne misli na Sveučilištu Brigham Young, 21. listopada 1986.), 8; speeches.byu.edu.
2. Thomas S. Monson, »President Howard W. Hunter: A Man for All Seasons«, *Ensign*, travanj 1995., 31.
3. James E. Faust, »Howard W. Hunter: Man of God«, *Ensign*, travanj 1995., 27.
4. Jon M. Huntsman st., »A Remarkable and Selfless Life«, *Ensign*, travanj 1995., 24.
5. »No Less Serviceable«, *Ensign*, travanj 1992., 64–65.
6. »No Less Serviceable«, 65.
7. »No Less Serviceable«, 65–66.
8. »No Less Serviceable«, 66.
9. »No Less Serviceable«, 66–67.
10. *The Teachings of Howard W. Hunter*, uredio Clyde J. Williams (1997.), 267.
11. »No Less Serviceable«, 67.

Slijediti primjer Isusa Krista

»U svakoj bismo se prilici trebali pitati: ‘Što bi Isus učinio?’, a zatim bismo trebali biti hrabriji u djelovanju sukladno odgovoru.«

Iz života Howarda W. Huntera

Predsjednik Thomas S. Monson koji je služio kao drugi savjetnik predsjedniku Hunteru je rekao da je on »živio kako je naučavao, prema uzorku Spasitelja kojemu je služio«.¹

Bliski je prijatelj primijetio da su »osobine utjelovljene u našem Gospodinu i Spasitelju Isusu Kristu predivno okarakterizirane u osobitom i nesebičnom životu predsjednika Huntera. Cijelo je čovječanstvo bilo njegov prijatelj.«²

Drugi suradnik koji je blisko surađivao s predsjednikom Hunterom više od tri desetljeća je rekao: »[On] je instinktivno znao put koji je trebao slijediti. Taj je put bio oponašati narav njegovog Spasitelja Isusa Krista.«³

Svojim je službeništvom predsjednik Hunter brižno poticao članove Crkve da slijede Spasiteljev primjer. U svojoj je prvoj izjavi kao predsjednik Crkve rekao:

»Pozvao bih sve članove Crkve da žive s više pozornosti prema životu i primjeru Gospodina Isusa Krista, posebno prema ljubavi, nadi i sućuti koje je pokazao.

Molim se da se možemo jedni prema drugima odnositi s više ljubaznosti, više pristojnosti, više poniznosti, strpljivosti i opraštanja. Imamo visoka očekivanja jedni od drugih, no svi se mogu poboljšati. Naš svijet vapi za discipliranijim životom prema Božjim zapovijedima. No, način na koji ćemo to potaknuti, kao što je Gospodin rekao proroku Josephu Smithu u mrzlim dubinama zatvora Liberty, jest

»Želimo li slijediti primjer Krista i kročiti njegovim stopama, moramo nastojati činiti isto prema uzorku koji je on postavio.«

‘uvjeravanjem, velikodušnošću, plemenitošću i blagošću, i ljubavlju nehinjenom... bez licemjerja i lukavštine’ (NiS 121:41–42).⁴

Naučavanja Howarda W. Huntera

1

Isus Krist je postavio savršen primjer za nas.

Biti svjetlo znači biti egzemplar – netko tko postavlja primjer i uzor je drugima koji će ga slijediti... [Sklopili smo savez] da ćemo slijediti Krista, velikog egzemplara. Imamo odgovornost učiti od njega ono što je naučavao i ono što je činio tijekom svojeg zemaljskog službeništva. Naučivši ove lekcije nalazimo se pod zapovijedu da slijedimo njegov primjer, a ovo su neki od primjera koje nam je on postavio:

1. Krist je bio poslušan i hrabar u predsmrtnom životu čime je stekao povlasticu dolaska u smrtnost i stjecanja tijela od mesa i kostiju.
2. Kršten je kako bi se otvorila vrata celestijalnog kraljevstva.
3. Obnašao je svećeništvo i primio sve spasonosne uredbe i uredbe uzvišenja evanđelja.
4. Isus je služio oko tri godine u svojem službeništvu naučavanja evanđelja, svjedočenja o istini i podučavanja ljudi onom što moraju činiti kako bi pronašli radost i sreću u ovom životu te vječnu slavu u nadolazećem svijetu.
5. Izvodio je uredbe, uključujući blagoslivljanje djece, krštenja, posluživanje bolesnima i zaređenje u svećeništvo.
6. Činio je čudesa. Na njegovu su zapovijed slijepi zadobili vid, gluhi su čuli, hromi skakali, a mrtvi se vraćali u život.
7. U skladu s umom i voljom Oca, Isus je živio savršenim životom bez grijeha te je stekao sve osobine pobožnosti.
8. Prevladao je svijet, to jest, zauzdao je svaku strast te se uzdigao iznad putene i senzualne razine pa je živio i kročio kako ga je vodio Duh.
9. Ostvario je pomirenje čime je otkupio ljude od [duhovne i tjelesne] smrti koju je uzrokovao Adamov pad.
10. Dakle, uskrsnut i proslavljen, stekao je svi slavu na nebu i zemlji, zaprimio je puninu od Oca i jedno je s njime.

Želimo li slijediti primjer Krista i kročiti njegovim stopama, moramo nastojati činiti isto prema uzorku koji je on postavio.⁵

Važno je upamtiti kako je Isus bio sposoban grijehiti, da je mogao popustiti, da je naum života i spasenja mogao biti osujećen, no da je on ostao vjeran. Da nije postojala mogućnost njegovog popuštanja poticajima Sotone, u konačnici ne bi bilo stvarne kušnje niti istinske pobjede. Da mu je bila oduzeta sposobnost da pogriješi, bila bi mu oduzeta i njegova slama sloboda biranja. On je bio taj koji se zajamčio i osigurao slobodu biranja čovjeku. Morao za zadržati sposobnost i mogućnost da sagriješi ako je to želio učiniti.⁶

Isus je do samog kraja svojeg smrtnog života pokazivao veličanstvenost svojega duha i golemost svoje snage. Čak ni u ovaj kasni sat, on nije bio sebično zaokupljen vlastitim tugama niti je razmatrao predstojeću bol. Revnosno se brinuo za sadašnje i buduće potrebe svojih voljenih sljedbenika. Znao je da je njihova sigurnost, zasebna i cijele Crkve, ležala na njihovoj bezuvjetnoj međusobnoj ljubavi. Čini se da je sva njegova energija bila usmjerena prema njihovim potrebama, time podučavajući primjerom ono što je naučavao podukom. Pružio im je riječi utjehe, zapovijedi i upozorenja.⁷

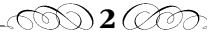
I tijekom svojeg smrtnog službeništva u Svetoj zemlji među svojim stadom i tijekom službeništva nakon smrti među raštrkanim ovcama zapadne hemisfere, Gospodin je pokazao svoju ljubav i brigu za pojedinca.

U metežu mnoštva osjetio je pojedinačni dodir žene koja je tražila pomoć za bolest od koje je patila više od dvanaest godina (vidi Luka 8:43–48). Drugom je prilikom vidio povrh usko usredotočene predrasude optužujuće svjetine i grijeha za koji je ona optužena. Možda osjećajući njezinu voljnost da se pokaje, Krist je odabrao vidjeti vrijednost osobe te ju je otposlao da više ne griješi (vidi Ivan 8:1–11). Drugom prilikom »on uze dječicu njihovu, *jedno po jedno*, i blagoslivljaše ih, i moljaše se za njih Ocu« (3. Nefi 17:21; kurziv nadodan).

Kako su se kušnje Getsemanija i Kalvarije brzo približavale, s puno teških misli na umu, Spasitelj je odvoji vremena da primijeti udovicu koja je ubacila dvije leptre (vidi Marko 12:41–44). Slično tomu, njegov se pogled usmjerio prema Zakeju koji je bio niskog rasta, a koji se, u nemogućnosti da vidi Spasitelja zbog veličine mnoštva oko njega,

popeo na divlju smokvu kako bi mogao vidjeti Sina Božjega (vidi Luka 19:1–5). Dok je visio na križu u agoniji, zanemario je svoju patnju i izrazio zabrinutost za uplakanu ženu koja mu je dala život (vidi Ivan 19:25–27).

Koji čudesan primjer koji trebamo slijediti! Čak i posred velike osobne tuge i patnje, naš je Primjer posegnuo kako bi blagoslovio druge... Njegov život nije bio usredotočen na ono što nije imao. Bio je to život posezanja drugima u službi.⁸

Slijedimo Sina Božjeg u svim stazama i putovima života.

Jedno od najvažnijih pitanja ikada postavljenih smrtnim ljudima bilo je ono koje je postavio sam Sin Božji, Spasitelj svijeta. Skupinu učenika iz Novog svijeta, skupinu koja je gorljivo htjela učiti od njega, a koja je bila tjeskobna jer će ih on uskoro napustiti, upitao je: »Kakvi, dakle, ljudi morate biti?« Zatim je istim dahom dao sljedeći odgovor: »Onakvi kao što sam ja« (3. Nefi 27:27).

Svijet je pun ljudi koji su voljni reći nam: »Čini kako ti kažem.« Za sigurno nam ne nedostaje davatelja savjeta po pitanju gotovo svake teme. No, tako je malo onih koji su spremni reći: »Čini kao što ja činim.« I, naravno, samo je Jedan u ljudskoj povijesti s pravom i prikladno mogao iznijeti tu izjavu. Povijest nudi mnoge primjere dobrih muškaraca i žena, no čak i najbolji smrtnici su manjkavi na ovaj ili onaj način. Nitko nije mogao služiti kao savršeni uzor niti kao nepogrešiv uzorak koji možemo slijediti, koliko god dobronamjerni bili.

Samo Krist može biti naš ideal, naša »sjajna zvijezda Danica« (Otk 22:16). Samo on može reći bez *ikakve* zadržske: »Slijedite me, učite od mene [i] ono što vidjeste da činim, činite i vi tako. Pijte od moje vode i jedite od mojega kruha. Ja sam put, istina i život. Ja sam zakon i svjetlo. Gledajte u mene i živjet ćete. Ljubite jedan drugoga kao što sam je ljubio vas« (vidi Matej 11:29; 16:24; Ivan 4:13–14; 6:35, 51; 7:37; 13:34; 14:6; 3. Nefi 15:9; 27:21).

Ajme meni, koji jasan i zvonak poziv! Kakva sigurnost i primjer u dan nesigurnosti i nedostatke primjera...

Kako li bismo trebali biti zahvalni što je Bog poslao svojeg Jednorodnog Sina na Zemlju... da postavi primjer ispravnog života,

ljubaznosti, milosrđa i sućuti, da bi ostatak cijelog čovječanstva mogao znati kako se poboljšati te znati kako postati više bogolikiji.

Slijedimo Sina Božjeg u svim stazama i putovima života. Učinimo ga svojim velikim primjerom i vodičem. U svakoj bismo se prilici trebali pitati: »Što bi Isus učinio?«, a zatim bismo trebali biti hrabriji u djelovanju prema odgovoru. Moramo slijediti Krista u najboljem smislu te riječi. Trebamo vršiti njegovo djelo kao što je on vršio Očevo. Trebamo nastojati biti poput njega, baš kao što djeca u Maloj školi pjevaju: »Pokušaj, pokušaj, pokušaj« (*Children Songbook*, str. 55). Do mjere koju nam naše smrtni moći dopuštaju, trebali bismo uložiti svaki napor da postanemo poput Krista – taj jedini savršeni i bezgrešni primjer koji je svijet ikada vidio.⁹

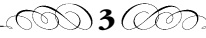
Opetovano je tijekom svojeg smrtnog službeništva Gospodin izdavao poziv koji je u istom trenutku bio pozivanje i izazov. Petru i njegovom bratu Andriji, Krist je rekao: »Pođite za mnom, i učinit ću vas ribarima ljudi!« (Matej 4:19). Bogatom mladiću koji je upitao što mora činiti da bi imao vječni život, Isus je odgovorio: »Hajde prodaj što imaš i daj novac siromasima... onda dođi i slijedi me« (Matej 19:21). A svakome od nas, Isus kaže: »Ako mi tko hoće služiti, neka me slijedi!« (Ivan 12:26).¹⁰

Proučavajmo svako naučavanje Učitelja i posvetimo se potpunije njegovom primjeru. On nam je dao »sv[e] što je potrebno za život i pobožnost«. On nas je »pozvao vlastitom slavom i moći« te nas »obdario skupocjenim i najvećim obećanim dobrima, da po njima... postane[mo] dionici božanske naravi« (2 Pt 1:3–4).¹¹

Oni koji slijede Krista teže slijediti njegov primjer. Njegove patnje za naše grijehе, nedostatke, tuge i bolesti trebale bi nas motivirati da na sličan način posegnemo u dobrotvornosti i sućuti prema onima oko nas...

Tražite prilike za služenje. Nemojte se previše zamarati položajem. Sjećate li se Spasiteljevog savjeta vezanog za one koji su tražili 'pročelja' ili 'prva mjesta'? »Tko je najveći među vama, neka vam bude sluga« (Matej 23:6, 11). Važno je biti cijenjen. No, naša usredotočenost treba biti na pravednost, ne priznanje; na službu, a ne na položaj. Vjerna kućna posjetiteljica koja potihom čini svoj posao mjesec za mjesecom jednako je važna u Gospodinovom djelu kao i

oni koji zauzimaju ono što izgleda kao istaknutije položaje u Crkvi. Vidljivost nije jednaka vrijednosti.¹²

Naše spasenje ovisi o našoj predanosti da slijedimo Spasitelja.

Gospodinov poziv da ga slijedimo je zaseban i osoban, kao i dojmljiv. Ne možemo uvijek stajati između dvije mogućnosti. Svatko se nas u jednom trenutku mora suočiti s ključnim pitanjem: »Za koga me držite?« (Matej 16:15). Naše osobno spasenje ovisi o našem odgovoru na to pitanje i o našoj predanosti tom odgovoru. Petrov objavljeni odgovor bio je: »Ti si Krist, Sin Boga živoga« (Matej 16:16). Mnogi svjedoci mogu pružiti istovjetan odgovor istom moću, a ja im se pridružujem s poniznom zahvalnošću. No, svatko od nas mora odgovoriti na pitanje sam za sebe – ako ne sada, kasnije, jer će se u posljednji dan svako koljeno pognuti i svaki jezik priznati da Isus jest Krist. Naš je izazov ispravno odgovoriti i živjeti u skladu s time prije nego što bude vječno prekrasno. Budući da Isus doista jest Krist, što moramo učiniti?

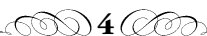
Kristova vrhunska žrtva može pronaći puno ostvarenje u našem životu kada prihvatimo poziv da ga slijedimo (vidi NiS 100:2). Ovaj poziv nije nebitan, nerealan ili nemoguć. Slijediti osobu znači pažljivo ju gledati ili slušati, prihvatiti njegovu ovlast, prihvatiti ga kao vođu i biti mu poslušna, podržavati i zagovarati njegove ideje te ga uzeti kao primjer. Svatko od nas može prihvatiti njegov izazov. Petar je rekao: »Jer je i Krist trpio za vas i ostavio vam primjer da idete njegovim stopama« (1 Pt 2:21). Baš kao što su naučavanja koja nisu usklađena s Kristovim naukom lažna, tako je i život koji nije usklađen s Kristovim primjerom upućen na krivu stranu te ne može ostvariti svoj veliku moguću sudbinu...

Pravednost mora započeti u našem zasebnom životu. Mora biti uklopljen u obiteljski život. Roditelji imaju odgovornost slijediti načela evanđelja Isusa Krista i naučavati ih svojoj djeci [vidi NiS 68:25–28]. Religija mora biti dio našeg života. Evanđelje Isusa Krista mora postati motivirajući utjecaj u svemu što činimo. Želimo li postati više poput Spasitelja, mora postojati više težnje u nama kako bismo slijedili veliki primjer koji nam je on postavio. To postaje naš veliki izazov.¹³

*Jedan način na koji možemo oblikovati svoje živote prema Spasiteljevom primjeru jest slijediti njegovu zapovijed Petru:
»Pasi jaganjce moje... Pasi ovce moje« (Ivan 21:15–17).*

Možemo li oblikovati svoj život prema Učiteljevom i preuzmemo li njegova naučavanja i primjer kao vlastiti najuzvišeniji uzorak, otkrit ćemo da nije teško biti dosljedan i odana na svakom putu života jer ćemo biti predani jedinstvenom, svetom mjerilu ponašanja i vjerovanja. Bilo kod kuće ili na tržnici, bilo u školi ili davno nakon što je škola iza nas, bilo da djelujemo potpuno sami ili u skladu s mnoštvom drugih ljudi, naš će tijek biti jasan, a naša mjerila očita. Utvrdit ćemo, kao što je prorok Alma rekao, da ćemo »stati kao svjedoci Božji u svako doba, i u svemu, i na svakome mjestu gdje se možda na[đemo] i to do smrti« (Mosija 18:9).¹⁴

Trebali bismo stvoriti mjesta za Krista.

Te noći u Betlehemu nije bilo mjesta za njega u gostionici, a to nije bio jedini trenutak tijekom njegovog trideset i trogodišnjeg putovanja u smrtnost da nije bilo mjesta za njega. Herod je poslao vojnike u Betlehem da pogube djecu. Nije bilo mjesta za Isusa u Herodovoj

nadležnosti pa su ga njegovi roditelji odveli u Egipat. Tijekom njegovog službeništva, bilo je mnogih koji nisu napravili mjesta za njegova naučavanja – nisu napravili mjesta za evanđelje koje je naučavao. Nije bilo mjesta za njegova čudesa ni blagoslove, nije bilo mjesta za božanske istine koje je izgovarao niti mjesta za njegovu ljubav ili vjeru. O sebi je rekao: »Lisice imaju jamu i ptice nebeske gnijezda, a Sin Čovječji nema gdje nasloniti glavu« (Matej 8:20).

Čak i u naše vrijeme, iako je prošlo dvije tisuće godina, mnogo je onih koji govore isto što je rečeno te noći u Betlehemu. »Nije bilo mjesta, nije bilo mjesta« (vidi Luka 2:7). Stvaramo mjesta za darove, no ponekada nema mjesta za davatelja. Imamo mjesta za komercijalizam Božića pa čak i za traženje zadovoljstva na šabat, no postoje trenuci kada nema mjesta za štovanje. Naše su misli ispunjene drugim stvarima – nema mjesta.¹⁵

Iako je prekrasan prizor vidjeti svjetla Božića... važnije je da su ljudske životi osvijetljeni prihvaćanjem njega koji je svjetlo svijeta (vidi Alma 38:9; NiS 10:70). Doista bismo ga trebali uzdignuti kao svojeg vodiča i primjer.

U večer njegovog rođenja, anđeli su pjevali: »I na zemlji mir ljudima koje ljubi« (Luka 2:14). Ako će ljudi slijediti njegov primjer, bio bi to svijet mira i ljubavi prema svim ljudima.¹⁶

Koja je danas naša odgovornost kao članova Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana? Vidjeti kako naši zasebni životi odražavaju riječ i djelo evanđelja kako ga je naučavao Gospodin i Spasitelj Isus Krist. Sve što činimo i kažemo treba biti oblikovano prema primjeru jedine bezgrešne osobe na Zemlji, Gospodina Isusa Krista.¹⁷

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- Pregledajte mnoge načine na koje je Spasitelj postavio primjer za nas, kao što je navedeno u 1. odsjeku. Kako je Spasiteljev primjer utjecao na vas? Što možemo naučiti iz njegovog primjera tijekom posljednjeg dijela njegovog smrtnog života?
- Predsjednik Hunter nas je savjetovao da se trebamo »pitati: 'Što bi Isus učinio?', a zatim bismo trebali biti hrabriji u djelovanju prema odgovoru« (2. odsjek). Razmotrite kako možete biti hrabriji

u slijedenju Spasiteljevog primjera? Kako možemo podučiti to načelo u našim obiteljima?

- Što nam naučavanje u 3. odsjeku može pomoći razumjeti o slijedenju Isusa Krista? Kako bi vaš život mogao biti drugačiji da niste imali utjecaj Spasiteljevih naučavanja i njegov primjer? Kako možemo učiniti religiju većim dijelom našeg svakodnevnog života?
- Razmotrite što predsjednik Hunter kaže o tome da »[nema] mjesta« za Spasitelja (4. odsjek). Kako možemo stvoriti više mjesta za Spasitelja u svojem životu? Kako ste bili blagoslovljeni kad ste napravili više mjesta za njega?

Povezani stihovi iz Svetih pisama

Matej 16:24–27; Ivan 10:27–28; 14:12–15; 1. Petrova 2:21–25; 2. Nefi 31:12–13; 3. Nefi 12:48; 18:16; 27:20–22; NiS 19:23–24

Pomoć pri podučavanju

Svakoj osobi dajte crkvenu pjesmaricu. Pozovite sudionike da pronađu crkvenu pjesmu koja se odnosi na određeni odlomak koji su pročitali u poglavlju te ju pročitaju.

Napomene

1. Thomas S. Monson, »President Howard W. Hunter: A Man for All Seasons«, *Ensign*, travanj 1995., 33.
2. Jon M. Huntsman st., »A Remarkable and Selfless Life«, *Ensign*, travanj 1995., 24.
3. Francis M. Gibbons, *Howard W. Hunter: Man of Thought and Independence, Prophet of God* (2011.), 152.
4. U Jay M. Todd, »President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church«, *Ensign*, srpanj 1994., 4–5.
5. *The Teachings of Howard W. Hunter*, uredio Clyde J. Williams (1997.), 40–41.
6. »The Temptations of Christ«, *Ensign*, studeni 1976., 19.
7. »His Final Hours«, *Ensign*, svibanj 1974., 19.
8. »The Church Is for All People«, *Ensign*, lipanj 1989., 76–77.
9. »What Manner of Men Ought Ye to Be?«, *Ensign*, svibanj 1994., 64; vidi i »He Invites Us to Follow Him«, *Ensign*, rujan 1994., 2–5; »Follow the Son of God«, *Ensign*, studeni 1994., 87.
10. »An Apostle's Witness of Christ«, *Ensign*, siječanj 1984., 69.
11. »Exceeding Great and Precious Promises«, *Ensign*, studeni 1994., 8.
12. »To the Women of the Church«, *Ensign*, studeni 1992., 96–97.
13. »He Invites Us to Follow Him«, 2, 4; vidi i »An Apostle's Witness of Christ«, 69–71; Conference Report, listopad 1961., 109.
14. »Standing As Witnesses of God«, *Ensign*, svibanj 1990., 60.
15. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 41–42.
16. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 44–45.
17. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 45.

Popis vizualnih prikaza

- Stranica 21: Fotografija Jeruzalemskog centra Sveučilišta Brigham Young © Deseret News.
- Stranica 38: *Izgubljeno janje*, Del Parson
- Stranica 40: Detalj sa slike *Isus podučava ljude pored obale*, James Tissot
- Stranica 43: *Od straha do vjere*, Howard Lyon
- Stranica 48: *Protiv vjetra*, Liz Lemon Swindle
- Stranica 54: *Jer je voljela mnogo*, Jeff Hein
- Stranica: *Krist iscjeljuje bolesnika u Bethesdi*, Carl Heinrich Bloch, uz dopuštenje Muzeja umjetnosti Sveučilišta Brigham Young
- Stranica 63: *Joseph Smith u zatvoru Liberty*, Greg K. Olsen
- Stranica 72: Detalj sa slike *Dar dostojan dodane brige*, Walter Rane
- Stranica 84: *Joseph Smith ml.*, Alvin Gittins
- Stranica 93: *Objava Josephu Smithu o organizaciji Crkve*, Judith A. Mehr
- Stranica 101: *Ne dodiruj me*, Minerva K. Teichert
- Stranica 152: *Joseph Smith daje svoj štap Josephu Knightu st.*, Paul Mann
- Stranica 158: Detalj sa slike *Izbavljenje izgubljenog jaganjca*, Minerva Teichert.
- Stranica 186: Detalj sa slike *Na moju uspomenu*, Walter Rane, © IRI
- Stranica 202: *Uvijek ga se spominjimo*, Robert T. Barrett
- Stranica 210: Busath Photography
- Stranica 220: *Mojstije zakonodavac*, Ted Henninger
- Stranica 225: *Job*, Gary L. Kapp
- Stranica 235: *Abraham govori Izaku da će biti žrtvovan*, Del Parson, © IRI
- Stranica 240: *Žena dodiruje skute Spasiteljeve haljine*, Judith A. Mehr
- Stranica 259: *Krist ozdravlja bolesne*, Jeff Hein
- Stranica 259: *Ozdravljenje slijepca*, Carl Heinrich Bloch, uz dopuštenje Nacionalnog povijesnog muzeja iz Frederiksborg Castlea u Hillerødu, Danska. Zabranjeno umnožavanje.
- Stranica 279: *O, blagoslovljen budi Isuse*, Walter Rane
- Stranica 288: *Riječi koje se ne mogu zapisati*, Gary L. Kapp
- Stranica 294: *Pasi ovce moje*, Kamille Corry

Kazalo

B

Bog Otac. *Vidi* Nebeski Otac

Brak

dobrotvornost u, 202–203

Howarda W. Huntera prema Claire Jeffs, 7–8, 23–25, 147, 149, 197, 199, 207, 209

Howarda W. Huntera prema Inis Stanton, 26–27, 198

intimnost u, 204

jedinstvo u, 203

je naučeno ponašanje, 201–202

je partnerstvo s Bogom, 198–199

ljubav u, 198–199, 201–205

nesebičnost u, 205

niiti jedan blagoslov neće biti uskraćen dostojnim pojedincima koji nisu vjenčani, 200–201

određen je od Boga i namijenjen za vječnost, 198–199

osnaživanje veza, 202–205

potrebno nastojati živjeti načela evanđelja, 201–202

savjet za one koji odlučuju o, 198, 211

sreća u, 201–202, 202–205

u hramu, 174, 181, 199

vjernost u, 202–203

C

Crkva Isusa Krista svetaca posljednjih dana

ima misiju podučavati sve narode evanđelju, 118–120

Isus Krist je glava, 107, 109

je ponovno uspostavljena kroz proroka Josepha Smitha, 87–88

vođena je objavom, 108, 109, 111–112

Ć

Ćudorednost, 170–171

D

Desetina

blagoslovi plaćanja, 130–131

Gospodinova definicija, 125–126

Howard W. Hunter postaje uplatitelj pune desetine, 125

je i dar i obveza, 128–130

korištenje, 128–130

plaćanje, je povlastica, ne teret, 128–130

zakon o, je jednostavan, 125–126

zakon o, postojao je od početka, 125–128

Djeca

koji su zastranili, 215–216

odgovornosti roditelja za, 209–212

podučavanje, evanđelje, 265

podučavanje, o hramu, 174–175

podučavanje, primjerom, 263, 265, 270–271

Djelo obiteljske povijesti

biti odvažan u izvršavanju, 183–184

cilj, 181–183

ljubav Howarda W. Huntera prema, 177, 179

mora se ubrzati, 30, 183–184

Dobrotvornost

će trajati, 248–249

donosi nam mir, 52

Howarda W. Huntera, 241–242

koračati stazom, odlučnije, 246–247

obuhvaća sve druge božanske
vrline, 247
svijet bi uvelike imao koristi od,
248
u braku, 202–203
Vidi i Ljubav

Dom

integritet u, 212–213
roditelji određuju duhovno
ozračje u, 211
roditelji postavljaju primjer u, 211
roditelji su partneri u vođenju,
210–212
svećeništvo u, 211–212
treba biti mjesto ljubavi, molitve i
podučavanja, 212–214
treba biti sveto mjesto, 216–217
uspjeh u, treba biti najveći od
svih težnji, 217

Duh Sveti

daje duhovno znanje, 77–78,
81–82, 138–139
podučavanje s, 267–268
poštenje je potrebno da bismo
imali Duha, 226–227
potiče duhovni vid vidioca,
90–91

E**Evangelje**

je božanski naum za duhovni
rast, 81–82
je jedini način na koji će svijet
spoznati mir, 51–53, 119, 247
je plan djelovanja, 260
je poruka božanske ljubavi za sve
ljude, 117–118
obnovljeno u svojoj punini, 86,
88, 111, 180
podučavanje, 212–213, 263–272
prevladati prepreke u pronoš-
enju, 122–123
pronijeti, cijelom svijetu, 115–123

svijet treba, 51–52, 119, 246–247
živjeti, čini brak sretnim, 201–202

H**Hram**

biti dostojni za preporuku, 1,
170–171
blagoslovi hramskog djela,
172–173
brak u, 174, 181, 198–199
budimo ljudi koji odlaze u hram,
1, 3, 174, 183–184
djelo u, mora se ubrzati, 30,
183–184
je mjesto mira, 3, 169, 174
kao simbol članstva, 1, 30,
167–170
krštenje za mrtve u, 180
uredbe, neophodne su za spase-
nje, 179–180

Hunter, Clara »Claire« May Jeffs
(prva supruga), 8–10, 11, 12,
24–25, 49, 125, 147–148, 197,
198, 207, 209

Hunter, Dorothy (sestra), 3–6, 15

Hunter, Howard W.

brak s, Claire Jeffs, 8–9, 24–25,
147, 148, 197, 198, 207, 209
brak s, Inis Stanton, 27–28, 198
djetinjstvo, 4–6
dobrotvornost, 5–6, 241–242
glazbena vještina, 6, 7, 8, 207
i Jeruzalemski centar Sveučilišta
Brigham Young za Bliskois-
točne studije, 21–23, 49, 117
kao otac i djed, 11–12, 207, 209
kao suprug, 24–25, 49, 147, 148,
197, 198
karijera, kao odvjetnik, 9, 11–12,
17, 33, 229–230, 241
krštenje, 4–5, 187
ljubav, prema obiteljskoj povijesti,
177, 179

ljubav, prema proučavanju evanđelja, 8, 135, 253
 ljubav, prema Svetim pismima, 135–136
 ljubav, prema Svetoj zemlji, 20–23, 37–39
 odgovor na, prijatne bombom, 28–29, 49, 51
 organizira okole u Mexico Cityju, 23, 31
 pečačenje, za roditelje, 14–15, 167
 poniznost, 147, 148, 275, 276
 posluhuje i blagoslivlja sakrament, 4–5, 187, 188
 postaje predsjednik Crkve, 28–33, 107, 108
 postaje uplatitelj pune desetine, 125
 poštenje, 12–13, 219–221
 prima nagradu Eagle Scout, 5
 radišnost, 5, 9–10, 14–15
 roditelji, 3–7, 14–15, 167, 178
 rođenje, 3
 služenje, kao biskup, 10–11
 služenje, kao član Zbora dvanaestorice, 16–18, 229–230
 služenje, kao povjesničar Crkve, 20
 služenje, kao predsjednik okola, 13–16
 služenje, kao predsjednik Polinezijskog kulturnog centra, 19–20
 služenje, kao predsjednik Zbora dvanaestorice, 25–26
 služenje, u Rodoslovnom društvu Ute, 18–19, 30, 179
 smrt, 32–33
 svjedočanstvo o, 4, 28, 29, 33, 37, 61, 85, 86, 95, 97, 253, 254
 uči moliti se od svoje majke, 4, 73
 unutarnji mir, 27–28, 49, 50–51, 276
 zaređenje u Aronovo svećeništvo, 5, 187

zdravstveni problemi, 22, 24, 26, 32–33

Hunter, Howard William ml. (Billy) (sin), 9–10, 95

Hunter, Inis Bernice Egan Stanton (druga supruga), 27–28, 198

Hunter, John William (Will) (otac), 3–4, 6–7, 15–16, 167, 178

Hunter, Nellie Marie Rasmussen (majka), 3–5, 15–16, 167, 178

I

Integritet

Howarda W. Huntera, 12–13, 219–221

Joba, 225–226

kada ulazimo u hram, 172

Šadraka, Mešaka i Abed Nega, 231–232

štiti nas od zla i pomaže nam da budemo uspješni, 224–226

Isus Krist

božansko poslanje, 37

je glava Crkve, 107, 108

je jedini siguran način, 37, 159

je na sebe uzeo sve naše grijehе, slabosti, patnju i bol, 98–99

je naš izvor mira, 41, 50–57

je naš jedini izvor nade i radosti, 40–41

ljubav, 97–98, 241, 247, 290–291

moramo poznavati, 29–40

pomaže nam u nevolji, 43–46, 50–57, 64–65, 98–99

Pomirenje, 42, 95, 97–98, 120–121, 191–192

ponovno je uspostavio svoju Crkvu kroz proroka Josepha Smitha, 87–88

proučavanje Svetih pisama približava nas, 143

Raspeće, 98

slijediti primjer i naučavanja,
 1, 31, 42, 148, 226, 246–247,
 287–289
 stvoriti mjesta za, 294–295
 učitelji pozivaju učenike da traže,
 268
 ukazao se u Prvom viđenju, 76,
 86–87
 Uskrsnuće, 42, 95, 97, 99–100,
 191–192
 uspostavio sakramenta, 98,
 190–192
 u središte svog života stavljamo,
 1, 44–46
 vjera u, 42–46, 52–57, 64–65

J

Jeruzalemski centar. *Vidi* Jeruza-
 lemski centar Sveučilišta Bri-
 gham Young za Bliskoistočne
 studije
 Jeruzalemski centar Sveučilišta
 Brigham Young za Bliskoistočne
 studije, 21–22, 49, 117
 Joseph Smith. *Vidi* Smith, Joseph

K

Krist. *Vidi* Isus Krist
 Krštenje
 Howarda W. Huntera, 4–5, 187
 Isusa, 289
 oca Howarda W. Huntera, 6–7,
 167
 pravilan oblik, 199
 savez, 121, 160, 164
 Krštenje za mrtve, 174, 180
 Kućna obiteljska večer, 13–14,
 212–213
 Kućno učiteljstvo, 6–7, 159–160,
 179, 209–210
 Kušnje. *Vidi* Nevolja

L

Ljubav
 je još uzvišeniji put, 249–250
 je mjerilo našeg učenja, 242–243, 245–246
 u braku, 198–199, 201–202
 u obitelji, 209–217
 za one koje može biti teško vo-
 ljeti, 243–245
 za one koji su u nevolji, 245–246
 za sve ljude, 51–52, 117–118,
 242–250
Vidi i Dobrotvornost

M

Majke
 odgovornosti, 137–138, 139, 210
Vidi i Obitelj; Roditelji
 Manje aktivni članovi
 pozvani da se vrate u crkvenu
 aktivnost, 30, 159–164
 tražiti izgubljene ovce, 160–164
 Mir
 dolazi iz bezuvjetne predaje Spa-
 sitelju, 52
 hram je mjesto, 3, 169, 174
 Isus je naš izvor, 41, 50–57
 je jedini način na koji će svijet
 spoznati, 51–55, 119, 246–247
 promicati, življenjem po evange-
 lju, 51–55
 u vremenima previranja, 54–55
 misionarski rad
 Gospodnja ruka u, 115
 i pomirenje, 120–121
 je osobna obveza, 120–121
 je za sve ljude, 117–120
 misija Crkve, 118–119
 prevladati prepreke u, 122–123
 Molitva
 i proučavanje Svetih pisama,
 138–139, 143

primiti znanje i vodstvo kroz,
76–77, 79–80
primjer Josepha Smitha o, 74–78
u domu, 211, 212–213
u spoznavanju Boga, 254–255
u svako vrijeme, 78–79
Mormonova knjiga, 136–137,
142–143

N

Nebeski Otac
ljubav, 97–98, 117–118
moliti se, 78–79
obećava pružiti nam pomoć i
vodstvo, 74
predanost, 229–238
pronaći, vrhovno postignuće
života, 254–255
stjecanje spoznaje o, zahtijeva
trud, poslušnost i molitvu,
255–256
učitelji pozivaju učenike da traže,
268
ukazao se u Prvom viđenju,
86–87
Nevolja
biti optimističan tijekom, 64
iskusio Howard W. Hunter, 28,
32–33, 95
iskusio Joseph Smith, 63–64
može nas učiniti poniznim i ople-
meniti nas, 28, 61, 63, 78
neophodni dio smrtnosti, 44,
54–55
okrenuti se Spasitelju tijekom, 28,
43–46, 52–53, 65–66
Pomirenje nam pomaže s, 43–44,
50–57, 65–66, 98–99
su dio Božjeg nauma za naš
vječni napredak, 61–64
ustrajnost u, donosi istinsku veli-
činu, 153–154
za naš su rast i iskustvo, 62–63
Nowell, Nancy (šukunbaka), 85

O

Obitelj
je blagoslovljena hramskim dje-
lom, 172–175
je najvažnija jedinica u Crkvi u
društvu, 209–210
molitva u, 214
nadilazi svako drugo zanimanje u
životu, 209
proučavanje Svetih pisama u,
136–137, 137, 138, 140–142
roditelji su partneri u vođenju,
210–212
roditelji trebaju štiti i voljeti
djecu, 210–212
vijeće, 213–214
Očevi
odgovornosti, 137–138, 140,
210–212, 213–214
Vidi i Obitelj; Roditelji

P

Pasha, 98, 188–189
Podučavanje
primjerom, 263–272, 265,
270–271
s Duhom, 267–268
važnost dobroga, u Crkvi,
263–272
Polinezijski kulturni centar, 19
Pomirenje. *Vidi* Isus Krist, pomirenje
Poniznost
Howarda W. Huntera, 147,
148–149, 275, 276–277
nevolja nam može pomoći da
razvijemo, 29, 61, 63, 78
Poslušnost
Abrahama, 234–235
bez obzira što drugi odlučili
činiti, 233
i proučavanje Svetih pisama,
142–143
Jošue, 233

- mora pratiti vjerovanje, 235–236
 odabrati put stroge, 234–235
Vidi i Predanost
- Posljednji dani
 su doba velike nade i uzbuđenja, 68
 vjerni sveci ne trebaju se plašiti nedaća, 67–68
- Poštenje
 donosi pravu radost, 226–227
 Gospodinovo upozorenje o, 221–222
 Howarda W. Huntera, 11–13, 219–221
 kada ulazimo u hram, 172
 prema drugima, 226–227
 prema sebi, 223, 226–227
 s Bogom, 226–227
 se njeguje u malim, običnim stvarima, 222–223
 u domu, 212–213
 u osobnim i poslovnim djelovanjima, 223–224
Vidi i Integritet
- Predanost
 Abrahama, 234–235
 je više od samog doprinosa, 231–232
 Jošue, 233
 pokazati, bez obzira što drugi odlučili činiti, 233
 Šadraka, Mešaka i Abed Nega, 231–232
 živući članovi nastoje održavati potpunu, 237–238
- Primjer
 podučavanje primjerom, 263, 265, 270–271
 roditelja, 211
- Projekti socijalne pomoći, 14
- Proroci
 daje vodstvo danas, 108–109
 kao Božji glasnici u svakoj rasporedbi, 88–89, 108–109
 kao vidiooci, 88–90
 odabrani su prije svog rođenja, 108–109
 podržavanje, 177
 slušanje, čuva nas na pravom putu, 110–112
 slušanje, donosi duhovno obilje, 110–111
 stalna objava kroz, 107–108
 su učitelji istine, 88–89
- Prvo viđenje, 74–77, 86–87
-
- R**
- Roditelji
 djece koja su zastranila, 214–216
 partnerstvo, 210–212
 trebaju podučavati svoju djecu evanđelju, 210–214, 294
 trebaju štiti i voljeti svoju djecu, 222–24
- Rodoslovno društvo Ute, 18–19, 30, 179
-
- S**
- Sakrament
 Howard W. Hunter posluhuje i blagoslivlja, 4–5, 187, 189
 obnoviti saveze blagovanjem, 121, 191–192
 uspostavio Spasitelj, 98, 190–192
- Služenje
 biti na oprezu zbog pohvala drugih, 284
 donosi istinsku veličinu, 147, 149, 151, 152–153
 donosi mir, 52–53
 donosi sreću, 284
 drugima u njihovim nevoljama, 245–246
 je mjera odanosti Bogu, 243
 na male i jednostavne načine, 276–277
 potihom i neupadljivo, 275, 276–277, 284

- tražiti mogućnosti za, 292–293
 voditi brigu zašto, ne gdje, 282,
 292–293
- Smith, Joseph
 bio je prorok, vidjelac i objavitelj,
 88–91
 brinuo se o drugima i služio im,
 151–152
 Crkva ponovno uspostavljena
 njega, 87–88
 nevolja koju je iskusio, 63–64
 primjer, u molitvi, 74–75
 primjer, u okretanju ka Svetim
 pismima, 74–75
 Prvo viđenje, 74–75, 87–88
 život i djelo, 91–93
- Sreća
 dolazi iz nastojanja spoznati i
 slijediti Isusa Krista, 37
 dolazi iz obdržavanja zapovijedi,
 67
 dolazi iz poštenja, 221–222,
 226–227
 dolazi iz služenja drugima, 284
 štetne usporedbe mogu uništiti,
 148–150
 u braku, 201–202, 202–203
 u vremenima teškoća, 64–65
- Svećeništvo
 i hram, 179–180, 181–182
 u braku, 203, 216–217
 u domu, 211, 213–214
- Sveta pisma
 podučavanje od, 268
 pomaganje drugima da razviju
 povjerenje u, 265–266
 primjer dubokog proučavanja,
 140–141
 proučavanje, najkorisnije od svog
 proučavanja, 136–137
 proučavanje, pomaže nam da bu-
 demo podučeni s visina, 74–75
 proučavanje, pomaže nam učiti i
 slušati Božju volju, 137–138
 proučavanje, približava nas
 Kristu, 143
 proučavanje, u obitelji, 136–137,
 137–138, 147, 139–140
 razumijevanje, zahtijeva do-
 sljedno proučavanje uz mo-
 litvu, 138–139
- Sveta zemlja, 20–23, 37–39
- Svjedočanstvo
 djelovanje prema vjeri vodi,
 260–261
 kako steći, 254–255
 prepoznavanje, 261
-
- U**
- Učitelji
 nastoje doprijeti do svakog poje-
 dinačno, 268–267
 ne trebaju izgraditi odanost sebi,
 268
 podučavanje primjerom, 263–
 272, 265, 270–271
 podučavati s Duhom, 267–268
 pomažu učenicima da iskuse
 promjenu srca, 271–272
 pomažu učenicima da razviju
 povjerenje u Sveta pisma,
 265–266
 pozivaju učenike da traže Boga
 Oca i Isusa Krista, 268
- Uskrsnuće, 42, 45, 95, 97, 99–104,
 191–192
-
- V**
- Veličina
 dolazi iz ustrajnosti, 153–154
 dolazi od činjenja stvari koje
 je Bog odredio da su važne,
 155–156
 dolazi od dosljedna nastojanja u
 malim stvarima, 150–151

- dolazi od malih koraka tijekom
duljeg vremenskog razdoblja,
154–155
- dolazi od služenja na načine koji
često prolaze neprimijećeno,
153–154
- koju je pokazao prorok Joseph
Smith, 151–153
- svjetovna definicija, često je ob-
manjujuća, 148–150
- Vjera
- čovjeka rođenog slijepog, 258
- daje nam pouzdanje u stvari koje
nisu vidljive, 256–257
- djelovanje prema, vodi svjedo-
čanstvu, 260–261
- omogućava nam pronaći Boga i
spoznati da on živi, 254–256
- u Spasitelja je najveća potreba u
cijelom svijetu, 42–43
- u Spasitelja u vrijeme nevolje,
43–44, 52–57, 65–66
- Vjeronauk, 13

CRKVA
ISUSA KRISTA
SVETACA
POSljednjih DANA

